

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆλον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὅλοι.
(Καὶσαρίος Δαπόντες)

ΙΑΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ἰανουάριος - Ἰούνιος 1947

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΙΝΑΣ
Κοραῆ 47 ἐν Βόλῳ

ΕΥΣΕΒΕΙΣ, ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Οὐ θέλω, φησί, τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ
ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν» (Ιεζεκιήλ)

Ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία πάντοτε πρώτη καθοδηγοῦσα εἰς νομὰς σωτηρίους τὸ ποίμνιον δὲν παρημέλησε καὶ εἰς τὰς παρούσας δυσμενεῖς ἀντιξόους περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι χειμάζουν τὴν ἀναξιοπαθοῦσαν ἡμῶν φυλὴν, νὰ υποδείξῃ τὸ ἐπιτακτικὸν αὐτῆς καθήκον πρὸς τὴν ἀγίαν ἡμῶν θρησκείαν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς τιμίας παραδόσεις, τὰς ὁποῖας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ διεφύλαξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὡς τὰ τιμαλφέστερα κειμήλια, καὶ τῶν ὁποίων ἡ διατήρησις ὡς φάρος φαινδὸς ἐφώτιζε τὴν φυλὴν μας εἰς τὴν ἀνέσπερον τῆς δουλείας νύκτα. Ἐν τῇ ἀπολυθείσῃ δὲ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἐγκυκλιῶν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προβάλλει τοὺς ὀρίζοντας ἐκείνους τοὺς ἐλπιδοφόρους, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ ἔπρεπε νὰ στραφῇ σὺσώμων τὸ Ἔθνος, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἐκκλίνῃ μικρὰ μερὶς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς θεοσωτοῦς ἀποστασίας καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θαλπωρὴν τῶν ἀγκαλιῶν της, ὅπου θὰ ἐπανεῦργῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα της τὸν δρόμον τῶν μεγάλων πεπρωμένων του, τὰ ὁποῖα θεῶθεν ἔχουν διαχαραχθῆ. Αἱ παραινέσεις δὲ πρὸς τὰ πλανηθέντα τέκνα της, ἀποστάζουσαι τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν μελιχίωτητα τοῦ θεανθρώπου διδασκάλου, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποσκοποῦν εἰμὴ εἰς τὴν ποδηγέτησιν καὶ ἐπαναφορὰν εἰς τὴν μάνδραν τῶν ἀπολωλότων προβάτων. Δὲν ἀγνοεῖ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὅτι ὁ σατανᾶς, ὁ ἀρχέκακος τῆς εἰρήνης διασαλευτῆς, ἐξαπέλυσε τοὺς ἀσκούς του ὡς ἄλλος Αἰτολος, διὰ νὰ καταποντίσῃ τὴν οὐκιάδα, ἣτις μεταφέρει τὰ ἱερώτερα καὶ πολυτιμότερα τοῦ ἑλληνισμοῦ σεβάσματα. καὶ πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ ἐπ' ἐσχάτων, ἔτε ἡ μεγαλοεργία καὶ ἀνδραγαθία τοῦ Ἔθνους, χάριν ἰδίᾳ τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀντοχῆς τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων, ὁ ερῶσα καὶ

αὐτὴν τὴν πατροπαράδοτον ἀρχὴν τοῦ «αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων», μάλιστα, λέγω, ἐπ' ἐσχάτων μετὰ μανίας ἐξαπέλυσε τὰς ὑποχθόνιους αὐτοῦ μηχανὰς καὶ τὰς σκοτίους ἐπινοήσεις, διὰ νὰ συνταράξῃ καὶ διασπάσῃ τὴν ἐνότητά τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣτις καὶ μόνη παρέμεινε ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ θεματοφύλαξ τῶν πατρῶν κληροδοτημάτων τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ.

Καὶ ἐνῶ πάντες οἱ Ἕλληνες ἀνεμένομεν ὕστερον ἀπὸ τὰ ἀνεκδιήγητα δεινὰ καὶ τὰς συμφορὰς τὰς πρωτοφανεῖς νὰ ἀνανήψωμεν τέλος καὶ νὰ καταλάβωμεν τὴν πρέπουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν νικητῶν, ὡς δημιουργοὶ μιᾶς δόξης ἀνευ προηγουμένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν, αἴφνης ὁ φθόνος τοῦ σατανᾶ, τὸν ὁποῖον κατετάροξεν ἡ ἀξιομισθία καὶ μεγαλοφυῆς δράσις τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, ἐνέσπειρε ζιζάνια εἰς τοὺς κόλπους τῆς, διέλυσε τὴν ὑποφώσκουσαν εἰς τὰς ψυχὰς μας γαλήνην καὶ ἀγαλλίασιν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν δεινῶν μας, καὶ ἐκίνησε πάντα λίθον ἵνα ἀφανίσῃ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον τὸν περριούσιον ἐκεῖνον λαόν, τὸν ὁποῖον ὡδήγηε ἡ πανοθενῆς τοῦ Ὑψίστου δεξιὰ διὰ μέσου τῶν συμπληγᾶδων πετρῶν τῶν περιπετειῶν του. Καὶ ἰδοὺ ὅτι Ἕλληνες γοητευθέντες ἀπὸ τὰς σειρήνας ἰδεολογιῶν ἰσλαμικῶν, μηδὲν κοινὸν ἔχουσιν πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, διεσάλπισαν ἐπαγωγὸς ἐπαγγελίας περὶ κοινωνικῆς δῆθεν δικαιοσύνης καὶ ἰσῆς τῶν ἀγαθῶν κατανομῆς, πράγματα τὰ ὅποια ὁμως κατεκτῶντο μόνον διὰ τῆς οὐκείας εἰς αὐτὰς δυναμικῆς πολιτικῆς, διὰ τῆς μαχαίρας δηλ. καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Αἱ δόλια αὐταὶ εἰσηγήσεις ἀποπάσασαι, εὐτυχῶς, μικρὰν μερίδα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, κατῴρθωσαν διὰ τῆς ἐμπνεύσεως, τῆς λύσεως καὶ τῆς μανίας τῆς σατανικῆς αὐτῆς κοσμοθεωρίας νὰ ἐξαπλώσῃ τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν ἐρήμωσιν εἰς τὴν δυστυχισμένην Πατρίδα μας, ἣτις μόλις εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐπουλώνη τὰς πληγὰς τῆς, τὰς ὁποίας τῆς ἤνοιξαν θηρία ἐξ Ἰσοῦ ἀνήμερα πρὸς τοὺς πλανηθέντας καὶ ἀποστατήσαντας κατ' ὄνομα μόνον Ἕλληνας.

Σωροὶ ἐρείπιων ἠθικῶν καὶ ὕλικῶν, ὅσα ἐπεσώρευσαν αἱ ἀλλεπάλληλοι αὐταὶ συμφοραὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν ψυχῶν τῆς τλήμονος ἡμῶν Πατρίδος, μαρτυροῦσι μονονουχί φωνὴν ἀφιέντα ὅτι ἡ σατανικὴ αὐτὴ μανία, ἣτις μὲ πρωτοφανῆ λύσαν ἐσκίασε τὸν γελαστὸν τῆς Ἑλλάδος μας ὀρίζοντα, μαρτυροῦν, λέγω, περὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῆς πολιτικῆς κοσμοθεωρίας, ἣτις τὴν ὑπαρξίν τῆς καὶ τὸ εἶναι τὴν ἀντλεῖ ἀπὸ τὴν καθαίρεσιν τῶν καθιερωμένων τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀξιών καὶ τὸν φόνον τῶν ἀντιφρονούντων.

Ὁρθῶς λοιπὸν ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ οἱ προκαθήμενοι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ποιμενάρχαι καλοῦν τοὺς παρασυρθέντας ἀπὸ τὰ πρωτάκουστα διδάγματα καὶ τὰς ἐγκληματικὰς θεωρίας τῆς διὰ τῆς βίας ἐπιβολῆς πολιτικῶν καθεστώτων, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, ἐφόσον εἶναι ἀκόμη καιρὸς καὶ μετανοοῦντες νὰ δείξουν διὰ τῶν ἔργων των ὅτι ὡς ἄνθρωποι ἐξαπατηθέντες ὑπὸ πρωτοφανοῦς συναρπαγῆς τοῦ ἐπιβόλου διαβόλου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν τὴν συγγνώμην ἀπὸ τὴν προπηλακισθεῖσαν καὶ τραυματισθεῖ-

σαν υπ'αυτῶν Ἐκκλησίαν, ἥτις κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ θεανθρώπου παράγγελμα «οὐ θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν», καὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας θὰ ἐναγκαλισθῇ τὰ παραστρατήσαντα παιδιά της, διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὁποίων θ' ἀνοιγοῦν οἱ οὐρανοί, ἵνα ἀναμέλθουν αἶνον εἰς τὸν Παντοκράτορα Θεόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ πᾶσα βουλή ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀπορρέουσι.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»

ΕΠΙ Τῆς ΑΝΑΡΡΗΣΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΗΜΩΝ ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ Α΄

Ἡ Διεύθυνσις ἡμῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν
Μεγαλειότατον τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ἘΠΙ Τῆς ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῆς,

ΕΝ ΒΟΛῶ

Ἐν Βόλῳ τῇ 23 Ἰουλίου 1947

Πρὸς

Τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα ἡμῶν

Παυλὸν τὸν Α΄.

Α Θ Η Ν Α Σ

Μεγαλειότατε,

Ὅπως τὸ περιοδικὸν ἡμῶν («Ἡ Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη») βραδυπορεῖ εἰς τὴν ἔκδοσιν, οὕτως ἐβραδυπόρησε καὶ εἰς τὰ συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἀναρρῆσει εἰς τὸν ἐνδοξὸν θρόνον τῶν ἐνδόξων Προγόνων Σας ἀπὸ τοῦ Ἀειμνήστου Στρατηλάτου Πατρὸς Σας μέχρι καὶ τοῦ λαοφιλοῦς Πάππου Σας.

Ἡ καρδία ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων σκιρτᾷ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ Βασιλικοῦ ὀνόματος, καθόσον τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μὲ τὴν θεόδοτον ἡμῶν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἐξ Ἰσου ἠλεκτρίζει τὸν χριστιανὸν Ἕλληνα τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως τόσον, ὅσον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας.

Βρίθει ἡ Ἁγία Γραφή παλαιὰ καὶ νέα λέξεων καὶ φράσεων ἀναφερομένων εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπιγείου Βασι-

λέως, ὃν θεωρεῖ ὡς ἀντιπρόσωπον ἐν τῇ γῆ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως καὶ ὡς ἰσαπόστολον. Οὕτω λοιπόν, θὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ τὴν γῆν καὶ εἰδικῶς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως καὶ ὁ θεσμὸς ὁ Βασιλικὸς, μόνον ὅταν ἀφανισθῇ προηγουμένως ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐθελῶν ὁλόθερμος ἀναβαίνει ἡ προσευχὴ ἡμῶν πρὸς τὸν οὐράνιον Βασιλέα Χριστόν, ὅπως στερεοποιῇ τὸν θρόνον Ἑμῶν, χαρίζεται δὲ υἱείαν καὶ μακροήμερουσιν Ἑμῖν τε καὶ τῇ εὐσεβεστάτῃ Βασιλικῇ Οἰκογενείᾳ Ἑμῶν, ἡμέρας καὶ ἔτη πλήρη ἀγαθῶν πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Ἀποστέλλομεν Ἑμῖν καὶ τὸ τελευταῖον τεύχος τοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ Διευθυντὴς

τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Ὁ Σεπτὸς ἡμῶν. Ἄναξ εὐηρεστήθη νὰ ἀποστείλῃ ἡμῖν τὴν κάτωθι ἀπάντησιν :

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26ῃ Ἰουλίου 1947.

Πρὸς

τὸν Ἀξιότιμον Κύριον Σωτ. Ν. Σχοινᾶν

Ὁδὸς Κοραῆ 47

Βόλον

Ἀξιότιμε Κύριε,

Ἐψηλῇ Βασιλικῇ Ἐπιταγῇ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς διαβιάσω τὰς εὐχαριστίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως διὰ τὰς καλὰς εὐχὰς σας.—

Μετὰ πάσης Τιμῆς

Α. Σ. Μεταξᾶς.

Ἐπὶ τῇ παρ' Αὐτοῦ λήψει τοῦ τελευταίου τεύχους τῆς
«Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», ἀπήντησεν ἡμῖν ὡς ἀκολούθως.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰουλίου 1947

Πρὸς

τὸν Ἀξιότιμον Κύριον Σωτ. Ν. Σχοινᾶν

Ὁδὸς Κοραῆ 47

Βόλον

Ἀξιότιμε Κύριε,

Ἐψηλῆ Βασιλικῆ Ἐπιταγῆ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς διαβιάσω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως διὰ τὴν εὐγενῆ καλωσύνην, ἣν εἶχατε νὰ ὑποβάλητε εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸ ἐνδιαφέρον περιοδικόν σας.

Μετὰ πάσης Τιμῆς

Α. Σ. Μεταξᾶς

Δημοσιεύοντες τὰς δύο ἐπιστολάς τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως Παύλου τοῦ Α' πρὸς τὸν Διευθυντὴν μας, λαμβάνομεν ὑψίστην τιμὴν, ἣτις ἀπορρέει ἀπὸ τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Βασιλέως μας. Τὴν τιμὴν ταύτην παραχωροῦμεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τοὺς σεβαστοὺς Πατέρας τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἣτις ἀνήκει εἰς αὐτοὺς καὶ μόνον.

Ἡ Διεύθυνσις

ΕΦΟΥΔ

Ἐρμηνεύεται εἰς τὴν Ἰουδαϊκὴν
Δήλωσιν ἢ Λύτρωσιν

Περιστήθιον ἱερατικὸν φόρεμα, ὅπερ ἐφόρουσαν οἱ ἱερεῖς (Ἀρχιερεῖς) τῶν Ἰουδαίων, τὸ ὅποῖον ἔφερον εἰς τὴν μέσσην ὡσὰν ἀστέρα ὀλόχρου-

σον δύο πέτρας σμαράγδους καὶ κάθε σμαράγδος εἶχε τὰς ἑξ φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ γεγραμμένας, ἦτοι τὰς δώδεκα φυλάς. Καὶ μετὰ αὐτὸ ἠρώτων τὸν Θεόν. Μέσον δὲ τῶν δύο λίθων σμαράγδων εἶχεν ἄλλον ἀδάμαντα. Ἐφόρουσαν δὲ καὶ ἐπωμίδα,

καθώς τὸ σημερινὸν ἀρχιερατικὸν ὠμόφορον. Ὅταν δὲ ἤθελόν τι ἐρωτήσει τὸν Θεόν, ἐβόλλον τὰ χέρια κίτω ἀπὸ τὴν ἐπομίδα καὶ βλέποντας τὸ Ἐφούδ, ἠρώτουν διὰ τὸ ἐρώτημά των. Παρευθεὶς ὁ λίθος ἐκείνος ὁ ἀδάμας ἤστραπτεν, ὅταν ἦτο εὐάρεστος τῷ Θεῷ ἢ ἐρώτησις καὶ ἐβριχνε μεγάλην λάμπην καὶ ἀκτίνας· καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ἀρεσκομένη τῷ Θεῷ ἢ ἐρώτησις, τότε ἔμεινεν εἰς τὴν τάξιν του ὁ λίθος ὁ ἀδάμας καὶ δὲν ἤστραπτεν. Εἶδὲ καὶ ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ παριδώσει τὸν λαὸν του εἰς θάνατον, ἐγένετο ὡσὰν αἷμα, εἶδὲ καὶ ἤθελε νὰ ἔλθῃ θανατικὸν εἰς τὸν λαὸν ἐγένετο μαῦρον.

Προσέει ἦσαν κολλημένοι ἐπάνω εἰς τὸ Ἐφούδ καὶ δώδεκα ἕτεροι λίθοι διὰ τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα καὶ αἱ ἐνεργεῖαι ἦσαν, κατὰ τὸν Ἐπιφάνιον Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου. τὰ ἑξῆς :

Α' Ρουβίμ. Σάροδιον, τὸ ὁποῖον λαμπρύνει τὰς πληγὰς ὅπου γίνονται ἀπὸ σίδηρον καὶ τὰ πρῶματα ὅπου ἔχουν.

Β' Συμεών. Τοπάζιον, τὸ ὁποῖον τρίβουν οἱ ἰατροὶ εἰς ἓνα ἀκόνι καὶ βγαίνει νερόν, πολλὰ ὠφέλιμον διὰ πόνους τῶν ὀφθαλμῶν καὶ δι' ἐκείνους ὅπου σαλεύει ὁ νοῦς των.

Γ' Λευϊ. Σμάρα γδος, εἰς τὸν ὁποῖον βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὴν σκιάν των καὶ πρᾶσινίξει.

Δ' Ἰούδας. Ἀνθραξ, εἶναι ὀξυκόκκινος καὶ τὴν νύκτα φέγγει ὡσὰν φῶς.

Ε' Δάν. Σάφειρος, εἶναι βένετος, εἶναι ἀκόμη καὶ ἄσπρος καὶ τὸν τρίβουν, καὶ τὸ νερόν ὅπου εὐγαίνει εἶναι πολλὸ ἰζματικὸν διὰ τὰς πληγὰς.

ΣΤ' Νεφθαλεὶμ. Ἰασπιδ, ὠφελὲι τοῦς σεληνιαζομένους καὶ ἐκείνους ὅπου ζαλίζονται.

Ζ' Γάδ. Ὑάκινθος, εἶναι κόκκινος καὶ ὠφελὲι εἰς γυναῖκα ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ γεννήσῃ, νὰ τὸ βάλουν ἐπάνω της εὐθὺς γεννᾷ.

Η' Ἀσῆρ. Ἀσχάτης, καὶ αὐτὸς παρακοκκινίζει, ὠφελὲι δὲ εἰς ἄνθρωπον ὅπου δαγκάσει θηρίον ἔχιδνα ἢ ἄλλο ὄφιδι νὰ τὸν τρίβουν εἰς τὸ βλέφαρον αὐτοῦ καὶ υγιαίνει.

Θ' Ἰσάχαρ. Ἀμέθυστος, καὶ αὐτὸς παρακοκκινίζει καὶ ὁποῖος τὸν βασιτῆ ποτὲ δὲν μεθᾷ.

Ι' Ζαβουλών. Χρυσόλιθος εἶναι κίτρινος, ἰατρύει τοῦς λίθους τῶν νεφρῶν, ἤγουν τὸ φιάγκον νὰ τὸν τρίβουν καὶ νὰ πίνουν τὸ νερόν του.

ΙΑ' Ἰωσήφ. Βηρίλλιον, τοῦτο γλυκίζει.

ΙΒ' Βενιαμίν. Ὀνυχήτης, καὶ αὐτὸς εἶναι ξανθός.

Ἅγιον Ὄρος

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Καρκαλλοῦ
τῇ 2α Ἰουνίου 1947

Γέρων Βασίλ. Καρκαλλινός

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΠΛΗΓΩΝ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ, ΠΟΤΕ ἘΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ

Πληγὴ πρώτη	ἤοχισεν ἐν μηνί Ἰουνίῳ.	Τὰ ὕδατα μετεβλήθησαν εἰς αἷμα.
» δευτέρα	» » » Ἰουλίῳ.	Τῶν βαθράκων.
» τρίτη	» » » Ἀυγούστῳ.	Τῶν σκνιπῶν καὶ κωνώπων.

» τετάρτη	»	»	»	Σ)βρίω	Τῶν μυῶν.
» πέμπτη	»	»	»	°Ο)βρίω.	Θάνατος τῶν ζώων.
» ἕκτη	»	»	»	Ν)βρίω	Φλυκτάνες (φουσκαλίδες) καὶ ἔλκη.
» ἑβδόμη	»	»	»	Δ)βρίω	Χάλαζα μετὰ πυρός.
» ὄγδοη	»	»	»	°Ιανουαρίω	Ἄκρις καὶ βροῦχοι.
» ἑννάτη	»	»	»	Φ)αρίω	Σκότος ψηλαφητὸν ἡμέρας τρεῖς
» δεκάτη	»	»	»	Μαρτίω	Θάνατος τῶν πρωτοτόκων.

Τὴν 15ῃν Μαρτίου μηνὸς ἐξῆλθον οἱ ἔβραιοι ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου κατό-
πιν 430 χρόνων σκλαβίαν, με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μωϋσῆν καὶ Ἄαρῶν, κομίζοντες μετ'
αὐτῶν καὶ τὰ λείψανα τοῦ Ἰακώβ καὶ Ἰωσήφ τῶν πατέρων αὐτῶν.

Ἄγιον Ὅρος Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Καρακάλλου τῇ 3ῃ Ἰουνίου 1947.
Γέρων Βασίλειος Καρακαλλινὸς

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΥΜΝΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ (*)

Ο ΒΑΡΥΣ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΧΕΙΜΩΝ (Ἐπὶ Γερμανοκρατίας) ΤΟΥ 1941 - 1942

Ἦχος πλ. β'. ρυθμὸς τρίσημος.

Τὰ πάντα μελαγχολικὰ τὰ πάντα λυπημένα,
πίπτουν τὰ φύλλα τῶν δενδριῶν τὰ χόρτα μαραμμένα.
Πᾶσα ἡ γῆ μελαγχολεῖ τὰ πρόβατα βελάζουν,
πίπτει χιὼν λευκὴν ἡ γῆ τὸ χρωμὰ τῆς ἀλλάζει.
Τὰ κυπαρίσια στὰ βουνὰ τὰ λευκα στὰ λειβάδια,
ἄσπρα ποκάμισα φοροῦν, σὰ κάτασπρη φοράδια.
Τρεῖς ὁ βοριάς παγῶν ἡ γῆ κρυστάλιωσαν τὰ χιόνια,
οὔτε πουλάκια κελαῖδοῦν φύγαν τὰ χελιδόνια.
Παγῶσαν πάντα τὰ νερά, παγῶσαν τὰ λαγκάδια,
παγῶσαν βροῦσαις καὶ πηγαί, θαλάσσαις καὶ πηγάδια.
Παγῶσαν πάντες ποταμοί, παγῶσανε τὰ ὄρη,
ὄλα τὰ ἄγρια κρύβηκαν σταῖς τρύπαις καὶ στὰ ὄρη.
Τὰ πάντα μελαγχολικὰ, ὄλα ἀλλοιωμένα,
πεῖνα μαστιτίζει τὰ παιδιὰ ἄχ! κ' εἶναι λυπημένα.
Ὅλη ἡ γῆ βρειὰ βογκᾷ, κλαίγουνε αἱ μανοῦλες,
πεινᾶνε τὰ παιδάκια των, σπαράττουν αἱ καρδοῦλες!
Πτωχοὶ περῶν π' ἔδω π' ἐκεῖ γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι,
ἕνα κομμάτι κἂν ψωμί, γυρεύουν οἱ καυμένοι.
Δὲν εἶδ' ὁ κόσμος τέτχια δυστυχία, στὰ περασμένα χρόνια.
Χριστοῦγεννα νησιτήσιμα! με παγωμένα χιόνια!
Τόσον πολλὰ, τόσον ψυχρὰ, τόσον βαρὺ χειμῶνα!

(*) Ὁ ὕμνος οὗτος εὔρηται τονισμένος ἐν τῷ «Ἀσματικῷ Ὑμνολογίῳ», χειρόγραφον ἀ-
νέκδοτον εἰσέτι.

καὶ εἰς ἐπίμετρον αὐτῶν πεῖνα μαστίζει ὄλα. !!!
 Τὰ πάντα μελαγχολικά, τὰ πάντα λυπημένα,
 παιδάκια κίτρινα χλωμά, πεινοῦνε τὰ καυμένα.
 Θεέ μου Πολυεύσπλαγγνε, Φιλάνθρωπε Χριστέ μου,
 σπλαγγνίσου τὰ παιδάκια Σου, οἰκτείρησον Θεέ μου,
 Τενηρτικὰ τὰ ὄρφανὰ, τὰ πολυπεινασμένα,
 κ' ἀπὸ τὸ κρύο τὸ πολὺ, λύωσανε τὰ καυμένα.
 Ἄχ Παναγιά μου Δέσποινα, λυήσου τὸν κοσμάκη,
 κρυώνουνε, παγώνουνε, καὶ δὲν ἔχουνε ψωμάκι!
 Σὺ τὸν Θεό μας τὸν Χριστό, τὸν ἔκαμες παιδάκι,
 μὲ σπάργανα τὸν τύλιξες, καὶ μπαλωμένα ῥάκη!
 Πῶς Δέσποινα στήν ἀγκαλιά, τὸν ἔφερες σκιρτῶσα,
 μὲ μητρικώτατον φιλί, μητροπαρεπῶς φιλοῦσα!
 Γιὰ τοῦτο προσφυσέτατα, οἱ δούλοι σου καλοῦσι,
 (πῶς ἐν ἀγκάλαις τὸν Θεὸν φέρεις,) γλυκοφιλοῦσα.
 Καὶ τῶρα τόση δυστυχιά, πὺ βρῆκε τὰ παιδιά σου,
 δὲν τὰ λυήσαι Δέσποινα, δὲν σπαρταρεὶ καρδιά σου;
 Ἀδύνατον, ἀδύνατον νὰ μὴ τὰ εὐσπλαγγνεῖσαι,
 γιὰτ' εἶσαι πολυεύσπλαγγνη, ὡς Μάνα Χριστοῦ ποῦσαι.
 Ὅμως,
 Ἐλπίζομαι πολὺ γοργά, μαζὺ μὲ τὸν χειμῶνα,
 νὰ τελειώσ' ἡ δυστυχιά, σὰ ῥθοῦν τὰ χελιδῶνια.
 Μὲ πόθο καὶ μὲ τὴ χαρά, νὰ ἐσοτιάσωμε κελιά.
 τὴν Ἐθνική μας λευτεριά, μὲ τὴν ἀγία Πασχαλιά.
 Νὰ λησμονήσωμε γιὰ μιά, τὰ σκλαβωμένα χρόνια,
 τὴ πεῖνα καὶ τὴ δυστυχιά, πέρα ἀπ' τὸν χειμῶνα.
 Τὴν ἄνοιξι μὲ μιά χαρά, ὅταν θαν' θίσ' τρανταφυλλιά,
 σὰν πρασινίσουν τὰ βουνά, καὶ σηκωθοῦν τὰ χιόνια.
 Μὲ μιά λαχτάρα στὴ καρδιά, τὰ στήθη μας κροτοῦνε,
 σημάσου ὦ Ἐλευθεριά, ἔλα νὰ οὐ ἰδοῦμε!
 Μυρτιάς στεφάνι πλέκομε, μὲ ὕμνους μὲ ὁμόνοια,
 νὰ ψάλλωμε τὴ λευτεριά. μαζὶ μὲ τ' ἀηδόνια.

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Φιλοθέου τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 1946.

ΧΡΕΩΣΤΙΚΟΝ ΟΜΟΛΟΓΟΝ

Τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου

Ὁρους δανειζομένης παρὰ

τοῦ Λαυριώτου Γερασίμου

«† Διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν ὁμολο-

γίας δηλοποιούμεν ἡμεῖς ἅπαντες οἱ
 προσετώτες τῶν εἴκοσι μοναστηρίων
 τοῦ ἀγιωνύμου ὄρους πῶς μὲ τὸ νὰ εἴ-
 χαμεν ἀνάγκην τοῦ κοινου ἐδανείσθη-
 μεν ἀπὸ τὸν ὀσιώτατον γέροντα καὶ
 Γεράσιμον Λαυριώτην γρόσια—550—

ΕΓΚΩΜΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 120 τοῦ ΙΑ' ἔτους)

ΣΤΑΣΙΣ Β'.

Αξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότῃν, τὸν τὴν ζωηφόρον Μετάστασιν, μεγαλύναντα Μητρός σου τῆς Ἀγνῆς.

Αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν με καὶ ἐπλάσαν με.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ψυχὴν τὴν θείαν καὶ ἁμωμον, ἐν χερσὶ παραθεμένην τοῦ Θεοῦ.

Οἱ φοβούμενοί σου ὄφονται με.

Ἰστατο πληθὺς, καὶ ἐξίστατο πᾶσα Ἀγγέλων, βλέπουσα Θεὸν τὸν ἀπρόσιτον, προσιόντα τῇ Μητρὶ σεμνοπρεπῶς.

Ἔγνω Κύριε ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου

Ἐφριξε Θεόν, κατερχόμενον πάλιν ὄρθισα, καὶ ψυχὴν φρικτῶς χειριζόμενον, καὶ ἐν δόξῃ ἀνεληθόντα θεϊκῇ.

Γενηθῆτω δὴ τὸ ἔλεός σου.

Φρίξον οὐρανέ, καὶ οὐ ῥήματα γῆ ἐνωτίζου, Θεὸς ὑπὲρ πάντων πρὶν κἀταισι, καὶ νῦν δευτέρον εἰς γῆν ὑπὲρ Μητρός.

Ἐλθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου.

Οἶκον ἑαυτῆς, μετοικίσασα γῆς ἢ

ἦτοι πεντακόσια πενήντα, πρὸς οὐκὶ τὰ ἑκατὸν (ἐν ἄλλοις ὁμολόγοις 109/0) τὸ κατ' ἔτος. ὅθεν ὑποσχόμεθα νᾶ τοῦ τὰ εὐχαριστήσωμεν χωρὶς τινος προφάσεως διδ. καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ τὸ παρὸν ἐσφράγιστον γράμμα σφραγίσαι τῶν ἱερῶν ἡμῶν μοναστηρίων κατὰ τὸ

—1757—μαρτίου—9».

(Ἐκ τοῦ Ἀρχείου τῆς Μ. Λαύρας).

σοφία, πρὸς τὸν ἑαυτῆς ὑπερκόσμιον, νῦν ἐπλήρωσε τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Αἰσχυνθήτωσαν ὑπερήφανοι.

Οὐκ ἐξ οὐρανοῦ, ἢ Θεόνυμφος Κόρη κατέβη, ἀλλ' εἰς οὐρανοὺς, ἀναβέβηκεν, ὡς τεκοῦσαν ἐπουράνιον Θεόν.

Ἐπιστρεφάτωσάν με οἱ φοβούμενοί-σε.

Νῦν ὁ οὐρανός, βατὸς γέγονε καὶ τοῖς ἀνθρώποις, δεῦτε χριστοφόροι οὖν ἅπαντες, συνέλθωμεν Μητρὶ τῇ τοῦ Θεοῦ.

Γενηθῆτω ἡ καρδία μου ἁμωμος.

Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ἢ ἀνήροτος γῆ τοῦ Κυρίου, στάχυν τῆς ζωῆς ἢ βλαστήσασα, καὶ ἐν χώρᾳ ὑπεξέδυσ, οὐρανοῦ.

Ἐκλείπει εἰς τὸ σωτήριόν σου ἡ ψυχὴ μου.

Ἦλιος ἰδών, πρὶν τὸν Ἥλιον δικαιοσύνης, εἶδε καὶ Σελήνην νῦν δύνασαν, τὴν Παρθένον καὶ Μητέρα τοῦ φωτός.

Ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου.

Τάφος ἀφεγγῆς, τὸ κατάσκιον καὶ φωτοφόρον, ὄρος τοῦ Κυρίου ἐκάλυψε, τὸ καλύψαν οὐρανοὺς τῇ ἀρετῇ.

Ὅτι ἐγενήθη ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ.

Εἰ καὶ ἀπὸ γῆς, πρὸς οὐράνια μετέστης Κόρη, ἀλλὰ πᾶσα γῆ συναγάλλεται, καὶ δοξάζει τὴν Μετάστασιν τὴν σὴν.

Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου.

Εἰ καὶ οὐρανὸς τὸ ἀκήρατον σῶμα συνέχει, ἀλλ' ἡ χάρις Κόρη ἐκκέχεται, καὶ πληροὶ ἅπαν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Διηγῆσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας.

Ἵμνοις πρὸς Θεόν, προσευχαῖς τε

καὶ νηστεύεις Κόρη, ταύτας τὰς ἡμέρας σχολάζουσα, ἐξεδέχου τὴν Μετάστασιν τὴν σὴν.

Παραβραχὺ συνετέλεσάν με ἐν τῇ γῆ.

Χαίρει ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ πρόσωπον φῶς ἐξαστράπτει, ἤδη ἐκδημούσης πρὸς Κύριον, Παναγία καὶ Κυρία τῶν Πιστῶν.

Κατὰ τὸ ἔλεός σου ζήσωμαι καὶ φυλάξω.

Ἦδη οἱ πιστοί, ἐπιτάφιον ὕμνον τελοῦμεν, σοὶ τῇ ἀπαρχῇ τῆς ζωῆς ἡμῶν, παριστάμενοι τῷ τάφῳ σου σεπτῶς.

Εἰς τὸν αἰῶνα Κύριε ὁ λόγος σου διαμένει.

Πρόσθε σε πιστοί, νῦν ὀρθρίζοντες δοξολογοῦμεν, Δέσποινα Παρθένε ἀμόλυντε, καὶ δοξάζομεν τὴν Κοίμησιν τὴν σὴν.

Ἐθεμελίωσας τὴν γῆν καὶ διαμένει.

Μνήσθητι ἡμῶν, τὴν Μετάστασιν τὴν σὴν Παρθένε, τῶν πιστῶς ὑμνούντων θεζύνομε, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα.

Νῦν ὁ δυνατός, ὡς προέφησας σοὶ μεγαλεῖα, Ἄχραντε Παρθένε ἐποίησεν, οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς ὁ Ποιητής.

Εἰμὶ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστί.

Ἰσταται νυνί, πρὸ θεότητος τῆς τριπροσώπου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον βλέπουσα, ὅπου πρόσωπα καλύπτει Σεραφεῖμ.

Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάβωμαι.

Νῦν ὁ οὐρανός, συναγάλλεται τῇ γῇ καὶ χαίρει, ἄνθρωποι Ἀγγέλοις συνήνωνται, μεταστάσης τῆς Ἀγνῆς ἐν οὐρανῷ.

Σὸς εἰμι ἐγώ, σῶσόν με.

Νῦν Ἰωακείμ, συνευφραίνεται ἐπὶ τῇ δόξῃ, τῆς Παιδὸς αὐτοῦ καὶ θεόπαιδος, τῇ ἀρρήτῳ καὶ ἐνθέῳ ἀληθῶς.

Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοί.

Ἡ Γεσθημανή, τὸν μακάριον τάφον λαχοῦσα, καὶ παρθενικὸν μακαρίζεται, τιμωμένη ὡς παστὰς βασιλική.

Πάσης συντελείας εἶδον πέρας.

Δεῦτε οἱ πιστοί, εἰς τὸν ἅγιον τάφον Κυρίου, καὶ τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητρὸς, προσκυνήσωμεν ἐν φόβῳ καὶ χαρᾷ.

Ἦς ἠγάπησα τὸν νόμον σου Κύριε.

Ἰερουσαλήμ, καταλάβωμεν ἴπάντες προθύμως, καὶ τὰ τελεσθέντα Μυστήρια, ἐποφόμεθα Θεοῦ τὰ πρὸς ἡμᾶς.

Ἐπερ τοὺς ἐχθρούς μου ἐσόφισάς με.

Ἄγγελοι σεπτῶς, περιέπουσιν Ἀγνή τὸν τάφον, τὸν σεπτὸν σου φῶς ἐξαστράπτοντα, φωτιζόμενον φοιτὶ τῷ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπερ πάντα τοὺς διδάσκεινάς με συνήκα.

Ἐφριξαν ὁμοῦ, ἐναέρια πνεύματα πάντα, τὴν εἰς οὐρανοὺς σου ἀνάβαινον, καὶ κατέπτηξαν τὸ κράτος σου Ἀγνή.

Ἐπερ πρεσβυτέρους συνήκα.

Ἐπτηξε Σατάν, ἰδὼν αὐθις τὸ φῶς ἐν τῷ ἄδῳ, καὶ θρηγῶν καὶ στένων ἐκράυγαζε. Τί ἐμοὶ καὶ σοί, ὦ Μητέρα τοῦ Θεοῦ;

Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα.

Ὁ πλοῦτος Θεοῦ, ὦ ἀμέτρητον βάθος ἀγάπης, καὶ τὰ καταχθόνια ἐπληροσε, τῆς ἐνδόξου παρουσίας τῆς Μητρὸς.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινά.

Πρὶν ὑπερ ἡμῶν, ἐν τῷ ἄδῳ ὁ Χριστὸς κατήλθε, νῦν δὲ δι' ἡμᾶς ἀναλήλυθεν, ἡ Παρθένος Μαριάμ ἐν οὐρανῷ.

Ὡς γλυκέα τῷ λάγγυγι μου τὰ λόγιά σου.

Κάθοδον Θεοῦ, καὶ τὴν ἀνοδὸν τὴν σὴν Παρθένε, προσκυνῶ δοξάζω καὶ σέβομαι, ὡς αἰτίας τῆς εἰσόδου μοὶ ζωῆς.

Ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνήκα.

Ζῶνῃν τὴν σεπτὴν, εἰς μαρτύριον

τῆς σῆς ἐνσάρκου, γῆθεν πρὸς Θεὸν μεταστάσεως, ἐγχειρίζεις Θεοτόκε τῷ Θωμᾷ.

Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου.

Εἰ καὶ ὁ Θωμᾶς, νῦν ὁ Δίδυμος πάλιν ἐκλείπει, ἀλλὰ Μυστηρίων ἤξιωται, τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ.

Ἔμοσα καὶ ἔσθησα τοῦ φυλάξασθαι.

Ἀραβιανόν, οὐκωλύτατον γένος Ἑβραίων, τὸν Υἱὸν Σταυρῷ παραδέδωκας, καὶ τὰς χεῖρας νῦν κινεῖς κατὰ Μητρὸς.

Ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, Κύριε.

Πῶς τῆς Κιβωτοῦ, τὸ κιβώτιον Θεοῦ τοῦ ζῶντος, κατασπᾶν ἀλάστορ τετόλμηκας; ἀλλ' ὑπέφθασεν ἡ δίκη τὴν τομήν.

Τὰ ἐκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δὴ.

Κάτω σὲ Ἀγνή, οἱ Ἀπόστολοι περιεκύκλουν, ἄνω αἱ Δυνάμεις ὑπῆντων σοι, ὡς Ἀγγέλων τε Κυρία καὶ ἑρωτῶν.

Ἡ ψυχὴ μου ἐν τῆς χερσὶ σου διὰ παντός.

Θρηνοῦν ἱερὸν, συντελοῦντές σοι Κόρη ἐδέων. Πῶς σε τοῦ Θεοῦ τὸ παλάτιον, συγκαλύψωμεν τῇ γῇ νεκροπρεπῶς;

Ἔθεντο ἁμαρτωλοὶ παγίδα μοι.

Πῶς τὸν λογικόν, ὑπὲρ εἰνοῖται πᾶσαν καὶ λόγον, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου παράδεισον, παραδώσωμεν τῷ τάφῳ σε Ἀγνή;

Ἐκκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου.

Λόγοις θεϊκοῖς, θεοκήρυκας παραμυθοῦσα, τὸ πολὺ τῆς λύπης διέλυες, προσλαλοῦσα θεομήτορ μητρικῶς.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι.

Πένθος τὴν χαρὰν, τοῦ Κυρίου καὶ Υἱοῦ μου τέκνα, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐνδημίας μου, μὴ ἐργάσηθε τοῖς δάκρυσιν ὑμῶν.

Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου.

Πρέσβυς πρὸς Θεόν, ἤδη ἀπειμι ὑπὲρ τοῦ κόσμου· μεθ' ὑμῶν εἰμι ἐν τῷ κόσμῳ δέ, σὺν Κυρίῳ ὡς ὑπέσχετο αἰεὶ.

Βοηθός μου καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἰ σὺ.

Φρίττομεν Ἀγνή, τὸ πανάγιον καὶ θεοδόχον, σῶμά σου προσψαῦσαι οἱ δοῦλοι σου, καὶ κηδεῦσαι τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς.

Ἐκκλίνατε ἀπ' ἐμοῦ οἱ πονηρευόμενοι.

Τίνας στολισμούς; τίνα σπάργανα Κόρη καὶ μύρα; τίνα δὲ ἐντάφια ἄσματα, τῇ κηδεύσει σου προσφέρομεν Ἀγνή;

Ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ λόγιόν σου.

Βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ πλοῦσιοι λαοῦ Παρθένε, πρόσωπον τὸ σὸν λιτανεύουσι, Βασιλέως οὐρανοῦ ὡς Θυγατέρας.

Βοήθησόν μοι καὶ σωθήσομαι.

Θεὸς ἐν Μητρὶ, ἀνεπαύσατο ἐν γῇ ὡς βρέφος, νῦν δ' ἐν οὐρανῷ ἀναπαύεται, καὶ εὐφραίνεται ἡ Μητήρ ἐν Θεῷ.

Ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας.

Νῦν ἡ Μαριάμ, τὸ πανάχραντον σῶμα Κυρίου, τὸ τεθεωμένον ἀγάλλεται, θεωμένη ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ.

Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας.

Ἦκουσας ἐκεῖ, νῦν τὰ ἄρρητα ῥήματα Κόρη καὶ τὰ τῆς σοφίας σοι· ἄδηλα, καὶ τὰ κρύφια ἐδήλωσε Θεός.

Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου.

Ἦρθη ἀπὸ γῆς, ἡ περιδοξος Πόλις Κυρίου, περὶ ἧς ἐνδόξως λελάληνται, καὶ εἰσόχηθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ.

Ἐποίησα κρῖμα καὶ δικαιοσύνην.

Ἦρθη ἀπὸ γῆς, ἡ ἀμίαντος γῆ καὶ παρθένος, ἐξ ἧς ὁ Ἀδὰμ πεπλαστούργηται, τοῦ προπάτορος Ἀδὰμ ὁ Πλαστοργός.

Ἐκδεξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς ἀγαθόν.

Νῦν ὁ οὐρανός, ὑποδέχεται Θεοῦ τὸ

ἄρμα μυριοπλάσιως τὸ ἅγιον, σὺν Ἀ-
γιῶν μυριάσιν εὐκλεῶς.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον.

Σήμερον ἐκ γῆς, ἡ ἀμόλυτος πανα-
γοτάτη, ἔνθα τὸ ἀρχέτυπον ἱδρυται,
ἀναφέρεται εἰκὼν καινοπρεπῶς.

Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου.

Ἐνθεαστικῶς, τὸν θεόγλυπτον νῦν
Ἄδριάντα, κάλλος τὸ τῆς γῆς περιού-
σιον, μετατίθησι Θεὸς ἐν οὐρανῶ.

Δούλος σου εἰμι ἐγὼ συνέτισόν με.

Βίβλος μυστικῆ, ἐν ἧ γέγραπται
Θεοῦ ὁ Λόγος, ἐν χειρὶ Θεοῦ κατατί-
θεται, οὐρανίων Μυστηρίων εἰς γραφήν.

Καιρὸς τοῦ ποιήσαι τῷ Κυρίῳ.

Ὡς περιστέρα, τετρωμένη τῆς ἀγά-
πης κόρη, θρόνον τοῦ Θεοῦ περιίπτα-
σαι, περιπτᾶσα νοσοῖαν τὴν ἐπὶ γῆς.

Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου.

Γῆς καὶ οὐρανοῦ, παμβασιλίσσα οἶα
Μαρία, εἰς τὴν βασιλείαν εἰσάγαγε,
τοὺς δοξάζοντας τὴν Κοίμησιν τὴν
σὴν.

Διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς σου.

Κοίμησιν Ἀγνή, τῇ Κοιμήσει σου
τῇ ζωηφόρῳ, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ
σκάνδαλα, καὶ στερέωσον αὐτὴν ὡς ἀ-
γαθῇ.

Θαυμαστὰ τὰ μαρτύριά σου.

Ἦμνοῦμεν Ἀγνή, νῦν τὴν Κοίμη-

σιν καὶ τὴν ταφήν σου, καὶ πάντες πι-
στῶς ἐκθειάζομεν, λυτρωθέντες τοῦ
θανάτου διὰ σοῦ.

Ἡ δὴλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ.

Κλίνην τὴν σεπτὴν, τὴν ἀγίαν σε
καὶ θεοδόχον, σεπτῶς ἐπὶ κλίνης θεώ-
μενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἐβόων ἐν
κλαυθμῷ.

Τὸ στόμα μου ἦνοιξα καὶ εἴλκυσα πνεῦμα.

Ἐνταῖνε σεμνή, ἀειπάρθενε κόρη
Μαρία, καὶ κατευσδοῦ καὶ βασίλευε,
εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων σὺν Θεῷ.

Δόξα Πατρί.

Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ
Πνεῦμα, ὕψωσον τὸ κέρας Χριστιανῶν,
ὡς παντελεσμένων καὶ ἀγαθῶς.

Καὶ νῦν.

Τέξασα ζωὴν, παναμώμητε Ἀγνή
Παρθένε, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν μετα-
στάσασα νῦν, καταξίωσον καὶ πάντας
τοὺς Πιστοῦς.

Καὶ πάλιν ὁ δεῦτερος Χορὸς τὸ πρῶτον.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν
Ζωοδότην, τὸν τὴν ζωηφόρον Μετά-
στασιν, μεγαλύναντα Μητρός σου τῆς
Ἀγνῆς.

Εἶτα Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ ἐκφώνησις.

Ὅτι ἠγίασται καὶ δεδῶξασται κλπ.

(Ἦ Γ'. Στάσις εἰς τὸ ἐπόμενον.)

Α Π Ο Κ Ρ Ι Σ Ι Σ

Τοῦ Πατριάρχου Γενναδίου πρὸς τὸν Ἀμην Σουλτάνον
Μεχμέτ ἐρωτῶντα περὶ τῆς πίστεως ἡμῶν

Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 113 χειρογράφου Κώδικος τῆς ἐν Ἀγίῳ
Ὁρει Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Καρανάλλου,
ἀντιγραφὴν καὶ σταλὴν ὑπὸ τοῦ Γέροντος Βασιλείου Κα-
ρακαλλινού.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 128 τοῦ ΙΑ'. ἔτους)

Κεφαλ. 5'

Πότε ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὴν τοιαύ-

την ἀνάπλασιν τῶν ἀνθρώπων, διὰ
τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύμα-
τος αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο ὁ Λόγος

τοῦ Θεοῦ ἐνεδύθη τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἵνα ὡς μὲν ἄνθρωπος, ὁμιλήσῃ ἀνθρώποις, ὡς δὲ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεοῦ Σοφία, διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους πιστεύειν εἰς τὸν ἕνα Θεὸν καὶ ἀληθῆ καὶ πολιτεύεσθαι κατὰ τὸν νόμον, ὃν αὐτὸς ἔδωκε. Καὶ πάλιν ὡς μὲν ἄνθρωπος, ἵνα δῶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ παράδειγμα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Πρῶτον γὰρ αὐτὸς ἐτήρησε τὸν νόμον, ὃν ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ὡς δὲ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις, ἠδυνήθη κατορθῶσαι τὸ παγκόσμιον ἀγαθόν, ὅπερ ἐβούλετο, διότι ἦν ἀδύνατον δι' ἑνὸς ἀνθρώπου δυνάμειος ἐπιστρέψαι τὴν οἰκουμένην πρὸς τὸν Θεόν καὶ οὕτω διὰ μὲν τοῦ λόγου αὐτοῦ ἔσπειρε τὴν ἀλήθειαν ὁ παντοδύναμος καὶ ἀόρατος Θεὸς ἐν Ἱερουσαλήμ, διὰ δὲ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ ἐφώτισε καὶ ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους αὐτοῦ, ἵνα σπειρώσιν αὐτοὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς πάντα τὸν κόσμον καὶ ἵνα καταφρονήσωσι τὸν κόσμον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πέμψαντος αὐτὸν Θεοῦ καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ, ὁστις ἐκουσίως ἀπέθανε κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι τὸν κόσμον· οὕτω πιστεύομεν ἡμεῖς τὸν ἕνα Θεὸν ἐν Τριάδι, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, καθὼς ἐδίδαξεν ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ διότι ἐστὶν ἀληθῆς, πιστεύομεν ὅτι ἐστὶ καὶ αὐτοαληθῆς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ οὕτως ἐδίδαξαν ἡμᾶς· πλάτύτερον καὶ οὕτω νοοῦμεν καὶ ἀπὸ τῆς δυνάμειος τῆς σοφίας.

Κεφαλ. ζ'

Πιστεύομεν ὅτι ὁ Λόγος τοῦ

Θεοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐνεδύθη ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὁ Χριστὸς, καὶ ἡ μὲν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ ἦν ζωὴ ἀνθρώπου ὑπεραγίου, ἡ δὲ δύναμις τῆς Σοφίας καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦν Θεοῦ δύναμις.

Κεφαλ. η'

Πιστεύομεν ὅτι ὡσπερ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου γίνεται εἰς ἄνθρωπος, οὕτως ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἐνὸς μέρους καὶ ἀπ' ἄλλου μέρους ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα αἰεὶ πάντοτε δύο φύσεις μεμερισμέναι, τελείως ἐν ἐνὶ ἀνθρώπῳ, οὕτω καὶ ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἡ θεότης εἰσὶν ἐν τῷ ἐνὶ Χριστῷ μεμερισμένοι τῇ φύσει τελείως, καθ' ὑπόστασιν μόνον καὶ*προσωπικῶς ἠνωμένοι καὶ οὔτε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μετεβλήθη εἰς τὴν σάρκα, ἢ τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἡ σὰρξ τοῦ Χριστοῦ, ἢ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ μετεγράφη εἰς Λόγον Θεοῦ, ἀλλὰ ἦν καὶ ἔστιν ἐν τῷ Χριστῷ, μετὰ τὴν ὑπερθαύμαστον αὐτοῦ οἰκονομίαν ἐκείνην, ὁ μὲν τοῦ Θεοῦ Λόγος, Λόγος, ἡ δὲ ἀνθρωπότης, ἀνθρωπότης καὶ ὅτι οὐ προσέλαβεν ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ προσέλαβε τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ἐναυτῶ τῷ προσληφθῆναι συστάσαν, πᾶν ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ Θεῷ συμβεβηκὸς καὶ διὰ τοῦτο τὸν νοητὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, Θεὸν ὀνομάζομεν καὶ πιστεύομεν· καὶ διότι οὗτος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦν ἐν τῷ Χριστῷ, διὰ τοῦτο τὸν Χριστὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ὁμολογοῦμεν, ἄνθρωπον μὲν διὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, Θεὸν δὲ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ Λόγον τοῦ Θεοῦ.

ἄρμα μυριοπλασίως τὸ ἅγιον, σὺν Ἀ-
γίων μυριάσιν εὐκλεῶς.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον.

Σήμερον ἐκ γῆς, ἡ ἀμόλυτος πανα-
γνωτάτη, ἔνθα τὸ ἀρχέτυπον ἱδρυται,
ἀναφέρεται εἰκὼν κεινοπρεπῶς.

Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου.

Ἐνθεαστικῶς, τὸν θεόγλυπτον νῦν
Ἀδριάντα, κάλλος τὸ τῆς γῆς περιού-
σιον, μετατίθησι Θεὸς ἐν οὐρανῷ.

Δουλός σου εἰμὶ ἐγὼ συνέτισόν με.

Βίβλος μυστικῆ, ἐν ἣ γέγραπται
Θεοῦ ὁ Λόγος, ἐν χερσὶ Θεοῦ κατατί-
θεται, οὐρανίων Μυστηρίων εἰς γραφήν.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ.

Ὡς περιστερά, τετραμένη τῆς ἀγά-
της κόρη, θρόνον τοῦ Θεοῦ περιίπτα-
σαι, περιπτᾶσα νοσοιᾶν τὴν ἐπὶ γῆς.

Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου.

Γῆς καὶ οὐρανοῦ, παμβασιλίσσα οἶα
Μαρία, εἰς τὴν βασιλείαν εἰσάγαγε,
τοὺς δοξάζοντας τὴν Κοίμησιν τὴν
σὴν.

Διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς σου.

Κοίμησιν Ἀγνή, τῇ Κοιμήσει σου
τῇ ζωηφόρῳ, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ
σκάνδαλα, καὶ στερέωσον αὐτὴν ὡς ἀ-
γαθῇ.

Θαυμασιὰ τὰ μαρτύριά σου.

Ἵμνουμέν Ἀγνή, νῦν τὴν Κοίμη-

σιν καὶ τὴν ταφήν σου, καὶ πάντες πι-
στῶς ἐκθειάζομεν, λυτρωθέντες τοῦ
θανάτου διὰ σοῦ,

Ἡ δήλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ.

Κλίνην τὴν σεπτὴν, τὴν ἁγίαν σε
καὶ θεοδόχον, σεπτῶς ἐπὶ κλίνης θεώ-
μενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἐβόων ἐν
κλαυθμῷ.

Τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ εἴκυσσα πνεῦμα.

Ἐντεινε σεμνή, ἀειπάρθενη κόρη
Μαρία, καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε,
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων σὺν Θεῷ.

Δόξα Πατρὶ.

Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ
Πνεῦμα, ὕψωσον τὸ κέρας Χριστιανῶν,
ὡς παντελεσῆμων καὶ ἀγαθός.

Καὶ νῦν.

Τέξασα ζωὴν, παναμώμητε Ἀγνή
Παρθένε, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν μετα-
στάσα νῦν, καταξίωσον καὶ πάντας
τοὺς Πιστοὺς.

Καὶ πάλιν ὁ δεῦτερος Χορὸς τὸ πρῶτον.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν
Ζωοδότην, τὸν τὴν ζωηφόρον Μετά-
στασιν, μεγαλύναντα Μητρός σου τῆς
Ἀγνῆς.

Εἶτα Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ ἐκφώνησις.

Ὅτι ἠγίασται καὶ δεδόξασται κλπ.

(Ἦ Γ'. Στάσις εἰς τὸ ἐπόμενον.)

Α Π Ο Κ Ρ Ι Σ Ι Σ

Τοῦ Πατριάρχου Γενναδίου πρὸς τὸν Ἀμην Σουλτάνον
Μεχμέτ ἐρωτῶντα περὶ τῆς πίστεως ἡμῶν

Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 113 χειρογράφου Κώδικος τῆς ἐν Ἁγίῳ
Ὁρει Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Καρακάλλου,
ἀντιγραφὴν καὶ σταλὴν ὑπὸ τοῦ Γέροντος Βασιλείου Κα-
ρακαλλινού.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 128 τοῦ ΙΑ'. ἔτους)

Κεφαλ. 5'

Πότε ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὴν τοιαύ-

την ἀνάπλασιν τῶν ἀνθρώπων, διὰ
τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο ὁ Λόγος

τοῦ Θεοῦ ἐνεδύθη τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἵνα ὡς μὲν ἄνθρωπος, ὁμιλήσῃ ἀνθρώποις, ὡς δὲ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεοῦ Σοφία, διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους πιστεύειν εἰς τὸν ἕνα Θεὸν καὶ ἀληθῆ καὶ πολιτεύεσθαι κατὰ τὸν νόμον, ὃν αὐτὸς ἔδωκε.

Καὶ πάλιν ὡς μὲν ἄνθρωπος, ἵνα δῶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ παράδειγμα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Πρῶτον γὰρ αὐτὸς ἐτήρησε τὸν νόμον, ὃν ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ὡς δὲ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις, ἠδυνήθη κατορθῶσαι τὸ παγκόσμιον ἀγαθόν, ὅπερ ἐβούλετο, διότι ἦν ἀδύνατον δι' ἑνὸς ἀνθρώπου δυνάμεως ἐπιστρέψαι τὴν οἰκουμένην πρὸς τὸν Θεόν καὶ οὕτω διὰ μὲν τοῦ λόγου αὐτοῦ ἔσπειρε τὴν ἀλήθειαν ὁ παντοδύναμος καὶ ἀόρατος Θεὸς ἐν Ἱερουσαλήμ, διὰ δὲ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ ἐφώτισε καὶ ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους αὐτοῦ, ἵνα σπεύρωσιν αὐτοὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς πάντα τὸν κόσμον καὶ ἵνα καταφρονήσωσι τὸν κόσμον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πέμψαντος αὐτὸν Θεοῦ καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ, ὁστις ἐκουσίως ἀπέθανε κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι τὸν κόσμον· οὕτω πιστεύομεν ἡμεῖς τὸν ἕνα Θεὸν ἐν Τριάδι, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, καθὼς ἐδίδαξεν ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ διότι ἐστὶν ἀληθής, πιστεύομεν ὅτι ἐστὶ καὶ αὐτοαληθής καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ οὕτως ἐδίδαξαν ἡμᾶς· πλάτύτερον καὶ οὕτω νοοῦμεν καὶ ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῆς σοφίας.

Κεφαλ. ζ'

Πιστεύομεν ὅτι ὁ Λόγος τοῦ

Θεοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐνεδύθη ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὁ Χριστός, καὶ ἡ μὲν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ ἦν ζωὴ ἀνθρώπου ὑπεραγίου, ἡ δὲ δύναμις τῆς Σοφίας καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦν Θεοῦ δύναμις.

Κεφαλ. η'

Πιστεύομεν ὅτι ὡς περ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου γίνεται εἰς ἄνθρωπος, οὕτως ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἐνὸς μέρους καὶ ἀπ' ἄλλου μέρους ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀεὶ πάντοτε δύο φύσεις μεμερισμέναι, τελείως ἐν ἐνὶ ἀνθρώπῳ, οὕτω καὶ ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἡ θεότης εἰσὶν ἐν τῷ ἐνὶ Χριστῷ μεμερισμέναι τῇ φύσει τελείως, καθ' ὑπόστασιν μόνον καὶ προσωπικῶς ἠνωμένοι καὶ οὔτε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μετεβλήθη εἰς τὴν σάρκα, ἢ τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἡ σὰρξ τοῦ Χριστοῦ, ἢ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ μετετράπη εἰς Λόγον Θεοῦ, ἀλλὰ ἦν καὶ ἐστὶν ἐν τῷ Χριστῷ, μετὰ τὴν ὑπερθαύμαστον αὐτοῦ οἰκονομίαν ἐκείνην, ὁ μὲν τοῦ Θεοῦ Λόγος, Λόγος, ἡ δὲ ἀνθρωπότης, ἀνθρωπότης καὶ ὅτι οὐ προσέλαβεν ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ προσέλαβε τὴν ἀνθρωπειαν φύσιν, ἐναὐτῷ τῷ προσληφθῆναι συστάσαν, πᾶν ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ Θεῷ συμβεβηκὸς καὶ διὰ τοῦτο τὸν νοητὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, Θεὸν ὀνομάζομεν καὶ πιστεύομεν· καὶ διότι οὗτος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦν ἐν τῷ Χριστῷ, διὰ τοῦτο τὸν Χριστὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ὁμολογοῦμεν, ἄνθρωπον μὲν διὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, Θεὸν δὲ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Κεφαλ. θ'

Πιστεύομεν, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦν ἐν τῷ Χριστῷ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, διότι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ἄπειρος, ὥσπερ ὁ Θεὸς ἐστὶν ἄπειρος, ὁ γεννῶν αὐτόν, ἡγουν ὁ νοῶν καὶ ἄπειρον δύναμιν ἔχει, πλὴν ἐν τῷ Θεῷ κατ' ἄλλον καὶ ἐν τῷ Χριστῷ κατ' ἄλλον καὶ ἐν τῷ κόσμῳ κατ' ἄλλον τρόπον.

Κεφαλ. ι'

Πιστεύομεν, ὅτι ὅταν ὁ Θεὸς κοινωνῇ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ καὶ τῆς χάριτος κτίσματι τινί, οὐδαμῶς ζημιούται, ἀλλὰ μᾶλλον μεγαλύνεται, διότι ἐκ τῆς ἀρετῆς τῶν κτισμάτων τὸ ὕψος τοῦ Θεοῦ φανεροῦται καὶ ὅσον μᾶλλον βελτιούται τὸ κτίσμα τῆ κρείττονι κοινωνίᾳ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, τοσοῦτον πλεον ἢ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμις δείκνυνται· διὰ τοῦτο ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀγάπη εἰς τοὺς ἀνθρώπους πλεον ἐμεγαλύνθη ἐκ τοῦ ἔλθειν αὐτόν τὸν Θεὸν μετὰ πάσης αὐτοῦ δυνάμεως εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὅτι εἰς τοὺς προφήτας ἔπεμψεν, ἢ μίαν χάριν αὐτοῦ ἢ δύο καὶ εἰς ἓνα προφήτην ἐλάττονα, εἰς ἄλλον δὲ μείζονα.

Κεφαλ. ια'

Πιστεύομεν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανεν οἰκείῳ θελήματι, διὰ πολλὰς καὶ μεγάλας ὠφελείας πολλῶν καὶ πάντα κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ὁ γὰρ Λόγος τοῦ Θεοῦ οὔτε σταυροῦται, οὔτε ἀποθνήσκει, οὔτε ἀνίσταται, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνέστησεν αὐτοὺς τοὺς καιροὺς, ὥσπερ ἀνέστησε καὶ τὴν σάρκα, ἣν ἐφόρεσε· καὶ

πιστεύομεν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστάς, ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ πάλιν μέλλει ἔρχεσθαι μετὰ δόξης, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον.

Κεφαλ. ιβ'

Πιστεύομεν, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν ἀθάνατοι, ὅτι τὰ σώματα τῶν ἀγίων ἀναστήσονται ἄφθαρτα, φωτεινά, ἐλαφρά, μίτε τροφῆς χοιήζοντα, μίτε πόσεως, μίτε ἐνδυμάτων, μίτε ἄλλης τινὸς σωματικῆς ἡδονῆς· καὶ ὅτι αἱ ψυχαὶ καὶ τὰ σώματα τῶν καλῶς πιστευσάντων καὶ καλῶς πολιτευσάμενων ἀπελεύσονται εἰς τὸν παράδεισον, τῶν δὲ ἀμετανοήτων καὶ πονηρῶν καὶ ἀπίστων εἰς τὴν κόλασιν· καὶ ὁ μὲν παράδεισος τῶν ἀγίων καὶ ἡ ἀπόλαυσις ἐστὶν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἡ δὲ κόλασις τῶν πονηρῶν ἐστὶν ἐν τῇ γῆ· καὶ ἀπόλαυσις τῶν ἀγίων οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰ μὴ, ὅτε τελειωθήσονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἰς τὴν γνῶσιν τότε θεωρήσουσι τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἃ νῦν οὐ γινώσκουσι, εἰ μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κεφαλ. ιγ'

Διατί δὲ ἦν ἀναγκαῖον σαρκωθῆναι τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ Θεόν, εἰσὶν ἀναγκαῖοι καὶ πολλοὶ λόγοι καὶ ὅταν ἡ χρεία, ἐσμέν ἔτοιμοι δοῦναι καὶ αὐτοὺς, περισσοτέρας δὲ ἐκείνων τῶν λόγων πληροφοροῦσιν ἡμᾶς τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ἡμῶν τὰ ἐπὶ ταῦτα.

(Ἀκολουθεῖ)

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ πρωτοτύπου καὶ λίαν ψυχωφελοῦ περιοδικοῦ τούτου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τοῦ Τοῦρκου Ἡγεμόνος τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς τοὺς Ἀγιορείτας, πρὸς εἰρηνοποίησιν καὶ διόρθωσιν αὐτῶν, ἐν ἔτει 1810.

Ὁ τοῦ Θεοῦ ἀληθῆς δούλος Γιουσούφ Μαχλῆς σερβαπὴν καπετζήπασης ἡγεμῶν καὶ ἐξουσιαστῆς τοῦ τῆς Θεσσαλονίκης σαντζακίου.

Λογιώτατοι καὶ προκριτώτεροι βουχπάνιδες ὄπαδοι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ λοιποὶ κάτοικοι τῶν δεκαῆξ μοναστηρίων καὶ ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῶν τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ νήσῳ τοῦ ἁγίου Ὄρους (ἧτις ὑπόκειται εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς σαντζάκι τῆς Θεσσαλονίκης) εἴητε ὑγιαίνοντες μὲ τέλη ἀγαθά.

Φανερώνομεν εἰς ὅλους ἐσᾶς ὅτι εἰς τὸ διάστημα αὐτῶν τῶν δύο χρόνων ἔποῦ θεῖω ἐλέει ἐδιορίσθημεν παρὰ τοῦ κραταιοτάτου ἡμῶν ἀνακτος ἐξουσιασταὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ σαντζάκιον τῆς Θεσσαλονίκης, ἐμανθάναμεν καθ' ἑκάστην τὰς μεταξὺ σας διαφορὰς καὶ καυγάδες καὶ τὰς γινομένας ἀδικίας εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ζημίαις κοινὰς τε καὶ κατὰ μέρος, καὶ μὴ ἀνεχόμενοι εἰς αὐτὸν τὸν τόπον νὰ γίνωνται τοιαῦτα παρόμοια πράγματα ἀσύμφωνα μὲ τὸ ταρῖκι σας, διὰ τοῦτο κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τρόπους πολλάκις ἠθελήσαμεν καὶ τὴν ἰδικὴν σας διόρθωσιν καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν πτωχῶν βραγιάδων τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας, δὲν ἠθελήσατε ὅμως νὰ ἔλθητε εἰς αἴσθησιν καὶ νὰ γνωρίσητε τὸ κοινὸν ἴδιον συμφέρον σας.

Ὅθεν παρακινήμενοι ἀπὸ τὰ ἄτακτά σας χερακῆτια καὶ τοὺς καθ' ἐκάστην καυγάδες σας, δικαίως ἀγανα-

κτῆσαντες ἠθέλαμεν παιδεύσει αὐτὴν σας τὴν αὐθάδειαν, ἀψηφησίαν καὶ δυναστείαν πρὸς τοὺς πτωχοὺς (ἂν δὲν ἐγίνετο μεσολάβησις οἰκείων μας ὑποκειμένων) καὶ παρ' αὐτῶν πληροφορηθέντες ὅτι τὰ τέσσαρα μοναστήρια τῇ ἀληθείᾳ ἐξεχώρησαν ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς δεκαῆξ καὶ ἐμμένοντα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κακεντρέχειαν δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπακούσωσι καὶ νὰ συμφωνήσωσι μὲ ἐσᾶς τοὺς δεκαῆξ.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ θέλησίς μας εἶναι διὰ νὰ ζῆτε εἰρηνικῶς μὲ εὐθυδικίαν, εὐνομίαν τε καὶ δικαιοσύνην, χωρὶς νὰ γίνεται καμμία ἀδικία εἰς κανένα, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ τέσσαρα μοναστήρια ἐξεχώρησαν ἀπὸ ἐσᾶς, οὔτε ἡμεῖς τὰ δεχόμεθα αὐτά, οὔτε μεσολάβησιν περὶ αὐτῶν καμμίαν ἀκούομεν, ὑμᾶς δὲ ἅπαντας τῶν δεκαῆξ μοναστηρίων κατοίκους μετὰ τῶν πτωχῶν τῶν ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ εὐρισκομένων βουχπάνιδων ἐσυγχωρήσαμεν καὶ εἰς τελείαν ἀμνησίαν τῶν προγεγονότων ἀπάντων καὶ προπραχθέντων τε καὶ ἐκφωνηθέντων ἀπὸ ἄκραν μας εὐσπλαγχνίαν εὐρισκόμεθα.

Διὸ γράφοντες φανερώνομεν ὅλους ἐσᾶς τῶν δεκαῆξ μοναστηρίων, τοὺς βουχπάνιδες ὡς οἰκείους μας, ὅπου ἅμα τοῦ λαβεῖν τὸ παρὸν μας βράϊ πουγισουλτεῖον τὸ τῆς συγχωρήσεως καὶ ἐλευθερίας σας καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀνεξικανίας καὶ τελείας ἀμνηστείας, νὰ σηκωθῆτε χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ καὶ νὰ ἔλθητε ἐνταῦθα πρὸς ἡμᾶς οἱ προκριτώτεροι τῶν δεκαῆξ μοναστηρίων μετὰ τινῶν πτωχῶν συνετωτέρων διὰ νὰ ἀκούσητε διὰ ζώσης φωνῆς ἡμῶν τὴν δικαίαν καὶ φιλόπτωχον θέλησίν μας, διὰ νὰ ζῆσετε τοῦ λοιποῦ ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ταρῖκι σας καὶ

σας διδάσκουν οί Νόμοι σας.

Πρὸς περισσοτέραν δὲ πληροφορίαν σας καὶ θεβαίωσίν σας ἐγένετο τὸ παρὸν ἡμῶν βράϊ πουγιουρουλτεῖον καὶ στέλλονται ἀπὸ μέρους τῶν ἐνταῦθα εὐρισκομένων μου τεβελίδων τῶν δεκαῆξ μοναστηρίων σας, ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου Ἐσφιγμένου Παπαευθύμιος καὶ ἐκ τοῦ μοναστηρίου ὁροῦς ὁ Παπᾶ Προκόπιος διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσωσι τὸ βράϊ καὶ τὴν θέλησίν μας. Καὶ ἀπὸ μέρους ἰδικοῦ μας πουμπαιρατεν στέλλεται ὁ ἡμέτερος κείσης, Θεοδόσιος ὀνομαζόμενος, διὰ νὰ σᾶς παρακινήσῃ νὰ ἔλθετε ἀμέσως ὅλοι μαζί ἐνταῦθα πρὸς ἡμᾶς μετὰ τῶν ἀπεσταλμένων.

Σπεύσατε λοιπὸν τὸ ὀγληγορώτερον νὰ προφθάσετε πρὸς ἡμᾶς πειθόμενοι εἰς τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν ταύτην. Προσέξτε ὅμως καλῶς νὰ μὴν φερθῆτε ἐναντίον τῆς θελήσεώς μας, καὶ ἐρχόμενοι θέλετε ἰδῆ τὰ μεγάλα ἐλέη μας ὅπου θέλει ἀπολαύσῃτε ἅπαντες οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς χερσονήσου.

Ὅτω ποιήσατε ἐξ ἀποφάσεως.

Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ ἡμετέρου παλατίου ἀπὸ Θεσσαλονίκης 1810 Σεπτεμβρίου 15.

Ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Ἀρχείου.

Γέρον Παντελ. Λαυριώτης

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΞΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

1. Ἡ Φυσικὴ (ἢ Συνειδήσις)

Ὅδεις ἄνθρωπος εὐρισκόμενος εἰς πλήρη διανοητικὴν κατάστασιν, δὲν αἰσθάνεται τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως εἰς τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ βίου. Ἡ φωνὴ αὐτῆς τῆς συνειδήσεως, φύσει ὑπάρχουσα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ φωνὴ ὑπεράτου ὄντος καὶ ἀγραφος

νόμος ὑπερφυσικῆς δυνάμεως καὶ ἀύλου, ἣτις εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Θεός.

Ὁ ἄνθρωπος ὡς τὸ τελειότερον πλάσμα τῆς Δημιουργίας καὶ ἡ κορωνὴ πάντων τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν κτισμάτων, φέρει ἐν ἑαυτῷ τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ δοθεῖσαν ἰκανότητα, πρὸς διάκρισιν τῆς ἀγαθῆς ἀπὸ τῆς κακῆς πράξεως· ὡς ἐκ τούτου ἔχει ἔμφυτον σαφῆ ἔννοιαν τοῦ τί εἶναι ἀγαθόν, τί κακόν, τί δίκαιον, τί ἀδίκον, τί ἠθικόν καὶ τί ἀνῆθικον.

Αὐτὴ ἡ ἔμφυτος ἰκανότης καὶ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ὡς πράγματα μὴ δημιουργηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀναγκάζουσιν αὐτὸν νὰ ἀποδεχθῆ ὅτι κάποιος «ἄλλος» Δημιουργὸς ὑπάρχει, ὁ ἕποισ διὰ τῆς πανσοφίας καὶ δυνάμεώς του, ἐδημιούργησε καὶ ἐνεφύτευσε αὐτὰ εἰς τὸ τελειότερον τῶν ὄντων, τὸν ἄνθρωπον, ὡς κριτήρια τῶν πράξεων αὐτοῦ καὶ ὡς κίνητρα ἠθικῆς τελειώσεως.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ «ἄλλος» Δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεός, τὸν ὅποιον ὁ ἄνθρωπος ἀκουσίως πλέον ἀναγνώριζει γινόμενος ὄντως ὄν σχετικῶν καὶ ἐξηρητημένων.

2. Ἡ Κοσμολογικὴ (ὁ Θεὸς ἐν τῷ Σύμπαντι)

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πάσης ἐποχῆς, ἐκστατικοὶ πρὸ τῆς ἀπειρίας τῶν κόσμων τοῦ Σύμπαντος, ἀνεζήτησαν ἐπιμόνως τὴν πρώτην Ἀρχήν. Εὐθὺς ἀμα τῇ ἀντικρύσει τοῦ θαυμασίου καὶ μεγαλοπρεποῦς θεάματος τοῦ οὐρανοῦ, παρευσίασθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ἓνα πρόβλημα. Ποῖος ἐδημιούργησεν ἔλα αὐτὰ; Ὁ μεγαλοπρεπῆς καὶ λαμπροφῆρος ἥλιος, ὁ κατέχων τὴν κυριωτάτην θέσιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἰστάμενος ὡς πρυμβασιλεὺς τῆς Δημιουργίας, ἡ σελήνη, ἡ κατὰ τὰς νύκτας τὸ ἀργυρόχρουν αὐτῆς φῶς στέλλουσα εἰς τὴν γῆν, οἱ ἀπειράριθμοι ἀστέρες οἱ δινόμενοι εἰς τὸ κενόν, αἱ θάλασσαί εἰς τὴν γῆν, τὰ ποι-

κίλα δένδρα και φυτά, τὰ διαφόρων χρωμάτων ἀνθη, πάντα τὰ ζῶα τῆς γῆς, και τὸ τελειότερον τῆς Δημιουργίας ὄν, ὁ ἀνθρώπος, τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν ποίαν ἔχουσι, και διὰ τοῦ προστάγματος ποίου ἐγίναν :

Τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ πρόβλημα, ἀπησχόλησεν ἕλας τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διήλθον τὴν οὐνοτομον ὁδὸν τοῦ πλανήτου μας. Καὶ ὁ πλέον ἀπειθευτος και ἀμαθῆς ἀνθρώπος, και αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἄγριος, ὁ ὅποιος εὐρίσκειται εἰς τὴν κατωτάτην θαμνίδα τοῦ πολιτισμοῦ, ἔστω και μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ εὐρέθη πρὸ τοῦ προβλήματος αὐτῶν και ἀεζήτησε τὴν λύσιν τοῦ. Βλέπων δὲ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχη δημιουργήσει ἕνα τόσον σπουδαῖον ἔργον, προσέτι δὲ ἀποκλείων τὴν αὐτόματον γένεσιν τῶν ὄντων σύμφωνα με τὴν κοινὴν λογικὴν ἀπὸ τὰς ἐρεῦνας τῆς ὑγιουῶς ἐπιστήμης, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι υπερτάτη και υπερφυσικὴ δύναιμις, ἀπόλυτος και ἀνεξάρτητος, ἐδημιούργησεν αὐτὰ και διέπει τὴν τύχην ὄλων τῶν ὄντων τῆς Δημιουργίας.

Και πράγματι ! Ποῖος ποτὲ ἰσχυρίζομενος ὅτι ὁ οἶκος αὐτὸς, τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο, ἢ τράπεζα ἐκεῖνη ἐγίναν μόνον τῶν, δὲν θὰ ἔθεωρεῖτο μὴ ἔχων σφῆς τὰς φρένας ; Ἡμεῖς γνωρίζομεν σύμφωνα με τὴν κοινὴν λογικὴν και τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ δημιουργηθῆ μόνον τοῦ, ἐὰν δὲν ὑπάρξῃ Δημιουργός. Οὐδεὶς λογικὸς ἀνθρώπος θὰ εἶπῃ ὅτι ἡ οἰκία δὲν ἔχει τὸν κτίστην, τὸ καλλιτέχνημα τὸν καλλιτέχνην, και ἢ τράπεζα τὸν τεχνίτην. Ἀλλὰ και τὸ ἀπειρον Σύμπαν, πρὸς τὸ ὅποιον με θαυμασμέν ἀτενίζομεν κατὰ πάσαν στιγμὴν τοῦ βίου μας, εἶναι ἕνα καλλιτέχνημα, Ὡστε ἔχει και αὐτὸ τὸν καλλιτέχνην και δημιουργόν

τοῦ ; Μάλιστα ! Και αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς

Οὐδὲν ἀπομένει πλέον παρὰ νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς. « Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν και τὴν γῆν » (Γενέσ. α' 1). « Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ Λόγος, και ὁ Λόγος ἦτο παρὰ τῷ Θεῷ, και Θεὸς ἦτο ὁ Λόγος. Οὗτος ἦτο ἔν ἀρχῇ παρὰ τῷ Θεῷ. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγίναν και χωρὶς αὐτοῦ δὲν ἐγένεν οὐδὲν ὄν τὸ ἔποισον ἐγένεν ». (Ἰωάν. α' 1—3). Ὁ μεγάλος δὲ τῶν ἔθνων Ἀπόστολος, ὁ θεηγόρος Παῦλος λέγει : « Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τῆς, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός ». (Ἐβρ. γ' 4). Ἐπίσης ὁ προφητὰναξ Δαυτὶδ ἐκπληκτος πρὸ τοῦ θαυμασίου τοῦ οὐρανοῦ θαύματος και τῆς ἀπειρίας τῶν κόσμων, μεγαλοφῶως βοᾷ : « Οἱ οὐρανοὶ διηγούονται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα ». (Ψαλμὸς 136, 2).

3. Ἡ Τελολογικὴ.

(ἢ τάξις τοῦ Σύμπαντος)

Ἡ ὀνομασία «Κόσμος», ἢ ὁποία ἐδόθη εἰς τὴν Δημιουργίαν ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου τῆς ἀρχαιότητος Πυθαγόρα, δηλοῖ τὴν τάξιν και ἀρμονίαν τοῦ ἐπικρατεῖ εἰς τὸ Σύμπαν. Ὅπου στρέφῃ τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον, ἐκεῖ τὸν ὀμιλεῖ εὐγλωττότατα ἡ τάξις και ἀρμονία.

Ἐὰν ἀναβλέψωμεν κατὰ ἀνέφελον νύκτα πρὸς τὸν ἀτέρμονα οὐρανόν, οὐδὲν περιμένει ἡμᾶς εἰμὴ ἐκπληξίς και θαυμασμός ! Ἐκεῖ θὰ ἴδωμεν τὰ πλέον θαύματα φαίνόμενα τῆς Δημιουργίας. Φαντασθητε ἕλους ἐκείνους τοὺς ἀστέραις, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἴστανται ἀκίνητοι ἄλλοι δὲ νὰ κινῶνται πέραξ τοῦ ἡλίου και τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀξονος κατὰ μεγίστην ταχύτητα, και διαγράφῃ ἕκαστος τὴν τροχίαν

του, άνευ τῆς παραμικρᾶς διαταράξεως, και λειτουργεῖ κανονικῶς με ἀπειρον τάξιν και ἄρμονίαν! Ποῖα δύναιμι, και ποῖα Πάνσοφος δεξιὰ δὴγηεῖ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ προορισμόν, ἐνῶ και ἡ παραμικρὰ διατραχή τῆς τροχιάς τοῦ ἐνὸς θὰ ἦτο ἱκανή, νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσιν και σύγκρουσιν, με ἀποτέλεσμα τὴν τελικὴν καταστροφὴν τοῦ κόσμου; Δὲν ἀποτελεῖ αὐτὸ τρανὸν τεκμήριον, ὅτι ὁ δάκτυλος τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ καθοδηγεῖ και κατευθύνει τὰ πάντα;

Ἐὰν διεισδύσωμεν ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα τῆς Δημιουργίας, θὰ ἀνακαλύψωμεν και νέα μυστικά δείγματα τῆς Θεϊκᾶς πανσοφίας.

Φαντασθῆτε τὴν ὑπόλευκον ἐκείνην ταϊνίαν, τὸν Γαλαξίαν, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ἐκάστην νύκτα μεγαλοπρεπῆς και ὑπέρογκος. Αὐτὸς εἶναι ἕν παρμέγιστον σπειροειδὲς νεφέλωμα ἐξ ἀστρικῶν νεφῶν. Ἔχει διάμετρον ἑκατὸν χιλιάδας ἔτη φωτός, Ὁ ἥλιος ἀπέχει ἀπὸ τοῦ κέντρον αὐτοῦ τριάκοντα και τρεῖς χιλιάδας ἔτη φωτός, συμφῶνως με τὰς νεωτέρας ἀστρονομικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ἐγγύτερον δὲ πρὸς αὐτὸν νεφέλωμα εἶναι ἑκατὸν χιλιάδας ἔτη φωτός. Ἐὰν δὲ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἑκατομμύρια τοιοῦτων νεφελωμάτων ὑπάρχουν κατὰ πολὺ μεγάλας ἀποστάσεις τὸ ἕνα ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέσα εἰς τὸ Σύμπαν, και ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ ἐπικρατεῖ ἀσάλευτος τάξις, ἄρμονία, και σκοπιμότης, τότε θὰ ἀνακράξωμεν μαζί με τὸν Δαυὶδ: «Ὁψομαι τοὺς οὐρανοὺς ἔργα τῶν δακτύλων σου.»

Ἄλλὰ δὲν βλέπομεν μόνον εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν χεῖρα τοῦ Δημιουργοῦ. Και εἰς τὴν γῆν ἀκόμη νὰ στραφῶμεν, ἀπαντῶμεν πλήρη σκοπιμότητα τὰ πάντα δὲ ἀποτελοῦν συνεκτικὸν δεσμόν, ὡς ὄργανα ταραστίας μηχανῆς. Τὸ ἐν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἄλλου και ὅλα εἶναι: σχετικὰ και ἐξητη-

μένα ἐκ τοῦ Πανσόφου Δημιουργοῦ. Εἰς τὴν προσταγὴν Αὐτοῦ αἱ θάλασσαί σχηματίζουν τὰ νέφη τὰ διαλυόμενα εἰς βροχήν, και οἱ νεκροὶ κόκκοι εἰς τὴν γῆν ἀναζωογονοῦνται και διασπῶνται εἰς ποικίλας μορφὰς δένδρων, θάμνων, ἀνθέων, διαφόρου χρώματος, σχήματος και ὁσμῆς. Τὰ ἀπειράριθμα ζῶα τῆς γῆς, θηρία, ἐρπετὰ, πτηνὰ, ἔντομα, διὰ τῆς Προνοίας Αὐτοῦ ζῶσι και ἀναπτύσσονται. Τὰ δένδρα δι' Αὐτοῦ μεταβάλλονται εἰς ἀπεραντα χημικὰ ἐργαστήρια και δίδουν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ πλέον βασικὸν στοιχεῖον τῆς ζωῆς του.

Και ποῦ δὲν ἐμφανίζεται ἡ ἄρμονία και ἡ τάξις ἡ δεικνύουσα τὴν ἀριστοτεχνικὴν δεξιὰν τοῦ Κυρίου; Αὐτὴν ἀναγνωρίζων ὁ Δαυὶδ ἔλεγεν: «Ὡς ἐμεγαλύνθη, τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου.» Ἐπίσης και ὁ Μέγας Βασιλεὺς: «Οὐδὲν ἀπρονόητον, οὐδὲν ἡμελημένον παρὰ Κυρίου.» (Εἰς ἐξαίμ. ὁμιλ. Ζ' 5.)

4. Ἡ ἠθικὴ

(Ἡ ἐξελικτικὴ τάσις.)

Ἀναμφιβόλως ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀνωτερότητος αὐτοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα δημιουργήματα, εἶναι κοινή. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος νὰ μὴ παραδέχεται ὅτι εἶναι ὄν ἀνώτερον, ἔχον ὑψηλὴν ἀποστολήν. Ἐὰν παρατηρήσωμεν ὅλα τὰ ἄλλα δημιουργήματα, θὰ ἴδωμεν ὅτι αὐτὰ παραμένουν πάντοτε εἰς μίαν στασιμότητα. Οὔτε ἐξελίσσονται, οὔτε προσδεύουν. Τὸ λογικὸν τὸ ὑπάρχον εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς αὐτὰ δὲν ὑπάρχει. Ἡ πρόοδος, ἡ ἐξέλιξις και ὁ πολιτισμὸς, τὰ ὅποια ἀλματωδῶς πραγματοποιεῖ ὁ ἄνθρωπος, εἰς αὐτὰ παραμένουν πράγματα ἐντελῶς ἀγνωστά. Τὸ κάλλος τῆς φύσεως, ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ δὲν τὰ παρακινοῦν εἰς τὴν ἀναζήτησιν τοῦ Πλά-

στου. Ἡ ζωὴ των εἶναι κενή. Ὡς ἐκ τούτου λέγομεν, ὅτι στεροῦνται τῆς ἠθικῆς ἀνωτερότητος, εἰς ἣν καταλήγει ἡ ἐξελικτικὴ τάσις.

Τὶ συμβαίνει ὁμως εἰς τὸν ἄνθρωπον ; Μήπως εἶναι καὶ αὐτὸς τὸ ἔξιο ; Ὅχι ! Εἰς αὐτὸν ὑπάρχει ἐμφυτον τὸ στοιχεῖον τῆς προόδου. Κατακτᾷ τοὺς αἰθέρας, ἐξερευνᾷ τὰ ἔγκρατα τῆς γῆς, διαβλίνει ὠκεανούς, ἐκμηδενίζει ἀποστάσεις, ἐφευρίσκει τρόπους εὐζωίας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐξελίσσεται ἠθικῶς, καὶ θαδί- ζει πρὸς τὴν τελείωσιν. Ἀπαξ εἰσελθὼν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ πεδῖον τῆς θείας γνώσεως, δὲν παραμένει οὐδὲν ἄτιμος. Ἐξερευνᾷ περισσότερον τὰ βλάη τῆς θείας πανσοφίας, προσπαθεῖ νὰ γνωρίσῃ καλύτερον τὸν θεῖον Νόμον, καὶ νὰ τὸν ἐκτελή, ὀδηγούμενος τοιοῦτοτρόπως πρὸς τὸν Θεόν.

Τὸν ἠθικὸν λοιπὸν αὐτὸν Νόμον, ὁ ὀπίσθος, ὡς μηχανικὴ δύναμις, ὡς ἔλξις ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς ἀνώτερα πεδία τελειότητος, ποῖος τὸν ἐθέσπισε, παρὰ ὁ Θεός ; Ὁ Κάντιος θαυμάζων τὸν ἠθικὸν αὐτὸν Νόμον τὸν δοθέντα εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἔλεγεν : « Δύο πράγματα πληροῦν τὴν ψυχὴν μου, πάντοτε νέου καὶ πάντοτε μεγαλυτέρου θαυμασμοῦ καὶ εὐλαβείας ὅσον περισσότερον διερευνῶνται καὶ μελετῶνται, ὁ ἔναστρος οὐρανὸς ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ὁ ἠθικὸς νόμος ἐντὸς ἐμοῦ . . . »

5. Ἡ Ὑπερφυσικὴ.

(Ἡ χριστιανικὴ ἀποκάλυψις)

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν Θεόν, εἶναι ἡ διὰ τοῦ Χριστοῦ γενομένη ἀποκάλυψις. Ὅλαι αἱ προρρήσεις τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Οἰκονομίας αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἡ κατὰ ὑπερφυσικὸν τρόπον γέννησις Αὐτοῦ, προῦποθέτου τὴν ὑπαρξίν κάποιου, ὁ ὁποῖος ἐνήργησε τό-

σον εἰς τὴν ἐμπνευσιν τῶν προφητῶν, ὅσον καὶ εἰς τὴν κατὰ ὑπερφυσικὸν τρόπον γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἐνεργήσας, εἶναι ὁ Θεός, ὅστις ἀργότερον ἀπεκαλύφθη τελειότερον διὰ τῆς ὀλης διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. « Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ θεῖ προσκυνεῖν ». (Ἰωάν. 5' 4). Ἐπίσης ἀλλαχού γίνεται λόγος, μαρτυρῶν τὸν Θεὸν ὡς ἁ ο ρ η γ ο υ ν τ α π ν ε υ μ α εἰς τὴν Θεομήτορα. « Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ἰψίστου ἐπισκιάσει σοὶ διὸ καὶ τὸ γεννώμενον (ἐκ σοῦ) ἅγιον, κληθήσεται Γίῶς Θεοῦ (Λουκ. α' 35).

Ἰδοὺ λοιπὸν αἱ ἀποδείξεις ἐκ τῶν ὀπείων ἀπορρέει ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεόν. Ἀντιλαμβανόμεθα δὲ ἐντεῖθεν ὅτι ἡ πίστις συμφωνεῖ πρὸς τὴν λογικὴν. Γνωρίζομεν παραδείγματα χάριν, ὅτι διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ ὁ ἀριθμὸς 3 πρέπει νὰ προῦπάρξουν ὀρισμένα δεδομένα, τὰ ὀποῖα θὰ ἀποτελέσουν τὰ βασικὰ στοιχεῖα πρὸς σχηματισμὸν ἀριθμοῦ 3. Αὐτὰ τὰ δεδομένα εἶναι αἱ τρεῖς μονάδες. Ὡστε ὁ ἀριθμὸς 3 εἶναι ἀναγκαστικὴ συνέπεια τῆς ὑπάρξεως τριῶν δεδομένων. Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν πίστιν, διότι τὰ πέντε ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντα ἐπιχειρήματα, εἶναι τὰ δεδομένα τὰ ἀποτελοῦντα τὰ βασικὰ στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὀπείων ἀποτελεῖται ἡ πίστις.

Ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεόν δὲν εἶναι ἀνθρωπίνῃ ἐφεύρεσις, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἀκουσίως ἐδηγεῖται πρὸς αὐτὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων. Ἴσως νὰ σὰς φαίνεται παράξενον. Καὶ ὁμως εἶναι ἀληθές. Ποῖος δὲν αἰσθάνεται τὴν συνείδησιν ; Ποῖος δὲν θεωρεῖ τὸ μεγαλοπρεπὲς Σύμπαν ὡς ἔργον ἀνωτέρου εὐνάμεως ; Ποῖος δὲν βλέπει τὴν παγκόσμιον ἁρμονίαν καὶ σκοπιμότητα ;

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΚΥΡΙΑΛΛΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
ΛΟΓΟΣ

Περὶ ἐξόδου ψυχῆς, καὶ περὶ τῆς δευτέρας τοῦ Χ. παρουσίας.

(Ἐξ ἀρχαίου ἀχρονολογήτου βιβλίου, σταλέντος παρὰ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ.

κ. Γαβριὴλ Σταματελάτου.)

Ἐυνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 124 τοῦ ια' ἔτους)

Τότε, ποῦ ἡ καύχησις τοῦ κόσμου τούτου; ποῦ ἡ κενοδοξία; ποῦ ἡ τροφή; ποῦ ἡ ἀπόλαυσις; ποῦ ἡ σπατάλη; ποῦ ἡ φαντασία; ποῦ ἡ ἀνάπαυσις; ποῦ ὁ κόσμος; ποῦ τὰ χρήματα; ποῦ ἡ εὐγένεια; ποῦ τότε ἡ τερπνότης; ποῦ ἡ ἀνδρεία τῆς σαρκός; ποῦ τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν τὸ ψευδές καὶ ἀνωφελές; ποῦ τότε ἡ παρρησία ἡ ἀναιδής καὶ ἀναίσχυντος; ποῦ τότε ὁ κάλλω-τισμὸς τῶν ἱματίων; ποῦ ἡ ἠδονὴ τῆς ἀμαρτίας ἡ ἀκάθαρτος καὶ συγχαντή; ποῦ οἱ τὴν βδελυρὰν τῶν ἀρενοκοιτῶν ἠδονὴν ἠγούμενοι; ποῦ οἱ τὰ μῦρα καὶ τὰ ἀλείμματα ἀλειφόμενοι καὶ καπνιζόμενοι; ποῦ οἱ μετὰ τυμπάνων καὶ

κιθάρας τὸν οἶνον πίνοντες; ποῦ τότε ἡ καταφρόνησις τῶν ἐν ἀφοβίᾳ ζώντων; ποῦ ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν ἀσπλαγχνία; ποῦ τότε ἡ ἀπάνθρωπος ὑπερηφανία, ἡ πάντα βδελυσσομένη, καὶ ἑαυτὴν λογιζομένη εἶναί τι; ποῦ τότε ἡ κενὴ καὶ ματαία τῶν ἀνθρώπων δόξα; ποῦ ἡ λαγνεία, καὶ ἡ ἀκολασία; ποῦ ἡ δυναστεία, καὶ ἡ τυραννία; ποῦ τότε Βασιλεὺς, ποῦ Ἄρχων; ποῦ Ἡγούμενος; ποῦ οἱ ἐπ' ἐξουσιῶν; ποῦ οἱ γαυριῶντες ἐπὶ πλήθει πλοῦτου, πτωχοὺς μὴ ἐλεοῦντες καὶ τοῦ Θεοῦ καταφρονοῦντες; ποῦ τὰ θέατρα καὶ τὰ κυνήγια; ποῦ τότε οἱ μετεωριζόμενοι καὶ μετριάζοντες, καὶ ἀμερίμνως βιοῦντες; ποῦ τὰ μαλακὰ ἐνδύματα καὶ αἱ στρωματὰ αἱ μαλακαὶ καὶ ἀπαλαί; ποῦ αἱ ὑψηλαὶ οἰκοδομαί, καὶ τὸ εὖρος τῶν στοῶν; ποῦ οἱ ἐν ἀφοβίᾳ ζήσαντες; τότε ἰδόντες θανατάσουσι, καὶ φριξοῦσι, καὶ καταπλεγέντες ὀλολύξουσι, ταραχθέντες σαλευθῶσι τρόμος αὐτοὺς ἐπιλάβοι, καὶ ὠδίνες ὡσεὶ τικτούσης ἐν πνεύματι βιαίῳ συντριβήσονται ἀφανιζόμενοι. Ποῦ τότε ἡ σοφία τῶν σοφῶν; ποῦ τῶν ῥητόρων ἡ εὐγλωττία καὶ τὰ μάταια αὐτῶν πανουργήματα; καὶ ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν ὡς ὁ μεθύων καὶ πᾶσα ἡ σοφία αὐτῶν κατεπόθη. «Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς;

Ποῦ δὲν ἀναγνώριζει τὴν ἐξελικτικὴν τάσιν τοῦ ἀνθρώπου; Ποῦ δὲν ἔχει γνῶσιν τῆς Χριστιανικῆς Ἀποκαλύψεως;

Ἀντιλαμβάνεσθε πλέον, μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἀποδείξεις ὅτι ἡ ἀρνησις τοῦ Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ μὲ λογικὰ ἐπιχειρήματα, καὶ ὅτι μόνον ἀνθρωποὶ πάσχοντες διανοητικῶς ἐκστομίζουσι τοιαύτους λόγους, ὅπως πολὺ παραστατικὰ τὸ λέγει καὶ ὁ Δαυὶδ: «Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός.»

Γεώργιος Μ. Σάββας (Κύπρος)
 Μέλλον θεολόγος Σχολῆς Χάλκης.

ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου;» Ὁ ἀδελφοί, ἀναλογίσασθε ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ἡμᾶς διδόντας λόγον καθ' ἓν, ὧν ἐπράξαμεν, εἴτε μεγάλων, εἴτε μικρῶν; μέχρη καὶ τοῦ ἀργοῦ λόγου ἀπολογίαν δώσωμεν τῷ δικαίῳ Κριτῇ. Ποταποὺς οὖν δεῖ ἡμᾶς εἶναι ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ; Ἐὰν δὲ εὐρωμεν χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα χαρὰ δέχεται ἡμᾶς ἀφοριζομένους ἐκ δεξιῶν τοῦ Βασιλέως, ποταποὺς δεῖ εἶναι ἡμᾶς εἰς τὴν χαρὰν ἐκείνην τὴν ἀνεκλάλητον, ὅταν εἴπῃ ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ μετ' ἰλαρότητος «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς Κόσμου»; Τότε κατακληρονομήσομεν ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Τότε λοιπὸν ἀμέριμοι ἔσμεν, μηκέτι πτοούμενοι μηδεμίαν πτόησιν.

Ἐναλογιζόμεθα δὲ ταῦτα, καὶ τὴν τῶν ἁμαρτωλῶν ἀτελεύτητον κόλασιν, ὅταν εἰσάγωνται εἰς τὸ Βῆμα τὸ φοβερόν· οἷα αἰσχύνῃ αὐτοὺς λήψεται ἐνώπιον τοῦ Δικαίου Κριτοῦ, μὴ ἔχοντας λόγον ἀπολογίας· οἷα ἐντροπῇ λήψεται αὐτοὺς ἀφορισμένους ἐξ εὐωνύμων τοῦ Βασιλέως. Οἷον σκότος ἐπιπέσει ἐπ' αὐτούς, ὅταν λαλήσῃ πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταράξῃ αὐτούς, ὅταν εἴπῃ πρὸς αὐτούς. «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ Διαβόλῳ, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ». Οἷμοι, οἷμοι, οἷαν θλίψιν καὶ ὀδύνην καὶ στενοχωρίαν καὶ φόβον καὶ τρόμον δέξεται τὸ πνεῦμα αὐτῶν, ὅταν γένηται κραυγὴ πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων λέγουσα. Ἀποστρέφῃ τωσαν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν Ἄδην,

Οὐαί, οὐαί, οἷον μέλος ἀλαλάζουσι θρηνοῦντες καὶ πενθοῦντες καὶ δολολίζοντες, κοπτόμενοι, ἀπαγόμενοι κολασθῆναι πικρῶς εἰς ἀτελευτήτους αἰῶνας. Οἷμοι, οἷμοι, οἷος ἐστὶν ὁ τόπος, ὅπου ἐστὶν ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὁ καλούμενος Τάρταρος, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Διάβολος φροῖττει. Οὐαί, οὐαί, οἷα ἐστὶν ἡ γέεννα τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καίοντος καὶ μὴ φωτίζοντος. Οἷμοι, οἷμοι, οἷος ἐστὶν ὁ ἀκοίμητος καὶ ἰοβόλος σκώληξ. Οὐαί, οὐαί, οἷον δεινόν ἐστι τὸ σκότος ἐκεῖνο τὸ ἐξώτερον καὶ αἰεὶ μένον. Οἷμοι, οἷμοι, οἷοι εἰσὶν οἱ ἄγγελοι ἐκεῖνοι, οἱ ἐπὶ τῶν κολάσεων ἀσπλαγχνοὶ καὶ ἀνελεήμονες, ὀνειδίζουσι γὰρ καὶ ἐπιπλήττουσι δεινῶς. Τότε οἱ κολαζόμενοι κράζουσιν ἐκτενωῶς καὶ ὁ σῶζων οὐκ ἔστι. Κεκραῖονται γὰρ πρὸς Κύριον καὶ οὐκ εἰσακούσεται αὐτῶν. Τότε γνώσονται, ὅτι μάταια αὐτοῖς ἀπῆκε πάντα τὰ τοῦ βίου, καὶ ἃ ἐδόκουν ἐνταῦθα χρηστὰ εἶναι, καὶ χαρμονῆς πλήρη, γολῆς καὶ ἰοῦ πικροῦ πικρότερα εὐρεθήσονται. Οὐαί τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅταν οἱ δίκαιοι ἐκ δεξιῶν ἵστανται, κῆκεῖνοι θλίβονται, ὅταν οἱ ἁμαρτωλοὶ πενθοῦσι καὶ οἱ δίκαιοι χαίρουσιν, ὅταν οἱ δίκαιοι ἐορτάζωσι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ὀδύρωνται, ὅταν οἱ δίκαιοι ἐν γαλήνῃ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐν χειμῶνι καὶ συμφορᾷ. Οὐαί τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅταν οἱ δίκαιοι δοξάζωνται, κῆκεῖνοι καταδικάζονται, οὐαί τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅταν οἱ δίκαιοι κορέννται παντὸς ἀγαθοῦ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ὑστερούμενοι στενάζουσιν. Οὐαί τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅταν οἱ δίκαιοι μαγαρίζωνται κῆκεῖνοι ὀνειδίζονται. Οἱ δίκαιοι ἐν ἀγιασμῷ, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ἐν ἐμπροσημῷ. Οἱ δίκαιοι ἐγκωμιάζονται, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ταλανίζονται. Οἱ δίκαιοι ἐν μοναῖς ἀγίων, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ἐν ἐξορίᾳ αἰωνίῳ. Οἱ δίκαιοι ἀ-

κῶσονται τὸ «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου», οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ἀκούσουσι τό, «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ, καὶ τοῖς ἄγγέλοις αὐτοῦ». Οἱ δίκαιοι εἰς Παράδεισον, οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, οἱ δίκαιοι τρυφῶσιν, οἱ ἁμαρτωλοὶ τρύχονται, οἱ δίκαιοι χορεύουσιν, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ δεσμοῦνται. Οἱ δίκαιοι ἤδουσιν, οἱ ἁμαρτωλοὶ θρηνοῦσιν. Οἱ δίκαιοι τὸ τρισάγιον οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ τρισάθλιον. Οἱ δίκαιοι τὸ ἔσμα, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ χάσμα. Οἱ δίκαιοι εἰς κόλπους Ἀβραάμ, οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς βράσματα Βελίαρ. Οἱ δίκαιοι εἰς ἀνάπαισιν, οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς κατάκρισιν. Οἱ δίκαιοι δροσιζονται, οἱ ἁμαρτωλοὶ φλογίζονται. Οἱ δίκαιοι εὐφραίνονται, οἱ ἁμαρτωλοὶ τῇ λύπῃ ξηραίνονται. Οἱ δίκαιοι μεγαλύνονται, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ τήκονται. Οἱ δίκαιοι ὑψοῦνται, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ταπεινοῦνται. Οἱ δίκαιοι θάλλονται, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ μελαινούνται. Οἱ δίκαιοι τῶν ἀγαθῶν κορέννυνται, οἱ ἁμαρτωλοὶ κλοιζονται. Τοὺς δικαίους θρέψει θεὸς Θεοῦ, τοὺς ἁμαρτωλοὺς λυπήσει θεὸς πυρός. Οἱ δίκαιοι σκεῦος ἐκλογῆς, οἱ ἁμαρτωλοὶ σκεῦος γεέννης. Οἱ δίκαιοι χρυσοὺς πεπυρωμένος, καὶ ἄργυρος δόκιμος, καὶ λίθοι τίμιοι, οἱ ἁμαρτωλοὶ ξύλα, καλάμη καὶ χόρτος, πυρὸς ὑπέκκαυμα. Οἱ δίκαιοι σίτος Βασιλείας, οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄχυρα ἀπωλείας. Οἱ δίκαιοι σπόρος ἐκλεκτός, οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄχυρα ἀπωλείας. Οἱ δίκαιοι σπόρος ἐκλεκτός, οἱ ἁμαρτωλοὶ ζιζάνια πυρὸς. Οἱ δίκαιοι ἄλας θεῶν, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρωμὸς καὶ δυσωδία. Οἱ δίκαιοι ναοὶ Θεοῦ ἀμίαντοι, οἱ ἁμαρτωλοὶ ναοὶ δαιμόνων μεμιασμένοι. Οἱ δίκαιοι ἐν τῷ νυμφῶνι, οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς χάσος ἀ-

πέραντον. Οἱ δίκαιοι ἐν φωτοφανείαις, οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐν ζόφῳ θυέλλης. Οἱ δίκαιοι μετὰ Ἀγγέλων, οἱ ἁμαρτωλοὶ μετὰ δαιμόνων. Οἱ δίκαιοι σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσιν, οἱ ἁμαρτωλοὶ μετὰ δαιμόνων θρηνοῦσιν. Οἱ δίκαιοι μέσον τοῦ φωτός, οἱ ἁμαρτωλοὶ μέσον τοῦ σκότους. Οἱ δίκαιοι ὑπὸ τοῦ Παρακλήτου παρακάλούνται, οἱ ἁμαρτωλοὶ σὺν τοῖς δαίμοσι τιμωροῦνται. Οἱ δίκαιοι παρίστανται τῷ θρόνῳ τῷ Δεσποτικῷ, οἱ ἁμαρτωλοὶ παρίστανται τῷ ζόφῳ τῷ τιμωρητικῷ. Οἱ δίκαιοι διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἁμαρτωλοὶ διὰ παντὸς ἴστανται κατὰ πρόσωπον τοῦ διαβόλου. Οἱ δίκαιοι μυοῦνται Ἀγγέλοις, οἱ ἁμαρτωλοὶ μυοῦνται δαίμοσιν. Οἱ δίκαιοι ἰκεσίαν προσφέρουσιν, οἱ ἁμαρτωλοὶ θρήνον ἄπαιστον. Οἱ δίκαιοι ἄνω, οἱ ἁμαρτωλοὶ κάτω. Οἱ δίκαιοι ἐν οὐρανῷ, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ἐν τῇ ἀβύσσῳ. Οἱ δίκαιοι εἰς ζωὴν σιώνιον, οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς θάνατον ἀπωλείας. Οἱ δίκαιοι ἐν χειρὶ Θεοῦ, οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐν τόπῳ διαβόλου. Οἱ δίκαιοι μετὰ τοῦ Θεοῦ, οἱ ἁμαρτωλοὶ μετὰ τοῦ Σατανᾶ.

Οὐαὶ τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅτε ἀφορίζονται ἀπὸ τῶν δικαίων, οὐαὶ τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅτε γυμνοῦνται αἱ πράξεις αὐτῶν, καὶ αἱ βουλαὶ τῶν καρδιῶν φανεροῦνται. Οὐαὶ τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅτε οἱ σινδουασμοὶ τοῦ νοῦς ἐλέγχονται, καὶ αἱ συγκαταθέσεις τῶν πονηρῶν λογισμῶν ζυγοστατοῦνται, καὶ ταλαντεύεται ἡ διάνοια. Οὐαὶ τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅτι μισοῦνται ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ βδελύσσονται ὑπὸ τῶν ἁγίων Μαρτύρων. Οὐαὶ τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅτι ἐκβάλλονται ἐκ τοῦ νυμφῶνος. Οὐαὶ τὴν τότε μεταμέλειαν, οὐαὶ τὴν τότε θλίψιν, οὐαὶ τὴν τότε ἀνάγκην, οὐαὶ τὴν τότε καταιγίδα. Δεινὸν τὸ χωρισθῆναι ἀπὸ τῶν ἁγίων, ἀργαλεώτερον τὸ

χωρισθῆναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἄτιμον τὸ δεθῆ-
ναι χεῖρας καὶ πόδας, καὶ εἰς τὸ πῦρ βληθῆ-
ναι, θλιβερόν τὸ ἐκπεμφθῆναι εἰς τὸ σκό-
τος τὸ ἐξώτερον τὸ γνωφερόν, τρίζειν τοὺς
ὀδόντας καὶ τήκεσθαι. Βαρὺ τὸ ἀπαύστως
κολάζεσθαι, πονηρόν τὸ φλογίζεσθαι τὴν
γλῶσσαν, ἀσυμπαθὲς τὸ αἰτεῖν ὄρανίδα
ὑδατος καὶ μὴ λαμβάνειν, πικρὸν τὸ ἐν
πυρὶ εἶναι καὶ βοᾶν καὶ μὴ βοηθεῖσθαι.
Ἄπαράβατος ἡ φάραγξ καὶ ἀμέτρητον
τὸ χάος, ἄφυκτος ὁ ἀποκλεισθεῖς, ἀναπό-
δραστος ὁ κατεχόμενος, ἀνυπέρβατον τὸ
τείχος τῆς φυλακῆς, ἄσπλαγχοι οἱ τηρη-
ταί, σκοτεινὸν τὸ δεσμοτήριον, ἅλυστα τὰ
δεσμά, ἀνάσπαστοι αἱ ἄλυσεις, ἄγριοι καὶ
αἰτίθασσοι οἱ ὑπηρέται τῆς φλογὸς ἐκε-
νης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΔΑΧΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 78 τοῦ ια' ἔτους)

Χρυσοστόμου

Εἰ μὲν ἀμικρτωλὸς ὁ τεθνηκώς καὶ πολ-
λὰ τῷ Θεῷ προσκεκρουκώς, δεῖ δακρῦειν,
μᾶλλον δὲ οὐ δακρῦειν μόνον, τοῦτο γὰρ
οὐδὲν ὄφελος ἐκέλευε, ἀλλὰ ποιεῖν τὰ δυ-
νάμενα αὐτῷ παραμυθίαν δοῦναι, ἐλεημο-
σύνας καὶ προσφορὰς. Δεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ
χαίρειν, ὅτι ἐνεκόπη αὐτῷ τὰ τῆς κακίας.
Ἄν δὲ δίκαιος, ἀγάλλεσθαι πάλιν, ὅτι ἐν
ἀσφαλείᾳ τὰ ἐκείνου κεῖται, καὶ ἀπήλλα-
κται τῆς τοῦ μέλλοντος ἀδηλίας, κἂν νέος
ᾖ, ὅτι ταχέως ἀπηλλάγη τῶν ἐν μέσῳ
κακῶν· ἂν δὲ πρεσβύτερος, ὅτι ὁ δοκεῖ πο-
θεινὸν εἶναι, τοῦτο μετὰ κόρου λαθῶν ἀ-
πήλθεν.

Ἀνδρέου Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας.

Ἐρωτήσις: Περὶ τίνων, φησὶν ὁ Ἀ-
πόστολος Παῦλος, ἐκάστου τὸ ἔργον ὁ-
ποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει κ. λ. π.

Ἀπόκρισις: Τὴν μὲν ἀκρίθειαν αὐτῆ
ἂν εἰδοίη σαφῶς ἡ ἀλήθεια. ὡς δὲ φησι.
Διάδοχος ὁ μακάριος, ὁ γεγωνὼς Φωτικῆς
τῆς Ἡπειροῦ Ἐπίσκοπος, γνωστικὸς ἀνὴρ,
ἅτε τῷ θεῷ κάτοχος ἔρωτι, καὶ Ἰωάννης
ὁ Μέγας τῆς Βασιλίδος Ἐπίσκοπος ἐν τισι
τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ. ἔτι οἱ τοῖς προλε-
χθεῖσι τετελειωμένοις Ἁγίοις τῷ Χριστῷ
ἐν νεφέλαις ἀπαντησομένοις, κατὰ τὴν τά-
ξιν καὶ τοὺς ἀγῶνας δευτεροῦντες, τὸ διακρι-
τικὸν ἐκεῖνο πῦρ διελεύσονται. Καὶ οἱ μὲν
λίθοις τιμίοις καὶ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ τῷ
πλείονι μέρει κοσμοῦμενοι, ὀλίγον δὲ τι
χορτῶδες ἔχοντες, ἀβλαβῶς παρελεύσονται.
Οἱ δὲ ἀπεναντίας τούτοις διώσαντες, κατα-
σχεθήσονται, κατὰ ἀνκλογίαν αἰωνίως κο-
λαστήσονται. Δεῖ γάρ, ὡς φησὶν ὁ Μακά-
ριος ὁ ἀσκητῆς, διακρίναι τὴν τῆς δίκης
πλάστιγγα, τὸ πλεονάζον καὶ τὸ ἐλαττού-
μενον, καὶ δοῦναι τὴν ψῆφον τῷ πλείονι, ἐν τε
ταῖς ἀγαθῆς, ἐν τε ταῖς πονηραῖς πράξεσι·
ταύταις τε ἀναλόγως ἀκολουθήσαι τὴν πεί-
ραν, ἢ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύσεως, ἢ τῆς
ἀπεράντου κολάσεως.

Θεοδώρητου περὶ ἀθανασίας

Ὡσπερ γὰρ εἶπε τῷ Ἀδὰμ ὁ Θεός, ἢ
δ' ἂν ἡμέρα φαγῆ ἀπὸ τοῦ ξύλου θανάτῳ
ἀποθανῆ, τοῦτ' ἐστὶ θνητὸς ἔσθ. Οὐ γὰρ
ἅμα τῷ φαγεῖν ἀπέθανε· μετὰ γὰρ τὴν
θειαν ἀπόφασιν, καθ' ἑκάστην, ὡς ἔπος
εἶπειν, τὴν ἡμέραν, τὸν θάνατον προσεδέ-
χετο. Οὕτως οἱ πεπιστευκότες τῷ Δεσπότῳ
Χριστῷ, καὶ σφατιτόμενοι ζῶαι, προσμέ-
νοντες τὴν ἀνάσταναι καὶ τὴν τῶν Οὐρα-
νῶν Βασιλείαν. Τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν.
Λέγει καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἐν τῇ ἐρ-
μηνείᾳ τῆς πρὸς Κορινθίους Β'. ἐπιστολῆς·
ὥσπερ ἡμεῖς ἐπειδὴν καθαιρεῖν μέλλομεν
οἰκίαν, οὐκ' ἀφίεμεν τοὺς ἐνδον οἰκοῦντας
μένειν, ὥστε ἀπαλλαγῆναι τῆς κόνεως καὶ
τοῦ θερύθου, ἀλλὰ κελεύσαντες πρὸς βραχὺ
μεταστῆναι, ἐπειδὴν κατασκευάσομεν ἀσ-

φαλές τὸ δωματίον, τότε τούτους ἔνδον εἰσ-
άγομεν· οὕτω καὶ ὁ Θεὸς καθελὼν τὴν σα-
θρὰν ταύτην τοῦ θενωτός σκηπῆν, τέως
εἰς τὴν πατρικὴν αὐτὸν ἔλαβεν οἰκίαν, καὶ
πατὴρ ἐκυτόν, ἵνα ἔταν καθαίρεθῆ καὶ οἰ-
κοδομηθῆ, λομπροτέραν αὐτὴν τότε αὐτῷ
ἀποδῶ.

Μὴ τοίνυν θρηνώμεν τοὺς θενωτάς· ἀ-
πεδήμησαν γὰρ καὶ ἤξουσι μετὰ τοῦ Βα-
σιλέως.

Ὁ δὲ ἅγιος Μακάριος καὶ ταῦτα πάλιν
φησὶν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπέθεσιν: Ὡσπερ
μετὰ τὴν παράδεισιν τοῦ Ἀδάμ, θάνατον
αὐτοῦ καταψηφισαμένης τῆς τοῦ Θεοῦ ἀ-
γαθότητος, τοῦτον πρῶτον μὲν ὑπέστη
κατὰ ψυχὴν, τῶν νοερῶν αὐτῆς καὶ ἀθα-
νάτων αἰσθητηρίων τῇ στερήσει τῆς οὐρα-
νίου καὶ πνευματικῆς ἀπολαύσεως ἀπε-
σδηκῶν αὐτῷ καὶ νεκρῶν ὡσπερ γεγε-
νημένων, ὕστερον δὲ καὶ ὁ σωματικὸς θά-
νατος μετὰ τριάκοντα ἔτη πρὸς τοῖς ἐννα-
κοσίοις ἐπεγένετο, οὕτω καὶ νῦν διὰ Σταυ-
ροῦ καὶ θανάτου τοῖς ἀνθρώποις καταλ-
λαγεῖς ὁ Θεός, ἀποκαθίστησι τὴν ἐν ἀλη-
θείᾳ πιστεύσασαν ψυχὴν, ἔτι γε ἐν σαρκὶ
οὕσαν, εἰς τὴν τῶν οὐρανίων φώτων καὶ
μουσηρίων ἀπόλαυσιν καὶ τὰ νοερά αὐτῆς
ὄμματα, τῷ θεῷ πάλιν φωτὶ τῆς χάριτος
ὄμματοι· ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα τῇ
ἀθανάτῳ καὶ ἀφθάρτῳ δόξῃ περιβαλεῖ.

Ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ.

Εἶπεν ὁ ἀββᾶς Ἡλίας: Ἐγὼ τρία πράγ-
ματα φοβοῦμαι, Ὅταν μέλλῃ ἡ ψυχὴ μου
ἐξελεθῆν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ ἔταν μέλ-
λω ἀπαντῆσαι τῷ Θεῷ, καὶ ἔταν μέλλῃ ἡ
ἀπόφασις ἐξέρχασθαι κατ' ἐμοῦ.

Τοῦ ἁγίου Νείλου.

Τί ἐστὶν Ἄδης;

Ἄδης ἐστὶ χωρίον ἀφεγγές, σκότους
αἰωνίου καὶ ζόφου πεπληρωμένον.

Εἶπεν ὁ ἀββᾶς Ἡσαΐας: Ὁ ἐν ἡου-
χία ὢν, ἀφείλει ἔχειν ἐν μνήμῃ διηγεκεῖ

τὸν θάνατον, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν φόβον
τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς φοβεράς καὶ φρικτῆς
αὐτοῦ ἀπαντήσεως, προλαμβάνοντα αὐτοῦ
τὴν προήν. Ὅσον γὰρ ἡ ἀμαρτία πείθει
αὐτοῦ τὴν καρδίαν, οὕτω γέγονεν ἐν αὐτῷ
ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀββᾶς Σισώης καθεζόμενός ποτε
μετὰ τῶν ἀδελφῶν, ἐγένετο ἐν ἐκστάσει καὶ
πίπτει ἐπὶ πρόσωπον καὶ μετ' οὐ πολὺ
ἀναστὰς ἔκλαιε. Καὶ παρεκάλουν αὐτὸν οἱ
ἀδελφοὶ λέγοντες: τί ἔχεις Πάτερ; ὁ δὲ
ἐσιώπα καὶ ἔκλαιεν. Ἀναγκαζόντων δὲ
αὐτῶν, εἶπεν: ἐγὼ εἰς τὴν κρίσιν ἠρπά-
πάγην, καὶ εἶδον πολλοὺς τοῦ γένους ἡ-
μῶν ἀπερχομένους εἰς κέλασιν, καὶ πολ-
λοὺς τῶν κοσμικῶν ἀπερχομένους εἰς Βα-
σιλείαν. Καὶ ἐπένθει, καὶ οὐκ ἤθελεν ἐ-
ξελεθῆν ἐκ τοῦ κελlicu αὐτοῦ ὁ Γέρων. Εἰ
δὲ καὶ ἠναγκάζετο ἐξελεθῆν, ἔσχεπε τῷ
κουκουλίῳ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ λέγων, τί
θέλω ἰδεῖν τὸ φῶς τοῦτο τὸ πρόσκαιρον
καὶ οὐδὲν ὄφελος ἔχων;

Ἐλεγε περὶ τοῦ ἀββᾶ Ἡσαΐου ὁ ἀβ-
βᾶς Πέτρος ὁ μαθητῆς αὐτοῦ, ὅτι ἐπεσκεψά-
μην αὐτὸν ἐν ἀσθενείᾳ ὄντα καὶ εὐρον αὐ-
τὸν κάμνοντα πάνυ. Καὶ ἰδὼν με λυπού-
μενον, εἶπέ μοι: οὐκ ἔστιν οὗτος ὁ κόσμος
ἀδελφέ, ἔχων ἀναπαύσεως προσδοκίαν.
Διὰ τοῦτο οὐδὲ χαλεπῶς φέρω ταύτην τὴν
νόσον. Ἀλλὰ μὲ συνέχει ὁ φόβος τοῦ θά-
νάτου καὶ τῆς σκοτεινοτάτης ὥρας ἐκείνης
ἔταν ἀπορριφθῶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ
καὶ μηδεὶς ἔσται λοιπὸν ὁ ὑπακούων μου,
οὐδέ τις προσδοκίᾳ τῆς ἀναπαύσεως.

Εἶπε πάλιν ὁ αὐτός: Ἀπελθὼν ποτε
πρὸς αὐτὸν ἐν πολλῇ ἀσθενείᾳ καὶ γνοὺς τὴν
λύπην τῆς καρδίας μου, εἶπέ μοι: ἐτι μό-
λις ἐγγίζω ἐν ταῖς πικραῖς ἀσθενείαις μου
ταύταις· μέμνησθε τῆς φοβεράς ἐκείνης ὥ-
ρας τοῦ θανάτου καὶ τοῦ χωρισμοῦ τῆς
ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος καὶ τῶν πικρῶν
φορολόγων τοῦ ἀέρος. Διότι ἡ υγιεία τῆς

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 116 τοῦ ια' ἔτους)

Ἡ Γλυπτικὴ

(Θέσις αὐτῆς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ)

Τὸ πλαστικὸν ἀνάγλυφον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο λόγος εἰς τὰ προηγούμενα, παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς ἓν εἶδος χαρμακτικῆς διὰ τῆς αἰχμῆς, ἐντεμνομένην τῶν γραμμῶν ἐπὶ ἐπιφανείας ἐπιπέδου, ἀντὶ τὰ πλάττωνται αἱ μορφαὶ ἐπὶ τῆς ὕλης ἀκεραίας. Τοιαύτη ἀκριβῶς τεχνικὴ ἐπεξεργασία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δημιουργηθῆ τὰς ἀναγκαίας προϋποθέσεις διὰ τὴν διαμόρφωσιν γλυπτικῆς παραδόσεως, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ἀφ' ἐτέρου τοῦτο παρουσιάζεται ὡς ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐν σπέρματι Βυζαντινῆς γλυπτικῆς, ὅτι ἡ διάτρητος τεχνοτροπία αὐτῆς ἢ διὰ τοῦ τρουπάνου ἐπεξεργαζομένη, ἢ κοιτανάγλυφος, ἢ ποικιλικὴ (εἶδος τι κεντημάτων ἐπὶ τοῦ μαρμάρου) ἀντικαθιστοῦν τὴν στρογγυλόμορφον ἢ τὴν ἀνάγλυφον τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, ἣτις ἀπέβλεπεν εἰς τὸ κάλλος τῆς ἀνθρωπίνης ὀντότητος καὶ οὐχὶ ὡς ἐκεῖνη εἰς τὴν συμβολικὴν παράστασιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων τὸ ἐπικρατοῦν εἶδος τῆς γλυπτικῆς εἰς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην ἦτο μόνον τὸ διακοσμητικόν.

Ἡ ὁσημέραι δὲ ἀνάπτυξις καὶ ἐξέλι-

σάρχος, ὠφέλειαν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ μάλλον ἐλάβην ἐν τῇ ψυχῇ ζῆται γὰρ τὸ σῶμα τὴν υγιάν κατὰ τῆς ψυχῆς, ἵνα ἐκνικήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Δένδρον γὰρ ποτιζόμενον καθ' ἡμέραν, ποτὲ οὐ ξηραίνεται.

(Ἀκολουθεῖ)

ξις τῆς καθ' αὐτὸ διακοσμητικῆς ἤγαγε τοὺς τεχνίτας εἰς τὴν παραμέλησιν τῶν λεπτομερειῶν, αἵτινες ἐξῆρσαν τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν. Εἰς τὰ μεγάλα, φερ' εἶπεῖν κέντρα τοῦ χριστιανικοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου εἰς ἐρήμους πολλάκις κατάκεινται κατακεχωσμένοι ὑπὸ τὴν ἄμμον μεγαλοπρεπεῖς Βασιλικαὶ δὲν ἀνευρέθη, οὔτε ἐν ἀγαλμα, οὔτε ἐν ἀνάγλυφον. Ὁ γλύπτης ἐν τῇ Βυζαντινῇ τέχνῃ θεωρεῖται ὡς βοηθὸς τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ ἡ δεξιότης τῆς τεχνικῆς του ἐπεξεργασίας συνίσταται εἰς τὸ νὰ καλύπτῃ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη τῆς οἰκοδομῆς μετὰ τὸ λεπτὸν καὶ πολυποικίλον δίκτυον τῶν δαντελλῶν του μετὰ τὴν περιτύλιξιν κλέδων φυτῶν συμβολικῶν τῆς χριστιανικῆς λατρείας καὶ μετὰ τὴν πολυτέλειαν τῆς διακοσμῆσεως τῆς ποικιλικῆς, ἣτις συχνάκις καθίσταται βαρεῖα καὶ κατάφορτος ἀπὸ τὰ ὑπερβολικὰ στολίδια. Πάντα ταῦτα ἐπέδρασαν δυσμενῶς ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς μνημειώδους γλυπτικῆς καὶ ἐξηγοῦν τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ἰδίως μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς εἰκονολατρείας, ἡ γλυπτικὴ ἀντιπροσωπεύθη τόσον πενιχρῶς εἰς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην.

Ἡ Γλυπτικὴ ἐν τῷ Ἄθῳ

Κατὰ ταῦτα ἡ γλυπτικὴ ἐν τῷ Ἄθῳ ὄρει, δεδομένων καὶ τῶν προϋποθέσεων, καθ' ἃς ἡ τέχνη αὕτη δὲν εἶχεν εὐρύτεραν διάδοσιν καὶ εἰς τὸν λοιπὸν βυζαντινὸν κόσμον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τύχῃ ἰδιαίτερας ἐν τῷ παρόντι σημειώματι προσοχῆς. Χρησιμοποιοῦντες ὅμως τὰ λείψανα αὐτῆς θὰ προσπαθῆσωμεν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων νὰ σκιαγραφῆσωμεν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀναμνήσεών μας μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα τῶν σωζομένων κυρίως ἀρχιτεκτονικῶν καὶ εἶτα τῶν λοιπῶν διακοσμητικῶν ἀναγλύφων ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 10ου αἰῶνος καὶ ἐ-

φεξῆς.

Καὶ ὡς πρῶτα ἀρχιτεκτονικὰ μέλη ἀναφέρονται τὰ κιονόκρανα, τὰ ὑποβασταζόμενα ὑπὸ τῶν κιώνων ὡς ἐμφανίζονται δὲ αὐτὰ εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔχουν εἴτε τὸν τύπον τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, εἴτε τὸν καλαθοειδῆ, εἴτε εἰς τὰς γωνίας ἀπολήγουν εἰς κεφαλὰς κριῶν ὡς ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ταῦτα δὲν ἐξεπονήθησαν εἰς τὸν Ἄθωνα, ἀλλὰ πάντως εἶναι μέλη παλαιότερων ναῶν μεγάλων πόλεων, μεταφερθέντα εἰς Ἅγιον Ὄρος. Πληθὺς ἐπίσης ἀπαντᾷ διακοσμητικῶν θεμάτων εἴτε ἔσω τῶν ναῶν, εἴτε καὶ ἔξωθεν, ὅπου εἰς τὰ πλαισιώματα τῶν παραθύρων καὶ τῶν θυρῶν, τὰ θωράκια τῶν φιαλῶν καὶ τὴν ποικιλικὴν διακόσμησιν ἄλλων ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν, ἀποθανυμάζει κανεὶς τὴν δεξιότητα τοῦ τεχνίτου συνδυαζομένην μετὰ τὴν ὑπομονὴν του καὶ μετὰ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὴν διὰ τῆς τέχνης συμβολικὴν ἀναπαράστασιν τῆς χριστιανικῆς λατρείας καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἐποικοδόμησιν τοῦ πιστοῦ.

Ἡ τέχνη ἰδίᾳ τῶν ἀναγλύφων ἐξαίρεται εἰς τὸν γλυπτικὸν κόσμον τῶν θωρακίων ἢ πλακῶν, αἵτινες ἀποτελοῦν ἄλλοτε μὲν μέλη ἀρχιτεκτονικά, διαχωρίζοντα ὡς διάφραγμα τὸ ἅγιον Βῆμα ἀπὸ τοῦ ὑπολείπου ναοῦ, ἄλλοτε δὲ κοσμοῦν τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα· τοιαῦτα δὲ θωράκια σώζονται καὶ εἰς τὴν φιάλην τῆς Μεγίστης Λαύρας, συνδέοντα ὡς στηθαῖα τὸ περιστύλιον κατὰ τὴν βᾶσιν. Αἱ παραστάσεις αὐταὶ αἰ ἐπὶ τῶν θωρακίων δὲν εἶναι ὡς αἱ διακοσμήσεις αἱ πρὸ τοῦ 10ου αἰῶνος ζωμορφικαὶ ἢ φυτικά, ἀλλὰ μᾶλλον γεωμετρικαί, ἤτοι περιπλοκαὶ κύκλων ἢ ῥόμβων. Ἐντὸς τῶν κύκλων ἢ ῥόμβων τούτων ἐγγράφονται, ῥό-

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ Τῆ ΣΟΒΙΕΤΙΚῆ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΙ

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, εἰδικῶς διασκευασθὲν διὰ τὴν Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην ὑπὸ I. Σπαθάρη.

Εἶναι προφανὲς τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁ-

δακες, ἀστέρες, ἀνθύλλια, ἡμισφαιροειδῆ ἑξάρματα ἢ σταυροί, ἐνῶ περιπλοκάδες φαντασιώδεις ἐξελλίσσονται περίξ τοῦ κεντρικοῦ θέματος, αἱ ὁποῖαι τὸ συνδέουν μετὰ τὰς πλαισιακὰς γραμμάς, τῶν γωνιῶν καταλαμβανομένων ἀπὸ ἀνθέμια ἢ ἀστέρας. Ἀνάγλυφος εἰκὼν ἐντετοιχισμένη εἰς τὸ ἑξωτερικὸν τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου καὶ περιστάνουσα τὸν ἅγιον Δημήτριον ὄρθιον καὶ εἰς κατ' ἐνώπιον στάσιν, ἐνδεδυμένον δὲ χλαμύδα καὶ φέροντα σταυρὸν εἶναι ἴσως τὸ μόνον λείψανον εἰκότος ἀναγλύφου, οὐχὶ ὅμως ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κατασκευασθείσης, ἀλλ' ἔξωθεν εἰσαχθείσης, ἴσως ἐκ Θεσσαλονίκης. Ὅπως βλέπωμεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐλάχιστα εἶναι τὰ περισσώζόμενα καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἀνὰ τὸν λοιπὸν ὀρθόδοξαν κόσμον τὰ δείγματα τῆς γλυπτικῆς τέχνης, λόγοι δὲ τούτου προβάλλοντα οἱ ἑξῆς :

Κατὰ τὰς παραδόσεις τῆς ἀρχαίας τέχνης, τὰς ὁποίας ἐκπροσωπεῖ σήμερον ἡ λεγομένη Φυσιοκρατικὴ Σχολή, τῆς ὁποίας ἀξίωμα πρωταρχικὸν εἶναι ἡ «τέχνη διὰ τὴν τέχνην» καὶ σκοπὸς ἡ τέρψις τῶν αἰσθήσεων, καὶ αὐτὰ τὰ γυμνά καὶ ἄσμενα δύνανται νὰ ἀπεικονισθῶσιν, ἀρκεῖ νὰ παραχθῇ ἡ ἐντύπωσις τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθόδοξον περὶ τέχνης ἀντίληψιν, ἡ ἀρχὴ αὕτη οὐδέποτε ἐγένετο ἀσπαστή, διότι σύνθημα πάντοτε σεβαστὸν παρ' αὐτῇ ἐπικρατεῖ τοῦτο : «Ἡ τέχνη διὰ τὴν ψυχὴν».

(Ἀκολουθεῖ)

ποτον προκαλεί εις ὀλόκληρον τὸν κόσμον τὸ ζήτημα τῆς θρησκείας εἰς τὰς Ἠνωμένους Σοβιετικὰς Δημοκρατίας, καὶ θεωροῦμεν καθήκον νὰ διαφωτίσωμεν τὴν κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων γνώμην, ἵνα μὴ ἐξαπατᾶται παραφερομένη ὑπὸ τῶν δελεαστικῶν καὶ σκοπίμων τῆς προπαγάνδας εἰσηγήσεων, αἰτινὰ ἀποβλέπουσι εἰς τὴν ἀπόκρυψιν τῆς ἀληθείας διὰ λόγους πολιτικῶν ὑπολογισμῶν. Τὰ πράγματα ἐκτίθενται ἐν προκειμένῳ γυμνὰ καὶ ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀντικειμενικῆς ἐρεύνης, οὕτως ὥστε ν' ἀπαρτιοθῆ ἐκ τῶν γνωμῶν τῶν ἡγετῶν τῆς σημερινῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας ὡς καὶ τῶν δημοσιευμάτων διαφόρων ἐφημερίδων μία γενικὴ καὶ ἀπροκάλυπτος ἀντίληψις περὶ τῆς στάσεως τοῦ ἐπισήμου κράτους τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας ἀπέναντι τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἡ σύνταξις τῆς ἐφημερίδος «Μολοντόϊ Μπολοσεβίκ», ὄργανου τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐνώσεως τῶν νεαρῶν κομμουνιστῶν, ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν ἀποτεινομένην πρὸς αὐτὴν ἐκ μέρους τῆς ἐμάδος Κομοσόλ (ἐνώσεως τῶν κομμουνιστῶν νέων) μιᾶς σχολῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως τῆς ἐπαρχίας τοῦ Καλινίν.

«Ἀγαπητοὶ συμμαθηταί, εἰς τὴν ἐμάδα μας τελευταῖον συνεζητήθη τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα. Ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι ὁ Κομοσόλ (μέλος τῆς ἀνωτέρω ἐνώσεως) εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεῦῃ εἰς Θεὸν καὶ νὰ μεταβαίῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἀνεκινήσαμεν τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς γενικὴν συνέλευσιν τῶν Κομοσόλ τοῦ σχολείου. Τὰ παρόντα μέλη ἐνέκριναν ἀπόφασιν κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς Κομοσόλ νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν συνεμορφώθησαν πρὸς αὐτήν... Οἱ Κομοσόλ, οἱ ὅποιοι μετέβησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπικαλοῦνται τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθε-

ρίας τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς θρησκείας. Εἶναι δὲ πεπεισμένοι ὅτι ἔχουν δίκαιον καὶ διαβεβαιῶνουν ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς κοινότητος ἔχει ἀδικον. Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ εὐχρησθηθῆτε νὰ μᾶς γνωρίσητε τὴν γνώμην σας ἐπὶ τοῦ προκειμένου».

Εἰς ἀπάντησιν ἡ σύνταξις τῆς ἀνωτέρω ἐφημερίδος ἐδήλωσεν ὅτι: «Κατὰ πρῶτον τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, πρόμαχος τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, οὐδέποτε παρέλειψε νὰ προασπίσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, τ. ἔ., τὸ δίκαιωμα τὸ χορηγοῦμενον εἰς ἕκαστον πολίτην, νὰ κρίνῃ ἐλευθέρως περὶ τῆς στάσεώς του ἔναντι τῆς θρησκείας, ν' ἀσπάζεται θρησκείαν, ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ πάσαν δοξασίαν ἢ ἐκτέλεσιν θρησκευτικῶν καθηκόντων. Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἐπέμεινεν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους, καὶ τοῦ Σχολείου ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, αἱ μεταρρυθμίσεις δὲ αὐταὶ ἐγένοντο μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὀκτωβρίου.

» Ἡ Ἐκκλησία δὲν λαμβάνει ἐπιχορηγίαν παρὰ τοῦ κράτους καὶ ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ἐνώσει δὲν ὑφίσταται κρατικὴ θρησκεία, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι θρησκείαι θεωροῦνται ἴσαι ἐνώπιον τοῦ Νόμου. Κατὰ τὸ ἄρθρον 124 τοῦ Συντάγματος, πάντες οἱ πολῖται τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἀπολαμβάνουν ἐλευθερίας συνειδήσεως. Τοῦτο δὲ μὴ δὲν ὑπονοεῖ ὅτι τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν στάσιν τῶν μελῶν του ἀπέναντι τῆς θρησκείας. Ὁ Λενὶν ἐδήλωσε: «Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα φρονεῖ ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις ἐν σχέσει πρὸς τὸ κράτος, ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον προκειμένου περὶ αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ἀτόμου, τοῦ μαρξισμοῦ καὶ τοῦ κόμματος τῶν ἐργατῶν».

Ὁ διαλεκτικὸς ὕλισμός, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Λενίν,

υποκείμενος ως βάσις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν θρησκείαν. Ἡ περὶ τοῦ σύμπαντος δοξασία τοῦ κόμματος στηρίζεται ἐπὶ ἐπιστημονικῶν γεγονότων ἢ θρησκεία τοῦναντίον ἀναιρεῖ τὴν ἐπιστήμην. Ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ ὅτι τὸ κόμμα ἐπαναπαύεται ἐπὶ ἐπιστημονικῶν θάσεων, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ καταπολεμῇ τὴν θρησκείαν.

Ἐπί τῶν Στάλιν μάλιστα ἀποφαίνεται ἐν προκειμένῳ : «Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ οὐδέτερον ἀπέναντι τῆς θρησκείας. Ἡ προπαγάνδα αὐτοῦ εἶναι ἀντιθρησκευτικὴ καὶ καταπολεμει ὅλας τὰς προλήψεις, διότι ὑποστηρίζει τὴν ἐπιστήμην· αἱ δὲ θρησκευτικαὶ προλήψεις ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἐπιστήμην, διότι πᾶσα θρησκεία κατ' ἀρχὴν εἶναι ἀρνησις τῆς ἐπιστήμης». (Προβλήματα τοῦ λενινισμού).

Ἐἰς τὴν κεφαλαιοκρατικὴν κοινωνίαν αἱ θρησκευτικαὶ προλήψεις ἐτροφοδοτοῦντο ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἀγνοίαν τῶν μαζῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίον, τὸ ὅποιον ἐβάρυνεν αὐτὰς ὡς τάξιν. Ἡ ἀθλία καταστάσις τῶν ἐργατῶν, ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ ἄμεσον μέλλον, ἡ διαρκὴς ἀπειλὴ τῆς πτωχείας καὶ τῆς πείνης, ἦσαν παράγοντες ἐνισχύοντες τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ὁ Λενὶν μάλιστα παρετήρησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον κατὰ συνέπειαν νὰ ἀποταθῇ τις εἰς μόνον, τὸν νοῦν διὰ νὰ ἐκριζώσῃ τὴν θρησκείαν, ἐφ' ὅσον αἱ ἴδιαι μάζαι δὲν θὰ ἐμάνθανον νὰ συνασπίζωνται κατὰ τρόπον ὀργανωμένον ἐν τῷ ἀγῶνι πρὸς ἀπελευθέρωσιν».

«Καὶ οὗτος εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ κομμουνισμὸς οὐδέποτε ἔταξεν ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων ἀγῶνα εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς δράσεώς του. Τὸ κόμμα ἐνόμισεν ὅτι ἡ διάλυσις τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων ὄφειλε

νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸ κύριον ἔργον, ὅπερ συνίστατο εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἐργατῶν καὶ τὴν αὔξησιν τῆς δυνάμεώς των εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ὅποιον ἀνελάμβανον ὑπὲρ τοῦ θριάμβου τοῦ κομμουνισμού».

«Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὀκτωβρίου, ἣτις κατέστρεψε τὰς κοινωνικὰς ρίζας τῆς θρησκείας, μυριάδες ἀνθρώπων ἀπέβριψαν τὰς θρησκευτικὰς προλήψεις. Ἄλλ' αὐταὶ εἶναι ἐπίμονοι ἰδίαι εἰς τὴν συνειδησιν ἀμορφῶτων καὶ ἀξέστων ἀνθρώπων».

«Εἶναι ἐπάναγκες διὰ διηνεκῶν προσπαθειῶν νὰ ἐξηγηθῇ ἡ βλάβη καὶ ἡ ἔλλειψις ἀξίας τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων. Οὐδὲν διοικητικὸν μέτρον ἐπιτρέπεται εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Τοιαῦτα μέτρα εἰς οὐδὲν θὰ συνετέλουν, τοῦναντίον μάλιστα θὰ ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσουν πᾶσαν ἀποτελεσματικὴν ἀπόπειραν πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν προλήψεων τούτων».

«Ὅτε κατὰ τὸ 1936 κατεστρώθη τὸ πρόγραμμα τῆς ἐνώσεως τῶν Κομμουνιστῶν, εἰς τὸ προσχέδιον αὐτοῦ ἀνεγράφετο : «Ἡ ἔνωσις τῶν Κομμουνιστῶν ὀφείλει νὰ διεξαγάγῃ ἀγῶνα ἀποφασιστικὸν καὶ ἀνευ οἴκτου ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων. Ὁ Στάλιν μάλιστα ἐδήλωσε προκειμένου περὶ τῆς φραστικῆς ταύτης διατυπώσεως : «Διὰ τὴν ἀγῶνα ἀποφασιστικὸν καὶ ἀνευ οἴκτου ;» Εἶναι τοῦτο ἀποφῶς ἐσφαλμένη. Πρέπει νὰ καταδειχθῇ μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς ἢ θλαβερὰ ἐπίδρασις τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων καὶ νὰ ἐγχαρχθῇ εἰς τὴν νεότητα ἀντιλήψεις ὑλιστικῆς περὶ τοῦ σύμπαντος».

Ἴνα συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἀντιλήψεις ταύτας τοῦ Στάλιν τὸ πρόγραμμα τῶν Κομμουνιστῶν διετύπωσε τὰ ἑξῆς : «Ἡ ἔνωσις τῶν Κομμουνιστῶν θὰ ἐξηγήσῃ μεθ' ὑπομονῆς εἰς τὴν νεολαίαν τὸν ἐπιβλαβὴ χαρακτῆρα τῶν προλήψεων τῶν θρησκευτικῶν καὶ πάσης ἄλλης προλήψεως».

Ἴδού λοιπὸν κατὰ τὰς γνωματεύσεις

ἐπὶ τοῦ ἐπιμάχου τούτου ζητήματος τῶν ἱερυτῶν τοῦ μπουλοσεβικισμού, πῶς διαπαιδαγωγεῖται ἡ Ρωσικὴ νεολαία, εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὁποίας ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων ἐνσταλάζεται τὸ δηλητήριον καινοφανῶν καὶ ἔθραιογενῶν εὐδαιμονιστικῶν δῆθεν καὶ ἰσπολιτικῶν θεωριῶν, ἐνῶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦτο ὑποκρύπτεται τὸ ἀνθρώπινον κτή-

νος ἀνυπομονοῦν ν' ἀποσεισῇ τὸν σωτήριον χαλινὸν τῆς θεοσδότης χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἧς ἄνευ, οὐδεὶς φραγμὸς εἶναι δυνατὸν ν' ἀνακόψῃ τὸν δρόμον τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θάραθρον τῆς ἀπωλείας, ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια.

[Ἔπεται ἡ συνέχεια]

Ι. Σ. Καθηγητῆς— Βυζαντινολόγος

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ

Ἑορταζομένης τὴν ΚΕ'. Ἰουλίου

Ποιηθεῖσα ὑπὸ Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου, Ἀγιορείτου.

(Ἐκδίδεται πρὸς τιμὴν τῆς νεοῖδρυθείσης γυναικειᾶς ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Γεράσιμος» ἐν Μακρυνίτῃ τῆς Ἱ. Μητρ. Δημητριάδος, Ἐπαρχίας Βόλου.)

ΕΝ Τῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ὁ Προοιμιακός, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, τὸ Κύριε ἐκέκραξα καὶ τὰ ἐξῆς προσόμοια τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν
Ως παρθένων ἀγλαΐσμα, καὶ δόξαν ἀρχέτυπον, Εὐπραξία σήμερον εὐφημοῦμέν σε· σὺ γὰρ ἀγνεύεις τὴν ἑλλημψιν, ἀγῶσιν ἀσκήσεως κατεποικίλας λαμπρῶς, καὶ Χριστῷ κατηγγύησαι ὡς ἀκήρατος, ᾧ προσήγαγες Μητέρα ὡσπερ πρόικα ἀρετῶν περιωσίαν, καὶ πολιτείας ἀκρότητα.

Εκ παιδὸς ἀνατέθεισαι, ὡσπερ δῶρον πολύτιμον, καὶ ὡς θῦμα ἅγιον

καλλιπάρθενε, Χριστῷ τῷ πάντων δεσπόζοντι, καὶ τούτου τοῖς ἔχνεσιν, ἐπομένη ἀκλινῶς, τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν καταλέλοιπας, καὶ παθῶν τῇ νεκρώσει Εὐπραξία, οὐρανίων δωρημάτων, θεουργικῶς κατηξίωσαι.

Αρετῶν τὸ θησαυρίσμα, ἐγκρατείας τὸ ἄγαλμα, τὸ τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἐνδιαίτημα, μοναστριῶν τὸ ὑπόδειγμα ἡθῶν καθαρότητος, ὑποφῆτιν τὴν σοφὴν, τὴν ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν ἐκπαιδεύουσαν, θεοφρόνως ἡμᾶς ἐπὶ τὰ κρείττω, Εὐπραξίαν τὴν δόξαν, μελωδικῶς μακαρίσωμεν.

Τὴν τοῦ κόσμου τερπνότητα, καὶ τὸν πλοῦτον τὸν βέοντα, τετρωμένη ἔρωτι τοῦ νυμφίου σου, καὶ τὸν μνηστῆρα τὸν πρόσκαιρον, ἠρνήσω θεόσοφε, καὶ τὴν τρίβον τὴν στενὴν, ἀντι πάντων προέκρινας καὶ κτήσχυνας, τῇ συντόνῳ ἀσκήσει Εὐπραξία, τοῦ ἐχθροῦ τὰς μεθοδίας, ἃς κατὰ σοῦ ἐτεκτήνατο.

Φερωνύμως ἐμπρέπουσα, εὐπραξίαις ταῖς κρείττοις, καὶ ποικίλαις χάρισι, καὶ δυνάμεσι, τῆς καθαρᾶς πολιτείας σου, ἀνάθημα ἄσυλον, ἀνεδείχθης τῷ Χριστῷ, Εὐπραξία θεόνομφε, καὶ παρέστησας, σεαυτὴν καλῶν ἔργων στήλην ἔμπνου, ἐν δόσιων τῇ χορείᾳ, τῶν μιμουμένων τὸν βίον σου.

Τὸς ἰδρώτας τῶν ἄθλων σου, καὶ δακρύων τὰ χεύματα, ὅσπερ μύρον εὖσομον προσκομίζουσα, τῷ ἀθάνατῳ νυμφίῳ σου, ἐσκῆνωσας χαιρούσα, τῷ νυμφῶνι τῆς ζωῆς, Εὐπραξία πανεύφημε τῶν καμάτων σου, δεχομένη τὰ ἔπαθλα πλουσίως καὶ προσεύουσα ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'

Α'παλῶν ἐξ ὀνύχων, τῆς ἀρετῆς τὴν κτήσιν περιποιησαμένη, ἐπαξίως τεθωμάστωσαι, Εὐπραξία θεόσοφε τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκός, τῷ φόβῳ Κυρίου καθηλώσασα, νοὶ στερεῶ περιεγένου, τῶν βουλευμάτων τοῦ ἐχθροῦ, τὴν δόξην αὐτοῦ πατήσασα καὶ δεκτικὴν ἐπιλάμψεων θεῶν σαυτὴν ἐργασασμένη, ἐθεώθης κατὰ μέθεξιν καὶ τῷ ἔξυλῳ τῆς ζωῆς ἀποκατέστης. Ἄλλ' ὦ σεμνὴ διοιπαρθενε, μὴ παύσης προσεύουσα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτὸς τῆς Ἁγίας Ἄννης

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων...

Εἷσοδος. Φῶς ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα ἐκ τοῦ Μηναιίου.

Εἰς τὴν Λίτῃν

Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Η' τοῦ Βύζαντος πόλις, εὐκλεῶς σὲ βλαστήσασα, ἀγαλλιᾶται τοῖς σπαργάνοις σου, Εὐπραξία θεόφρον Ἀίγυπτος δὲ ἡ πολύφημος, τὸ τῶν ἐσίων ἐνδιαίτημα πνευματικῶς σε τιθνήσασα, καὶ τῷ Χριστῷ σε ἄμωμον προσαγαγοῦσα νόμφην, τοῖς δόσις καυχᾶται ἀγῶσόν σου· πλέον δὲ πάντων εὐφραίνεται ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ τῶν πρωτοτόκων ἐκλεκτὴ μητρόπολις, τὴν ἡγιασμένην σου κατέχουσα ψυχὴν, πεποικιλμένην καὶ λελαμπρυσμένην, ταῖς τοῦ νυμφίου σου χάρισι· καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγίαν σου τελούντες μνήμην, εὐφροσύνης πληρούμεθα τῷ Σωτῆρι βωόντες, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Ο'λοσχερῶς Χριστὸν ἀγαπήσασα, ἀπὸ παιδὸς αὐτῷ ἠκολούθησας, Εὐπραξία παμμακάριστε· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ δεξαμένη, ὡς λαμπὰς ἀνήφθης φαινή, ἐν τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγωνισμασιν, ἔθεν τῷ φωτὶ τῶν ἔργων σου, τῶν μὲν πιστῶν φαιδρύνεις τὰς ψυχὰς, τῶν δὲ ἐχθρῶν ἀμαυροῖς τὰς μηχανάς· ὦν καὶ ἡμεῖς βυοθειήμεν τῇ θεῖᾳ ἀντιλήψει σου.

Ἦχος γ'

Τὶς ἐπαξίως ὑμνήσει, Εὐπραξία πολυύμνητε, τῆς βιοτῆς σου τὰ ἀριστεύματα; Μακαρῖα σὺ εἶ, ὅτι ὑπὲρ μνήστορα φθαρτὸν τὸν ἀθάνατον προέκρινας· οὐ τὸν Σταυρὸν ἀραμένη, τὴν πτωχεῖαν αὐτοῦ ἐζήλωσας, καὶ τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, ἀγνήν καὶ ἄμωμον αὐτῷ ἐτήρησας· ὅθεν τὴν στενὴν καὶ θεθλιμμένην ἀνήσασα δδόν, λαμπαδηφόρος ἀνέδραμες εἰς νυμφῶνα τὸν οὐ-

ράνιον, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶσα· Κύριε δόξα σοί.

Ἦχος δ'.

Νοῦν ἄγρυπνον ἔχουσα, ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ θεοῦ θελήματος, νουνεχῶς διέγνως Μῆτερ τὰς τοῦ ἐχθροῦ προσβολὰς καὶ ἐνέδρας· ὅθεν τὸ θεῖον ἐνδεδυμένη κράτος, τὰς μηχανὰς αὐτοῦ ἀπεγύμνωσας, ἄς κατὰ σοῦ σκευῶν οὐκ ἐπαύετο· καρτερία γὰρ καὶ ἀγάπη, καὶ τοῖς λοιποῖς τῆς ἀπαθείας προτερήμασι, τὸ τῆς νίκης τρόπαιον, κατ' αὐτοῦ δόξα ἔστησας. Καὶ νῦν τῶ νοητῶ νυμφίῳ συναφθεῖσα, ἀπαύστως ἰκευτεῦε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Προσηγορία υπέρφηνας, τὴν πρὸς τὰ κρεῖττονα ἐπίδοσιν, Εὐπραξία διοσιπάρθενε· ἀγαθαῖς γὰρ πράξεσιν διοσιότητος καὶ δικαιοσύνης, τὴν ζωὴν σου κοσμοῦσα, κόσμος μοναζουσῶν ἐδείχθης, στηλογραφία οὐρανίων ἀρετῶν, καὶ νόμφη θεοειδῆς Κυρίου· ἔξω γὰρ κόσμου καὶ σαρκὸς ἐγένου, τῇ ἀγγελικῇ πολιτείᾳ σου, καὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν δωρεῶν ἠξιώθης· ὧν καὶ ἡμᾶς μετόχους ποίησον, ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός. Τῆς Ἁγίας Ἄννης

Ὡ μακαρία дуās....

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἡ τοῦ Κυρίου ἀμνάς, ἡ τῇ ἑλλάμψει τῆς αὐτοῦ φωαῖότητος, τρωθεῖσα καὶ ἀραμένη ζυγὸν αὐτοῦ τὸν γλυκύν, ἀκορέστω πόθῳ ἐκ νεότητος· διὸ καὶ τοῖς ἴχνεσιν, ἑαυτοῦ ἐπιβαίνουσα, δι' ἐγκρατείας καὶ συντόνου ἀσκήσεως, καὶ σεμνότητος καὶ ἡθῶν καθαρότητος, ἐνδοθεν κατεσκήνωσας, παστάδος θεόπνευστε τῆς οὐρανίας καὶ θείας, ἐνθα τρυφή ἢ ἀίδιος· καὶ νῦν

Εὐπραξία, ἐκδυώπει ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Ὑπομένουν ὑπέμεινα τὸν Κύριον..

Χαίροις νόμφη Χριστοῦ ἐκλεκτῆ, λελαμπρυσμένη παρθενίας τοῖς κάλλεσι, καὶ δόξαν ἠμφιεσμένη τῆς ἀπαθείας φαιδρῶς, ἦν τῇ σῇ ἀσκήσει Μῆτερ ὑφανα· δόσιων ὠράισμα, ἀρετῶν ὑποτύπωσις, ἀγνείας ῥόδον, τῆς ἀγάπης θησαύρισμα, ταπεινώσεως, τὸ περίθλεπτον ὑψωμα· σκευὸς φωτὸς πολύτιμον, χαρίτων κειμήλιον, τῆς θεϊκῆς ἐπιπνοίας, ἡ μυροθήκη ἡ ἔμφυχος· Χριστὸν ἐκδυώπει, Εὐπραξία ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις ἐπωνυμία τερπνῆ, πράξεων θείων καὶ σεπτῶν ἀναβάσεων· ἀμέμπτως γὰρ τὴν ζωὴν σου, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καὶ δικαιοσύνη διελήλυθας· ἐντέθεν λαμπρότατον τοῦ Χριστοῦ ὠφθης σκήνωμα, ᾧ ἐπομένη, καὶ θερμῶς ἀτενίζουσα, τῆς ἀσκήσεως τὰ ἐπίπονα ἠνεγκας· ὅθεν πρὸς τὴν ἀνώλεθρον, μετέστης ἀπόλαυσιν, καὶ κληρονόμος ἐδείχθης, τῆς ὑπὲρ λόγον φαιδρότητος, ἀεὶ δυσωπούσα, Εὐπραξία ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'..

Ασκητικῶς ἀριστεύουσα ἐν ἀσθενεῖα φύσεως, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν τὰς δυνάμεις ἐτροπώσω θεόπνευστε· ἀντιτυπία γὰρ τῶν ἄθλων σου, ὁ τοῦ σκότους ἄρχων συνετρίβη, καὶ φασμάτων αὐτοῦ ὁ ἔσμος εἰς τέλος ἐξηφάνισται· ὡς ἀνδρεία γὰρ τῶ νοί, ἀκατάβλητος ἔστης ἐν ταῖς πολυτρόποις αὐτοῦ ἐπιβουλαῖς. Καὶ νῦν ἐν τῶ νυμφῶνι τῆς δόξης, τοῦ σοῦ νυμφίου δρῶσα τὴν ἑλλαμψιν, τοῦ τῆς Εὐας πῶθου, ἐπιτηδείως μετέχεις, καὶ πρᾶ-

σθεύεις' αεί, Εὐπραξία Μῆτερ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας
Δεῦτε πᾶσα ἡ κτίσις...

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτικίον.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης

Ετι νεότητος Μῆτερ τὸν Χριστὸν ἀγαπήσασα, κόσμου τὰ τεριπνὰ ὑπερείδες, καὶ μνηστήρα τὸν πρόσκαιρον, καὶ ἠσκήσας ἰσαγγελον ζωὴν, ἔσοσα Εὐπραξία ἐπὶ γῆς· διὰ τοῦτο ἐδοξάσθης παρὰ Χριστοῦ, καὶ ἠσχυνας τὸν δράκοντα· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐκπληροῦντι διὰ σοῦ ἡμῶν τὰ κτήματα.

Καὶ τὸ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας

Ζωὴν τὴν κηύσασαν... . . .

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΕΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, κάθισμα

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα

Τὴν ὠραιότητα, Χριστοῦ ἠγάπησας, καὶ τὰ φθειρόμενα κάλλη ἐμίσησας, καὶ τρίβον Μῆτερ τὴν στενήν, προέκρινας θεοφρόνως· πόρους γὰρ ἀσκήσεως σεαυτὴν ἐκκαθάρασα, ὄφθης ἐνδιαίτημα τῆς Τριάδος πολῦτιμον, καὶ νόμφη ἐκλεκτὴ τοῦ Σωτῆρος· ὦ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας

Ἡ εὐκλεέστατος...

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, κάθισμα

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τὸν βίον σου σεμνή, ὡς εὐώδη θυσίαν, καὶ θείαν προσφοράν, καὶ ὑπέρτιμον δῶρον, Κυρίῳ προσενηγοῦσας, τῷ ἀχράντῳ νυμφίῳ σου· ἔθεν μέτοχος τῆς ἐν αὐτῷ εὐκκλησίας, ἀναδέδειξαι ὑπὲρ ἡμῶν Εὐπραξία ἀπαύστως πρεσβεύουσα.

Δόξα καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας
Τὰς νόμου ἐντολάς...

Μετὰ τὸν πολυέλεον κάθισμα

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Αγγέλων ζηλώσασα, μετὰ σαρκὸς τὴν ζωὴν, δαιμόνων κατήσχυνας, τὰς κατὰ σοῦ μηχανάς, σοφίᾳ καὶ χάριτι· ἔθεν ὡς νικηφόρος, καὶ φρονίμη παρθένος, εἰληφας οὐρανόθεν, ὁσῶν καμάτων τὰ γέρα, θραβεύουσα Εὐπραξία, εἰρήνην τοῖς σὲ γεραίρουσι.

Δόξα καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας

Πρὸς δόξαν οὐράνιον, πρὸς ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐν δόξῃ μεθίσταται ἡ τετοκυῖα ἡμῖν, Παρθένον τὴν ἀχραντόν· ταύτης οὖν τῇ κοιμήσει, ἐορτάσωμεν πάντες, χαίροις αὐτῇ βοῶντες, ἡ Προμήτωρ Κυρίου, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν εὐφημούμενων σε.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ προκείμενον.

ὑπομένον ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον τῶν δέκα Παρθένων.

Ζῆτει αὐτὸ τῷ ἱερ. Σαββάτῳ τοῦ Ματθ.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας...

Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός... Καὶ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἀρετῆς τὴν τρίβον ἀνύσασα, λαμπαδηφόρος ἀνήλθες, ἐν τῷ νυμφῶνι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, Εὐπραξία θεόφρον· τὸν γὰρ ζυγὸν αὐτοῦ ἀραμένη, τοῖς ἔχνεσιν αὐτοῦ πεπόρευσαι, καὶ ἀρετῶν εὐπραγίας φερωνύμως κεκόσμησαι. Ἄλλ' ὡς τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν κληρονόμος, δοιοπάρεθνε ἐνδοξε, ἐκέτευε δεόμεθα, ὡς ἂν εὐρωμεν ἔλεος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

ΕΙΤΑ ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Τῆς Ἁγίας Ἄννης καὶ ὁ ἕξῃς τῆς ὁσίας φέρων τὴν δε ἀκροστιχίδα.

Εὐπραξίαις ἔλαμψας ὡ Εὐπραξία. Γερασίου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας

Εὐκλείας τυχοῦσα τῆς ὑπὲρ νοῦν, καὶ λαμπρυνομένη, ταῖς τοῦ πνεύματος ἀστραπαῖς, καταύγασον Μητέρα τὴν ψυχὴν μου, ὡς ἂν ὑμνήσω τοὺς θεοὺς ἀγῶνάς σου.

Υπάρχουσα θλάστημα εὐθαλές, γένους περὶδόξου, εὐδοξίαν τὴν ἀληθῆ, ἠγάπησας Μητέρα δλοφύχως, καὶ κληρονόμος αὐτῆς ἀναδέδειξαι.

Παλάμας μητρός σου τῆς εὐσεβοῦς, Θεῶ ἀνετέθης, ὡς παρθένος περικαλλῆς, καὶ τούτου θυγάτηρ ἀνεδείχθης ἀσκητικαῖς εὐπραξίαις φερώνυμη.

Ρυσθεῖσα φροντίδων τῶν γεηρῶν, δόλοκληρον ἔσχες, τὴν διάνοιαν πρὸς Θεόν, καὶ τούτου τὸ θέλημα ἐμφρόνως, ἀπὸ νεότητος ἔστεργξας ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Αγγελίας κειμήλιον ἱερόν, καὶ νύμφη ὠραία, Θεοτόκε ὡς ἀληθῶς, ὡφθη ἡ δόξα Εὐπραξία, τοῦ ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων ἐκλάμψαντος.

ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Ξένη πάντων πέφηνας, τῶν ἐν κόσμῳ θεόπνευστε, καὶ τῷ Χριστῷ, Μητέρα ὠκειώθης, ἐναρέταις σου πράξειςιν.

Ισχυσας τοῦ δράκοντος, καταβάλεῖν τὰ τεχνάσματα, τῇ σῇ στερρᾷ Μητέρα καρτερία, καὶ ἀτρέπτῳ φρονήματι.

Ασκησιν ἀνένδοτον, θεοπρεπῶς ἐνδεικνύουσα, τῆς ἀρετῆς, ἐν χορῶν δόξῳν, Εὐπραξία ὀνέλαμψας.

Θεοτοκίον

Ιᾶσιν καὶ λύτρωσιν, τῇ ἀσθενοῦσῃ, καρδίᾳ μου, πάθει δεινῷ, δώρη-

σαι Παρθένε, καὶ τὸν νοῦν μου συνέτισον.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον Εὐπραξία κομῶσα, πνευματικαῖς, ἐμνηστεύσω ἀμέμπτως τῷ Ἰησοῦ, καὶ τούτου ἠκολούθησας, ὡς ἀμνάς καλλιπάρθενος, ἀσκητικοῖς ἀγῶσιν. ὁσίως πυκτεύουσα, καὶ θεῶν χαρισμάτων τρυγῶσα τὴν μέθεξιν· ὅθεν λαμπαδοῦχος πρὸς νυμφῶνα τὸν βεῖον, λαμπρῶς ἀνελλήλυθας καὶ χαρᾶς θείας ἔτυχες, Εὐπραξία ἰσαγγελε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐφορτάζουσι πέθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας Ἄννης

Τῆς Μητρός τοῦ Δεσπότου...

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε

Συντονία τῶν πόνων σου, τῶν παθῶν ἐνέκρωσας τὰ σκιερήματα, καὶ ἀπάθειαν ἠμψέσαι, ὡσπερ διπλοῖδα θεοῦφαντον.

Εν νηστείας καὶ δάκρυσι, καὶ ταῖς μακροτάταις δόξαι στάσεις, τὸ σαρκῖον σου συνθλίβουσα, ἀρετῶν τοὺς βότρυας ἐξήνησας.

Λυτρωθεῖσα θεόληπτε, μνήστορος Ἀγγηνοῦ δλην τὴν ἔφεσιν, τῆς καρδίας σου ἀνέθηκας, τῷ Χριστῷ δόξα δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως ἐκύησας, τὸν Δημιουργὸν τῶν ὄλων καὶ Κύριον, ὃν ἱκέτευε Πανάμωμη, μῶμου ἐγκλημάτων κηθαρθῆναι με.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς

Μόνον τοῦ Χριστοῦ, τὴν τερπνότητα ποθήσασα, ἠκολούθησας ταῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, τῶν τερπνῶν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀλογήσασα.

Ψύξει ὁ ἐχθρός, τὸν πρὸς Κύριόν σου ἔρωτα, Εὐπραξία μανικῶς ἐ-

παιριών, κατησχύνθη και συντέριπται τοῖς ἄθλοις σου.

Ατρεπτον ὄρων, ἐν ἀσκήσει σε ὁ δόλιος, κατὰ σοῦ δόλους ἐτέκταινε πικρῶς, ἀλλὰ πέπτωκεν δόλια τῇ ἐνστάσει σου.

Θεοτοκίον

Σώματος Ἀγνή, καὶ ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν, τῇ εὐσπλάγγνῳ σου θεράπευσον ροπή, καὶ καταύγασον τὸν νοῦν μου τῇ ἐλλάμφει σου.

ᾠδὴ στ'. Ἰλάσθητί μου Σωτήρ

Ως δῶρα πολυτελεῖ, καὶ προῖκα Μητέρα οὐράνιον τῷ σῶ νυμφίῳ Χριστῷ, λαμπρῶς προσεσήνοχας ἀγνείας τὴν ἔλλαμψιν, καὶ τῶν ἀρετῶν σου, εὐπρεπῶς τὰ κατορθώματα.

Εσκόρπισας δαψιλῶς, τῆς σῆς οὐσίας τὴν ὑπαρξιν, τὸν πλοῦτον τὸν ἀληθῆ, καὶ τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν ζητοῦσα ἀξίωμα, οὐπερ καὶ μετέσχες, διὰ βίου τελειότητος.

Υπέπλευσας γαληνῶς, τοῦ βίου Μητέρα τὰ πέλαγος, καὶ ὄρμον τὸν τῆς ζωῆς, ἀσφαλῶς κατέλαβες τοῦ ἐχθροῦ θυθίσασα, τὰς ἐπαναστάσεις, Εὐπραξία καὶ τὰ ἔνεδρα.

Θεοτοκίον

Παράδεισος νοητός, ὠφθης Παρθένε Πανάχραντε, τὸ ξύλον τὸ τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ σου ἔχουσα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ἔθεν ζώωσόν με, νεκρωθέντα παραβάσει.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ

Τὴν τῶν παρθένων καλλονὴν καὶ ὑποτύπωσιν. Καὶ τῶν δόλων στηλογράφημα καὶ σέμνωμα. Τὴν δόλιαν εὐφημήσωμεν Εὐπραξίαν. Ἀρετῶν γὰρ εὐπραγίαις διαλάμπουσα, Νύμφη ὠφθη τοῦ Σωτῆρος θεοδόξαστος. Ἡ βοήσωμεν, χαίροις Μητέρα ἰσάγγελε.

Ὁ Οἶκος

Αῦλον πολιτεῖαν ἐν ἀσκήσει ἀγία, ἀμετήλθες Εὐπραξία δόλια, δι' ἧς τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, καταλαβεῖν ἠξιώθης θεόπνευστε, ἐξ ἧς βανίδα χάριτος, ἐπέμβρισον τοῖς σοὶ βοῶσι.

Χαῖρε, βλαστός τερπνὸς Βυζαντίου· χαῖρε, καρπὸς τοῦ Εὐαγγελίου.

Χαῖρε, τῆς ἀγνείας τὸ θεῖον κειμήλιον· χαῖρε, χαρισμάτων ταμεῖον πολύτιμον.

Χαῖρε, δένδρον τὸ γλυκύκαρπον ριζουχίας εὐκλεοῦς· χαῖρε, σκευὸς τὸ χρυσοτέυκτον ἐπιπνοίας τριλαμποῦς.

Χαῖρε, ἔτι καθεῖλες τοῦ ἐχθροῦ τὴν μανίαν· χαῖρε, ἔτι ἐτρώθης ἀγαπήσει τῇ θεῷ.

Χαῖρε, σεμνῶν παρθένων καλλώπισμα· χαῖρε, σεπτῶν δόλων ὑπόδειγμα.

Χαῖρε, κανὼν θεοφόρων γυναικῶν· χαῖρε, λαμπὰς ἀρετῶν οὐρανίων.

Χαῖρε Μητέρα ἰσάγγελε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς δόλιας Μητρὸς ἡμῶν Εὐπραξίας.

ΣΤΙΧΟΙ

Εὐπραξία πρόσεισι Χριστῷ πλουσία
πολλαῖς κομῶσα ψυχικαῖς εὐπραξίαις.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαρίου

Ταῖς αὐτῶν προσβείαις Χριστὸς ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Παιδὲς Ἑβραίων

Ρῆσοι Μητέρα Εὐπραξία, καθυπέκουσα τῆς σῆς προστηκυίας, ἐπὶ πλεῖον σαυτὴν τοῖς πόνοις ἐπέδιδως, ἕως ἐχθροῦ τὰ φάσματα, καὶ τὴν ἔπαρσιν καθεῖλες.

Αῦθεν Μητέρα συμποδίσας, ὁ ἀλάστωρ σε κρημνίζει τῷ ἐδάφει, ἀλλὰ σὺ τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν πλουτοῦσα, ἀλώβητος διέμεινας, ἐκ τῆς πτώσεως δόλια.

Ξύλα κομίζουσαν ὀρών σε, δ αὐτό-
χρημα φθόνος ἐνεκοτεῖτο, κατὰ
σοῦ καὶ πληγαῖς τιτρώσκει σὲ ὄσια,
ἀλλὰ σὺ τούτου ἤσχυνας, τῇ σῇ στά-
σει τὴν μανίαν.

Ιδε τὸ ἄλγος μου ὄσια, καὶ θερά-
πυσσον ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν, τὴν
νοσοῦσαν δεινῶς πάθεσιν ἀτιμίας, καὶ
μετανολῶ ρύθμισον, τὴν ζωὴν μου Εὐ-
πραξία.

Θεοτοκίον

Α΄χραντε Δέσποινα Μαρία, τὴν
χρανθεισάν μου καρδίαν τῇ κα-
κία, ταῖς σταγῶσι τοῦ σοῦ ἐκκάθαρον
ἐλέους, καὶ ῥῶσαι με τὸν δοῦλόν σου, τοῦ
ἐχθροῦ τῆς τυραννίδος.

ᾠδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παιδες

Γνώμη τελεία ἀσκήσεως τοὺς ἀγῶ-
νας διατελέσασα, Μῆτερ καὶ τὸν ἐ-
χθρὸν θριαμβεύσασα, πρὸς Χριστοῦ ἐ-
κομίσω τῆς νίκης τὸν στέφανον.

Επιβουλή τῇ τοῦ ὄψεως εἰς τὸ
φρέαρ καταπεσοῦσα, ὄσια τούτου
τὸ θράσος κατέβαλες· ἀθλαθῆς γὰρ ἐ-
κεῖθεν ἐξήλθες τῇ χάριτι.

Ρήμασι Μῆτερ χειλέων σου τῶν ἀ-
γίων, τὸ ἐνοικοῦν τῷ γυναιῷ πνεῦ-
μα ἠλάθη ἀκάθαρτον, ἡ δὲ θεραπευ-
θεῖσα, ἀνύμνει τὴν χάριν σου.

Θεοτοκίον

Αγιοσύνης θησαύρισμα καὶ χωρίον,
τὴν ἐναγῆ μου καρδίαν ἀγίασον
τῇ σῇ χάριτι, Θεοτόκε Παρθένε, πι-
στῶν ἡ ἀντιληψις.

ᾠδὴ θ'. Ὅρουσ παρήλθες

Σοῦ τὴν ἀγίαν μετάθεσιν, καὶ τὰ
ἀγαθὰ ἃ Χριστὸς σοι ἤτοίμασε,
προεῖδεν Εὐπραξία ἡ σῇ διδάσκαλος·
ὧν νῦν ἀξιωθεῖσα, τῶν μεμνημένων σου
μνημόνευε.

Ιαμα βλύζει δ τάφος σου, τοῖς προ-
σερχομένοις ὄσια ἐκάστοτε, καὶ

παύει νοσημάτων ἄλγη βαρύτερα· διό
σε Εὐπραξία, ἀκαταπαύστως μεγαλύ-
νομεν.

Μετὰ παρθένων ὡς καλλιπάρθενος,
ἐνδον τοῦ νυμφῶνος τῆς δόξης
ἐσκήνωσας, καὶ βλέπεις τοῦ νυμφίου
τὴν ὠραιότητα, ἧς καὶ ἡμᾶς μετόχους
Μῆτερ ἀπέργασαι πρεσβελαῖς σου.

Ομβροῖς τῶν σῶν παρακλήσεων,
τὴν ἐξηραμένην ψυχὴν μου κα-
τάρδευσον, καὶ δέξαι Εὐπραξία τὸν δε-
τὸν ὕμνον μου, παρέχουσά μοι Μῆτερ,
τῶν ἐπταισμένων τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Υπερφερῆς σου ἡ εὐκλεία! τὸν Δη-
μιουργὸν γὰρ τῶν ὄλων καὶ Κύ-
ριον, ἀφράστως συλλαβοῦσα Παρθένε
τέτοκας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύ-
στως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Παρθενικῶς ἐκλάμπουσα, ἀσκητι-
καῖς διέπρεψας, ἀνδραγαθίαις ὄ-
σια, καὶ εὐπραξίαις ἀγλαῖς, Κυρίῳ
εὐηρέστησας, τῷ σὲ λαμπρῶς δοξά-
σαντι, ὃν ἐκτενῶς ἐκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν
θεοφόρε, τῶν εὐσεβῶς σε τιμώντων.

Καὶ τὸ τῆς Ἁγίας Ἄννης

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς

Ἰστώμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τῆς
Ἁγίας Ἄννης γ' καὶ τῆς ὄσιας τῆ ἐξῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν

Τῇ τῶν ὄσιων παρθένων θεοειδεῖ
θιστῇ, ἐνθῶως πτερωθεῖσα, ἠκο-
λύθησας πόθῳ, Χριστῷ τῷ σῷ νυμ-
φίῳ ἀπὸ παιδός, καὶ αὐτῷ εὐηρέστη-
σας, τῇ καθαρᾷ σου ἀσκήσει καὶ ἀγω-
γῇ, Εὐπραξία καλλιπάρθενε.

Εκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀνατεθεῖσα
Χριστῷ, καὶ τούτῳ νυμφευθῆναι,
θερμῶς ἐφιεμένη, ἐπτῶχευσας τῷ κό-
σμῳ καὶ τὸν φθαρτὸν, καταλέλοιπας

μνήστορα· και νυν τυχοῦσα τοῦ πόθου σου ευκλεῶς, Εὐπραξία τεθαυμάστωσαι.

Πυρὶ τῆς θείας ἀγάπης τὰς τοῦ ἔχθρου μηχανάς, κατέφλεξας δόσια, ἐγκρατείας ὡς ἄνθραξ, τῶν συμμοναστριῶν σου δὲ τὰς ψυχάς, Εὐπραξία ἐλάμπρυνας, εὐπραξιῶν σου δόσιων ταῖς ἀστραπαῖς, καὶ χαρίτων ταῖς ἐλάμψεσι.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τῆ φερωνύμφ σου κλήσει, τὴν σὴν πολιτείαν ἀρμόσασα, ἀγαθῶν πράξεων Μῆτερ, ὄργανον θεῖον ἐδείχθης· τοῦ παρακλήτου γὰρ ἡ χάρις, τῆ καθαρωτάτη σου ψυχῆ σκηνώσασα, τῶν ἐν σοὶ ἀρετῶν τὸν πλοῦτον, ἐναργῆ ταῖς συνοῦσαις σοι, ἀληθῶς ἐποίει, τῆ τῶν τρόπων σου χρηστότητι· βίβη γὰρ ἀνεπιλήπτῃ τῶν θεῶν ἐπαγγελιῶν, τὰς διαδόσεις εἰσεποίησω. Αὐτῶν καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον Εὐπραξία δόσιοιάρθνε τοὺς ἐτησίως τελοῦντας τὴν μνή-

μην σου.

Και νυν. Ὁ αὐτὸς τῆς Ἀγίας Ἄννης

Δεῦτε φιλοπάρθνε πάντες...

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ συνήθη. Ἀπόστολον τῆς κς Κυριακῆς.

Ἀδελφοὶ ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ...

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον, τῆς γ' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις Εὐπραξία νύμφη Χριστοῦ· χαίροις παρθενίας καὶ ἀσκήσεως λαμπηδῶν· χαίροις ἡ τῆς δόξης τρυφῶσα τοῦ Κυρίου· ᾧ πρέσβευε σωθῆναι τοὺς σὲ γεραίροντας.

ΔΙΣΤΙΧΟΝ

Πράξεων ἀγίων με δεῖξον ἐργάτην
Γεράσιμον ὑμνουντά σε Εὐπραξία.

ΒΙΟΣ

Τῆς δόσιας μητρὸς ἡμῶν Εὐπραξίας

Εὐλόγησον Πάτερ,

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, διετέλει συγκλητικὸς ἀνὴρ ὄχι μόνον πλούσιος καὶ συνετώτατος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ πλήρης ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας. Ὀνομάζετο δὲ Ἀντίγονος. Ἀναξία αὐτοῦ κατὰ πάντα ἦτο καὶ ἡ σύζυγός του Εὐπραξία, γυνὴ καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος καὶ πλήρης σωφροσύνης καὶ χρηστότητος. Εἰς τὸ ζεῦγος τοῦτο ἐγεννήθη θυγάτριον, ὀνομασθὲν καὶ αὐτὸ Εὐπραξία, κατὰ θέλησιν τοῦ πατρὸς, τρέ-

φοντος περισσὴν στοργὴν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ λαμπρῶς τιμώμενον ὑπὸ τῆς εὐσεβειότητος καὶ ἀγαθωτάτης συζύγου του.

Τὸ κοράσιον ἠΰξανεν εἰς ἡλικίαν καὶ κάλλος καὶ ἀρετὴν καὶ σύνεσιν ὑπὸ τὰς ἀγρόπνους καὶ φιλοστοργότητας τῶν γονέων φροντίδας καὶ ὑπὸ τὸν ἀφθονοκαὶ ζωογόνο πνευματικὸν ποτισμὸν τῆς θείας χάριτος· Ἀλλὰ τὰ τοῦ βίου τούτου ευκόλως καὶ ραγδαίως μεταπίπτουσιν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εἰς τὴν λύπην. Ὑπερ τὸν αἰθριὸν οὐρανὸν τῆς καλῆς οἰκογενεί-

ας διηπλώθη νέφος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεπορεύθη θάνατος. Ὁ Ἀντίγονος ἀνηράγη ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης, καὶ τὸ κοράσιον ἀπέμεινε μετὰ τὴν μητέρα τὴν χήραν, τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν διεσπάρραξεν ὁ πρόωρος θάνατος τοιοῦτου ἀνεκτιμήτου συζύγου.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ Εὐπραξία ἦτο ἀκόμη εἰς ἡλικίαν διασώζουσαν τὴν ἀκμὴν τῆς ὠραιότητός της, τὰ δὲ πλούτη αὐτῆς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ γένους καὶ αἱ ἄλλαι ἀρεταὶ ἐλλικυσαν πρὸς αὐτὴν διακεκριμένους μνηστήρας. Ὁ εἰς μάλιστα ἐξ αὐτῶν εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς βασιλείας τὴν εὐνοίαν, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυε νὰ παρακινῇ τὴν Εὐπραξίαν πρὸς τὸν γάμον ἐκείνον. Ἄλλ' ἡ σεμνὴ καὶ εὐσεβὴς χήρα ἀνῆκεν εἰς τὰς χριστιανὰς γυναῖκας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀποθανὼν σύζυγος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι παρῶν σύζυγος διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν μνήμην αὐτοῦ θεομωρίας προσηλώσεως καὶ ἀγάπης.

Ἐπεὶτα ἡ τρυφερὰ μητρικὴ καρδία της ἐπεθύμει ν' ἀφοσιωθῇ καθ' ὅλοκληρίαν πρὸς τὸ κοράσιόν της, καλῶς δὲ ἤξευρεν, ὅτι γάμοι δεῦτεροι καὶ νέα τέκνα ἀποτελοῦσι συνήθως ἀπειλὴν κατὰ τῶν κἀρπῶν τοῦ πρώτου γάμου. Διὰ νὰ εὖρη λοιπὸν ἠσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν κατὰ πάσης εἰς τὸ μέλλον βασιλικῆς ἐνοχλήσεως, ἀφήσασα τὴν βασιλεύουσαν, μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ὅπου εἶχεν ἀξιολογώτατον κτήμα. Ἐγκοτασταθεῖσα ἐνταῦθα, ἀφοσιώθη μετὰ πολλῆς ζήσεως εἰς θεάρεστα ἔργα χορηγοῦσα ἀφθόνως πρὸς ναοὺς καὶ μοναστήρια, ἔτι δὲ πρὸς τὰ πλήθη τῶν κατὰ τρυχομένων ὑπὸ πενίας καὶ ἀσθενειῶν. Εἶχε δὲ ἐν τῷ μεταξὺ αὐξή-

σει καὶ ἡ κόρη εἰς νεάνιδα, κατὰ πάντα τῆς μητρὸς ἀνταξίαν, εἰς τε τὰ σωματικὰ καὶ τὰ ἠθικὰ χαρίσματα.

Θυγάτηρ καὶ μήτηρ, κατὰ τὰς Κυριακὰς ἰδίως καὶ τὰς μεγάλας ἑορτάς, ἠγάπων νὰ μεταβαίνωσιν εἰς γυναῖκεα μοναστήρια, διαπρέποντα διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸ σεμνὸν τῶν καλογορραίων ἦθος, ὡς καὶ διὰ τὴν κατανυκτικωτάτην τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας. Ἡ τοιαύτη ἀναστροφή ἐξήσκησε μεγάλην ἠθικὴν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῆς μητρὸς καὶ ἐπὶ τῆς κόρης. Οἱ πλήρεις μεριμνῶν καὶ παθῶν καὶ ματαιοτήτων κοσμικοὶ στρόβιλοι ὄχι μόνον δὲν τὰς ἠγαροῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἠνώγλουν αὐτὰς καὶ ἐφόβιζον. Πλήρης δὲ ἦτο ἡ γαλήνη των καὶ τελεία ἡ εὐχαριστήσις των ὅτε εὐρίσκοντο μετὰ τὰς καλὰς μοναχὰς, ἔξω τῶν γῆινων κυμάτων καὶ πλησιέστερον πρὸς τὰς μολπὰς καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ ἡλικία τῆς θυγατρὸς της προεκάλει τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως σκέψιν καὶ φροντίδα. Ὑπῆρχε μάλιστα ἐν τῇ βασιλευούσῃ μνηστήρις, τὸν ὁποῖον ἡ βασίλισσα εἶχε συστήσει εἰς τὴν χήραν τοῦ Ἀντιγόνου ὡς μέλλοντα σύζυγον τῆς κόρης της, ὅτε θὰ ἤρχετο αὐτὴ εἰς ὠραν γάμου. Ἄλλ' ἡ εὐσεβὴς νεανὺς κατείχετο ὑπὸ ἄλλων πόθων. Ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶχε κλονισθῆ κατὰ τὴν σωματικὴν ὑγείαν. Αἱ ἡμέραι τῆς ἐφαίνοντο ἠριθμημέναι. Καὶ αὐτὴ ἐπεθύμει ὄχι ἀποκατάσασιν μετὰ ἀνδρός, ἀγνώστου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χαρακτήρος καὶ δυναμένου πιθανῶς ν' ἀποτελέσῃ πληγὴν συ-

ζυγικήν, ἀλλὰ βίον, ἀσφαλίζοντα τὰς εὐσεβεὶς κλίσεις καὶ ἐπιτρέποντα νὰ μεταχειρισθῇ τὸν πλοῦτον τῆς ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, τοὔτέστιν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἀντίεστη. Καὶ αὕτη ἔβλεπεν ἄστατα καὶ αἰνιγματώδη τὰ βῆθη τοῦ βιοτικῆς πελάγους. Συμμεριζομένη δὲ τὸν εὐσεβῆ τῆς θυγατρὸς τῆς πόθον, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὴν νὰ καταταχθῇ εἰς τὰς ἀδελφὰς μονῆς τινος. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κόρης τῆς, εὐλογοῦσα αὐτὴν καὶ εὐχομένη, ὅπως ζήσῃ ὁσίως καὶ φυλάττουσα πάντοτε τὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου.

Πληροφορηθεὶς ὁ αὐτοκράτωρ τῆς μητρὸς Εὐπραξίας τὸν θάνατον, ἔπειψε βασιλικὸν ἀπεσταλμένον πρὸς τὴν κόρην, πρόθυμος νὰ παρᾶσῃ εἰς αὐτὴν πᾶσαν προστασίαν καὶ καλῶν αὐτὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐκείνη ἔσπευσε νὰ γνωρίσῃ πρὸς ἐκεῖνον δι' ἐπιστολῆς, ὅτι εἶχε γίγει μοναχὴ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ φροντίσῃ ὅπως διατεθῶσιν ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων τὰ ἐν τῇ βασιλευούσῃ κτήματα τῶν γονέων τῆς.

Ἡ παράκλησις ἐξετελέσθη. Ἡ δὲ Εὐπραξία, ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου, συνεμεροφούτο πρὸς ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἀσκήσεως, πρωτεύουσα καὶ εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ εἰς πᾶσαν ἐγκράτειαν καὶ λιτότητα.

Ἡ ἡγουμένη, τιμῶσα ἐν τῷ προσώπῳ τῆς τὴν μεγάλην τῆς μονῆς εὐεργέτιν, τὴν προέτρεπε νὰ μὴ κατέρχεται εἰς τὰς κατωτέρας ὑψηροῦς τῆς ἀδελφότητος.

Ἄλλ' ἐκείνη ἀπῆντα, ὅτι ἐνάπιον τοῦ Κυρίου καὶ μεταξὺ ἀδελφῶν δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καμμία διακρίσις, ὅτι ἡ κοπιῶσα ὀλιγώτερον καὶ ὀλιγώτερον ἀμείβεται, ὅτι τὸ νὰ διακονῇ τις ὡς τελευταῖος εἶναι ὄχι ὑποβιβασμός, ἀλλὰ βαθμὶς ἀνωτέρας ὑψώσεως.

Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ Εὐπραξία ἐλογάζετο εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ εἰς τὸ ἀγοτοποιεῖον καὶ εἰς τὴν μεταφορὰν ὕδατος, καὶ εἰς τὴν κοπὴν ξύλων καὶ εἰς τὴν νοσηλείαν ἀσθενῶν.

Ἡμερὸς δὲ καὶ ἐπεικῆς καὶ φιλάγαθος ἦτο πρὸς ὅλας τὰς ἀδελφὰς ὁ τρόπος τῆς, καὶ ζηλευτὸν πρότυπον ἀναστροφῆς καὶ ὑποτυπώσεως χριστιανικῆς.

Ἐνίοτε, εἶναι ἀληθές, πειρασμοὶ ἀκούσιοι ἠνώχλουν αὐτὴν καὶ διετάραττον. Ἦρχοντο εἰς τὴν μονὴν νεάνιδες καὶ γυναῖκες τῆς ἀνωτέρας λεγομένης τάξεως, περικαλλεῖς καὶ πλούσιαι, στρεφόμεναι ἐν μέσῳ λαμπροστολιστῶν αἰθουσῶν καὶ ἀπολαμβάνουσαι τὰς τέρφεις καὶ τὰς ἀγαλλιάσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Ἡ Εὐπραξία τότε δὲν ἴσχυε νὰ μὲνῃ πάντοτε ἀδιατάρακτος. Οἱ θόρυβοι τοῦ κοσμικοῦ σταδίου τὴν ἔθετον εἰς σκανδαλισμὸν καὶ δοκιμασίαν.

Δὲν ἠδύνατο ἀρᾶ γε νὰ μείνῃ καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ πεδίου, ὡς μία ἀπὸ τὰς νεάνιδας ἐκείνας καὶ τὰς δεσποίνας, ἐντὸς τῆς οἰκογενειακῆς φωλεᾶς, μετὰ ἀνδρα τῆς καρδίας τῆς καὶ μετὰ τέκνα περιβαλλόμενα διὰ τῆς στοργῆς τῆς καὶ μεταδίδοντα εἰς αὐτὴν τὸ γλυκὺ θάλλος τῆς τρυφερᾶς τῶν ἀγάπης; Εὐρισκεν, ὅτι δὲν ἦτο τοῦτο ἐντελῶς ἀδύνατον,

ὅτι οἱ τίμιοι ἄνδρες δὲν λείπουν ἐν-
τελῶς ἐκ τοῦ κόσμου, ὅτι μία εὐάρ-
μοστος συζυγία τῆς ἐνδεχόμενον ἦτο
νὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Ἐνδεχόμενον
ὁμῶς ἐνῶ τώρα ὁ βίος, τὸν ὁποῖον
αὐτὴ εἶχεν ἐκλέξει, τῇ ἄφινε πλήρη
τὴν ἐλευθερίαν, διὰ νὰ μένη εὐσε-
βῆς καὶ ἐνάρετος, κανεῖς δὲ δὲν πα-
ρενεβάλλετο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ
Θεοῦ, διὰ νὰ τὴν ἐμποδίση ἀπὸ τὴν
ὁδὸν τῆς εὐσεβείας.

Ἐπειτα δὲν εἶχε τάχα καὶ αὐτὴ
τὴν παρηγορίαν τῶν υἱῶν καὶ τῶν
θυγατέρων; Δὲν εἶχεν ἐνδύσει τόσα
ὀρφανά; δὲν ἔδωκε τὸν ἄρτον εἰς
τόσα πεινῶντα παιδιά; καὶ τοσάκις
δὲν εἶχε συντελέσει εἰς τὸ νὰ ἀνα-
κτήσωσι τὴν ἐλπίδα πλείσται οἰκό-
γένειαι, καταπινόμεναι ὑπὸ τῆς πε-
νίας καὶ τῶν δεινοτάτων βιοτικῶν
στερησεων; Ἄ, βεβαίως, δὲν εἶχε
λόγον νὰ μετανοήσῃ δι' ὅ, τι ἔπρα-
ξε. Καί, προσευχομένη ἐπὶ μακρόν,
ἐπανέυρισκεν ὅλην αὐτῆς τὴν γα-
λήνην.

Ἡ φήμη τῆς Εὐπραξίας ἔφερε
πρὸς τὴν Μονὴν γυναῖκας καὶ κό-

ρας, ἄλλας μὲν διὰ νὰ λάβουν χη-
ματικόν τι βοήθημα, ἄλλας δέ, διὰ
νὰ εὗρουν συμβουλὴν καὶ στήριγμα
εἰς θλίψεις καὶ ἠθικoὺς πειρασμοὺς
τῆς ζωῆς. Καὶ ἐκεῖνη μετέδιδεν εἰς
ἐκάστην μετὰ ἰλαρότητος; μετὰ
στοργῆς, μετὰ συνέσεως. Οὕτως αἱ
ἐρχόμεναι ἀπήρχοντο μετ' ἀνακου-
φίσεως, εὐλογοῦσαι τὴν καλοκάγα-
θον μοναχὴν, τὴν ὁποῖαν ὠνόμα-
ζον στόμα καὶ χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλὰ καὶ μὲ θαυματουργικὸν
χάρισμα ἐπροικίσθη ἡ ὁσία, πολλά-
κις θεραπεύουσα παιδιά παράλυτα
ἢ κωφάλαλα, ἔτι δὲ γυναῖκας, κατε-
χομένας ὑπὸ δαιμονίων.

Εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν,
προώρως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ χρο-
νου, ὠρίμως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς
πνευματικῆς ἀφθόνου καρποφορίας,
ἀπῆλθεν ἡ Εὐπραξία πρὸς τὸν Χρι-
στόν, ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀ-
γάπης τοῦ ὁποῖου κατηνάλωσε τὰ
πλούτη, τὴν νεότητα καὶ τὴν ζω-
ήν της.

Σημ. Τὸν κατὰ πλάτος βίον της, ὄρα εἰς
τὸν Δουκάκην.

ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

- Μακάριος ὅστις νικᾷ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του,
παρὰ ὅπου ὁ στρατηγὸς στρατεύμα τῶν ἐχθρῶν του.
Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅπου ὑποδουλώσει,
τὸ σῶμα τοῦτο τὸν θερμὸν ἵππον καὶ χαλινώσει.
Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅπου καὶ τὸν ἐχθρὸν του,
τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν τιμᾷ ὡσὰν τὸν ἀδελφόν του,
Μακάριος δὲ ὅποιος ὑπακοὴν μανθάνει,
ὅτι αὐτὴ καὶ δαίμονας νὰ τὸν ἀκούν τοὺς κάνει.
Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅπου ἐκ τῶν δαιμόνων,
πάσχει, σεληνιάζεται μ' εὐχαριστίαν μόνον.

- Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ τοὺς πειρασμούς του,
τοὺς ἔχει δι' ἁγιασμούς, διὰ καθαρισμούς του.
- Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅποιος τὴν πτωχείαν,
τὴν ὑπομένει καρτερῶς καὶ μὲ εὐχαριστίαν.
- Μακάριος ὁποῦ περνᾷ μὲ πτώχεια καὶ εἰρήνην,
παρὰ εἰς τὰ παλάτια μὲ μάχην καὶ αἰσχύνην.
- Μακάριος ὁποῦ μισεῖ τόσο τὴν ἁμαρτίαν,
ὅσον οἱ δαίμονες μισοῦν τὴν ἀρετὴν τὴν θεῖαν.
- Μακάριος ὅπ' ἔμαθε τὴν ἀρετὴν παιδίδθεν,
ὅτι αὐτὸς χάριν πολλὴν δέχεται οὐρανόθεν.
- Μακάριος δὲ ὅποιος καὶ εἰς τὰ γηρατεῖά του,
καὶ τὴν ἐπαραδώσει δὲ αὐτὴν εἰς τὰ παιδιὰ του.
- Μακάριος ὁποῦ περνᾷ στὰ ἔργα Φαρισαίων,
Τελώνων στὴν ταπεινώσειν, στὴν χάριν τὸν Ζακχαῖον.
- Μακάριοι οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἄνθρωποι ἂν ζοῦμεν,
καὶ θέλει ἀνθρωπότης μας καὶ ὅλοι χρεωστοῦμεν.
- Μακάριοι Χριστιανοὶ ἀνίσως τοῦ Χριστοῦ μας,
τὰ λόγια μὲ τὰ ἔργα μας ταιριάζουν τοῦ Θεοῦ μας.
- Μακάριοι οἱ εὐσεβεῖς ἂν εὐσεβῶς φρονοῦμεν,
ὡς ἡ εὐσέβεια ζητεῖ καὶ ζοῦμεν καὶ λαλοῦμεν.
- Μακάριοι οἱ ἱερεῖς, ὡς ἱερεῖς ἂν ζοῦσι,
καὶ τὴν ἱερωσύνην τοὺς ὡς πρέπει τὴν κρατοῦσι.
- Μακάριοι ἡγούμενοι, ὡς ἡγούμενοι ἂν ζοῦσι,
τιμὴν τὴν ἡγουμενικὴν δὲν τὴν περιφρονοῦσι.
- Μακάριοι οἱ μοναχοί, ὡς μοναχοὶ ἂν ζοῦσι,
τοὺς ὄρους τῆς μοναχικῆς δὲν τοὺς ἐξεπερνοῦσι.

Τοῦ αὐτοῦ Ταλανισμοί.

- * Ἀλλοίμονον ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ τὴν λειτουργίαν,
ὡς χάσομέρι τὴν κρατεῖ καὶ τὴν ἀκολουθίαν.
- * Ἀλλοίμονόν στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὴν λειτουργίαν,
ἀφίνει διὰ τὴν δουλειὰ καὶ τοῦ σπιτιοῦ τὴν χρεῖαν.
- * Ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον γιὰ πράγματα ἀχρεῖτα,
ἀνθρώπινα προσωρινά, καταφρονεῖ τὰ θεῖα.
- * Ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον τὴν θεῖαν Κοινωνίαν,
δὲν τὴν ζητεῖ μὲ ἄπειρον, πόθον κ' ἐπιθυμίαν.
- * Ἀλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ στὴν Ἐκκλησίαν,
στέκει μὲ ἀνευλάβειαν καὶ μὲ ἀνορεξίαν.
- * Ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον τὴν ἐξαγόρευσίν του,
δὲν τὴν ἐκάνει καὶ συχνὴν μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν του.
- * Ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον πάλιν εἰς τὰ κακά του,
γυρᾷ ὡσὰν τὸ σκυλί, εἰς τὰ ξεράσματά του.

- * Αλλοίμονον εἰς ὅποιον καλὸν μπορεῖ νὰ κάνῃ,
καὶ δὲν τὸ κάνει σήμερον καὶ αὔριον τὸ χάνει.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὰ ὑστερνά του,
ποτὲ δὲν συλλογίζεται καὶ τ' ἁμαρτήματά του.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὸν θάνατόν του,
δὲν μελετᾷ δὲν τὸν θωρεῖ καθὼς τὸν ἴσκιόν του.
- * Αλλοίμενον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὸν ἐμαλώνει,
τὸν πλήττει ἢ συνείδησις καὶ δὲν τὸν διορθώνει.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὸν δέρνει ἄλλος,
καὶ δὲν τὸν δέρνει καὶ ὁ νοῦς, δάσκαλος ὁ μεγάλος.
- * Αλλοίμονον εἰς ὅποιον δὲν βλέπει τοῦ ματιοῦ του,
τὸ δόκανον, μόνον θωρεῖ τὸ κάρφος τ' ἀδελφοῦ του.
- * Αλλοίμονον εἰς ὅποιον τὸ σφάλμα ξεσκεπάζει,
τὴν ἐντροπήν τοῦ ἀλλουνοῦ καὶ τὴν παρουσιάζει.
- * Αλλοίμονον εἰς ὅποιον ζῆ μετὴν ὀκνηρίαν,
καὶ δὲν τὸν μέλλει γιὰ ψυχὴν καὶ διὰ σωτηρίαν.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ εἰς τὴν ζωὴν του,
ἀπολαμβάνει τ' ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀνάπνευσίν του.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὴν ἀρχοντιά του,
τὴν ἔχει διὰ λόγου του μόνον καὶ τὴν κοιλιά του.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ νὰ σκανδαλίση,
ἄνθρωπον μέγαν ἢ μικρὸν καὶ τὴν εἰρήνην λύσει.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ κακοποιήσῃ,
ἄνθρωπον εὐεργέτην του ἢ τὸν καταφρονήσῃ.
- * Αλλοίμονον εἰς ὅποιον θυμᾶται τὴν κακίαν,
καὶ λησμενεῖ τὴν χάριν δὲ καὶ τὴν εὐεργεσίαν.
- * Αλλοίμονον ὅστις λυπεῖ πατέρα ἢ μητέρα,
ὅτι αὐτὸς δὲν θέλει δεῖ ποτέ του καλὴ μέρα.
- * Αλλοίμονον εἰς ὅποιον πατέρα τὰ παιδιὰ του,
δὲν τὰ διδάσκει ἀρετὴν μ' ἔλα τὰ δυνατὰ του.
- * Αλλοίμονον ὁπου πονεῖ πλειότερο τὸ ἑαβδί του,
ἀπὸ τὴν θυγατέρα του καὶ ἀπὸ τὸ παιδί του.
- * Αλλοίμονον εἰς ὅποιον παράδειγμ' ἁμαρτίας,
φανῆ στὸν κόσμον καὶ γενῆ πατὴρ τῆς ἀπωλείας.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ παρακινήσῃ,
τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ κακὸ καὶ πάγει τὸν κρημνίζει.
- * Αλλοίμονον εἰς ὅποιον, καλὸν δὲν συλλογᾶται,
ἄνθρωπον δὲν ἐντρέπεται, καὶ Θεὸν δὲν φοβάται.
- * Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὴν εὐμορφίαν,
κακομεταχειρίζεται Θεοῦ φιλοδωρίαν.
- * Αλλοίμονον ὁποῦ μπορεῖ γράμματα καὶ σοφίαν,

- νά μάθη, και μαθαίνει δὲ τέχνην και πραγματείαν.
 *Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὴν ἁμαρτίαν,
 δὲν τὴν ἐκκόπτει στὴν ἀρχήν, εἰς τὴν ἀδυναμίαν.
 *Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὴν κολακείαν,
 τὴν λέγει και καταφρονεῖ ἀλήθειαν τὴν θείαν.
 *Αλλοίμονον εἰς ὅποιον κατηγορεῖ, ὑβρίζει,
 καταλαλεῖ, ἀίσχρολογεῖ, σὺν τὸ σκυλί γαυγίζει.
 *Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὴν βλασφημίαν,
 τὴν ἔχει εἰς τὸ στόμα του και κάλλιο πῦρ, φωτίαν.
 *Αλλοίμονον εἰς ὅποιον νὰ ψευδομαρτυρήσῃ,
 πηγαίνει στὰ κριτήρια και γιὰ νὰ ψευδορκήσῃ.
 *Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ εἰς τὸν ἐχθρόν του,
 κάνει αὐτὸς ἐκδίκησιν πάσχει γιὰ τὸ κακόν του.
 *Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ δὲν παραιτήσῃ,
 τὴν ἀρπαγὴν και τὴν κλοπὴν και δὲν μετανοήσῃ.
 *Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ εἰς ταῖς μαγείαις,
 και καλαντάρια ἔπεσε και ἄλλες φλυαρίες.
 *Αλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ὁποῦ φωλεῦει φθόνος,
 φεῖδι καλύτερα, θηριό, ἔ φθόνος μισὸς φόνος.
 *Αλλοίμονον εἰς ὅποιον θυμῶνεται εὐκόλως,
 και τὸν θυμὸν δὲν τὸν πατεῖ τοῦ διαδόλου ὄλος.
 *Αλλοίμονον εἰς ὅποιον ἔχει μνησικακίαν,
 ὅτ' εἰς αὐτὸν ὁ σατανᾶς ἔχει τὴν κατοικίαν.
 *Αλλοίμονον εἰς ὅποιον πορνεῦει και μοιχεύει,
 τὸν ἀφανίζει ὁ Θεὸς και τὸν ἐξολοθρεύει.
 *Αλλοίμονον εἰς ὅποιον χάσει τὴν παρθενίαν,
 καλύτερα νὰ ἔχανε τὸ φῶς του, τὴν ὑγείαν.
 *Αλλοίμονον, ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἀρσενοκοίτην,
 καλύτερα μὴ εἶχε γεννηθῆ, οὐαὶ στὸν Σοδομίτην.
 *Αλλοίμονον χριστιανὲ εἰάν τὴν Παναγίαν,
 δὲν ἔχεις διὰ φύλακα και διὰ ὁδηγίαν.
 *Αλλοίμονον εἰς ὅποιον σπουδάζει νὰ πλουτίσῃ,
 και τὸν χρυσὸν ἀπ' τὸν Χριστὸν κάλλιον προτιμήσῃ.

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΠΑΤΕΡΩΝ

— Ἐδιηγῆθη, ἡμῖν εἰς ἅγιος γέρον
 ὅτι κάποιος Πατρίκιος τοῦ παλατίου
 εἶχε γυναῖκα ὠραίαν· ἦτο δὲ κατὰ
 πολλὰ ἐλεήμων, και ἔζησαν ὁμοῦ χρό-
 νους ἐξήκοντα. Ὅταν δὲ ἀπέθνησκεν

ἡ γυνὴ ἐσυνάχθησαν οἱ συγγενεῖς και
 φίλοι του πρὸς παρηγορίαν αὐτοῦ και
 εἶπον αὐτῷ: Πρέπον εἶναι νὰ παρηγο-
 ρηθῆς, διότι μὲ κάθε ἀρετὴν και ἀγα-
 θεοεργίαν ἔζησεν ἡ γυνὴ σου, και ἀπη-
 λαύσατε και τὰ καλὰ τῆς παρουσίας
 ζωῆς συγγηράσαντες ὁμοῦ. Ὅταν δὲ

εἶπον ὅτι ἀπηλαύσατε, αὐτοὺς ἐχαμογέλασε, καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· διατὶ ἐγέλασες; καὶ ἐκεῖνος εἰώπα, ὅταν ἕως τὸν ἐβίασαν, εἶπεν· ὁ Χριστός, ὁ ὅποιος ἔλαβε τὴν ψυχὴν αὐτῆς τὸ γινώσκει ὅτι καθὼς ὅπου ἦλθεν εἰς ἐμένα παρθένος, οὕτως ἀπῆλθε πρὸς τὸν Θεὸν παρθένος ἀμόλυντος. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παρεστῶτες ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

— Ἐνας ἅγιος γέρων ἐκάθητο εἰς τὰ μονύδρια, ὁ ὅποιος ἀπὸ τὴν ἀπλότητά του ἐκοινωνεῖ ὅπου ἂν εὑρίσκει λειτουργίαν, εἴτε ὀρθόδοξος ἱερεὺς ἦτο, εἴτε κακόδοξος (ὅτι τότε οἱ μονοθεληταὶ καὶ μονοφυσῖται ἦσαν μεμιγμένοι μετὰ τοὺς ὀρθοδόξους). Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς τῆς τελευταίας του, ἐφάνη πρὸς αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου καὶ λέγει του. Ἴδου τὸ τέλος ἦλθε· μετὰ ποίους λοιπὸν θέλεις νὰ σὲ ἐνταφιάσωμεν; μετὰ τοὺς ἄλλους μοναχοὺς, ἢ καθὼς οἱ Ἱεροσολυμίται; Ὁ δὲ γέρων εἶπεν, ὅτι δὲν ἤξεύρω· λέγει του ὁ Ἄγγελος, στοχάσου λοιπὸν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔρχομαι καὶ μοῦ λέγεις. Ὁ δὲ γέρων συλλογισζόμενος ἀπῆλθεν εἰς ἄλλον γέροντα ὀρθόδοξον καὶ τοῦ ἐφανέρωσε τὸν λόγον τοῦ Ἄγγελου. Ἀκούσας δὲ ἐκεῖνος ἔμεινεν ἄφωνος καὶ λέγει του· εἰπέ μοι γέρων ποῦ μεταλαμβάνεις τὰ Ἄχραντα Μυστήρια; λέγει του ὁ ὁσῖος· ὅπου ἂν εὑρῶ· λέγει του ὁ Γέρων· πρόσεχε ἄλλην φορὰν ἀπὸ ἄλλους νὰ μὴ κοινωνήσης, παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους ὅπου δέχονται τὰς τέσσαρας ἀγίας οἰκουμενικὰς Συνόδους (ὅτι οἱ μονοφυσῖται τὴν τετάρτην Σύνοδον δὲν ἐδέχοντο). Ἀπελθὼν οὖν ὁ γέρων εἰς τὸ κελλίον του, τὴν τρίτην ἡμέραν ἦλθεν ὁ Ἄγγελος καὶ λέγει του· τί εἶναι γέρων; ἐστοχάσθης μετὰ

ποίους νὰ κατατάγῃς; ὁ δὲ γέρων εἶπε· θέλω νὰ ἐνταφιασθῶ καθὼς οἱ Ἱεροσολυμίται. Τότε λέγει του ὁ Ἄγγελος καλῶς, καλῶς, καὶ εὐθὺς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του. Καὶ αὐτὸ ἐγένετο, ἵνα μὴ χάσῃ τοὺς κόπους τοῦ ἑ γέρων καὶ κατακριθῇ μετὰ τοὺς μονοφυσῖτας (Ἀρμενίους).

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ

Λόγος παραινετικὸς περὶ ἀρετῆς καὶ ὅτι δεῖ ἐν νῶ ἔχειν καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν θάνατον, καὶ εἰς τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου.

Καλὸς ὁ βίος τῶν ἐναρέτων πάντοτε καθέστηκε, τερπνὴ ἢ τῶν ἀγωνιζομένων κατάστασις, θεοκατάτερον ἢ ζωὴ τῶν ἀναστρεφομένων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πολλῇ καθαρότητι· τίς ἀτίμητος, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς ἐξέκυστος, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς τετιμημένος, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς μεμυρισμένος καὶ ἡδὺς καὶ τερπνός, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς φίλος τοῦ Θεοῦ, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς φιλεῖται ὑπὸ τῶν Χερουβεὶμ, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς ἀπολαύσει τῶν μυρίων μυριάδων τοῦ ἀνεκφράστου ἐπαίνου καὶ χιλίων χιλιάδων τῆς ἀπορρήτου φιλίας, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς υἷος φωτὸς κατὰ χάριν, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς ἐξυπηρετήσῃσιν ἀοράτως Ἄγγελοι, εἰμὴ τῷ ἐναρέτῳ; τίς ὁ τῷ Πατρὶ εὐλογημένος, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; τίς ὁ τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ συγκληρονόμος, εἰμὴ ὁ ἐνάρετος; ὁ τοῖς πνευματικαῖς καθυπεύκτων προστάγμασι, μέγα ὁ τῷ Κυρίῳ προσκολλώμενος καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶν ἐν χάριτι. Τί γὰρ οὖν τοιοῦτου τιμιώτερον; τί τοῦ τοιοῦτου ἡδύτερον; τί τοῦ ἐναρέτου ἀνθρώπου ποθεινότερον; διὰ τὸν ἐνάρετον ὁ Θεὸς τὰ ὀρατὰ καὶ τὰ

ἀόρατα ἐποίησε, διὰ τὸν ἐνάρετον ἢ γῆ καὶ οἱ Ἄγγελοι καὶ ὁ Παράδεισος· δι' αὐτὸν ἅπαντα τὰ τε ἄνω καὶ τὰ κάτω περιφανῶς ἐτελεσιουργήθησαν. Τὶ δὲ διὰ τὸν ἁμαρτωλὸν καθέστηκε; πολλὰ καλὰ καὶ δεινὰ καὶ ὀλέθρια, ἅπερ ἀνθρώπινον στόμα ἀπορήσει τοῦ φθέγγασθαι. Δι' αὐτὸν γὰρ ὁ διάβολος καὶ ἡ ἀχλὺς καὶ τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ὁ Ἄδης καὶ ὁ τάρταρος διὰ τὸν ἁμαρτωλὸν, κλαυθμὸς ἀπαράκλητος, θρυγγμὸς ὁ πικρὸς τῶν ὀδόντων καὶ βίαιος, γνόφος ὁ ἀφεγγής, σκόλγξ ἀκοίμητος, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον καὶ κριτῆς ἀσυμπάτητος. Διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς αἱ ῥάβδοι αἱ πύρινοι, οἱ ἀνελεήμονες ἄγγελοι, δι' αὐτοὺς ἡ ἀπώλεια, αἱ τεφρώσεις αἱ ὀδυνηραὶ καὶ ὀλέθρια, δι' αὐτοὺς ὁ δράκων ὁ ἀκοίμητος καὶ ζοφερός, ταμεῖα δυσώδη τε καὶ πονηρά, δι' αὐτοὺς ἡ πικρὰ ἐκείνη τάξις καὶ ὀδυνωτάτη ἀλλοίωσις, δι' αὐτοὺς ὁ δριμύς ἐκεῖνος τήγανος, ὁ κατεσθίων τοὺς λίθους τῷ θράσματι, διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡ στενὴ ἐκείνη ἄβυσσος καὶ φρικτῆς σκοτεινῆς γέμουσα καὶ τὰς καρδίας τῶν μοιχῶν, τῶν πονηρῶν, τῶν σοδομητῶν καὶ τῶν μάγων, τῶν μὴ ἐντεῦθεν μεταμελουμένων, δριμύς καὶ ὀξύτατα κατατιτρώσκουσα. Διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς οἱ νοητοὶ ὄφεις καὶ αἱ ἔχιδναι καὶ οἱ σκορπίοι καὶ οἱ тарταρόυχοι καὶ τὰ λοιπὰ παρεπόμενα· δι' αὐτοὺς ὁ ἄηρ ἐκεῖνος ὁ δριμύς καὶ ψυχρὸς, δι' αὐτοὺς αἱ πολλαὶ θλίψεις καὶ αἱ λοιπαὶ στενοχωρίαι καὶ ζάλη καὶ τάραχος. Ἄς διαρρήξωμεν τὰ δεσμὰ τῶν θελημάτων τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἄς ἀπορρίψωμεν τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτημάτων διὰ μετανοίας καὶ ἀξιωθῆναι τῆς τῶν οὐρανῶν Βασιλείας. Εἰ δὲ καταλάβῃ ἡμᾶς τὸ πρόσταγμα ἐ-

κείνο τὸ φοβερὸν καὶ ἡ ψυχὴ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σώματος, οὐκ ἔτι δυνάμεθα ἐ-αυτοὺς βοηθῆσαι.

Διὸ εἰς νοῦν ἔχοντες ἀδελφοὶ τὸν θάνατον καὶ τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος, (ὦ φρικτοῦ μυστηρίου) σπουδάσωμεν ἀγαπητοὶ μου πρὶν ἐλθεῖν ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν καὶ ἐπιφανῆ, ἐν ἣ ἀποκαλυφθῆσονται ἅ ἐπράξαμεν ἐν κρυπτῷ καὶ ἐν σκότει. Μὴ ἀναμεινωμεν ἀδελφοὶ μου ἀμετανόητοι ἕως ἔλθῃ ὁ θάνατος, ἵνα μὴ αἰσχυνθῶμεν ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν νεκρῶν, ὅταν ἐνδύονται οἱ Ἄγιοι στολὰς λαμπράς, ἄς κατεσκεύασαν ἑαυτοῖς δι' ἔργων ἀγαθῶν. Ἐὰν οὖν ἴδωμεν ἑαυτοὺς τότε οὐ μόνον γυμνοὺς τῆς ἐξαστραπτούσης δόξης, ἀλλὰ καὶ μελανωμένους καὶ δυσωδίας ὄντας πλήρεις, οἷα ἄρα αἰσχύνῃ λήψεται ἡμᾶς, οἷα ἐντροπὴ καὶ κατήφεια! Τὶ δὲ ποιήσωμεν ὅταν παραπεμπώμεθα εἰς γῆν σκοτεινὴν καὶ ζοφεράν; εἰς γῆν σκοτότους αἰωνίου; Εἴσελθε ἐν τῷ κοιτῶνί σου καὶ ἀπόκλεισον τὰς θύρας καὶ ἔμφραξον καὶ τὰ διαυγάζοντα καὶ κάθου ἔσω, καὶ τότε ὅψη ὅποιαν ὀδύνην ἔχει ἡ σκοτία ἐκείνη, καίτοι δίχα πόνων καὶ βασάνων καὶ καθεζομένου σου καὶ ἐξουσίαν ἔχοντός σου, ὅπου βουληθῆς ἀνοίξαι καὶ ἐξελεθεῖν ὅποιαν οὖν δοκεῖ σοι ὀδύνην ἔχει τὸ σκότος ἐκεῖνο τὸ ἐξώτερον, ἔνθα ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ θρυγγμὸς τῶν ὀδόντων;

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Μὴ τοίνυν ἀπιστῶμεν γέενναν, ἵνα μὴ ἐμπέσωμεν εἰς αὐτήν· ὁ γὰρ ἀπιστῶν, ῥαθυμότερος γίνεται, ὁ δὲ ῥαθυμῶν, εἰς αὐτὴν ἀπελεύσεται πάντως. ἀλλὰ καὶ πιστεύσωμεν ἀνενδοιάστως καὶ διαλεγώμεθα συνεχῶς περὶ αὐτῆς, καὶ οὐ ταχέως ἁμαρτησώμεθα. Εἰ γὰρ οἱ τὸ φῶς τὸ ἡλιακὸν μὴ θεώμενοι,

πικροτέραν θανάτου υπομένουσι ζώην, τί παθεῖν ἡμᾶς, εἰκόσ, στερηθέντας τοῦ φωτός ἐκείνου; τί δὲ καὶ ζῶμεν καὶ ἀναπνέομεν καὶ ἐσμέν, ἂν τῆς θεωρίας ἐκείνης ἀποτύχωμεν; ἂν τὸν Δεσπότην τὸν ἡμέτερον μηδενὶ ἡμῖν συγχωρηθῆναι θεάσασθαι;

Τοῦ Ἁγίου Μάρκου

Ἁγρυπνιά καὶ προσευχὴ καὶ τῶν ἐπερχομένων ὑπομονή, συντριμμός ἐστὶν ἀνεπηρέαστος καὶ ἐπωφελεῖς τῆ

καρδία. Μόνον εἰμὴ διὰ τινος πλεονεξίας ἐκκόφομεν τὴν σύγκρασιν αὐτῶν· ὁ γὰρ ἐν τούτοις υπομένων καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς βοηθηθήσεται, ὁ δὲ ἀμελῶν καὶ διαχεόμενος, ἐν ἐξόδῳ ἀφορήτως ὀδυνηθήσεται. Φιλήδονος καρδία, εἰρικτὴ καὶ ἄλυσις τῆ ψυχῆ ἐν καιρῷ ἐξόδου, ἢ δὲ φιλόπονος, θύρα ἐστὶν ἀνεωγμένη.

(Ἐκ τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης)

Γέρων Παντ. Λαυριώτης

Τ Α Ξ Ι Σ

ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

ΜΕ ΚΟΜΒΟΣΧΟΪΝΙ

Καθημερινὸς κανὼν ἐκάστου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, ὅπου πιστεύει εἰς Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἁγιον Πνεῦμα.

(Ἀπὸ τοῦ χειρόγραφου βιβλίου τοῦ Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Σταματελάτου).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 124 τοῦ ια' ἔτους)

Περὶ πτώσις Θ'.

Εἰ μὲν ἐστὶν ἱερεὺς καὶ ψάλλει εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ καὶ εἰς τὸ δωμάτιόν του κοινὴν παράκλησιν, μνημονεύει οὕτως :

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεινός) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως ἡμῶν Παύλου, τῆς συζύγου αὐτοῦ Φρειδερίκης, τοῦ διαδόχου αὐτῶν Κωνσταντίνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἐθνους, πάσης ἀρχῆς καὶ, ἐξουσίας τοῦ κατὰ γῆν, ἀέρα καὶ θάλασσαν φιλοχρίστου στρατοῦ,

καὶ ὑπὲρ τοῦ Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐπὶ πλέον συνεργῆσαι καὶ κατευοδῶσαι αὐτοὺς ἐν πᾶσιν, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εὐρήνης, υγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως, κυβερνήσεως, κατευοδώσεως τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παροικούντων ἐν τῇ (πόλει ἢ κώμῃ) ταύτῃ σὺν γυναιξικαὶ τέκνοις αὐτῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν γῆρᾳ καὶ ἀδυναμίᾳ ὄντων, νοσοῦντων, καμνόντων, καὶ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων καὶ τῶν ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων ἐνοχλουμένων, τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ ταχείας ἰάσεως καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν αὐτῶν, εἰπωμεν.

Αίτησις, ὅταν ἡ παράκλησις γίνεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

"Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εὐ-
ρήνης, υγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως,
συγχωρήσεως, κυβερνήσεως, κατενο-
δώσεως τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων
τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστια-
νῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παροικούν-
των ἐν τῇ (πόλει ἢ κώμῃ) ταύτῃ σὺν
γυναίξιν καὶ τέκνοις, ἐνοριτῶν, ἐπιτρό-
πων, συνδρομητῶν ἀφιερωτῶν, διακο-
νούντων, διακονησάντων, κοπιώντων,
ψαλλόντων ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τοῦ-
του, καὶ τῶν ἐπιτελούντων τὴν θέαν
καὶ ἱερὰν (ἐορτὴν ἢ λιτὴν) ταύτην καὶ
τῶν συνελθόντων, καὶ ὑπὲρ τοῦ περι-
στῶτος λαοῦ, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν γῆρα
καὶ ἀδυναμίᾳ ὄντων, νοσοῦντων, κα-
μνόντων, καὶ τῶν ἐν ἀσθενείαις κα-
τακειμένων, καὶ τῶν ὑπὸ πνευμάτων
ἀκαθάρτων ἐνοχλουμένων τῆς παρὰ
τοῦ Θεοῦ ταχείας ἰάσεως καὶ σωτη-
ρίας τῶν ψυχῶν αὐτῶν, εἰπωμεν.

"Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους ζωῆς, εὐ-
ρήνης, υγείας, διαφυλάξεως καὶ ἀφέ-
σεως τῶν ἁμαρτιῶν, φωτίσεως, κα-
τενοδώσεως τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ,
ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, ξε-
νητευόντων, καὶ τῶν ἐν αἰχμαλωσίαις,
ἐξορίαις καὶ ἐν φυλακαῖς πικραῖς δουλεί-
αις ὄντων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ εἰρηνικῆς
ἐπανέδου αὐτῶν. Τοὺς μισοῦντας, λυ-
ποῦντας, συκοφάντας, διώκοντας με,
κακολογοῦντας με, τοὺς ἐλεοῦντας με,
διακονοῦντας με τῷ ἀναξίῳ, υγείας καὶ
σωτηρίας ὑπὲρ αὐτῶν, εἰπωμεν.

"Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εὐ-
ρήνης, υγείας, φωτίσεως, ἀγαπήσεως,
κατενοδώσεως, διαφυλάξεως καὶ ἀφέ-
σεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ
Θεοῦ (καὶ μνημονεύει ὧν θέλει ζώντων).

"Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρ-
τιῶν ἡμῶν καὶ συγχωρήσεως πλημμε-

λημάτων, καὶ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ
πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ
ἀνάγκης, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

"Ὅταν γίνεται ἀγρυπνία εἰς τὴν λιτὴν
καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐκφορὰν τοῦ Ἐπιτα-
φίου ἢ τῆς ἀγίας εἰκόνας ἔξω τῆς ἐκκλη-
σίας, μνημονεύει καὶ ὑπὲρ τῶν κεκοιμη-
μένων οὕτως :

"Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων
καὶ ἀοιδίμων κτιτόρων τῆς ἀγίας ἐκ-
κλησίας (ἢ τῆς ἱερᾶς Μονῆς) ταύτης,
καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσα-
μένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν,
τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶν κειμένων καὶ ἀ-
πανταχοῦ ὀρθοδόξων.

"Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομέ-
νων καὶ πεσόντων ὑπὲρ πίστεως καὶ
Πατρίδος, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

"Ἐτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν μα-
καρίᾳ τῇ λήξει γεναρμένων δούλων
τοῦ Θεοῦ.

(καὶ μνημονεύει ὧν θέλει κεκοιμημένων).
Καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτοῖς
πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀ-
κούσιον.

Περίπτωσης Γ.

"Ὅταν γίνεται λιτὴ ἢ παράκλησις εἰς ἱε-
ρὰν Μονήν, ὁ ἱερεὺς μνημονεύει οὕτως :

"Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εὐ-
ρήνης, υγείας, ἐπισκέψεως, ἀγαπή-
σεως, μετανοίας, διαφυλάξεως καὶ ἀ-
φέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ
Θεοῦ τῆς καθηγουμένης (δαίνας) ἢ τοῦ
καθηγουμένου (δαίνας), καὶ τῆς συνο-
δαίας αὐτῆς (ἢ αὐτοῦ), τῶν συνδρομη-
τῶν, ἀνακαινιστῶν, διακονούντων καὶ
διακονησάντων ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ,
ὑπὲρ αὐτῶν εἰπωμεν.

"Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆ-
ναι τὴν ἀγίαν ἐκκλησίαν (ἢ τὴν Μο-

νήν ταύτην (ἢ τὴν πόλιν ἢ τὴν κώμην) ταύτην καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου καὶ αἰφνιδίου θανάτου· καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ, εὐμενῆ καὶ εὐδιάλλακτον γενέσθαι τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ἀποστρέφαι πᾶσαν ὀργὴν τὴν καθ' ἡμῶν κινουμένην, καὶ ῥύσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐπικειμένης διακαίρας αὐτοῦ ἀπειλῆς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεὸς, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν· καὶ ἴλεως ἴλεως γενοῦ ἡμῖν Δέσποτα ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς· ἐλεήμων γὰρ καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Περίπτωσις ΙΑ΄.

Εἰ δὲν ὑπάσχει ἱερεὺς καὶ ἀναγινώσκει ὁ μοναχὸς ἢ ὁ κοσμικὸς παράκλησιν, παραλείπει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ, σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ μνημονεύει οὕτως:

Μνήσθητι Δέσποτα φιλόανθρωπε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

Ἔτι μνήσθητι Κύριε, τῶν ἀσθενούντων, τῶν αἰχμαλώτων, τῶν ἐν ἀποδημείαις ὄντων, τῶν ἐν θαλάσῃ πλεόντων, τῶν ἐν θλίψεσι, τῶν ἐν ἀνάγκαις.

Ἔτι καὶ ὑπὲρ τῶν ἐλεούντων, τῶν μισούντων καὶ ἀγαπώντων ἡμᾶς καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, συγγενῶν καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐλέησον καὶ ἀξιώσον πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν σου τὴν ἐπουράνιον.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΑΣΜΑΤΙΩΝ ΔΕΗΣΙΣ Ζ΄.

Ὅπως τοὺς γονεῖς τιμῶμεν.

«Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ· τοῦτο γάρ ἐστι δίκαιον. Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἔση μακροχρόνιος ἐπιτησίης.»

Ταῦτα, φιλόανθρωπε Θεέ, παρηγγεῖλας ἡμῖν, ὅπως διὰ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ἡμῶν ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς εὐδαιμόνας καὶ μακροχρόνιους καταστήσης ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς.

Διὰ τῶν γονέων ἡμῶν Σὺ, Κύριε, ἡμᾶς διέθρεψας καὶ ἐνέδυσας καὶ ἀσθενεῖς ἡμᾶς ἐθεράπευσας καὶ τεθλιμμένους ἡμᾶς παρηγόρησας καὶ κινδυνεύοντας ἡμᾶς διέσωσας· δι' αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα ἀβέβαια θήματα τοῦ βίου ἡμᾶς καθωδήγησας· δι' αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἠνέωξας, ὅπως τὸ σωτήριον φῶς τῆς ἀληθείας ἴδωμεν καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μένωμεν· δι' αὐτῶν Σέ, τὸν ἐπουράνιον ἡμῶν Πατέρα, ἐδιδάχθημεν ν' ἀγαπῶμεν, νὰ λατρεύωμεν καὶ τὰς θεάς Σου ἐντολὰς νὰ τηρῶμεν, ὅπως τῆς τε ἐπιγείου καὶ οὐρανοῦ μακκριότητος ἀπολαύσωμεν,

Τίνα ἄλλον, Κύριε, ἐκ τῶν πλησίον ἡμῶν θέλομέν ποτε ἀγαπήσει, εἰὰν τοὺς γονεῖς ἡμῶν μὴ ἀγαπήσωμεν; Τίς δὲ θέλει ποτε ἀγαπήσει ἡμᾶς, εἰὰν πρὸς τοὺς γονεῖς ἡμῶν ἀστοργαί

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν
κ.τ.λ.

(Ἀκολουθεῖ)

ὦμεν;

Δέξασθε λοιπόν, ὦ φιλόστοργοι ἡμῶν γονεῖς, ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανίου ἡμῶν Πατρὸς τὴν ἐκ βάθους καρδίας ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν ἡμῶν τὴν εὐγνωμοσύνην, τὸ σέβας καὶ τὴν πρόθυμον ἡμῶν ὑπακοήν. Οὐδέποτε θέλομεν παροργίσει, οὐδέποτε θέλομεν λυπήσει ἡμᾶς. Οὐδέποτε θέλομεν λησμονήσει τὸ εἰς τὰς πολιὰς ὑμῶν τρίχας ὀφειλόμενον σέβας. Οὐδέποτε θέλομεν παύσει περιποιούμενοι, περιθάλλοντες καὶ ὑπακούοντες ὑμᾶς, ὅπως τὴν εὐλογίαν τοῦ Ὑψίστου ἐφ' ἡμᾶς ἐφελεκώσωμεν.

Σὺ δέ, πανάγαθε Κύριε, ἐνίσχυσον ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τὴν σωτήριον ταύτην πρὸς τοὺς γεννήτορας ἡμῶν ἀφοσίωσιν, καὶ φώτισον ἡμᾶς ὅπως, κατὰ τὸ θεῖον παράδειγμα τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, ὦμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς Ἐκεῖνος, ὁ π ο τ α σ σ ὄ μ ε ν ο ι τ ο ῖ ς γ ο ν ε ὕ σ ι ν ἡ μ ῶ ν.

Φύλαττε δὲ τοὺς γονεῖς ἡμῶν πάντοτε ὑγιεῖς, εὐδαίμονας καὶ μακροχρόνιους. Ἡμᾶς δὲ καταξίωσον, Κύριε, ὅπως τοὺς γεννήτορας ἀγαπῶντες, τὴν πρὸς Σε ἀγάπην ἡμῶν οὕτω δεικνύωμεν καὶ τῆς θείας Σου χάριτος καὶ εὐλογίας ἄξιοι γινώμεθα: Ἀμήν.

Τὰ ἄστοργα τέκνα εἶναι θηρία·

Αὐτὰ ἀποστρέφεται ὁ Θεός.

Λίθινος εἶναι αὐτῶν ἡ καρδία,

Ποτὲ δὲν βλέπουσιν ἅγιον φῶς.

Ἐνίσχυσόν με, Θεέ, Σ' ἱκετεύω

Ἀγάπην νὰ ἔχω κ' ὑπακοήν

Πρὸς τοὺς γεννήτορας, ὅπως λατρεύω

Σὲ τὸν Θεόν μου ἄξιως, Ἀμήν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν σελίδα 132 τοῦ προηγ. τεύχους καὶ εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Κατηγοητικοῦ Κύριου, εἰς τὴν δευτέραν τρίστροφον ἀντι«σὺν μονιάσουμ'» γραπτέον «σὺν μονιάσου».

Ἐντὶ διηγήματος

Ο ΜΑΝΑΣΗΣ

(Κρίνο ἀπ' τὸ Βουῖκο)

Ἄ Ο Ντελῆ Βορηᾶς φυσοῦσε λυσσασμένα καὶ τὸ χιόνι ἐπεφτε τουλοῦπες· ἔλη ἡ ἔκτασι ποῦ ἐβλεπε τὸ μάτι μας ἦτανε σκαπασμένη μ' ἓνα ὀλόλευκο πέπλο. Μέσα τὸ πέλαγος ἦτανε ἀφρισμένο, καὶ κάτω τ' ἀκρογιάλια κάτχοπρα καὶ π α ν τ ἔ ρ ἡ μ α.

Μαζευμένοι: ἡμεῖς, μετὰ ποῦ κοιμηθῆκαμε καὶ ξυπνήσαμε, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐλονύκτιο ἀγρυπνία μέσζα στὸν ἀρχονταρῆκι τῆς Σιμωνόπετρας, ἐλοι σχεδὸν αἱ παγηγυρισταὶ ποῦ εἴμεθα προσκαλεσμένοι γιὰ νὰ γιορτάσωμε τὸ Χριστοῦ τὴ γέννησι, ποῦ στὴ μνήμη του εἶναι χτισμένο καὶ πανηγυρίζει κάθε χρόνο τὸ Μοναστήρι, συζητούσαμε μισοξκλωμένοι στὸς καναπέδες, διάφορα θέματα θρησκευτικῆς φύσεως γύρω ἀπ' τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας καὶ τῆς ἀπείρου εὐσπλαχνίας καὶ συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἀνάπλασιν τοῦ πλάσματός του.

Χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ τὸ καταλάβωμε ἡ ὀμιλία μας ἤλθε καὶ στράφηκε στὴ μετάνοια τοῦ ἀμικτωλοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ καθέννας ἀπ' τὴν παρέα ἔλεγε διάφορες ἱστορίες, ὄχι μόνον παλαιᾶς ἀλλὰ καὶ σύγχρονες.

Βρὲ πατέρες, μᾶς λέγει κάποιος ἀπ' τὴ συντροφιά μας· μὲ τίς ἱστορίες ποῦ λέτε μὲ κάματε νὰ γυρίσω πίσω στὰ περσομένα μου καὶ νὰ θυμηθῶ μιὰ δική μου ζωντανή ἱστορία ποῦ μοῦ ἔτοχε στὴν Ἀθήνα τὸ 1925 νὰ γυρίσω μιὰ γνωστή μου ἄσπρη ὑπαρξὶ σὲ μετάνοια καὶ νὰ καθαρῶσῃ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ γίνῃ σκευὸς ἐκλογῆς, νὰ ἀξιωθῶ νὰ θρεθῶ στὸ τέλος τῆς ζωῆς της δίπλα στὸ προσκέφαλό της, καὶ νὰ τὴν ἰδῶ μετανωμένη νὰ παραδίδη τὴν ψυχούλα της στὰ χέρια τοῦ Πλάστου της

ἀγνή σὺν τὸν λευκὸ τὸν κρίνο.

Εἶχα κατεβῆ τότε κάτω κατὰ τὸν Ἀπρίλι γιὰ νὰ ἰδῶ τοὺς δικούς μου, λέγοντας δικούς μου ἐννοῶ τὰ δύο μου ἀδελφία (γιατὶ οἱ γονεῖς μου εἶχαν πεθάνει) καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς μου, ἔπου τοὺς βρῆκα ὅλους σχεδὸν αὐτοὺς ποὺ ἄφησα καλὰ, συγγενεῖς, γειτόνους, παλαιούς συμμαθητάς καὶ φίλους μου. Ἄλλους ἀπὸ τοὺς τελευταίους βρῆκα σὲ θέσεις, ἄλλους παντρεμένους, ἐπιστήμονας, ἀξιωματικούς, τεχνίτας, ἐμπόρους κ.τ.λ.π. μὰ σὲ ὅλους ὅμως ὁ χρόνος εἶχε ἀφήσει τὰ σημάδια τοῦ διάβου του. Μιὰ μέρα βλέπω κ' ἔρχονται νὰ μὲ ἰδοῦν τρεῖς παλαιοί μου συμμαθηταὶ ποὺ ἦσαν ἄλλοτε οἱ καλύτεροί μου φίλοι καὶ εἶχαμε μιὰ ἡλικία. Ὁ Τάκης Κ. ὁ Βασίλης Β. καὶ ὁ Ἐκτωρ Μ. Μαζι. Πήγαμε στὸ δημοτικὸ σχολεῖο καὶ τὸ τελειώσαμε, στὸ σχολαρχεῖο, στὸ γυμνάσιο τὸ ἴδιο. Εἶμεθα πάντα ἀχώριστοι στὸν περίπατο, στὸ παιχνίδι, στὸ γυμναστήριο. Μαζι πλέκαμε τὰ παιδικὰ μας ὄνειρα. Μυστικὸν δὲν ὑπῆρχε μεταξὺ μας, τὰ εἶχαμε ὅλα κοινὰ καὶ ἐμένα ἔταν μοῦ ἦλθε ἔξαφνα ἡ ἰδέα τῆς καλογερικῆς, καὶ τοὺς τὸ εἶπα δὲν μὲ ἀποστραφήκανε, ὅπως μοῦ τῶκαν ἄλλοι, ἀλλὰ μὲ περισσότερη ἀγάπη μὲ περιβάλανε. Μόλις τοὺς εἶδα καὶ ἦρθαν τοὺς γνώρισα ἀμέσως ἂν καὶ εἶχαν περάσει τόσα χρόνια. Ὅταν χαιρετηθήκαμε δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω δυὸ δάκρυα π' ἀνέβηκαν στὰ μάτια μου, μὰ κι' αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν. Ἐμάθαμε ποὺ ἦλθες μοῦ εἶπαν ἀλλὰ δὲν ἦλθαμε ἀμέσως γιὰ δυὸ λόγους, πρῶτα θέλαμε νὰ σὲ βροῦμε μονάχο καὶ νὰ τὰ ποῦμε καλὰ νὰ θυμηθοῦμε τὰ παλαιὰ μας, καὶ δεῦτερον δὲν μπορούσαμε νὰ συγκεντρωθοῦμε γιατί δὲν βρισκαμε τὸν Τάκη. Φιλιθήκαμε μὲ κλάματα, καθήσαμε κι' ἀρχίσαμε τὴ συζήτησι. Τοὺς ρώτησα γιὰ τὴ ζωὴ τους, τὸ ἐπάγ-

γελμά τους, ὅπως κι' αὐτοὶ μ' ἐρωτοῦσαν μὲ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ δική μου τὴ ζωὴ, κι' ἂν μὲνω εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ βίον ποὺ ἐξέλεξα. Ἐγὼ τοὺς ἔλεγα γιὰ τὴν ἰδιόρρυθμη ζωὴ τῶν καλογήρων, τὴν αὐταπάρνησί τους, τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν ὑπακοήν, τὴν νηστείαν, τὴν προσευχὴν, τὴν φυσικὴν καλλονὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι ἓνα πνευματικὸ λιμάνι, ποὺ κάθε ἀπεγνωσμένη ψυχὴ καὶ ταραγμένη συνειδησις θὰ βρῆ κεῖ πέρα τὴ γαλήνη καὶ ἡσυχία. Κατάλαβα ὅτι μάκουσαν ὅλοι τους μὲ προσοχὴ καὶ μὲ θαυμασμό, καὶ κυρίως ὁ Τάκης; ἔταν εἶπα αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια, ἓνας βίβως στεναγμὸς πονεμένος βγήκε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ στήθη του. Σηκώθηκα νὰ φύγουν ἀφ' οἱ εἶπαμε πολλὰ καὶ μὲ προσκάλεσαν νὰ τοὺς κἀνω ἐπίσκεψι στὰ σπίτια τους. Ὅταν μ' ἀπεχαιρετοῦσε ὁ Τάκης, μοῦ εἶπε ὅτι θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ εἶμεθα οἱ δύο μας καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ τοῦ δρίσω μιὰ ὥρα νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ βρῆ. Τοῦ εἶπα νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὰς 8 ὅπου πράγματι ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε ποὺ τὸν περίμενα διαβάζοντας κάποιον βιβλίον. Ἡ ἀδελφή μου ποὺ ἦταν ἐκεῖ ἐκείνη τὴν ὥρα, τραβήχθηκε διακριτικὰ, καὶ μᾶς ἄφησε μόνους κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα.

—Λοιπὸν, Τάκη μου, τί μοῦ γίνεσαι; πῶς τὰ περνᾷς, τί κάνεις, παντρεύτηκες; ἔγινες ναυτικὸς ποὺ εἶχες μεράκι; (Ἦταν τὸ ὄνειρό του αὐτό).

—Ἀχ μοῦ λέγει, Νίκο μου, (τὸ κοσμικό μου ὄνομα) τί νὰ σοῦ πῶ. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἐμένα μὲ πήραν ἄγρια τὰ κύματα τῆς ζωῆς καὶ μὲ κἀμαν συντρίμμα στὰ βράχια, καὶ εἶμαι πειὰ τώρα ἓνα ναυάγιον ποὺ δὲν ἔχω ταῖρι.

Ἐφρίστηκα.—Μὰ τί ἔχεις τοῦ λέγω, λέγε μοῦ ἴσως καὶ μπορέσω νὰ ἐλαφρώσω τὸν πόνο σου, γιατί δὲν εἶσαι μόνος ποὺ

υποφέρεις, αυτό να το ξέρεις ἔχεις, πολλοὺς συντρόφους καὶ πρῶτον ἐμένα. Γιατί καὶ ἐγὼ ἔχω καρδιά πού πονάει.

Πῆρε θάρρος καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέει.

—Θὰ σοῦ τὰ πῶ ἔλα, μὰ ἔλα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν θ' ἀφήσω τίποτε, ἴσως καὶ βρῆ ἢ δόλια μου καρδιά λίγη ἀνακούφισι.

Ἄρχισε τότε νὰ μοῦ διηγείται μιὰ ἀποτυχημένη αἰσθηματικὴ ἱστορία, γεμάτη περιπέτεια καὶ πόνο.

Κατόπιν, μοῦ λέγει, ἀπὸ αὐτὰ τῶρριξα ἔξω κι' ἄρχισα νὰ πίνω στὴν ἀρχὴ πιότη, ἔπειτα χασίς, μετὰ τῶρριξα στὴν κοκαΐνη. Γιὰ νὰ ἐξοικονομῶ τὴν ἀτιμὴ αὐτὴ τῆ σκόνη, ἐπέρασά ἔλα τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ δρόμου. Ἐγύριζα μὲ τὴ λατέρνα στὸν ὦμο, μέσα στὰ σοκάκια, πουλοῦσα ἀχινοὺς· ζυπόλητος, ἔκανα τὸ σκουπιδιάρη, κοιμώμουν στὰ παγκάκια (γιατὶ στὸ σπίτι δὲν πήγαίνα) ὡς πού κατήντησα στὸ τμήμα ἡθῶν σὲ 24 ἐτῶν ἡλικία. Ἔχει μέσα μιὰ βραδυὰ μὲ πῆγαν ἀναίσθητο κι' εἰδοποίησαν τὸ γέρο μου πατέρα νὰ ἐλθῆ νὰ μὲ πάρῃ, πού ὅταν μὲ εἶδε καὶ ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τὴν ἡθικὴ μου κατάντια ἔπεσεν ἀναίσθητος καὶ σὲ τρεῖς ὥρες πέθανε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸν ἠκολούθησε κι' ἡ μάνα μου στὸ σκοτεινὸ του μνήμα. Ἐγὼ δὲν ἐπήγα οὔτε στοῦ ἐνὸς οὔτε στῆς ἄλλης τὴν κηδεῖα γιατί ἡ κοινωνία εἶχε μάθει πειὰ τὰ αἷτια τοῦ θανάτου των.

Σὰν ἔμεινα μόνος μου πούλησα τὴν περιουσία μου καὶ τὴν κατεσπατάλησα καὶ τώρα παραδέρνω σὰν τὴν ἀδικὴν κατάρρα νηστικὸς καὶ διψασμένος, κι' ἡ μόνη μου φροντίδα εἶναι πῶς νὰ ἐξοικονομήσω μιὰ πεντάρα γιὰ τὴ σκόνη μου. Προσπάθησα νὰ κόψω τὸ πάθος μου αὐτὸ μὰ δὲν μπόρεσα, μ' ἔχει σκλάβο του.

Μὲ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι στοὺς δρόμους μεθυσμένον καὶ ἀντὶ νὰ λυπηθοῦν τὴν κατάντια μου, γελοῦν καὶ σαρκάζουν καὶ

κατόπιν μὲ κυνηγοῦν σὰν τὸ λυσσακμένο τὸ σκυλί. Σκέπτομαι πολλὰς φορὰς καὶ βρωτῶ τὸν ἑαυτό μου, τί κακὸ τοὺς ἔκανα αὐτῶν καὶ μοῦ φέρνονται ἔτσι; μὰ δὲν πέρνω ἀπάντησι, καμμιὰ.

—Αὐτὰ εἶναι τὰ δικὰ μου. Εἶδες πού κατήντησα; Εἶμαι ἕνα ἐρείπιο. Τώρα θέλω νὰ γλυτώσω, καὶ νὰ σωθῶ, θέλω νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ βόρβορο αὐτὸ μὰ δὲν μπορῶ, γιατί ἔσο προσπαθῶ καὶ ἀγωνίζομαι τόσο χώνομαι καὶ θαυότερα. Εἶναι ἀργὰ πολὺ ἀργὰ πειὰ. Δὲν ἔχω δὲ κανένα νὰ μὲ βοηθήσῃ. Γιατὶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ μὲ πιστεύσῃ, θὰ μὲ νοιώσῃ, καὶ θὰ μὲ σώσῃ; Ποιὸ εἶναι κείνο τὸ ἀγιασμένο τὸ χεράκι πού θ' ἀπλώσῃ νὰ μὲ βγάλῃ ἀπ' τὴ φουρτούνα πού μὲ πλάκωσε καὶ νὰ μὲ ἐδηγήσῃ σ' ἕνα λιμάνι νὰ γλυτώσω; Ποιὸς εἶναι κείνος ὁ Γιατρός πού θὰ γιαιτρεύσῃ τίς ἀγιάτρευτες πληγὰς τῆς δόλιας μου ψυχῆς καὶ νὰ βγάλῃ τὴ κακιὰ συνήθεια πού εἶναι πειὰ θαθεῖα ριζωμένη μέσα της; Πές μου Νίκο μου, τί νὰ κάνω; Δεῖξε μου τρόπο, δεῖξε μου λιμάνι, δεῖξε μου Γιατρός, δεῖξε μου τὸν ἐλευθερωτὴ μου.

Τὸν ἄκουγα μὲ προσοχὴ καὶ μεγάλη συγκίνησι. Καὶ σὰν τελείωσε τοῦ εἶπα μὲ δάκρυα. Τάχη μου πάρε θάρρος. Σὲ ἄκουσα καὶ ἔνοιωσα τὸν πόνο σου καὶ κατάλαβα ὅτι ἂν τὸ σῶμα σου διεφθάρηκε καὶ ἔγινε ὅπως λὲς ἐρείπιο, ἡ ψυχὴ σου καὶ ἡ καρδιά σου νὰ ξέρῃς εἶναι ἀγνή, ὅπως τὸ τρικντάφυλλο π' ἀνθεῖ μέσα σ' ἀγκάθια. Ἄφου αἰσθάνεσαι τὴν κατάντια σου καὶ ζητᾷς καὶ θέλεις νὰ βρῆς τρόπο νὰ σηκωθῆς ἀπὸ τὸ βόρβορο πού κυλιέσαι, τί ἄλλο εἶναι αὐτὸ παρὰ ἕνα μεγάλο δεῖγμα ὅτι δὲν ἠμπόρεσε ἡ διαφθορὰ νὰ ἐγγύσῃ τὸν ἔσωτερικὸ σου ἄνθρωπο; Δὲν χάθηκε γιὰ σένα κάθε ἐλπίδα. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια στεναχώρια πού ἔχεις γιὰ τὴν κατάντια σου, μοῦ λὲς ποιὸς θὰ βρεθῆ νὰ σὲ νοιώσῃ καὶ

νά σὲ σώσῃ; Μὰ κανείς ἄλλος παιδάκι μου παρὰ μένον ἐκεῖνος πού σ' ἔπλασε. Ποιὸ εἶναι κείνο τὸ ἀγιασμένο τὸ χέρι πού θ' ἀπλωθῇ νά σὲ θγάλλῃ ἀπ' τὴ φουρτούγα πού σὲ πλάκωσε; Κεῖνο τὸ ἴδιο τὸ χέρι πού μιὰ φορά ἀπλώθηκε στὸν Πέτρο, καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὸν καταποντισμό. Ποιὸς θὰ γιατρεύσῃ τίς ἀγιάτρευτες πληγές του; Ἐκεῖνος πού ἔγεινε ἕλος μιὰ πληγὴ γιὰ σένα καὶ ἔχυσε τὸ αἷμα του ἐπάνω στὸ σταυρό. Μοῦ ζητᾶς νά σοῦ δείξω τὸν ἐλευθερωτὴ σου; Ἀκολούθησέ με λίγο ὡς τὴν Παλαιστίνῃ μὲ τὸ νοῦ σου καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν βροῦμε νά γυρίζῃ καὶ νά μαζεύῃ κοντὰ του πόρνους, μοιχοὺς καὶ ληστές, ἀμαρτωλοὺς καὶ τελώνιας. Αὐτὸς Τάκη μου εἶναι ὁ ἐλευθερωτὴς σου. Γιὰ ἀκουσέ τον τί λέγει. «Οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Ἄκου τί λέγει πάλιν «Οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ ἀλλ' οἱ κενῶς ἔχοντες». Δῶσε τώρα προσοχὴ καὶ ἀκροάσου ν' ἀκούσῃς μιὰ πολὺ γλυκύτερη φωνὴ ἀπ' τὸ γλυκὸ τοῦ στόμα. «Λεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κλῆθ' ἀναπαύσω ἡμᾶς.» Ἐσένα Τάκη αὐτὴ τὴ στιγμή κράζει, ἐσένα καλεῖ νά γιατρεύσῃ, ἐσένα θέλει νά ἀναπαύσῃ. Τρέξε καὶ πέσε κάτω γονάτισε μπροστά του ρίξε τὸ δάκρυμα σου ἐπάνω του καὶ κράξε μ' ὅλη τὴ δύναμί σου πονεμένα. «Κύριε Κύριε Ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, σπλαγχνίσου τὸ πλάσμα σου». Νά εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ σὲ γιατρεύσῃ θὰ σὲ σώσῃ, θὰ σὲ ἐλευθερώσῃ. Αὐτὸς ἔχει ὑπογράψῃ μὲ τὸ ἴδιό του τὸ αἷμα τὴν ἐλευθερίαν σου «Βασιλικαῖς μὲ ὑπέγραψας, λέγει ὁ Μελωδός, ἐλευθερίαν θαφαῖς ἐρυθραῖς τῶν δακτύλων σου αἱματώσας Δέσποτα καὶ φοινίξας τῷ αἵματι.» Μὴν ἀπελπίζεσαι εἶναι καιρὸς ἀκόμη. Δὲν εἶσαι μόνος ἐσὺ πού ἔπεσες στὸ βούρκο. Ἐχεις μπροστὰ σου μιὰ Ταῖσία πέρην, πού ἐξ-

αγνίζεται μὲ τὴ μετάνοια καὶ ἀγιάζει. Ἐχεις τὴν Πελαγία καὶ μετανοεῖ καὶ μαρτυρεῖ. Ἐχεις τὴν Εὐδοκία, εἶπου καὶ αὐτὴ ἦτο πόρνη ἀλλὰ μετενόησε καὶ μαρτύρησεν. Ἐχεις τὸν ἅγιο Βονιφάτιο μέθυσος καὶ ἄσωτος πού μετενόησε καὶ ἔχυσε τὸ αἷμα του γιὰ τὸ Χριστό. Ἐχεις τὴν Ὁσία Μαρία τὴν Αἴγυπτία, πού σοῦ χαμογελᾷ καὶ σοῦ δίδει θάρρος νά μὴν ἀπελπίζεσαι. Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν κηκοσυνητισμένοι καὶ σκλάβοι στὴν κακιά συνήθεια, ἀλλὰ μὲ μιὰ στροφή πού ἔκκμαν στὴ ζωὴ τους, καὶ μὲ καλὴ θέλησι πού εἶχαν, ὄχι μόνον ἐλευθερωθῆκαν ἀπὸ τὸ κακὸ, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμα των ἔχυσαν γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς τιμῶμεν σήμερα γιὰ ἁγίους.

Μὰ ἂν δὲν μπορεῖς ἐσὺ νά χύσῃς τὸ αἷμα σου γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ πού τόσο τὸν ἐπίκρανες, γλύκανε τὸ φαρμάκι πού τὸν πότισες μὲ δυὸ καφτερὰ σου δάκρυα, μετανοίας. Ἄν δὲν ἔχεις δάκρυα, χύσε ἰδρώτα, μὲ ἀσκησι πνευματικῆ ἰδρώτα. Ἄν καὶ αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖς, θγάλε πικρὸ στεναγμὸ ἀπ' τὴν καρδιά σου μέσ, καὶ πὲς τὸ ἥμαρτον καὶ ὁ Χριστὸς σὲ ἀκούει, σὲ δέχεται, σὲ συγχωρεῖ καὶ σηκώνει τίς ἀμαρτίαις ἀπὸ πάνω σου γιὰ εἶναι «ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» σὲ ἀναπλάττει καὶ σὲ κάνει κατοικητήριον τοῦ Πανχρῆστου Πνεύματος.

Σήκω νά πάμε αὐριο στὸν πνευματικὸ νά ἐξομολογηθῆς χωρὶς ντροπὴ καὶ κατόπιν νά σοῦ δείξω τὸ λιμάνι πού ζήτησες. Λιμάνι ἀδελφάκι μου εἶναι ἡ ἐκκλησία, καὶ γιατρὸς μόνον ὁ Χριστὸς γιὰ κάθε θασιτισμένη ψυχὴ.

— Ὁ Νίκο μου Νίκο, ἐφώναξες ὁ δὺς μοιρος καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι τοῦ ἐπάνω στὸ τραπέζι ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ ἔκλαιε μ' ἀναφυλητά. Γλύτωσέ με Κύριε,

καὶ συγχώρησε τὶς ἀμαρτίαις μου. Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔτρεμε τὸ δύστυχο ὅπως τὸ φυλοκάλαμο στὸ πρῶνὸ τ' ἀγέρι. Ἐγὼ παρακολουθώντας τὴ σκηνὴ αὐτὴ σπάρραξε ἡ καρδιά μου καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια μου ψηλά, εἶπα μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Κύριε, Σὺ ὅπου τριαντατρία χρόνια ζήτησες καὶ θρήνηες «τὸ ἀπολωλός, πρέβρατον» δέξαι καὶ τοῦτο τὸ ψωριασμένο ποὺ κράζει πίσω σου μὲ σπαραγμό. Σὺ ὁ καλὸς Σαμαρείτης πάρε τοῦτο τὸ καταπληγμένο κορμάκι καὶ χύσε στὶς πληγές του τὸ «ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον» καὶ ἔκλαια, ἔκλαια, ἔκλαια. Τὸ ἄφησα καὶ ἐκεῖνο νὰ κλάψη νὰ γλυκάνη τὸν πόνο του, καὶ σὰν ἔπαυσε καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά του, τοῦ εἶπα λίγα λόγια ἀκόμη καὶ τὸν κάλεσα νὰ ἔλθῃ τὴν ἄλλη μέρα νὰ τὸν ὀδηγήσω στὸν πνευματικὸ. Ὅστε, μοῦ λέγει, ὑπάρχει καὶ γιὰ μένα μετάνοια καὶ ἐλπίδα γιὰ νὰ σωθῶ, καὶ νὰ βγῶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατάστασι; Βρέθηκε λοιπὸν καὶ σὲ μένα ἄνθρωπος ποὺ δὲν μὲ συχάθηκε, ἀλλ' ἔνοιωσε τὸν πόνο μου καὶ μὲ κατάλαβε τί θέλω; Δὲν ἄκουσα ποτὲ αὐτὴ τὴ γλῶσσα ἀπὸ κανένα. Δὲν ξέρεις τί θάλαμο παρηγοριᾶς στάλλαξεν τὰ λόγια σου στὴ πικραμένη καρδιά μου, καὶ πῶς τὴν ἐμαλάκωσαν.... Ὅχι Τάκη μου, τοῦ λέγω, τὰ δικὰ μου λόγια, ἀλλὰ ὁ γλυκὺς μας Ἰησοῦς βλέποντας τὴν καλὴ σου διάθεσι ποὺ εἶχες νὰ σωθῆς, μὲ μεταχειρίσθηκεν ὄργανό του καὶ μὲ φώτισε νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ νὰ σὲ παρηγορήσω. Δὲν εἶναι δικὰ μου ὄχι, εἶναι ἐκεῖνου τὰ λόγια. Αὐριο νὰ πάμε στὸν πνευματικὸ μοῦ λέγει, καὶ κατόπιν θὰ σὲ ἀκολουθήσω θὰ ἔλθω μαζί σου ἐκεῖ ποὺ εἶσαι, θὰ ἀλλάξω ζωὴ καὶ θὰ γίνω καλόγερος.

Ἠράγματι τὴν ἄλλη ἡμέρα ἦλθε, τὸν ἐπήγα στὸν πνευματικὸ ἐξωμολογήθηκε καὶ ἔλλαξε ἀποτόμως ζωὴ, καὶ ὅταν ἔφυγα

γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος μ' ἀκολούθησε κι' ἦλθε μαζί μου. Δὲν ἐμπιστεύθηκα νὰ τὸν ἀφήσω σὲ ξένα χέρια τὸν κράτησα κοντά μου. Ἐδεῖξε ἔπειτα μιὰ τέτοια μετάνοια ποὺ ἔλεγα στὴ προσευχή μου. Θεέ μου στήριξέ τον ὡς τὸ τέλος. Ἐγείνε μοναχὸς καὶ τὸν ὀνόμασα Μανασῆ ὅπως μοῦ τὸ ζήτησε.

Μὰ δὲν ἐπέρασε ὁμως πολλὸς καιρὸς καὶ ἡ ἔκφυλη ζωὴ ποὺ εἶχε πρῶτα περάσει ζητοῦσε τώρα τὸ φέρο της. Εἶχε δάλει τὰ μαῦρα της τὰ νύχια στὴ σάρκα του καὶ στάλλαζε τὸ φαρμάκι της στὰ σπλάγχνα του. Τὸ πρόσωπό του ἔγεινε σιγὰ σιγὰ χλωμό, κι' ἕνας ξηρὸς ἀδύνατος θήχας τὸν ἐνοχλοῦσε. Ἡ φθίσις ἄρχισε τὴ δουλειά της, βάζοντας τὸ μαχαίρι της βαθεῖα στὰ πλεμόνια του. Ἐτρεξα καὶ ἔφερα γιατροῦ νὰ τὸν ἐξετάσῃ καὶ κείνος κυτάζοντάς τον μοῦ εἶπε μυστικὰ πῶς δὲν θὰ γλύτωνε. Μιὰ μέρα κεῖ ποὺ μιλοῦσε τὸν ἐπίασε ἕνας ἀπότομος θήχας, καὶ ἕνα κύμα κατακκῆκτιο αἷμα πήδηξε ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ ἄμοιρο! ... Τὰ κατάλαβε ὅλα, καὶ γύρισε καὶ μοῦ λέγει κεῖ ποὺ στεκόμουν καὶ τοῦ ἔδραξα κρῦο νερὸ στὸ στήθος καὶ συναπισμοῦς ἀνάμεσα στὶς πλάτες καὶ στὰ ποδάρια του.

— Φθάνει Πάτερ. Ἄρκει. Ἐδοῦλεψα θὰ πληρωθῶ. Δόξα σοι ὁ Θεός. Φέρε μου τὸν πνευματικὸ παρακαλῶ νὰ ἐξωμολογηθῶ καὶ νὰ μεταλάβω. Τοῦ ἔφερα τὸν πνευματικὸ τὸν ἐξωμολόγησε καὶ τὸν μετάλαβε, ἦλθον ὅλοι οἱ πατέρες, ἐζήτησε συγχώρησι καὶ ἔπεσε ἐξαντλημένος. Ὅσο πήγαινε καὶ θάραινε ποῖο πολὺ. Μὰ κι' ὁ πνευματικὸς δὲν ἔλλειπε ἀπ' τὸ προσκέφαλό του καὶ καθημερινῶς μεταλάμβανε. Δὲν ὠμιλοῦσε πειὰ παρὰ λίγα λόγια. Ὁλο προσηύχετο. Τὴν τελευταία μέρα καθόμουν δίπλα στὸ κρεβάτι του. Κάπου, κάπου, ἀνοίγε τὰ μισοσβυσμένα του μα-

τάκια και με κύταζε με θλίψη. Μή φύγης μου λέγει από κοντά μου σε λίγο σ' ἀφίνω. "Επειτα ἄρχισε νὰ προσεύχετε χαμηλόφωνα ἐνῶ τὰ μάτια του τρέχανε. «Ὁ ληστής ἐν τῷ σταυρῷ Θεὸν εἶναι σε πιστεύσας Χριστὲ ὁμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας. Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». «Ἀγκάλας πατρικῆς διανοίξαι μοι σπεῦσον ἀσώτως τὸν ἐμὸν κατηγάλωσα βίον, εἰς πλοῦτον ἀδαπάνητον ἀφορῶν τῶν οἰκτιρμῶν σου Σωτήρ, νῦν πτωχεύουσαν μὴ υπερίδῃς καρδίαν, ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦτα καὶ σῶσον, Χριστὲ Πολυέλεε.»

«Πρόβατόν εἰμι τῆς λογικῆς σου ποιμνῆς καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, τὸν ποιμένα τὸν καλόν, ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.»

«Μνήσθητί μου Κύριε, μνήσθητί μου Δέσποτα, μνήσθητί μου ἅγιε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.»

—Δός μοι μοῦ λέγει τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ τράβα κομβοσχοῖνι γιατί ὑπαφέρω. Τοῦ ἔδωσα τὴν εἰκόνα, τὴν ἀγκάλιασε μὲ λαχτᾶρα καὶ φώναξε μὲ δάκρυα. «Δέσποινα τοῦ κόσμου γενοῦ μεσίτρια στὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον νὰ σώσῃ ψυχὴ ἀμαρτωλὴ καὶ ἄσωτη.»

Στιγμὲς ἀλήθεια φίλοι μου ποὺ καὶ ἀτοσάλινη κανενὸς νὰ εἶναι ἡ καρδιὰ θὰ ραγίσῃ... Πῆρε τὰ χέρια μου στὰ χέρια του τὰ ἔφερε στὰ χεῖλη του, τὰ φίλησε καὶ μοῦ λέγει μὲ σθεναρὴ φωνὴ δείχνοντάς μου τὸν οὐρανό. Ἐκεῖ ἐπάνω θ' ἀνταμώσουμε μὴν κλαῖς...

Ὁ πυρετὸς τὸν ἔψηνε. Ἐπειτα ἀπὸ λίλο ἔπεσε σὲ ἀφασία.

—ὦ. Νὰ Πάτερ ἦλθαν ἄγγελοι νὰ μὲ πάρουν, ἀχ σόυσε τίς λαμπάδες ποὺ ἀνάψατε καὶ βγάλτε ἔξω τὸ μσοχολίδανο ποὺ βάλατε. Ἀκούω γλυκεῖα μελωδία νὰ μοῦ ψάλλουν, ἀκου... «Μακαρία ἡ εὐδὸς ἡ πο-

ρεύει σήμερον.» Δὲν δάσταξα καὶ φώναξα. Ναὶ παιδάκι μου Μακαρία ἡ εὐδὸς ἡ πορεύει σήμερον ἐτι ἡτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως.

Ἄνοιξε τὰ ματάκια του γιὰ τελευταία φορά, ἔρριξεν ἓνα παραπονεμένο βλέμμα ἐπάνω μου, καὶ τᾶκλείσε γιὰ πάντα. Στὸ πρόσωπό του ἀπλώθηκε μιὰ τέτοια γαλήνη ποὺ φαινόταν ζωντανὸ τὸ ταλαιπωρημένο μου παιδί.

Αὐτὸ τὸ τέλος εἶχε, μᾶς εἶπε τελειώνοντας ὁ ὀμιλητὴς μας, ἡ ἀμαρτωλὴ καὶ ἄσωτη ἐκεῖνη ὑπαρξίς. Ὅσο καὶ ἂν τὴν κηλίδωσε ἡ ἀμαρτία, ὅσο καὶ ἂν τὴν διέφθειρε ἡ κακὴ συνήθεια, ἡμετέροια στάθηκε ἱκανὴ νὰ τὴν ξεπλύνῃ καὶ νὰ τὴν κἀνὴ ποῖδ λευκὴ ἀπὸ τὸ χιόνι. Ὁταν εἶδα ἐγὼ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ἐρείπιό τῆς ζωῆς ποὺ χρόνια κυλιούνταν μέσα στὸ δοῦρκο, νὰ ἀξιώνεται μὲ τὴ μετέροια ἓνα τέτοιο χριστιανικὸ τέλος καὶ νὰ γίνετα ἓνα σωστὸ ἀγγελουδί, εἶπα ὅτι κανεῖς, ὅσο ἀμαρτωλὸς καὶ ἂν εἶναι, ἀς μὴ ἀπελπίζεται, ἀλλ' ἀς μετανοεῖ καὶ δὲ θὰ κολασθῇ ποτέ.

Γιατὶ ἡ μετέροια «καλύπτει πλῆθος ἀμαρτιῶν» καὶ ἡ καλὴ θέλησις «ἐκρίζοι πάθη ἀνιάτα.»

Ἡ καμπάνα τοῦ ἑσπερινοῦ κτύπησε ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ κατεβήκαμε ὅλοι στὴν ἐκκλησία σκεπτικοὶ καὶ μὲ τὴ καρδιὰ γεμάτη ἐλπίδα, ἀπὸ τὴ διήγησι ποὺ ἀκούσαμε.

Σκῆτη Ξενοφώντος τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1946.

Ἱερώνυμος Μοναχός.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΤΑΞΙΑΡΧΑΣ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ

(Ἐκ τοῦ κώδικος E 99 τοῦ 15. αἰῶνος τῆς Ἀκυριωτικῆς Βιβλιοθήκης)

Μετὰ τὸ Θεὸς Κύριος τὸ παρὸν τρο-
πάριον.

Ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν οἱ ταξιαρ-
χοι, ὁ Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ οἱ
Ἀρχάγγελοι, οἱ τῷ ἀστέκτῳ θρόνῳ
παριστάμενοι, μέσον ἡμῶν πάριτε, πα-
ρεμβάλλοντες κύκλῳ, σκέποντες ταῖς
πτέρυξι, τῆς ἀύλου ὑμῶν δόξης· καὶ
τῶν δεινῶν λυτροῦμενοι ἡμᾶς, οἱ ἐν
κινδύνοις προστάται θερμότατοι.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς
δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνά-
ξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρε-
σβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ το-
σοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεψύλαξεν
ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν
δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σῶ-
ξεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Τὸ ἐλέησόν με ὁ Θεός. Εἶτα ὁ κανὼν,
οὐ ἢ ἀκροατικῆς :

Ἀγγέλων ἀρχηγοῖς ὕμνον αἶδω.
Νεόφυτος.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας

Αγγέλων ταξιαρχοὶ παμφαεῖς, Μι-
χαὴλ ὁ μέγας, καὶ ὁ ἐνδοξος Γα-
βριὴλ, τὴν ποιμήνην ὑμῶν ἐκ τῶν κιν-
δύνων, ταῖς προστασίαις ἡμῶν διασώ-
σατε.

Γηγενῶν προστάται θεοειδεῖς, τῆς
θείας Τριάδος, παραστάται καὶ
λειτουργοὶ, δυὰς Ἀσωμάτων τῆς δυά-
δος, τῆς ὑλικῆς ἡμᾶς πάντας λυτρώ-
σατε.

Γαβριὴλ ὁ μύστης καὶ λειτουργός,
Ἰφρικτοῦ μυστηρίου, τῆς Παρθένου

νυμφαγωγέ, χαρᾶς ὁ προάγγελος τῆς
θείας, τοὺς σὲ πιστῶς εὐφημοῦντας χα-
ρίτωσον.

Θεοτοκίον

Εὐλόγησαι μόνῃ ἐν γυναιξί, κεχαρι-
τωμένη, Μητροπάρθενε Μαριάμ,
τὸν εὐλογητὸν ὡς τετοκυῖα, τὸν εὐλο-
γίαις ἡμᾶς καταστέφοντα.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀφίδος

Λαμπρυνόμενοι αἰγλή, τῆς τριλαμ-
ποῦς φύσεως, φῶτα χρυματίζετε
δεύτερα Ἀρχιστράτηγοι· διὸ τοὺς ἀ-
γοντας, τὴν ἱερὰν ὑμῶν μνήμη, φωτὶ
θείας γνώσεως καταπυρσεύσατε.

Ωσεὶ φλόξ πυρὸς ὄντες, λειτουργι-
κὰ πνεύματα, δυνατοὶ ἰσχύϊ τὸ
θεῖον ποιῶντες θέλημα, θεοὶ Ἀρ-
χάγγελοι, φλογὸς πυρὸς τοῦ ἀσβέστου,
πάντας τοὺς δοξάζοντας ὑμᾶς λυτρώ-
σατε.

Νοεροὶ παραστάται, τοῦ πρώτου
νοῦ πέλοντες, ὕμνον τὸν τρισά-
γιον μέλπετε ἀκατάπαυστα, πόθῳ πυ-
ρούμενοι, τῆς τριλαμποῦς θεαρχίας,
πυρὶ θεοῦ ἔρωτος ἡμᾶς πυρώσατε.

Θεοτοκίον

Ανερμήνευτον ὄντως, τὸ ἐπὶ σοὶ Πά-
ναγνε, ὅν γὰρ ὁ χορὸς τῶν Ἀγ-
γέλων ἰδεῖν οὐ δύναται, ἐκυσφόρησας,
συνειληφῦτα ἀσπύρω, καὶ ἀφθόρω τέ-
σσαο ἀιμακάριστε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε

Ρώμαλαϊαν διάνοιαν, τοῦ ὕμνεῖν
πηλίνοις ὑμᾶς τοῖς στόμασι, τῶν
πυρίνων οἱ ταξιαρχοὶ, καὶ πιστῶν
προστάται πρυτανεύσατε.

Χαίροις ὁ τῆς δυνάμεως, τοῦ Κυρίου μέγιστος Ἀρχιστράτηγος, Μιχαήλ χαίροις ὁ πάμμεγας, Γαβριήλ ὁ ὄντως χαριτώνυμος.

Η δὺς ἡ ἀσώματος, τῆς Τριάδος ἑσώπτρα καθαρώτατα, κοινωνοὺς θείας ἐλλάμψεως, καὶ ἡμᾶς αἰτοῦμεν ἀναδείξατε.

Θεοτοκίον

Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι, Κεχαριτωμένη χαίρε ὁ Κύριος, ἐν σοὶ Πάναγνε σεσάρκωται, τῶν Ἀγγέλων δέξας ἀνωτέραν σε.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς

Οἱ θεοειδεῖς, ταξιάρχαι παριστάμενοι, τῷ θρόνῳ δόξης τῆς μεγαλοπρεποῦς, τοῖς ἐν ἀνάγκαις καλοῦσιν ὑμᾶς παράστητε.

Ιᾶσιν ψυχῶν, καὶ σωμάτων Ἀρχιστράτηγοι, τοῖς τὴν ὑμῶν μνήμην πίστει καὶ στοργῇ, ἐπιτελοῦσιν ἐξ ὑφους διαπορθμεύσατε.

Στάσεως ἡμᾶς, δεξιᾶς καταξιώσατε, τῶν Ἀσωμάτων πρωτοστάται νοῶν, τῆς εὐωνύμου ἐκλυτρούμενοι δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Υᾶνον ἐκτενωῶς, σοὶ θεόνυμφε προσάγομεν, τὸν γὰρ ὑμνούμενον πρὸς τῶν Χερουδίμ, ταῖς σοῖς ὠλέναις ἐνανθρωπήσαντα ἐβάστασας.

ᾠδὴ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ

Μύσται σεπτοὶ τῆς Θεοῦ, βουλῆς μεγάλης Ἀρχάγγελοι, ἀκούσαι φωνῆς αὐτοῦ, τῶν λόγων θερμότατοι προστήρια ἀνθρακες, ἡμῶν τὰ ὑλώδη καταφλέξατε φρονήματα.

Ναοῦ ὑμῶν τοῦ σεπτοῦ, τῆς καλλονῆς προμηθούμενοι, χρυσοῖον ξενοπρεπῶς, ἐκ γῆς ἀνεδώκατε τὸν δὲ ἀνορύξαντα, τοῦτο νεανίαν, ποντισθέντα ἀνεσώσατε.

Οἱ παλαιῶν καὶ κινῶν, τερατουργοὶ Ἀρχιστράτηγοι, ὕδατος ζῶντος πηγῆν, ἀένναα νόουσαν τοῦ πρωτεμνίσματος, τῆς Μονῆς ἐν μέσῳ, παραδόξως ἀνεδώκατε.

Θεοτοκίον

Νὰς ὡς κῦθα Θεοῦ, τοῦ ἀχωρήτου Πανάμωμε, ναοὺς ἡμᾶς τῆς αὐτοῦ, ἀνάδειξον χάριτος τοὺς σὲ μεγαλύνοντας, ἐν ναῶ τῶν θείων, Ἀρχαγγέλων πάντων Δέσποινα.

Διάσωσον, ἡμᾶς κινδύνων δὺς ἡ τῶν Ἀρχαγγέλων, ὅτι πάντες παρὰ Θεοῦ ὑμᾶς προσελάβομεν, ὡς ἀρρηκτα τείχη καὶ προστασίαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενεῖα πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Μετὰ τὴν αἴτησιν. Πρεσβεία θερμῆ.

Προστάται θερμοὶ, καὶ τείχη ἀπροσμάχητα, ἀπάντων ταχεῖς, ὑπέρμαχοι Ἀρχάγγελοι· ἐκτενωῶς δεόμεθα, τὴν ὑμῶν προστασίαν αἰτούμενοι, ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς οἱ πάντων ταχέως προϊστάμενοι.

Τὸ προκείμενον :

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Ἐθαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς : Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει.

Δόξα. Ταῖς τῶν πυριμόρφων, οἰκτιρμον προστασίαις, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κλπ.

Ἦχος πλ. β'. ὄλην ἀποθέμενοι.

Μὴ καταπιστεύσητε, θνητῶν ἡμᾶς προστασία, θύαξ ἢ ἀθάνατος, ἀσωμάτων τάξεων Ἀρχιστράτηγοι· θλίψεις γὰρ εὐροσαν, ἡμᾶς ἐπάλληλοι αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐχθρῶν ὧν τὰ τοξεύματα, φέρειν εἰς αἰὲ οὐ δυνάμεθα, πάντοθεν πολεμούμενοι, μηδαμόθεν σχόντες παραμυθίαν, βέλεσι πυρφόροις, τοὺς ἀνθρακας τοὺς ἐρημικούς, ἀποσθεννύοντες ἐνστάξατε, δρόσον ἡμῶν πνεύματος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Καὶ τὰ λοιπά.

ᾠδὴ 5'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ακλινεῖ πρὸς τὸ θεῖον, Ἀρχιστράτηγος νεύσει θέσει θεούμενοι, εἰς δόξαν ἀπὸ δόξης, εἰς δυνάμιν τε αὐθις ἐκ δυνάμεως βαίνετε, ὑμνολογοῦντες τρισπῶς μίαν κυριαρχίαν.

Ιῶνα σου ἡ χρηστότης, ἐκχυθῆ καὶ ἰδεύσῃ Χριστὲ ὑπέστησας, λαμπρότητας δευτέρας, λαμπρότητος τῆς πρώτης λειτουργοῦς ὧν οἱ ἔξαρχοι, ὑμνολογεῖν σε ἡμᾶς, λαμπρῶς νῦν συγκροτοῦσι.

Δεκτικὰ φωτὸς φῶτα, δευτερεύοντα πρώτου θεοῖο ταξίάρχου, τοῦ πρώτου παραστάται, νοὸς δεύτεροι νόες οἱ φωστῆρες οἱ δίδυμοι, τοῦ τρισηλίου φωτὸς, ὑμᾶς ἀνευφημοῦμεν.

Θεοτοκίον

Ωραϊώθης τὸν Λόγον, τοῦ Πατρὸς συλλαβοῦσα Μητὲρ ἀπείρανδρε, τὸν σύμπασαν τὴν κτίσιν, χειρὶ διακρατοῦντα· ὃν οἱ ἄνω διάκοσμοι, τῶν νοερῶν οὐοῶν, ὑμνοῦσιν εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίω

Νόας θελοῦς αὐτόπτας τοῦ σου κάλους, ὑποστήσας Χριστὲ τούτων τοὺς πρωτοστάτας, τῶν γηγενῶν πρωτοστάτας ἐναπέφηνας· ὧν ταῖς προστα-

σίαις, σῶζε ἐκ κινδύνων τοὺς σὲ πῶς ὑμνοῦντας.

Επίσταντες τῷ νέφῳ θυσιθεντι, διαστρόφῳ ποτὲ γνώμῃ τῶν φιλαργύρων, ἐν τῷ ναφὶ διάβροχον ἠγάγετε, ζῶντα τοῦ τραχήλου, λίθον παμμεγέθη, ἐξηρητημένον σχόντα.

Οὐ τῆς θείας βουλῆς κρυφιομύσται, οἱ ποιοῦντες αἰὲ τὸ θέλημα Κυρίου, οἱ δυνατοὶ ἰσχυροὶ Ἀρχιστράτηγοι, παρεμβολαῖς φρουρεῖτε, ὑμῶν τοὺς ἐν κινδύνοις ὑμᾶς προσκαλομένους.

Θεοτοκίον

Φωτοδόχε φωτόνυμε Μαρία, τοῦ ἀδύτου φωτὸς ἢ φωτοφόρος· χώρα, τῷ σφῷ φωτὶ τὸν νοῦν μου φωταγώγησον ἢ τῶν πυριμόρφων, πάντων λαμπροτέρη ἐπτάφωτος λυχνία.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Υμῶν τοὺς τὴν φωσφόρον, μνήμην ἐκτελοῦντας, φαεσφόροι φρουρεῖτε ταξίρχοι, σκοτεινομόρφους ἐνέδρας τοῦ σατανᾶ λύοντες.

Τῶν ἄνω στρατευμάτων, θεοῖο πρωτοστάται, τῶν εὐσεβῶν οἱ θερμοὶ ἀντιλήπτορες, παντὸς κινδύνου τὴν ποιμνὴν ὑμῶν λυτρῶσατε.

Ονοῦς ὁ πρὸ αἰῶνων, τῇ ἐπιστάσει, τῶν νοερῶν σου ἐξάρχων τὸν νοῦν ἡμῶν, παθῶν ὁμίχλης καθάρως σφῷ φωτὶ λάμπρυνον.

Θεοτοκίον

Σωτήριον λιμένα, σὲ ἐπεγνωκότες, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι θεόνομφε, σὺν ἀρχηγοῖς Ἀσωμάτων σὲ μακαρίζομεν.

Μεγαλυνάγια

Μιχαὴλ ἰσχυρὸν τὸν δυνατόν, τῆς φωνῆς τῶν λόγων, τοῦ Κυρίου ἀκουστήν, τῶν πρώτων ἀρχόντων, τὸν ἕνα δι' ὃν νόμος, ὁ πάλαι ἐλαλήθη ἄσμασι

μέλφωμεν.

Γαβριήλ τὸν μύστην καὶ λειτουργόν, Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, εὐδοκίας τῆς ἐν σαρκί, τὸν τῆς παγκοσμίου χαρᾶς προαγγελέα, τὸν θεῖον νυμφοστόλον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τοὺς δύο φωστῆρας τῆς τριλαμποῦς, μιᾶς θεαρχίας, τῶν Ἀγγέλων τοὺς ἀρχηγούς, τοὺς Ἀρχιστρατήγους δυνάμεως Κυρίου, τοὺς τῶν πιστῶν προστατάτας ἀνευφημήσωμεν.

Τοὺς ὕμνολογοῦντας διηνεκῶς, ὑμᾶς θεοὶ νόες, ἐν τῷ θείῳ ὑμῶν ναφ̄, ἐξ ἀπάσης βλάβης καὶ σκότους αἰωνίου, Ἀρχάγγελοι Κυρίου πάντας λυτρώσατε.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβιμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου

Πάντων πρωτοστάται τῶν σερπῶν, καὶ ὑπερκοσμίων ταγμάτων, καὶ νερῶν οὐσιῶν, Μιχαήλ πρωτάγγελε καὶ φωτεινὲ Γαβριήλ, τοὺς τῷ θείῳ ναφ̄ ὑμῶν ἐμμένοντας πίστει, καὶ πόθῳ γεραίροντας ὑμᾶς ἐκάστοτε, ῥύσαθε ἐκ βλάβης παντοίας, καὶ ἐκ πο-

λυτρόπου κακίας, καὶ τῆς βασιλείας ἀξιώσατε.

Πάντων Ἀσωμάτων ἀρχηγοί, θεοὶ ταξίαρχαι τῶν ἄνω θείων δυνάμεων, μέγιστοι Ἀρχάγγελοι θεοὶ ἀσώματοι, τοὺς θερμῶς προσεδρεύοντας ὑμῶν τῷ τεμένει, καὶ ζέοντι πνεύματι ὑμᾶς γεραίροντας, ἐξ ἀνιαρῶν πολυτρόπων, καὶ ἐκ πολυπλόκων σκανδάλων, καὶ δεινῶν παντοίων ἐκλυτρώσαθε.

Πάντων Ἀσωμάτων οἱ χοροὶ, πάντων οὐρανίων ταγμάτων οἱ νεοροὶ θεωροὶ, πάντας ἡμᾶς ῥύσαθε ἐκ πάσης θλίψεως, καὶ ἐκ πάσης κακώσεως καὶ πάσης ἀνάγκης, μελλούσης τε θλίψεως, καὶ ἐνεστώσης ὀργῆς, πόθῳ τοὺς ὑμᾶς εὐφημοῦντας, καὶ προσκαρτεροῦντας ἐν πίστει, τῷ ναφ̄ ὑμῶν θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον

Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταῖᾳ σου χειρὶ. Ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ πρὸς Θεόν, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν ζεῖ μεσιτείαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὅθεν σοὶ προσπίπτομεν ῥύσαι, πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Τῆς ἱεράς καὶ σεβασμίας Μονῆς τοῦ ὁσίου

Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.

Ἡ Ἱερά Μονὴ Χοζεβᾶ εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς θαυμάτης καὶ μεγίστης φάραγγος «Αἰών», ἐν ἣ ἐβάπτιζεν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος (Ἰωαν. α'. 28, γ'.

23). Ἐντὸς τῆς φάραγγος ὑπάρχουσι ἀναρίθμητα σπήλαια, καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰς τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς κυρίως αἰῶνας,

κατόικουν ἀναρίθμητοι ἀναχωρηταί, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπισημότερος ἦτο Ἰωάννης ὁ ἐπικαλούμενος Χοζεβίτης καὶ καὶ ὁ Ἀββᾶς Δωρόθεος, ὅστις ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἁγίου Μοδέστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἐχρημάτισε σταυροσφύλαξ.

Ἡ ἱερὰ μονὴ Χοζεβᾶ, τιμᾶται μέχρι καὶ σήμερον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γενεσίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, (τῆς ἐν Χοζεβᾶ) ἴσως ἐκ τῆς Χασβᾶ τῆς ἐν τῇ Γενεσεί (λη'5) ἀπαντωμένης ἔνθα ἔτεκεν ἡ γυνὴ τοῦ Ἰούδα τὸν Ἀννᾶν καὶ ἦν τοποθετοῦσιν ἐνταῦθα. Ἐκ τῆς παραδόσεως μανθάνομεν ὅτι τὸ εἰς τὸ ἀνωθεν μέρος τῆς μονῆς εὐρισκόμενον σπήλαιον καὶ τιμώμενον εἰς μνήμην τοῦ δικαίου Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἠσκήτευσεν ὁ θεὸς Ἰωακείμ, ὅστις μὴ φέρων τὸ ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν ἀτεκνίαν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον ταύτην καὶ ἐν τῷ ἀποκρήμῳ τούτῳ σπηλαίῳ ἠσκήτευσεν, νηστεύσας 40 ἡμέρας καὶ 40 νύκτας ἕως οὗ Κύριος ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο αὐτὸν καὶ εὐηγγελίσατο αὐτῷ διὰ τοῦ ἀγγέλου τὴν γέννησιν τῆς ἀγνῆς Θεόπαιδος. Ἐν τῷ σπηλαίῳ διεσώζετο ἀρχαιοτάτη εἰκὼν (νῦν δὲ νέα) παριστώσα τὸν θεῖον Ἰωακείμ μετὰ τῆς εὐλογημένης Ἄννης μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν κρατοῦντα ῥάβδον καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ποιμνίου των. Ἐτέρα τὸν προφήτην Ἥλιαν λαμβάνων παρὰ τῶν κοράκιων ἄρτον καὶ κρέας, καὶ ἕτερα εἰκὼν τῶν δύο ἰδρυτῶν τῆς μονῆς Ἰωάννου καὶ Γεωργίου τῶν Χοζεβιτῶν. Ἡ ἱερὰ μονὴ εἶναι ἐκτισμένη ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, ἀνεκαινίσθη τὸ 1875 ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Καλλινίκου Βαράκλαξ Ἀλατοῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἁγιοπαφίτου. Ὁ ναὸς τῆς Μονῆς εἶναι πα-

νομοίωτον ἐν σμικρογραφίᾳ τοῦ Καθολικοῦ τοῦ Πανιέρου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ σώζονται ἐν καλῇ καταστάσει αἰεξῆς τοιχογραφίαι. Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἢ εἰκὼν τοῦ Ἁγ. Νικολάου εἰς τὴν δυτικὴν πλευρᾶν. Ἄγιός τις ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καλαμώνος (ἁββᾶ Γερασίμου Ἰορδανίτου) πλησίον τοῦ Ἰορδάνου, ὁ εὐαγγελισμὸς τοῦ δικαίου Ἰωακείμ ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου. Ἡ Πλατυτέρα καθημένη ἐπὶ θρόνου ἔχουσα τὸν Κύριον ἡμῶν ἱσταμένον ἐμπροσθέν της, κρατοῦντα ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ χερὶ αὐτοῦ τὸν κόσμον, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ σκήπτρον, ἕτερα εἰκὼν τοῦ ἁγ. Ἰωακείμ ὑπερμεγέθης μεγαλοπρεπεστάτη καὶ ἄλλαι διασώζουσαι ἴχνη παραστάσεων. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σώζεται τμήμα τοῦ μωσαϊκοῦ δαπέδου ἄξιον προσοχῆς· εἶναι δικέφαλος μέγιστος μωσαϊκὸς ἀετός. Ἀνατολικὰ ὑπάρχει Ἐκκλησία, ἣτις τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν κτιτόρων Ἰωάννου καὶ Γεωργίου τῶν χοζεβιτῶν, εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ὅπου καὶ οἱ τάφοι τῶν ἁγίων. Ἐν τῇ Μονῇ ὑπῆρχε θαυματουργὸς εἰκὼν ἐπονομαζομένη Παναγία ἢ Χοζεβιτισσα, ἣτις ἐν ἀδήλῳ ἐποχῇ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν νῆσον Ἀμοργὸν τῶν Κυκλάδων, ὅπου καὶ σώζεται μέχρι τῆς σήμερον, ὡς διηγῆσατο εἰς τοὺς πατέρας τῆς Μονῆς στρατιώτης τις ἐλλθὼν ὡς πρόσφυξ ἐκαίθην κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1942. Τὴν ἱερὰν ταύτην Μονὴν ὡς φαίνεται ἐκ χειρογράφων κωδίκων, πάντοτε ἐπροστάτευεν ἡ εὐλογημένη Δέσποινα, διασώζουσα ἐξ ἐπιδρομῶν, ἐκ ληστῶν, ἐκ πείνης, ἐκ πυρκαϊᾶς, ἐκ διαβολικῶν ἐπηρειῶν

καὶ προσῶν τῶν χαλεπῶν περιστάσεων αὐτῆς. Καὶ ὁ μὲν Ἰωάννης, ἡσκήτευσεν ἐν τῇ φάραγγι ταύτῃ εἰς ἀπόκημνόν τι σπήλαιον καὶ σωζόμενον ἕως τῆς σήμερον, ἀλλὰ παντελῶς ἀπρόσιτον. Διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ μόρφωσιν καὶ ἀγιότητα ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Καισαρείας τοῦ Στράβωνος, ἔνθα διέπρεψεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, ἀλλ' ἐνθουσιάζων τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀγίαν ζωὴν τῶν Πατέρων καὶ συνασκητῶν του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μυρισμένην ἔρημον τοῦ χοζεβά, διὰ νὰ τρυγᾷ τὸ γλυκὺ πνευματικὸν μέλι τῆς ἡσυχίας διὰ τῆς παντοτεινῆς συνομιλίας μετὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς προσευχῆς καὶ διὰ τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων. Ὁ ὄσιος Ἰωάννης ἀνεδείχθη μέγας θαυματουργός, ὡς ἀναφέρει ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ, ἐορτάζεται δὲ κατὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου. Ὁ βουλόμενος ἀπολαῦσαι πνευματικῆς ὠφελείας, ἄς ἀναγνώσῃ τὸν βίον του εἰς τὸν συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου ἢ εἰς τὸν Δουκάκην. Ὁ δὲ ὄσιος Γεώργιος, μετέπειτα ἡγούμενος καὶ ἀνακαινιστῆς τῆς Μονῆς, εἶναι ἐφάμιλλος ἐν τοῖς ἀσκητικοῖς κατορθώμασι μὲ τὸν Ὅσιον Ἰωάννην. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται εἰς τὰς 8 Ἰανουαρίου· οἱ χειρόγραφοι κώδικες ἀναφέρουν τὸν ἐν ἐκτάσει βίον των μὲ ἄπειρα θαύματα καὶ προφητείας.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τὴν ἰ. Μονὴν ἀνεκαλύφθη παρὰ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς τοῦ ἀγίου Σάββα τὸ 1880 τὸ ἀρχαῖον κοιμητήριον τῆς Μονῆς, μέγιστον σπήλαιον εἰδικῶς διασκευασμένον. Ἐν τῇ ὄροφῃ σώζονται διαφόρων τύπων σταυροὶ τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Τὸ κοιμητήριον γέμει ἀπειραρίθμων ἀγίων λειψάνων.

Αἱ ἐπιγραφαὶ δὲ μαρτυροῦν ὅτι ἐτάφησαν Ἀρχιερεῖς, Ἀββάδες, Πατέρες, Πρεσβύτεροι, Ἀρχιδιάκονοι, Διάκονοι, Μοναχοί, Διακόνισσαι καὶ λαϊκοί. Κατὰ τὴν εὑρεσιν τοῦ κοιμητηρίου καὶ μὲ τὴν εἴσοδον εἰς αὐτό, οἱ μοναχοὶ εἶδον ὀλόκληρα ἅγια σώματα κείμενα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐκ τῶν ὑπολοίπων μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των στεφάνους, ὡσαύτως καὶ ποιμαντορικαὶ ῥάβδοι εὐρέθησαν μετὰ αὐτῶν.

Ἄνωθεν ἀκριβῶς τοῦ κοιμητηρίου ἐπὶ ἀποκρήμων θράχων, ὕψους πλέον τῶν 40 μέτρων, σώζεται σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ σήμερον μοναχός τις ἀσκητῆς ἀγιοταφίτης καὶ ὁ ὁποῖος δὲν δέχεται τοὺς πάντας ἀλλὰ μερικοὺς. Τὸ σπήλαιον τοῦτο μοι ἐπέτρεψεν ὁ πολυαγαπημένος ἐν Χριστῷ ἀδελφός αὐτός νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸν εὐγνωμῶ πολὺ διὰ τοῦτο. Τὸ σπήλαιον τοῦτο τὸ ἔχει διακοσμήσει μὲ διάφορα βῆματα τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας, τῶν ἐν ὀρθοδοξίᾳ διαλαμψάντων.

Ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου ἀνερχόμεθα δι' ἐσωτερικῆς κλίμακος εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην καὶ μικρὰν Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Ἄνης. Ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκεται εἰς τὸ ἥμισυ σχεδὸν ὕψους τοῦ βουνοῦ (θράχου) καὶ κοσμεῖται διὰ τοιχογραφιῶν τοῦ 5' μ.χ. αἰῶνος. Ἄνωθεν τῆς ἐπὶ τοῦ θράχου λαξευμένης ἀγίας τραπέζης, εἶναι ζωγραφισμένη ἡ παράστασις τοῦ Παντοκράτορος, ἢ ἐπιλεγόμενη «τῆς δεήσεως», ἐκ δεξιῶν δὲ ἴσται ἡ Κυρία Θετόκος καὶ ἐξ ἀριστερῶν ὁ τίμιος Περὸδρομος. Ὁ Κύριος κάθεται ἐνθρονισμένος ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ εὐλογῶν τοὺς πάντας

καὶ τὰ πάντα. Ἡ ἅγια τράπεζα κείται βορειοδυτικὰ διὰ τὸ ἀκατάλληλον τοῦ μέρους. Βορειοδυτικὰ καὶ ἡ σταύρωσις τοῦ Κυρίου μας, ἡ πάναγνος Μήτηρ αὐτοῦ καὶ ὁ ἡγαπημένος μαθητῆς Ἰωάννης ὁ θεολόγος. Παραπλευρῶς 4 μεγαλομάρτυρες ἐφ' ἵππων, ὁ πρῶτος φέρει ὄνομα δυσανάγνωστον, ὁ 2ος τὸ τοῦ ἁγ. Λεοντίου, ὁ 3ος τὸ τοῦ ἁγ. Γεωργίου, καὶ ὁ 4ος τοῦ ἁγ. Θεοδώρου. Πλησίον τῆς προθέσεως ἡ πλατυτέρα, βαστάζουσα τὸν Κύριόν μας, ἐκ δεξιῶν δὲ ὁ ὄσιος Ἰωάννης καὶ ἐξ ἄριστερων ὁ ὄσιος Ζαχαρίας· αἱ περισσότεραι τοιχογραφίαι εἶναι δυσανάγνωστοι. Τὸ ἀξιοπεριεργον εἶναι ὅτι νοτιοδυτικῶς εἶναι ἐξωγραφισμένη μία δορκὰς ἐπάνω τῶν ὀρέων, τρώγουσα κρῖνα (τῶν ὀρέων), συμβολικῆ αὐτῆ ἡ εἰκὼν, πρώτην φοράν ἀπαντῶσα.

— Πάτερ μου, τί συμβολίζει ἡ εἰκὼν αὐτῆ; ἐρωτῶ.

— Τὴν Παναγίαν μας ἀδελφέ μου.

— Ποῦ θὰ ἤμπορέσω νὰ εἶρω τὴν ἐρμηνείαν αὐτῆν;

— Εἰς τὸ Θεοτοκᾶριον.

Ἀπεχαιρέτησα τὸν ἀδελφόν καὶ ἀνεχώρησα μετὰ τὴν ψυχὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ πνευματικὴν εὐχαρίστησιν μετὰ τὴν παράκλησιν ὅμως νὰ ἐπισκεφθῶμεν μαζί τὴν ἄλλην ἡμέραν, Θεοῦ θέλοντος, καὶ τὰ ἐν τῷ χειμάρρῳ Αἰνῶν εὐρισκόμενα ἀσκητήρια. Δόξα τῷ Παναγὰθῳ Θεῷ μοι ὑπεσχέθη τοῦτο.

Ἄν καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἐνοχλήσω, ἀλλ' ἦτο τοῦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη διὰ τοιαύτην πνευματικὴν ὠφέλειαν, ἐμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν φίλων ἀναγνωστῶν.

Ἦτο ἀνείπωτος ἡ χαρὰ μου ὅταν εὗρον εἰς τὸ Θεοτοκᾶριον τὸν συμβολισμόν. Τὸ Θεοτοκᾶριον εἶναι ἄσματο-

κὸν βιβλίον, περιέχων εἰς κάθε ἡχον ὀκτὼ κανόνας πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, δηλαδὴ 64 κανόνας μετὰ καθισμάτων καὶ προσομοίων. Τοὺς κανόνας αὐτοὺς τοὺς ἔχουν γράψῃ διακεκριμένοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες καὶ μοναχοί, καὶ ψάλλονται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εἰς τὸν ἑσπερινὸν μετὰ τὸ «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα...» ὑπὸ τῶν εὐλαβῶν μοναχῶν εἰς τὸν τυχόντα ἡχον τῆς ἐβδομάδος. Ἡ χαρὰ μου ἐδιπλασιάσθη ὅταν εἶδον ὅτι εἶναι ποίημα τοῦ ἁγιωτάτου Μητροπολίτου ἐφέσου Μάρκου τοῦ εὐγενικοῦ, τοῦ σωτήρος αὐτοῦ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους κατὰ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ψευδοσύνοδον, ὅταν μερικοὶ κατεπρόδωσαν τὴν πίστιν των, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον, ὑποδουλωθέντες εἰς τὸν Παπισμόν.

Εἶναι κατάλληλον τῆ περιστάσει νὰ ψάλλητε τὸ κάτωθι τροπάριον, εὐρισκόμενον εἰς τὸν πλάγιον πρῶτον ἡχον τῆς Δευτέρας ἑσπέρας πρὸς τὸ :

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις Παρθενομήτηρ ἀγνή, ἡ χάπλουστάτη καὶ ἀμίαντος Δάμαλις, τὸν μόσχον ἢ τετοκυῖα, τὸν μυστικὸν τοῦ Θεοῦ, ἀμνάς καθάρα τε καὶ πανάσπιλε. Δορκὰς ἐν τοῖς ὄρεισιν, ἀρωμάτων ἢ δόσκουσα, καὶ νεμομένη ἐν τοῖς κρίνοισι ἀείποτε, θείαις χάρισι καὶ τρυφαῖς ταῖς τοῦ Πνεύματος. Ἐλαφὸς ἢ ταχύδρομος, τοὺς ὄφεις ἢ κτείνουσα τοὺς νοητοὺς καὶ ὁσῶν δούλων, πόρρωθεν τοῦτους ἐλαύνουσα. Χριστοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κό-

ομφ τὸ μέγα ἔλεος.

Λίαν πρῶτῃ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὰ ἀσκητήρια τῆς ἁγίας Ἄννης διότι ἡ θερμοκρασία ὑπὸ σκιὰν ἀπὸ ὥρας 8 π. μ. εἰς 5 μ. μ. εὐρίσκειται εἰς 35-36-37 βαθμούς. Τὰ ἀσκητήρια (σπήλαια) ἀπέχουν τῆς Μονῆς περὶ τὰ 20 λεπτά. Μὲ μίαν ξύλινην σκάλαν 5 μέτρων διὰ νὰ ἀνερχώμεθα εἰς τὰ ἀπόκρημνα σπήλαια, ἐξεκινήσαμεν περὶ ὥραν τρίτην πρωΐνην μετὰ τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὰ κατωκρημνισπὴλαια. Ἦτο ἐποχὴ πρὸ τοῦ πρώτου παγκοσμ. πολέμου. Μερικοὶ ἐκ τῶν Πατέρων αὐτῶν ἀναχωρήσαντες εἰς τὰ ἐν Παλαιστίνῃ ἑλληνικὰ μοναστήρια ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ, μερικοὶ ἐπιζοῦν· τῶρα τὰ σπήλαια εἶναι κατεστραμμένα ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ἀράδων. Εἰς τὰ περισσότερα ἐκτῶν σπηλαίων ἀνήλθομεν διὰ τῆς φορητῆς κλίμακος, οὐχὶ ἄνευ κινδύνου τῆς ζωῆς μας, ἀλλ' ὅποια λύπη κατέλαβε τὴν ψυχὴν μας ὅταν εἶδομεν ἀναρίθμητα σμήνη νυκτερίδων νὰ ἵπτανται ἀνωθέν μας· ἡ δυσσομία ἦτο ἀνυπόφορος. Εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Ἄννης. Ἡ σκῆτη αὕτη ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ντέρμπενὰτ (Μοναστήριον τῶν Παρθένων) διότι ἐν τῇ χειμάρρῳ τούτῳ ἐβάπτισον αἱ παρθένοι τὰς κατηχηθείσας εἰς τὸν χριστιανισμόν γυναῖκας, ἀγνωστον ὅμως εἰς ποίαν ἐποχὴν ἀνεχώρησαν ἐντεῦθεν αἱ παρθένοι καὶ ἐγκατεστάθησαν οἱ ἀσκηταί. Ἐν τῇ σκῆτῃ ταύτῃ ἐσώζετο τὸ πόδι τῆς ἁγίας Ἄννης διατηροῦν καὶ τὴν ἐπιδερμίδα ἀκόμη. Οἱ Πατέρες βαρυνθέντες τὰς πολυπληθεῖς ἐπιδρομὰς τῶν διαφόρων ἐθνῶν, τῶν ληστῶν καὶ τὰς κακώσεις ὑπ' αὐτῶν, λαβόντες τὸ ἱε-

ρὸν λείψανον τῆς ἁγίας Ἄννης, ἀνεχώρησαν (ὡς καὶ κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον 1917) διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθω, δημιουργήσαντες τὴν ἐκεῖ ὑπάρχουσαν σκῆτην τῆς ἁγίας Ἄννης, ὡς διηγῆσατό μοι ἀδελφὸς ἀγειορίτης. Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σώζονται ἀρχαῖα μωσαϊκὰ καὶ ἐλάχιστα τοιχογραφίαι, αἱ ὅποια πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν εὐρίσκοντο ἐν ἀρίστῃ καταστάσει.

Ἅγία Πόλις Ἱερουσαλὴμ 27 Ἰουλίου 1947.

Πρωτοσύγκελλος Αἰθέριος. Ἡγουμ. ἱ. Μονῆς ἁγίου Συμεῶν Θεοδόχου (Καταμόνας).

ΣΤΗΛΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΓΝΩΜΗΣ

Εἰς τὸ ἐρώτημα :
Ποῖα τὰ αἷτια τῆς σημερινῆς θρησκευτικῆς παρακμῆς καθ' ὄλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον, μὴ δὲ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐξαιρουμένου, ἀπήνητησαν οἱ κάτωθι ὡς ἐξῆς:

«Κατ' ἐμὴν ταπεινὴν γνώμην εἶναι τὸ ὀλιστικὸν καὶ κομμουνιστικὸν πνεῦμα, ὅπερ ἐπεκράτησεν ἐσχάτως πανταχοῦ, ἡ ἑλλειψίς χριστιανικῆς ἀγωγῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐν τῇ σχολείῳ, ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Πρὸς δὲ τούτοις ἡ πτωχεία, ἡ δυστυχία καὶ αἱ στερήσεις χαλαρώνουν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα.»

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης
Ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ὁ ἐν Κατουνακίῳ Γέρων πνευματικὸς καὶ ἀγιογράφος, πατὴρ Δανιήλ, συμπληρῶνει τὴν ἀπάντησίν του εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ δον ἔτος, σελίς 64, ὡς ἐξῆς

Σὺν τοῖς προσκαίροις ἀγαθοῖς καὶ κα-

λοῖς, ἐξ ὧν ἀπολαμβάνει ὁ ἄνθρωπος τῆ
θεῖα δωρεά· καὶ τὸ τῆς ψυχῆς συμφέρον
προνοούμενος ὁ Κύριος, ἐπιτρέπει, ἵνα με-
τέχη ὁ ἄνθρωπος καὶ τῆς δοκιμασίας τῶν
λυπηρῶν καὶ θλιβερῶν καὶ ποικίλων στε-
νοχωριῶν καὶ πειρασμῶν, ἵνα ἐὰν τυχὸν
ἐπαίρεται καὶ φρονήματι, ἐν τῇ ἀπολαύσει
τῶν ἀγαθῶν τῆς εὐημερίας καὶ ἐκτροχιά-
ζεται ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς
δοκιμασίας καὶ ἐπιφορᾶς τῶν θλιβερῶν
καὶ πειρασμῶν καταστέλλεται τὸ φρόνη-
μα τῆς ἐπάρεως καὶ υπερηφανίας, διὰ τῆς
ταπεινώσεως καὶ στενοχωρίας καὶ ἄκων
καὶ μὴ βουλούμενος, ἐπανέρχεται ἐπὶ τῆς
τροχιάς τῆς εὐθείας, τῆς ὁδοῦ τῆς ψυχικῆς
σωτηρίας

Τὸ τοσούτο συμβαίνει ἤδη ἐπὶ τὴν ἡ-
μετέραν γενεάν, πρὸ 30τίας καὶ πλέον, ἀρ-
ξαμένης τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν δοκιμασίας
καὶ θαυμάσιον ἐπὶ τὰ χεῖρα προβαίνουσης
καὶ ἤδη ἐσχάτως συντελεσθείσης τῆς τελεί-
ας καταστροφῆς τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ὑπο-
στάσεως. Ὡσαύτως καὶ ἐφ' ἑλης σχεδὸν τῆς
ἀνθρωπότητος, ὁ τοιοῦτος θεῖος κανὼν τῆς
τιμωρητικῆς δοκιμασίας ἐφηρμόσθη ἐφ' ὁ-
λης τῆς οἰκουμένης διὰ τῆς μάστιγος τοῦ
πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, ὡσπερ διὰ τινος
χαλινοῦ ἐπὶ τῶν σιαγόνων τῶν ἀποστατού-
των καὶ μὴ βουλομένων ἐγγίσει τῷ Θεῷ
καὶ διατελούντων ἐν ἀνυποταξίᾳ τῶν θείων
νόμων καὶ ἁγίων ἐντολῶν Αὐτοῦ καὶ πε-
ριφρονῆσει τῆς θείας Εὐαγγελικῆς διδα-
σκαλίας τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ
καὶ Λόγου Αὐτοῦ. Καὶ τὸ μὲν κατὰ συγ-
χώρησιν ἢ μερικῆν δοκιμασίαν διὰ τοὺς ἐ-
πιδεκτικούς μετανοίας καὶ κεκτημένους ἐν
ἑαυτοῖς ἔστω καὶ ἐλάχιστον σπινθήρα εὐ-
σεβείας καὶ θείου φόβου, τὸ δέ, κατὰ θεί-
αν παραχώρησιν, πρὸς τελείαν ἐξόντωσιν,
τῶν τελείως ἐσκοτισμένων καὶ ἀμετανοή-
των, τῶν ἀθέων, ἀσεβῶν, ἀθεοφόρων, βλα-
σφημῶν καὶ ὑβριστῶν παντὸς θείου καὶ ὁ-

σίου, τῶν αἱρετικῶν, τῶν μισανθρώπων καὶ
αἰμοδόρων φονέων, τῶν δολοφόνων, τῶν
σαρχολατρῶν καὶ τῶν εἰς τὰ βᾶθη τῆς σα-
τανικῆς κακίας καὶ ποικιλομέρφου ἁμαρ-
τίας, ἐθελουσίως καὶ ἀμετανοήτως ἐμπε-
σόντων, καὶ τῇ πτώσει ἐπιμενόντων. Ἐπὶ
τούτοις ἡτοιμάσθη ἡ θεία Ρομφαία, ἐστιλ-
λωμένη, ἀστράπτουσα καὶ φρίκην προξε-
νοῦσα, τὰ δὲ πυρφόρα θέλη αὐτοῦ ὡσαύτως
ἐνετάθησαν, ἐν μεγίστῃ ἔρμῃ καὶ θυμῷ δι-
καίῃ καὶ ἐν αὐτοῖς ἡτοιμάσθησαν σκευὴ
θανάτου, καθ' ἀπάσης ἀθέου ἀσεβείας καὶ
παρανομίας. Ὡς φαίνεται ἐφθκως τὸ πλῆ-
ρωμα τοῦ χρόνου καὶ οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν,
ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ.
Καὶ ὁ ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας μακροθυμῶν
Πολυεύσπλαχνος καὶ Παντοδύναμος Θεός,
ἤδη ἐπὶ τῶν προθύρων τοῦ τέρατος τῶν
αἰώνων ἐν δικαίῃ θυμῷ, παρουσιάζεται
Θεὸς ἐκδικήσεων, ἵνα συντρίψῃ καὶ κατε-
άξῃ πᾶν ὕψωμα κατὰ τῆς θείας Αὐτοῦ
γνώσεως καὶ παντοδυναμίας υπερηφάνως
ἐπαρθέμενον, καὶ θέλει συντελεσθεῖ ἡ κα-
τάπτωσις τῶν ἐπαυρομένων, τῇ θεῖα παρα-
χώρησει, διὰ τῆς ἀλληλοσυντριβῆς καὶ ἀλ-
ληλοσπαραγμοῦ καθὼς εἶδομεν δύο μέγιστα
ὑψηλὰ ἔργα κατεδαρισμένα καὶ καταπεπ-
τημένα ἐν ἰσοπέδῳ, ἐν συντριβῇ καὶ τελείᾳ
ἀποσυνθέσει καὶ καταστροφῇ... Ὁμοίως
ἢ τοιαύτη συντριβὴ καὶ κατάπτωσις θὰ
ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς καὶ ἐπὶ ἄλλων
τινῶν ὑψηλῶν καὶ οὐρανοξύστων ὀρέων,
τῶν ἐπίσης ἐν ἐπάρεσι καὶ ἀλαζονείᾳ καὶ
ἀθεῖα διατελούντων. Ὡσαύτως ἢ πτώ-
σις καὶ κατακρήμνις τῶν ὑψωμάτων αὐ-
τῶν, θὰ εἶναι φρικώδης καὶ τρομερά, διότι
ἐν τῇ καταστροφῇ καὶ καταπτώσει αὐτῶν,
πολλὰ καὶ ἀπειρα θὰ ὡς τὰ θύματα ἔτι-
να θὰ καταχωσθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐρειπίων
τῆς παντελοῦς κατεδαφίσεως αὐτῶν.

Πιστεύω ὅτι καλῶς θὰ ἐννοήσατε τὸ
νόημα τῆς ἀνωτέρω ἐκθέσεως ἐπὶ τῆς συγ-

χρόνους δεινῆς διεθνούς καταστάσεως· Ἄλλ' ἄραγε τί γενήσεται ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου μικροῦ καὶ χαμηλοῦ ὄρους, τὸ ὁποῖον ἐπ' ὀλίγον ἐπαρθέν καὶ ἀποστατήσαν καὶ μακρυνθὲν ἀπὸ τῆς σκέπης καὶ θείας ἀρωγῆς καὶ ἀντιλήψεως καὶ βοηθείας τῆς τοῦ ὑψίστου Θεοῦ Παντοδυναμίας, διὰ τὴν, ὡς μὴ ὄφειλεν, ἐναντία τῆς τῶν θείων νόμων θρησκευτικῆς ψυχρότητος καὶ ἠθικῆς ἀδιαφορίας; Τούτου ἕνεκα τῇ θεῷ συγχωρήσει κατεπατήθη καὶ ἐλεηλατήθη καὶ συνεντρίβη καὶ ἐταπεινώθη ὑπὸ τῶν ἐπιδρομέων ἐχθρῶν, οἵτινες ἀπήλαυσαν τὴν ἀντιμισθίαν τῆς καθ' ἡμῶν ἐπιδρομῆς των καὶ μετὰ ἐπιτοκίων. Ἡμεῖς ὅμως ἐλπίζομεν καὶ αἰσιόδοξοῦμεν, ὅτι ὁ Παντοδύναμος Θεός, κηδόμενος καὶ φειδόμενος τοῦ ταπεινωθέντος ἱκανῶς ἔθους ἡμῶν, δὲν θέλει ἐγκαταλείπει ἡμᾶς εἰς τέλος ν' ἀπολεσθῶμεν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἄπειρα πλήθη τὰ ἐν τῷ ἔθνει ἡμῶν ἀναλάμπαντα, ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὰ τάγματα τῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ ἱεραρχῶν καὶ πάσης τάξεως κληρικῶν, τὰ νέφη τῶν μεγάλων μαρτύρων, ὁσιομαρτύρων, ἱερομαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν, ἢ ἀναρίθμητος χόρευς τῶν θεοφόρων Πατέρων τῷ ἐν ἀσκήσει καὶ θεαρέστῳ πολιτεῖᾳ διαλαμπάντων καὶ τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων, εισακούων τὰς ἱκεσίας καὶ παρακλήσεις αὐτῶν, ὡς καὶ τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς τῶν ἐπιζώντων εὐλαδῶν καὶ ἐναρέτων ὁμογενῶν μας ὀρθοδόξων χριστιανῶν, θέλει ἐπικαμφθῆ ἢ ἄκρα Αὐτοῦ φιλανθρωπία καὶ τελεία ἀγαθότης καὶ θὰ ἐξηποστείλῃ ἐφ' ἡμᾶς τὴν θεῖαν Αὐτοῦ ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν καὶ ὄχι μόνον δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ν' ἀπολεσθῶμεν τελείως, ἀλλὰ καὶ θὰ μᾶς δοξάσῃ καὶ θὰ μᾶς ὑπερυψώσῃ εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐὰν θερμῶς μετανοήσωμεν καὶ ἐξαιτήσωμεν τὴν συγχώρησιν τῶν ἔσων ἐσφάλαμεν ἔ-

ναντι τῆς θείας Αὐτοῦ δικαιοσύνης, τότε θέλει δεχθῆ τὴν μετάνοιάν μας καθὼς ἐδέχθη καὶ τῶν πάλαι Νινευιτῶν καὶ δὲν ἀπόλεσεν αὐτοὺς κατὰ τὴν θεῖαν τοῦ ἀπόφρασιν, τοὺς δὲ σοδομίτας διὰ νὰ ἐπιμένουν εἰς τὴν ἀκόλαστον καὶ ἀρρενομανῆ των ἀμαρτίαν, ἐβρέξε πῦρ καὶ θεῖον ἐξ' οὐρανοῦ καὶ κατέκαυσεν αὐτοὺς καθὼς μέχρι σήμερον ἢ νεκρὰ θάλασσα μαρτυρεῖ τὸ γεγονός τῆς πρὸς αὐτοὺς θεηλάτου ἐργῆς. Τὸν δὲ δίκαιον Ἄωτ διὰ τὴν σὴν ὥφρονα καὶ θεάρεστον αὐτοῦ πολιτείαν, τὸν διέσωσε μετὰ τῆς οἰκογενείας του πλην τῆς γυναικὸς του, ἥτις διὰ τὴν παρακοὴν τῆς στραφεῖσα νὰ ἴδῃ τὴν καιομένην χώραν ἐγένετο στήλη ἄλδς. Λοιπὸν μόνῃ ἢ πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἐν ἐπιγνώσει εἰλικρινῆς ἐπιστροφῆς θέλει μᾶς διασώσει ἐκ πάσης περιστάσεως καὶ τοῦ ἐπαπειλουμένου ἡμᾶς κινδύνου.

Ἱερομ. Δανιὴλ Δανιηλίδης.

Κατουνάκια Ἁγ. Ὀρους.

ΣΤΗΛΗ ΔΩΡΕΩΝ

— Σεβ. Μητρ. Γυθείου κ. Οἰτύλου κ. Δημήτριος Δρ. 20.000

— Παρθένιος Σκουρλῆς Ἱερομ. Μενιδίου Δρ. 6.000

— Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Σταματελάτος, ἐτέρου 10 συνδρομητὰς ἀπὸ τοῦ βου ἔτους.

— Συνδρομητῆς μας ἀπὸ ἐπαρχιακὴν πόλιν μᾶς ἔστειλε τὰ ἐξῆς βιβλία πρὸς πώλησιν, τὸ δὲ προῖόν τῆς πωλήσεως διατεθῆ ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

- 1) Συναξαριστῆς Νικοδήμου.
- 2) δύο τόμους τῶν ἀπάντων Χρυσοστόμου. α'—δ'.
- 3) Ταμεῖον Ὀρθοδοξίας.
- 4) Νέος Ἐθναυρὸς

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛ. ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 134 τοῦ ΙΑ'. ἔτους)

Ἡ σύζυγος τοῦ Κιουνερίκου, καλουμένη Ἡλδεγάρδη τοῦ Φιχτανβούργου, διεκρίνετο κατὰ τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ πνεύματός της· αὕτη γνωρίζουσα ἤδη νὰ ἐκτιμᾷ τὴν γενναίότητα τῆς Ρόζας, ἠσθάνετο δι' αὐτὴν τὴν τρυφερωτέραν ἀγάπην· ἄλλ' ἡ διαγωγή αὐτῆς τῇ ἐφαίνετο ἀνεξήγητος· ἐπίστευεν ὅτι ἀνεκάλυπτεν εἰς ὄλον αὐτῆς τὸ ἄτομον μυστησιωδές τι· ὑποσηρίξασα δὲ τὴν κεφαλήν αὐτῆς ἐπὶ τῆς χειρός της ἐσκέπτετο παντοιοτρόπως περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς νέας ταύτης.

«Πῶς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἡλδεγάρδη, ἡ θυγάτηρ ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρακῆως ἠδυνήθη ν' ἀποκτήσῃ τοιαῦτα αἰσθήματα; Τίς ἐδίδαξεν αὐτὴν, ἵνα ταῦτα ἐκφράξῃ μὲ τόσον εὐγενῆ τρόπον; Πόθεν τῇ προέροχεται ἡ χάρις τοῦ ὕφους καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας, μεθ' ἧς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἧτις δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν οὐδεμίαν στιγμὴν; Παρατηρῶν τις τὴν χάριν, ἦν κατέδειξεν εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας, ἤθελεν ἀδιστακτικῶς εἰπεῖ ὅτι ἡ νέα αὕτη καθ' ὄλον τὸν καιρὸν συναναστρέφεται μὲ ὑψηλὴν κοινωνίαν, καὶ ὅτι ἀνετραφῆ λίαν ἐπιμελῶς. Ἀληθῶς ἡ ἔκκληξις, ἦν πάντα ταῦτα τὰ πλεονεκτήματά της μοὶ προξενούσιν, ὑπερβαίνει σχεδὸν τὸν θαυμασμόν, ὅστις ἐγεννήθη εἰς ἐμὲ ἐκ τοῦ ἠρωϊσμοῦ της, τῆς κρίσεώς της καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς παρουσίας τοῦ πνεύματός της. Τίς δ' ἔστιν ἡ αἰτία, ἧτις ἔφερε τὴν νέαν ταύτην ἔν' ἀρνηθῆν τὰς προσφορὰς μου, ἐνῶ μάλιστα ἡ παρ' ἐμοὶ τύχη

της ἤθελεν εἶσθαι γλυκύτερα; ἴσως ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ αὐτῆς κεκοιμημένη τις αἰτία ἐνυπάρχει. Μὴ ἄρα γε ἠκολούθησε κακὴν ὁδόν; Μὴ ἄρα γε ὑπάρχει ἐν αὐτῇ μυστήριόν τι, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνακάλυψις ἤθελε τὴν κάμει νὰ ἐρυνθιάσῃ; Δὲν πιστεύω ποσῶς τοιοῦτόν τι, ἐν τούτοις θέλω ἐξετάσει πλησιέστερον, καὶ θέλω προσπαθῆσαι ν' ἀνακαλύψω τὸ αἶτιον.»

Ἐπεφόρτισε τὸν γέροντα φρουράρχον ἵνα ἐπαγρυπνῇ ἐφ' ὄλων τῶν πράξεων τῆς νέας ἀνθρακίδος, καὶ πάντοτε νὰ ἐπιτηρῇ αὐτήν· οὗτος δὲ ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν, καὶ πάντοτε ἀνέφερε περὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς τῆς νέας ἀνθρακίδος. Ἀλλὰ πρῶταν τινὰ ὁ ζηλωτὴς γέρον ἤλθεν ὄλος ἀσθμαίων, καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ἡλδεγάρδην ὅτι περὶ τὸ μεσονύκτιον, καὶ καθ' ἦν ὥραν πάντες οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ἐκοιμῶντο βαθέως, ἡ νέα ἀνθρακίς ἤλθε καὶ ἐπεσκέφθη τὸν ἐχθρὸν ἱππότην, καὶ ὅτι διῆλθεν ὀλοκλήρους ὥρας εἰς τὴν φυλακὴν αὐτοῦ, προσθέσας μάλιστα: «Τὸ πρᾶγμα μοὶ φαίνεται λίαν κατακριτέον καὶ ἐπικίνδυνον ἅμα. Ἡ κόρη αὕτη δύναται νὰ μᾶς ἐκθέσῃ εἰς μεγάλην δυστυχίαν, ἐὰν ὑποβηθῇ τὴν ὑπεκφυγὴν τοῦ αἰχμαλώτου ἱππότου. Τὸ ἀναγκαῖον θεῶδος διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην δὲν ἐκλείπει ἀπὸ τὴν αὐθάδη ταύτην νέαν. Ἐν τούτοις ἀγνοῶ εἰσέτι τὸ ἀντικείμενον τῶν συνδιαλέξεων αὐτῆς μετὰ τοῦ δεσμώτου ἱππότου, διότι κεκοιμημένος ὄπισθεν τῆς θύρας τῆς φυλακῆς, ἠκροαζόμην μὲν λίαν προσεκτικῶς, οὐδὲν ἄλλο ὁμῶς ἠδυνήθη ν' ἀκούσω εἰμὴ μόνον συγκεχυμένον ψιθυρισμόν.»

Πρὸς μίαν τοιαύτην ἀναφορὰν τοῦ γέροντος φρουράρχου, ἡ ἔκκληξις τῆς κυρίας τοῦ φρουρίου ὑπῆρξε μεγάλη. Ὁ Ἐδελβέρτης, ἔλεγεν αὕτη καθ' ἑαυτήν, εἶναι ὁ μέγιστος τῶν ἐχθρῶν μας, καὶ ὁ

θανάσιμος ἡμῶν ἐχθρός. Συχνάκις ὁ σύζυγός μου μοι ἐπέστηνε δι' αὐτὸν τὴν δυνατὴν προσοχὴν μου, ὅτε μάλιστα τὸν παρεκάλουν νὰ μὴ βασανίξῃ οὕτω τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἱπλότην. Ἄλλως τε ὁ Κιουνεργίκος μοι ὠμίλησε μὲ τόσον κακὸν τρόπον δι' αὐτὸν τὸν Ἐδελβέρτην, ὥστε δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οὗτος θέλει τρέφει καθ' ἡμῶν τὴν ζωηρότεραν ἐχθρὰν. Ἡ οἰκειότης τῆς ξένης ταύτης νέας μὲ τὸν μέγιστον τῶν ἐχθρῶν μας δὲν μοι ἀρέσκει. Πρέπει νὰ ὑπάγω ὅπως κατασκοπεύσω ἰδίους ὄμμασι.

Ἐσύστησεν εἰς τὸν φρούραρχον νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐφ' ὅλων τῶν διαβημάτων τῆς νέας ἀνθρακίδος, καὶ τὸν διέταξεν ἵνα ἔλθῃ ἁμέσως καὶ τὴν εἰδοποιήσῃ, ἅμα ἢ θελεν ἰδεῖ ἐπαναλαμβανομένην τὴν νυκτερινὴν αὐτῆς ἐπίσκεψιν ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ δεσμώτου ἱπλότου. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ Ἡλδεγάρδη ἔβλεπε καθ' ἐκάστην τὴν Ῥόζαν, τὴν μετεχειρίζετο μετ' ἰδιαιτέρας ἀγαθότητος, καὶ τῇ προσέφερε μύρια μικρὰ δῶρα.

Μετά τινος ἡμέρας ὁ γέρον φρούραρχος ἔλθων αἴφνης περὶ τὸ μεσονύκτιον πρὸς τὴν κυρίαν τοῦ Φιχτανβούργου ἀνέκραξε « τῶρά, εὐγενῆς μοι κυρία, τῶρα εἶναι ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ νέα ἀνθρακίς ἤλθεν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ ἱπλότου. » Αὕτη δὲ περιβληθεῖσα μετὰ σπουδῆς μαῦρον μεταξωτὸν ἐπανωφόριον, ἔσπευσε νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, ἐν ἣ ἐκρατεῖτο ὁ Ἐδελβέρτης. Πρῶτῳ ἦδη οὐχ ἔντιμον προᾶξιν, εἶπε καθ' ἑαυτὴν τὸ νὰ ἀκροάζηται τις κρυφίως ἔξωθεν τῶν θυρῶν εἶναι λίαν ποταπὴ καὶ ἀξιόμηπιτος προᾶξις· μ' ὅλα ταῦτα ἐὰν φέρωμαι τοιοῦτοτρόπως, ὑποχρεοῦμαι εἰς τοῦτο, διότι ἐνδιαφέρομαι εἰλικρινῶς ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς νεάνιδος ταύτης, καὶ συνάμα διότι εἶναι χρέος μου νὰ ἐπαγρυπνῶ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δρχ. 3.000
 Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ λοιπὰς, καὶ διὰ τοὺς ἱ. Νεοὺς δρχ. 5.000
 Ἐσωτερικοῦ σελίνια χαρτ. 10
 Ἀμερικῆς δολλ. 2

Ὁφειλόμενα συνδρομαὶ προηγούμενων ἐτῶν δρχ. 3.000

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαί, ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινῶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιεύματα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῶν συγγενῶν μου. Ἡ θύρα ἦτο ἡμίλειστος, καὶ τὸ φῶς ἐφώτιζε τὴν φυλακὴν. Οὐδεὶς λόγος ἠδύνατο νὰ τῇ ὑπεκφύνη, καὶ ἤκουσεν τὴν δὲ τὴν συνομιλίαν τῆς Ῥόζας μετὰ τοῦ Ἐδελβέρτου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ περιοδικὸν διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ὕλης πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν, δύνανται νὰ τὴν ἀποστέλλουν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς Βόλον.

Ὁραύτως παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλουν ἐγκαίρως καὶ τακτικῶς τὰς συνδρομάς των διὰ νὰ μὴ παρακωλύουν τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως, δεδομένου ὅτι, ὅπως ἐδηλώσαμεν καὶ ἄλλοτε, ἐξ ἐπιπέδου εἰσπράκτορα συνδρομῶν.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ἡ Κλίμαξ τοῦ Ἰωάννου, ἄδεται 15 χιλ. παν. 25 χιλ. δεσματ. Δραχ.	30.000
Τὸ Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκορδάτου.	» 15.000
Ἐγκόλιον Χριστιανοῦ (Ἐρμ. Ἐσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας	» 3.000
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βσιλείαν τῶν οὐρανῶν	» 2.500
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	» 2.500
Σωτηρία Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ ἄδεται 2.000 δεμένον	» 3.000
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἢ ὁ Στρατὴς (θρησκευτικὸν διήγημα)	» 1.600
Οἱ δύο παρακλητικοὶ Κανόνες τῆς Θεοτόκου	» 500
Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος,	
σῆμα μικρὸν τσέπης	» 600
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχὰι διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ. 104	» 1000
Ἀκολουθία τοῦ-μεγάλου ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων	» 500
Οἱ Ἀντάγια (ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ ἀνταρτῶν)	» 3.300
Οἱ πρῶτοι 5 τόμοι τῆς «Ἀγ. Βιβλιοθήκης» πανόδ. ἐκ ἰστοσ	» 15.000
Τὸ Ε'. ἔτος ἄδεται δραχ. 7 000 Τὸ ΣΤ'. (μόνον οἱ 10 μῆνες)	
Κυριακοδρομίον μετὰ εορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδεται	50.000
Ἐρμηνεῖα ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου	
τόμοι 11	δραχ. 50.000
Ἐγχειρίδιον συμβουλευτικὸν Νικοδήμου	» 15.000
Ἡ εὐτυχία ἐν τῇ ἀρετῇ, Στεφ. Παπαδημητρίου	» 4 000
Ἡ Ζωή, Τιμοθέου Ἀναστασίου, χαρτόδετον.	» 7.000
Ἐπεράσις ἢ ἀνασκευὴ τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ	
Νικηφ. Θεοτόκη, ἔκδ. Βιέννης αψ'δ'	» 50.000
Βίοι παράλληλοι Α. Ν. Γούδα, α' κλῆρος, δεσματόδετον	» 10.000
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως ἔκδ.	
Μόσχας, δεσματόδετον	» 20.000
Ἀδολεσχία Φιλόθεος, Εὐγ. τοῦ Βουλγάρεως, τ. α'-β', πλήρες τὸ ἔργον	» 50.000
Σύνοψις Κατηχητικῆ Ἰ. Ἱστορίας Π. καὶ Ν. Διαθήκης καὶ	
Ἐπιτομῆ Ἰ Ἱστορίας Μισ. Ἀποστολίδου καὶ τὰ δύο ἁμοῦ παν.	» 10.000
Διάγραμμα τῆς φιλοσ. τῆς Θεησκείας, Πύργου, λιπόδετον	» 6.000
Ὁ ἐν τῇ Μεγ. Ἐκκλησίᾳ δεσποτικὸς θρόνος Γ. Χριστοβέρρου, λιν.	» 4.000
Ἀληθοφωνήσεις μητριαί, Ν. Λογάδου, ἔκδ. Βενετίας χαρτόδ.	» 4.000
Ἐκλογή διαφόρων λόγων τοῦ Χρυσοστόμου ὑπὸ Ν. Καλογερά	» 10.000
Τὰ Ἰουδαϊκά ὑπὸ Σαμουὴλ Ραβ'λ ἀπλόδετον	» 8.000
Συνέκδημος ἱερατικὸς, ἀπλόδετον ἔκδοσις Μελίτης 1835	» 8.000
Δοκίμιον Ἐκκλ. ἱστορίας Δ. Κυριακοῦ, ἀπλόδετον	» 8.000
Ἐπιτομὴ Ἑλλην. Μυθολογίας, Κοντογόνῃ δεσματόδετος	» 15.000
Μελέται καὶ Λόγοι Ἐκκλησιαστικοὶ Ἰγν. Μωσχάκη. Ἡ φιλοσοφία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας Ἰγν. Μωσχάκη ἁμοῦ δεσματ.	» 35.000
Ἰερὸν Πηδάλιον δεσματόδετον	» 100.000
Συναξαριστὴς Νικοδήμου οἱ 6 πρῶτοι μῆνες χαρτόδ.	» 40.000
Τὸ μέγα Εὐχολόγιον, ἔκδοσις Βενετίας 1891	» 75.000
Ἐγχειρίδιον τοῦ Νικοδήμου καὶ ἡ ἱστορία Βαρθολαμ καὶ Ἰωάσαφ, Δαμασκηνοῦ, τὰ δύο ἁμοῦ δεσματόδετα	» 40.000
Θρησκευτικαὶ μελέται Μαυροκορδάτου ε' τόμος, δέσιμον πολυτελὲς ὄλο δέσμα	» 20 000
Θρησκευτικαὶ μελέται ὁ β' γ' καὶ δ' τόμ. πανόδ. ἀνά δρ. 15.000=	» 45.000

Καινή διδασχί, Μηνιαίον περιόδ. Μελετίου Ἀθηνῶν α' τόμος δερματόδετον	»	30.000
Χριστιανική ἠθική, Νεοφ. Βάμβα, ἔκδοσις Ν. Κεφαλά δερματ.	»	20.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, ἔκδ. Βιέννης 1807 ὄλο δερμ.	»	25.000
Πίναξ χρονολογικός, περιλαμβάνων τὰ πλέον ἄξια συμβάντα ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, πανόδετον	»	25.000
Ἀπαύγασμα τῆς Κοινωνίας Μ. Π. Περίδου, ἔργον ἀξιούστων, λινόδετον	»	20.000
Περί τῆς Ἀποστολικῆς Λειτουργίας Ἰακώβου, Χρ. Παπαδοπούλου	»	5.000
Ἱστορία Ἰ. Μ. Ζωροδόχου Πηγῆς Λογγ βάρδας, Σαγκριώτου	»	5.000
Ἀλέξανδρος ὁ Στῦλς, βιογραφικὸν σχεδίασμα, Κωνστ. Οἰκονομοῦ, τοῦ ἔξ οἰκονόμου	»	5.000
Περί εὐτυχίας, Α. Δ. Σιμωνῶφ	»	3.000
Πανηγυρικὸν τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατριδος ἀγωνισαμένων, Ε. Φραγγούδη, ἔκδοσις Βουκουρεστίου	»	4.000
Ἡ ἔκδοσις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ οἱ μάρτυρες τῆς ἀληθείας κληρικοί, Τιμοθέου Καλαβρύτων	»	3.000
Χριστιανικὸν ἡμερολόγιον, Εὐαγ. Κωσταρίδου Ἀρχιμ., ἔτη 1—4 ἕκαστον	»	5.000
Συμβουλὴ τριῶν Ἐπισκόπων, Ἀθῆναι 1836	»	3.000
Ἑβραϊκὴ ἀρχαιολογία, Κ. Καντογόνου	»	15.000
Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν, Π. Βράϊλα Ἀρμένη	»	15.000
Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὁμοίον τῆς Ἐκκλησίας, με ἐρυθρὰ καὶ μαύρα στοιχεῖα, δερματόδετον	»	25.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630	»	100.000
Ἐκκλησ. Ἱστορία, Μελετίου α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1783	»	100.000
Κυριακὰ δοκίμιον Ν. Θεοτόκη, 4 τόμοι πανόδετοι, ὁ α' Μόσχα 1796 α' ἔκδοσις, ὁ β' Βενετία 1831, ὁ γ' καὶ δ' Ἀποστόλων		
Ἀθῆναι 1854, οἱ 4 ὁμοῦ πανόδετοι	»	120.000
Ἐπιτομὴ φυσικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἴγινα 1843 δερμ.	»	25.000
Ἱστορία τῆς φιλοσοφίας, Κ. Μ. Κούμα, Βιέννη 1818	»	40.000
Σπαρτικὸν ἔντυπον. Κατὰ τῶν ἐπηρεαστῶν εἰς Χριστὸν πίστεως κλπ. Βιέννη 1804	»	25.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοανίου α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὄλο δερμάτινοι	»	50.000
Ἀλλῶς ποιμενικός, Λειψία 1780	»	60.000
Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν, ἐκ χειρογράφου ἀνεκδότου τῆς Ἰ. Μονῆς Σινᾶ, Κων)πολις 1870 δερμ.	»	50.000
Ἑρμηνεῖα 4 Εὐαγγελίων Θεοφυλ. Βουλγάρεως, Βενετία 1802	»	80.000
Εἰρημολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημὸς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ.	»	8.000
Συναξαριστῆς Νικοδήμου δερματοχαρτόδετον	»	100.000
Χρυσοστόμου τὰ ἅπαντα α. καὶ β. τόμ. δερματόδετα ἀμφότερα	»	80.000
Τσαμίον ὀρθοδοξίας χαρτόδετον	»	25.000
Νέος Θησαυρὸς πηλόδετον	»	40.000
Τετραεμιάγγελον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον	»	30.000
Ἡ Κωνσταντινουπολις Σχολ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ.	»	25.000
Τὸ Πνεῦμα τῆς θρησκείας, Λεβαδέως, δερματόδετον	»	40.000
Οἱ σεισμοὶ τῆς Χίου κ λ π. Σπ. Παγανέλη λινόδετον	»	15.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη τυπάλδου Ἀθῆναι 1839	»	30.000

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀνθολογία Θ. Φωκαέως τρίτομος, δ' ἔκδοσις Κωνσταντινουπόλεως 1851 δευτερότομος εἰς 3 τόμους	»	100.000
Μουσική Κινῆσις, τρίτομος, δευτερότομος εἰς ἕνα τόμον	»	60.000
Εἰρηολόγιον Τσικνοπούλου, δευτερότομος	»	20.000
Μουσικὸν δωδεκάημερον, δευτερότομος	»	20.000
Μουσικὸς θησαυρὸς τοῦ Ἑσπερινοῦ, Νεκταρίου ἀγιορείτου δευτερότομος	»	25.000
Ἱερὰ ὕμνων, Σακελλαρίου, ἔκδοσις 1914 πανόδοτος	»	50.000
» » » λειτουργία »	»	20.000
Αἱ δύο Μέλισσαι, Κυριζίδου, δευτερότομος	»	60.000
Εἰρηολόγιον καλλοφωνικὸν Θ. Φωκαέως, πανόδοτος	»	30.000
Ἀνθολογία Χουρμουζίου α' καὶ β' τόμος.	»	50.000
Δοξαστάριον ἀργόν, Ἰω. Πρωτοψάλτου, πλήρες δευτερότομος.	»	80.000
Δοξαστάριον Χουρμουζίου, πλήρες, δευτερότομος	»	50.000
Δοξαστάριον Γ. Βιολάκη » » μεταχειρισμένον	»	30.000

Συνδρομὴ ἑτησία	δραχ.	3.000
Διὰ τὰς Μονὰς γενικῶς καὶ διὰ τοὺς Ἱ. Ναοὺς	»	5.000
Ἐξωτερικοῦ	σελίγια χαρτ.	10
Ἀμερικῆς	δολλάρια	2
Ὅφειλόμενα συνδρομαὶ προηγουμένων ἐτῶν		
δραχ. 3.000 καὶ διὰ τὰς Μονὰς καὶ Ναοὺς	δραχ.	5.000

Διαδώσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τούτο και με δίκαιον
κῆπον και περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλφ
Ἰούλιος - Δεκέμβριος 1947

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλφ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Μία κοινή περιέργεια και ἕν ἀούνητες ἐνδιαφέρον ἐμφωλεύουν εἰς πολλούς, ὅταν ἀκούουν διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Οἱ μὲν τὸ θεωροῦν ὡς ἕνα ἐπίγειον παράδεισον, και εἶναι, και ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, οἱ δὲ ἔχουν τὴν περιέργειαν νὰ ἴδουν τί ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ οἱ μοναχοὶ και οἱ ἀσκηταὶ οἱ ἐλκύοντες τόσοι και τόσοι, ἰδίως μὴ Ἕλληνας, διὰ νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν. Τόσον οἱ περιεργοὶ ὅσον και οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔχουν πληρὴς δίκαιον. Ἀποβιβαζόμενός τις ἐκεῖ, εὐρίσκεται πάντοτε πρὸ νέου και ἀσυνήθους κόσμου, πρὸ κόσμου, ὅστις ἀπεναντίας δὲν ἔχει οὔτε τὴν περιέργειαν οὔτε τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἀκούσῃ διὰ τὸν κόσμον και τὰ ἐν κόσμῳ. Πρὸ κόσμου, ὅστις ζῆ μίαν μονήρη ζωὴν, ἀφωσιωμένος ἀπολύτως εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὴν προσευχὴν του νυχθήμερον, εἰς τὴν ἐργασίαν του, εἰς τὸ ἐργόχειρόν του. Εἰς τὸν κάθε ἐπι-

σκέπτην προκαλεῖ ἀμέσως μίαν σοβαρότητα και μίαν μυστικοπάθειαν. Εἰς τὴν ὁμιλίαν των εἶναι σαφεῖς, ἀπλοὶ, ἀπέριττοι. Ἡμεῖς οἱ ἐν κόσμῳ ζῶντες, ἔχομεν τὰ χεῖλη μας και τὴν καρδίαν μας νὰ διίστανται ἀπ' ἀλλήλων και ὁ, τι λέγουν τὰ χεῖλη νὰ μὴ τὸ ἐπικυρώνη ἡ καρδία και νὰ ἔρχωνται εἰς ἄκραν ἀντίθεσιν, ἐνῶ οἱ μοναχοὶ, τὰ χεῖλη των και ἡ καρδία των εἶναι ἀπολύτως σύμφωνα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἀπλότης τῆς καρδίας των και ἡ ἀκεραιότης τοῦ χαρακτήρος των ἐλκύουν ἀκούσιως τὸν ἐπισκέπτην. Εἰς αὐτοὺς πολὺ εὐκόλα δυνατόναι τις νὰ ἐμπιστευθῆ τὰ μυστικά τῆς ψυχῆς του, νὰ ἐξομολογηθῆ μετὰ ὄλον τὸ θάρρος και νὰ λάβῃ τὴν ἴσιν τὴν πνευματικὴν.

Οἱ ἅγιοι οὗτοι ἄνθρωποι διαίρουνται εἰς πολλὰς τάξεις, εἰς ἰδιορρυθμίτας, Κοινοβιάτας, Κελλιώτας, Καλυβίτας, ἡσυχαστάς, ἐρημίτας κ.λ.π. Ἐὰν ὁ ἐπισκέπτης κατορθώσῃ νὰ ἐπικοινωνήσῃ με ὅλας αὐτάς τὰς

τάξεις ἔχει νὰ πορισθῇ μεγάλας πνευματικὰς ὠφελείας. Καὶ λέγω ἂν κατορθώσῃ, διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ἰδίως οἱ ἡσυχασταὶ καὶ οἱ ἐρημίται, ζοῦν εἰς πολὺ ἀπόκρημα μέρη καὶ λίαν ἐπίφοβα, ὅπως εἶναι οἱ ἀσκηταὶ τῶν Καρουλιῶν καὶ τῆς Βίγλας τῆς Λαυριωτικῆς, ὅπου κατέρχονται εἰς τὰ σπήλαιά των καὶ ἀνέρχονται κρατούμενοι μὲ ἀλυσίδας.

Εἰς τὰς τάξεις αὐτάς, ὅπως καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τάξεις, εὐρίσκει τις ἁγίους πράγματι πατέρας, οἵτινες διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ νουθεσιῶν των πολὺ ὠφελοῦν τοὺς ἐπισκέπτας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ μελετημένοι καὶ ἔχουν ἀποστηθίσει κεφάλαια ὀλόκληρα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπως φέρ' εἰπεῖν Ἀβακούμ ὁ Λαυριώτης ἐκ τῆς Βίγλας, ὅστις ἀπαιστωσὶ ἀναφέρει κεφάλαια τοῦ Εὐαγγελίου ὀλόκληρα.

Θὰ συναντήσῃ βέβαια ἐκεῖ κανεῖς καὶ πνεύματα ἀντίθετα, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ἐληραέζηται ὁ ἐπισκέπτης, διότι ὁ Σατανᾶς ἐργάζεται περισσότερον ὅπου ἡ ἀρετὴ ἵσταται πολὺ ὑψηλά, φροντίζων νὰ τὴν καταρρίψῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ πᾶς τις ἐννοεῖ, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ἦτις ἀναμένει τὸν κάθε ξένον ἐπισκέπτην εἶναι θερμοτάτη, ἀπλὴ καὶ ἰνεπιτήδευτος καὶ ἡ περιποίησις ἀπροσωπόληπτος.

Καὶ τελευταῖον μία θερμὴ σύστασις πρὸς μίαν ἐπίσκεψιν.

Πρὸ παντὸς ἅς τὸ ἐπισκέπτωνται οἱ νέοι μας.

Θὰ ὠφεληθοῦν.

Σ.Σ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΡΙΘΝΟΣ

Ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ παγκοσμίου Κατακλυσμοῦ εἶναι ἔτη 2.222. Ἀπὸ δὲ τοῦ Κατακλυσμοῦ μέχρι τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας εἶναι ἔτη 3.318 (καὶ γίνονται ὅλα 5.540 κατ' ἄλλους 5.508 ὅπερ ὀρθότερον). Καὶ ἀπὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος θὰ εἶναι ἔτη 7.540 (ἦτοι 2.000 μ.χ.)

Μετὰ τὸν προφητευόμενον παγκόσμιον πόλεμον θὰ βασιλεύσῃ εἰς τὴν Κων)πολιν ὀρθόδοξος βασιλεὺς (Ἰωάννης ὁ Κομνηνός) 32 ἔτη. Ἀλλὰ καὶ τότε ἡ Ἐκκλησία πάλιν δὲν θὰ εἰρηνεύσῃ καὶ μετὰ ὀκτὼ ἔτη θὰ γεννηθῇ ὁ ἀντίχριστος ἀπὸ μίαν Ἑβραίαν πόρνην. Οὗτος πάλιν θὰ βασιλεύσῃ 32 ἔτη. Αὐτὸς κατ' ἀρχὰς θὰ ὑποκρίνεται ὅτι εἶναι θεοσεβής, ἔπειτα δὲ θὰ κάμνῃ ὅλως διόλου τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου ἔτι δὲ καὶ θαύματα κατὰ φαντασίαν, ὥστε καὶ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ θὰ κατεβάξῃ, διὰ νὰ πλανᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Ταῦτα δὲ θὰ πράττῃ εἰς διάστημα τριῶν ἑτῶν. Καὶ τότε θὰ ἔλθωσι νὰ κηρύττωσιν εἰς τὴν γῆν ὁ Ἐνώχ καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας τρεῖς ἔτη. Καὶ ὕστερον ἀπὸ ταῦτα θὰ γίνῃ τὸ τέλος τοῦ Κόσμου καὶ θὰ πορευθῶσιν οἱ μὲν δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ εἰς κόλασιν αἰώνιον.

(Ἀντεγράφη ἐκ τινος ἀρχαίου χειρογράφου τῆς Λαυριωτικῆς βιβλιοθήκης)

Σημ. Τὸ 1938 Μαΐου 2 ἐδημοσιεύθησαν ἐν Ἀθήναις εἰς ἐφημερίδα τινα τὰ ἐξῆς, ἐν οἷς ὁ καθορισμὸς τοῦ ἔτους 2 000 μ.χ. συμφωνεῖ ἀπολύτως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ὅπερ ἀναδημοσιεύομεν πρὸς παραλ-

ληλισμόν. Ἦτοι:

Ἡ συντέλεια τοῦ Κόσμου

Ἐσχάτως εἰς Ἀγγλικὸν Μοναστήριον εὐρέθη ἐν ἀρχαίῳ χειρόγραφῳ, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἀγίασαντα μοναχὸν Μαλαχίαν, γενόμενον Ἐπίσκοπον καὶ ἀποθανόντα τῷ 1148, καὶ τὸ ὅποιον εἶναι ἐξ ὀλοκλή-

ρου ἀφιερωμένον εἰς τὸ μέγα πρόβλημα ὅπου συγκινεῖ τὸν ἄνθρωπον, τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν ὁ Μαλαχίας καθώρισεν ὡς μέλλουσαν νὰ συμβῇ εἰς τὸ 2.000 ἔτος μ.χ. δηλαδή μετὰ 60 περίπου ἔτη.

(Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης)

ΠΕΡΙ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ

Ἄνθρωπε οἶδας σεαυτὸν τίς εἶ καὶ ποῦ ὑπάγεις,
ἢ μάτην σου τὸν δίαυλον τὸν τῆς ζωῆς παράγεις;
Βλέψον καὶ κατανόησον τοῦ Οὐρανοῦ τὰ κάλλη,
θαλάσσης τε τὸ μέγεθος καὶ γῆς, πόσον μεγάλη!
Γέγονεν ἡ εὐπρέπεια καὶ θαυμαστὴ καὶ ξένη,
ἦν περ κοσμοῦν τῶν τε φυτῶν καὶ ζώων οἷα γένη.
Δένδρα ποικίλα, πετεινὰ βριθοῦσιν εἰς τὰ δάση,
ἰχθύων γένη μύρια πλέουσιν ἐν θαλάσῃ.
Ἔχεις διδάσκαλον αὐτῆν τὴν κτίσιν τὴν παροῦσαν
καὶ τὸν Δημιουργὸν αὐτῆς τρανώς ὁμολογοῦσαν.
Ζήτησον οὖν ὡ ἄνθρωπε τίς ὁ προορισμός σου;
καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲ ποῖός ὁ ἐρχομός σου;
Ἦλθες ἐνταῦθ' ἀλλὰ θνητὸς ὑπάρχων θ' ἀποθάνης,
μὴ μάτην τὸν πολῦτιμον καιρὸν παρόντα χάνης.
Θέλεις νὰ γίνῃς εὐτυχῆς καὶ πλούσιος, τῷ ὄντι;
ἐπίρριψον τὴν μέριμναν ἐπὶ Θεῷ τῷ ζῶντι.
Ἴνα δὲ τὰ αἰώνια καὶ σὺ ἐπαπολαύσῃς,
μηδὲ μὴν ἐπιθυμῆς προσκαιροὺς ἀπολαύσεις.
Κήρυκα ἔχε ἐς αἰεὶ, ἵνα σὲ ἀφυπνίξῃ,
τὴν ὥραν τοῦ θανάτου σου ὡς σάλπιγξ νὰ σαλπίζῃ.
Λάβε δὲ τὴν ἐνθύμησιν ταύτην πιστὴν σου φίλην,
καὶ θέλεις ὅπως εὐδελυθῇ, κόσμου παντὸς τὴν ὕλην.
Μόνον δὲ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν σου νὰ φροντίσῃς,
εἰς τὸν Νυμφίον σου Χριστὸν ἀγνήν νὰ παραστήσῃς
Νῦξ εἶναι μία ζοφερά ἢ πρόσκαιρος ζωὴ μας,
ἐν ταύτῃ κινδυνεύει δὲ ἡ τάλαινα ψυχὴ μας.
Ξένη οὖσα κ' ἐξόριστος ἄνευ φωτὸς προσκόπτει,

ἐν σκότει ὀλισθαίνουσα οὐδέποτε προκόπτει.
 Ὅταν ὁμως τῆς πίστεως τὸ φῶς ταύτην φωτίσῃ,
 οὐδὲν τῶν ἐν τῷ σκότει τι ταύτην θέλει φοβίσει.
 Πάντοτε δὲ νὰ ἐρευνᾷς πιστῶς γραφὴν τὴν θεῖαν,
 καὶ ταύτην εἰς τὰς θλίψεις σου θάχῃς παρηγορίαν,
 Ρίζα ἀπάντων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαυτία.
 καὶ αὕτη γίνεται ἡμῖν κολάσεως αἰτία.
 Σὺ ὁμως ὡς ἐπίβουλον ταύτην νὰ θανατώσῃς,
 καὶ τὰ παμπόνηρα αὐτῆς τέκνα νὰ ἐξοντώσῃς.
 Τείχισον δέ σου τὴν ψυχὴν μὲ ταπεινοφροσύνην,
 κάλλυνον καὶ τὸ σῶμα σου μὲ ἄκραν σωφροσύνην.
 Ὑπερθεν πάσης κτίσεως ἀνύψωσον τὸν νοῦν σου,
 κάτωθεν πάντων τῶν βροτῶν ρίψον τὸν ἑαυτὸν σου.
 Φύλαξον τὴν ἀγάπην δὲ οὐχὶ πρὸς ἀγαπῶντας,
 πολλῶν δὲ μᾶλλον πρὸς ἐχθροὺς τοὺς σὲ κακῶς μισοῦντας,
 Χαίρει οὖν τότε ὅταν σὺ ταῦτ' ἅπαντ' ἀποκτήσῃς,
 ἐμὲ δὲ εἰς τὰς προσευχὰς τὰς σὰς μὴ λησμονήσῃς.
 Ψάλλε ἀεὶ πρὸς τὸν Θεόν, ὕμνους εὐχαριστίας.
 διότι σὲ ἐπλούτισε μὲ χάριτας τὰς θείας,
 Ὡ οἷα ὄντως ἀγαθὰ ἄνθρωπε θὰ κερδίσῃς!
 ἐπὶ τὸν προορισμὸν τὸν σὸν καλῶς τὸν ἐννοήσῃς.

Δανιὴλ ἱερομ. πνευματικὸς
 Κατουνάκια ἁγίου Ὁρους

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΤΟΜΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Κωνσταντῖνος Χ. Δουκάκης ἐγεννήθη ἐν Καλάμαις τὸ 1845 ἔτος καὶ ἐκεῖ ἐπεράτωσε τὸ Γυμνάσιον. Ὁ πατὴρ του Χριστόδουλος Δουκάκης ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ἐμπόρων τῆς πόλεως καὶ διὰ τὸ ἐμπορικὸν στάδιον προώριζε καὶ τὸν νεαρὸν Κωνσταντῖνον. Οὗτος ὁμως ἔχων ἐφесιν διὰ τὸν μοναχικὸν βίον, ἐσύχναζεν εἰς τὴν πλησίον τῆς πόλεως ἱερὰν Μονὴν Βελανιδιάς, ἐνθα ἦτο Ἡγούμενος ὁ ἀσκητικὸν ἔχων βίον Δανιὴλ Μασουρίδης, εἰς ὃν ἐγένετο ὑποτακτικὸς, διαμένων ὁμως ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ ἐν Καλάμαις. Εἰς τὰ 1874 ἀνεχώρη-

σε δι' ἅγιον Ὁρος ὅπου ὡς λαϊκὸς ἐπέστρεψε μετὰ δέμηνον διαμονήν. Τότε ἠγόρασε παρὰ τοῦ δημοσίου τὴν πλησίον τῶν Καλαμῶν κειμένην διαλελυμένην Μονὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ μὲ τὸν ἀρχαῖον ἀγιογραφημένον ναόν, τὸ διαυγὲς ὕδωρ τῆς κρήνης εἰς τὴν περιοχὴν τῆς καὶ ἐκεῖ ἐκάθη Μοναχὸς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου Βελανιδιάς Δανιὴλ, μετονομασθεὶς Κωνσταντῖνος, ἔφερε δὲ ἐξ Ἁγίου Ὁρους τὸν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ Ἱερομόναχον καὶ πνευματικὸν Ἀλέξιον.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην περὶ τὸ 1880 ἀνεπτύχθη σπουδαία πνευματικὴ κίνησις

εις τὴν μέχρι τότε ἔρημον Μονὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Οἰκοδομήθησαν κελλία, ἐκάστην δὲ ἐσπέραν Σαββάτου πλήθος κό-

σμου ἔτρεχεν εἰς τὴν τελομένην ἀγρυπνίαν καὶ πλείστοι ἐξωμολογοῦντο εἰς τὸν σεβάσιμον πατέρα Ἀλέξιον. Ἀτυχῶς ὁ μι-

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΔΟΥΚΑΚΗΣ (μοναχός)

σάκαλος δαίμων ἐφθόνησε τὴν ἀναπτυχθεῖσαν πνευματικὴν κίνησιν καὶ τὸ 1885 οἱ μεγάλοι σεισμοὶ τῆς Μεσσηνίας κατέστρε-

ψαν ἐκ θεμελίων τὴν πνευματικὴν αὐτῆν ὄδον, ἔμεινε δὲ μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ἔμεινε πάλιν ἔρημος

ἡ Μονὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καὶ ὁ Πατὴρ Ἀλέξιος προσελήφθη ὡς ἐφημέριος εἰς τὴν ἐν Καλάμιας Μονὴν τῶν Καλογραιῶν ὅπου μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν. Ὁ πατὴρ Κωνσταντῖος ἐγκατεστάθη ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἀνέλαβεν ἄλλους πνευματικούς ἀγῶνας. Μένων ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἐξέδωκε τὸν βίον τοῦ διδασκάλου Ἱερομονάχου Γερασίμου Παπαδοπούλου Ἰδρυτοῦ τῆς Μονῆς Καλογραιῶν, καὶ τὸ ἀσκητικὸν βιβλίον «Οἱ Ἀδάμαντες τοῦ Παραδείσου», ὡς καὶ τὸ περὶ Συνεχοῦς Μεταλήψεως (περὶ οὗ ἴδε τὸ ἐμὲν ἔργον «Ὁ Ἅγιος Ἱερόθεος ὁ Ἰσσηρίτης» ἐν Γρηγ. Παλαμᾷ Θεσσαλονίκης 1946). Ἐν Ἀθήναις δὲ μένων, ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Λόγου τοῦ διδασκάλου Ἀποστόλου Μακράκη, ἀνέλαβε μεγαλοῦργον ἔργον ἰδίᾳ δαπάνῃ ὡς ἐρανοστής καὶ ἐκδότης τοῦ δεκατετρατόμου ἔργου «Ὁ Μέγας Συναξαριστής» ἧτοι δώδεκα τόμοι τοὺς βίους τῶν Ἁγίων τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ δύο τόμοι τοῦ Τριψύδιου καὶ Πεντηκοσταρίου. Αὕτη ἡ «Μεγάλῃ Συλλογῇ» ἧτοι ὁ κατὰ πλάτος βίος τῶν Ἁγίων πάντων τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἡ ἐκδοσις ἤρχισεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1888 ἐκ τοῦ τυπογραφείου Α. Καλλαράκη καὶ Ν. Τριανταφύλλου (κάτωθι τοῦ Δημαρχείου). Τὸ ἔργον εὐστόχως ὠνομάσθη μὲ τὰ ὀνόματα τῶν 12 πολυτίμων λίθων τῆς ἀποκαλύψεως (21, 22) καὶ τῶν δύο οὐρανίων σωματίων Ἡλῖος καὶ Σελήνη (ἀποκ. 21, 23). Τὸν δεῦτερον τόμον, Σάπφειρος (Φεβρουάριος, συνεξέδωκε μὲ τὸν μοναχὸν Ἀντώνιον Σ. Γεωργίου, ὃν δικαιολογεῖ ὅτι παρέλαβεν ὡς συνεκδότην πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς μεγάλῃς ἐργασίας, ἀλλ' εἰς μόνον τοῦτον τὸν τόμον, διότι ἔλοι οἱ κατόπιν τόμοι ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ἐκδότου, διήρχησε δὲ ἡ ἐκδοσις μέχρι τοῦ 1897 ὅτε ἐξεδόθη ὁ 14ος καὶ τελευταῖος τόμος «ἡ Σελήνη», ἧτοι αἱ ἑορταὶ τοῦ

Πεντηκοσταρίου.

Κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐγκατάστασίν του ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Λόγου συνέδησαν ἡ ἀποσκίρτησις τῶν Μακρακικῶν Κληρικῶν. Ὁ Κωνσταντῖος ἔμεινε σταθερὸς εἰς τὸν διδασκαλόν, ἠναγκάσθη ἕως, ἵνα ἀποφύγη ἐνοχλήσεις, νὰ καταφύγῃ εἰς ἄλλο τέχνασμα. Ἐνῶ μέχρι τοῦδε ὑπεγράφετο «Κωνσταντῖος Δουκάκης Μοναχός» καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐγκρίνουσα τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἔργου περὶ Συνεχοῦς Μεταλήψεως τὸ 1886 ἔτος, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Ὀσιώτατον Μοναχὸν Κωνσταντῖον Δουκάκη, ὡς τοιοῦτος δὲ Κωνσταντῖος Δουκάκης ὑπογράφει τὴν ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1886 πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀναφορὰν αἰτούμενος τὴν ἐγκρίσιν, ὡς τοιοῦτος δὲ ὑπογράφεται καὶ εἰς τὰς προηγουμένας ἐκδόσεις τοῦ τὴν βιογραφίαν τοῦ Γερασίμου Παπαδοπούλου καὶ τοὺς «Ἀδάμαντας τοῦ Παραδείσου», ἐνῶ εἰς τὸν Ἰασπιν τὸν πρῶτον δηλ. τόμον τοῦ δεκατετρατόμου ἔργου, ὑπογράφεται «Κωνσταντῖνος Δουκάκης Προσκνητής». Ὡς προσκνητῆς τοῦ Ἁγίου Τάφου εἶχε τρεῖς φορές μεταβῆ συλλέξας ὀλικὸν διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Συναξαριστοῦ ὡς εἶχεν ἄλλας τρεῖς φορές μεταβῆ διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ. Τὴν τελευταίαν φορὰν ὅπου μετέβη εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1904 ἔλαβε τὸ μέγα ἀγγελικὸν σχῆμα μετονομασθεὶς «Κορνήλιος Μοναχός Ἀγιορείτης» καὶ οὕτως ἐπανῆλθεν εἰς τὸν μοναχικὸν δίαυλον, ἐξ οὗ τύποις ἀπεμακρύνθη, ἵνα δυνηθῇ μένων ἀπερίσπαστος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ 17 ἔτη καὶ ἐκδόσῃ τὸ σπουδαῖον δεκατετρατόμον ἔργον «Μέγας Συναξαριστής», πολλὰ ἀνέκδοτα ἔργα συμπεριλαβὼν εἰς τὸν κατὰ πλάτος βίον τῶν Ἁγίων.

Ἀποπερατώντας τὴν ἐκδοσιν τῆς «Μεγάλῃς Συλλογῆς» καὶ ἐπαγγελθὼν ἐξ

Ἁγίου Ὁρους ὡς Κορνήλιος Μοναχός, ἐγκατεστάθη ἐν τῷ ἰδιοκτήτῳ κτήματι ἐν τῇ παραλίᾳ Καλαμῶν ἔνθα ἀπὸ ἐτῶν εἶχεν οἰκοδομήσει καθὼν εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἱεροθέου τοῦ Ἰβηρίτου. Ἐκεῖ ἐφησυχάζων ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως τὸ 1908 ἔτος ἐν ἀκμαίᾳ εἰσέτι ἡλικίᾳ. Ὁ Μοναχὸς Κορνήλιος διεκρίθη καθ' ὄλον αὐτοῦ τὸν ἀσκη-

τικόν βίον διὰ τὴν φιλοπονίαν, φιλαναγνώστης καὶ φιλακόλουθος καὶ νηστευτῆς τυγχάνων, διήλθε τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς πνευματικὰς ἀσχολίας πολλὰ καὶ δαπανήσας δι' αὐτάς.

Ἐν Καρδίτῃ

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος Ἱεζεκιήλ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

· ΤΟΥ ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

κ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν ἐξαρχίαν τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου.

Σεβασμιώτατοι,

Εἶμαι εὐτυχὴς διότι ὑποδέχομαι Ἐμᾶς ὡς πρῶτος Διοικητῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς φιλιππίνης καὶ δοξασμένης πατρίδος μας, κατόπιν τῆς ἀπαισίας μνήμης δουλείας, ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος καὶ τοῦ Ἁγιορειτικοῦ κόσμου ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ Ναφ τοῦ Πρωτάτου, τὸν ὁποῖον εὐσεβεῖς Βασιλεῖς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸ χιλίων καὶ πλέον ἐτῶν ἐθεμελίωσαν.

Ἡ ἔλευσίς σας ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς ὀρθοδοξίας ἀποδεικνύει πασιφανῶς τὴν μεγάλην σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἀποδίδει ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρὸς τὸ Ἁγιώνυμον Ὄρος διὰ τὴν πνευματικὴν ἐξύψωσιν αὐτοῦ, ἵνα διατηρηθῇ ὁ σπουδαῖος παράγων τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ διακρίνῃ τὰς προσπαθείας μου πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν ὅτε πρὸ ἔτους καὶ πλέον ἐξήτησα τὴν ἔλευσιν ἐξαρχίας τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει πρὸς τόνωσιν, ἐπαναλαμβάνω, τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν Ἁγιορειτῶν διότι πιστεύω ἀπολύτως ὅτι τὰ πάντα ἐξ

αὐτοῦ καὶ μόνον ἐξαρτῶνται.

Γνωρίζετε περισσότερον ἐμοῦ ὅτι ὁ Ἱερός οὗτος τόπος δὲν φέρει τὸν τίτλον αὐτοῦ κατ' εὐφημισμὸν, ἀλλὰ διότι καθήγιασαν αὐτὸν οἱ Ἅγιοι Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀκάκιος, Ῥωμανός, Νήφων, Νεκτάριος καὶ πληθὺς ἄλλων Ἁγίων, Ὁσίων καὶ Πατέρων, καὶ ἔχομεν ὑποχρέωσιν, πάση θυσίᾳ, νὰ διατηρήσωμεν τὸ Ἁγιὸν Ὄρος, τὸ ὁποῖον συνδέεται καὶ μετὰ τὰ πεπρωμένα τοῦ Ἔθνους μας.

Σεβασμιώτατοι, διαβεβαιῶ Ἐμῖν ὅτι σχεδὸν ὅλοι οἱ πατέρες καὶ σήμερον, παρὰ τὰ ἀντιχριστιανικὰ καὶ ὀλιστικὰ ρεύματα, τὰ ὁποῖα διέρχονται κατὰ ἀνεξίτηστον θείαν βούλησιν μακρὰν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἶναι ἀληθινοὶ συνεχισταὶ τῶν θείων παραδόσεων τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Μοναχισμοῦ τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου καὶ Παχωμίου.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ σοφὴ Ἐμῶν Ἀρχιερατεία ἐγγυᾶται ἀπολύτως τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὅλης Ἐμῶν ἀποστολῆς, ἔχοντες καὶ τὴν ἀμέριστον συνδρομὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἡ ὁποία πάντοτε παρακολου-

θεῖ ἀόκνως καὶ χριστιανικώτατα τὰ ζητήματα τῶν Μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Διοίκησις ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐλεύσεώς της δὲν ἐφείσθη κόπων καὶ προσπλαθειῶν διὰ νὰ συντελέσῃ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν εὐμάρειαν ὄλων τῶν Πατέρων, Μοναστηριακῶν καὶ ἑξαρχημάτων, ἵνα ἀπερίσπαστοι οἱ Πατέρες ἐπιδίδωνται εἰς τὰ ἔργα των, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ θεία πρόνοια τοὺς ἔταξε. Θὰ ἦτο παράλειψις εἰς ἐμὲ εἰδὼν δὲν ἀνέφερα ὅτι ἐν τῇ προσπαθείᾳ μου πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶχα ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, πρὸς ἣν ἐκφράζω ἐπισήμως τὰς θερμὰς μου

εὐχαριστίας.

Ἡ λύσις, Σεβασμιώτατοι, ζητημάτων ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, διὰ τοὺς ἔχοντας βαθεῖαν πίστιν πρὸς τὸν Δημιουργὸν τῆς Οἰκουμένης, πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἱεροῦ Τάγματος τοῦ Μοναχισμοῦ, πρὸς τὴν ἀκημοσύνην, πρὸς τὴν ταπεινότητα, εἶναι εὐκολωτάτη καὶ πιστεύω ἀκραδάντως ὅτι τοιοῦτους Πατέρας θὰ, συναντήσητε ἀξίους τῆς θείας ἀποστολῆς των καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Μητρὸς τοῦ Χριστοῦ τῆς Προστάτιδος ὄλων τῶν Χριστιανῶν καὶ εἰδικώτερον τοῦ Ἁγίου Ὁρους, θὰ φέρητε εἰς πέρας τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς σας.

Ἡ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Ἡ Σεβαστὴ ἐξαρχία διὰ τοῦ προέδρου αὐτῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως κ. Γενναδίου ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς.

Ἅγιοι Πατέρες,
Ἐξοχώτατε κ. Διοικητὰ

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν γενομένην πρὸς ἡμᾶς, Ἀντιπροσώπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑποδοχὴν. Κομίζομεν πρὸς ὑμᾶς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Κατὰ τὴν ἐξόχως ἱερὰν καὶ ἱστορικὴν αὐτὴν στιγμὴν στρέφομεν τὸν νοῦν καὶ τὴν φαντασίαν μας πρὸς τὰ βάθη τῶν αἰώνων. Ἐκεῖ συναντῶμεν τοὺς πρώτους ἀγωνιστὰς τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, οἵτινες ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους, ἀνεδείχθησαν σεπτοὶ φύλακες καὶ φρουροὶ τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ιδανικῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτοὶ μετέβαλον τὸ Ὄρος τοῦτο παρόμοιον πρὸς

ἐκεῖνο, ὅπου πρὸ τόσων αἰώνων ἀντήχησαν τὰ διδάγματα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς θρησκείας μας. Φαντάζομαι τὸν πρῶτον ἀσκητὴν πρὸ τῆς ὀργανώσεως τοῦ ὁμαδικοῦ ἀσκητικοῦ βίου καὶ πρὸ τῆς ἱδρύσεως ναῶν, ἀσκητὴν μεμνημένον εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων τοῦ ἑνάτου αἰῶνος ἐν Βυζαντίῳ, νὰ στέχη ἔμπρὸς εἰς μίαν χαράδραν ποῦ τὴν διασχίζει τρεχούμενον διαυγὲς ὕδωρ. Ἐκεῖ μὲ εὐλαβῆ στάσιν νὰ προσεύχηται ψελλίζων τὰ λόγια τοῦ προφητὰνακτος, «ὁ ἔξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραξιν ἀναμέσον τῶν ὀρέων διελύσσονται ὕδατα.» Συνεχίζων τὴν προσευχὴν του ἀναβαίνει εἰς μίαν κορυφὴν τοῦ Ἄθω ὁπόθεν βλέπει τὸ θέαμα τῆς ἀπεράγτου θαλάσσης, προσφέρει τὸν στίχον «αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος, ἐκεῖ ἔρηπτα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ζῶα μι-

κρά μετὰ μεγάλων». Αἰσθανόμενος ὁ μορφωμένος ἄσκητης πῶς τὸ σύμπαν ἀντανακλοῦσε μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ἐσωτερικῆς του ὑπάρξεως, ἐπεσφράγιζε τὴν ἐν τῇ φύσει προσευχὴν του μετὰ τὸ Δαυϊτικὸν ἐψύμνιον. «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Οἱ καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀσκητοῦ αὐτοῦ διαπαιδαγωγηθέντες καὶ μορφωθέντες Μοναχοί, διέδωκαν τὰ καθαρὰ καὶ ἀνθρωπιστικὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ, ἐνίσχυσαν τοὺς περιοίκους ἐν τῇ πίστει, παρηγόρησαν τοὺς ὀλιγοψύχους, ἐνεδυνάμωσαν τοὺς ἀσθενεῖς μετὰ τὴν πραγματικὴν χριστιανικὴν των πολιτείαν, ἀπέκτησαν τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἀνάγλυφον περιέγραψεν ὅταν εἶπεν: «Ὁς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν».

Γίνεσθε συνεχισταὶ τοῦ ἔργου τῶν μεγάλων ἰδρυτῶν τῶν Μονῶν σας, κρατήτε ἄσβεστον τὴν δᾶδα τοῦ Εὐαγγελικοῦ Φωτός. Στρέφετε τὸ βλέμμα σας προσεκτικὸν πρὸς τὴν ἐπτάφωτον πνευματικὴν λυχνίαν ποῦ ὀνομάζεται Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Διὰ τῆς διδασκαλίας δὲ τοῦ παραδείγματός σας γίνεσθε συντελεσταὶ καὶ οἰκοδόμοι τοῦ οἰκοδομήματος τῆς διαρκοῦς εἰρήνης. Τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ θέλει ἰσχυρὰ,

ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ θεμέλια. Οἱ θεῖοι ἄνθρωποι τῶν ὄπλων εἶναι προσωρινοί, τὰ δὲ ἀποτελέσματα ἀνωτέρας ἀνθρωπιστικῆς διαπαιδαγωγήσεως μόνιμα. Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ δὲν βασίζεται ἐπὶ χαρτίνων μνημείων. «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν», εἶπεν ὁ Χριστός.

Δέχθητε ἀντάξιοι τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον δεικνύει διὰ σᾶς, διὰ τὰ σκηνώματά σας, ἴσσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὅσον καὶ ἡ Σεβαστὴ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις. Ἐργασθῆτε ἐν ἀρμονίᾳ μετ' ἡμῶν πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Τόπου εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν θέσιν. Νὰ γίνῃ μεταστοιχείωσις ἐπὶ τὰ βελτίω, κατὰ τὴν ἔκφρασιν μεγάλων ἀντιπροσώπων τοῦ μοναχικοῦ βίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ὡς σκιαῖ τῶν ἀποικοιμένων ἰδρυτῶν καὶ ἄλλων ἡγιασμένων μοναχῶν, σηκώθητε ἀπὸ τὸ μνημα σας διὰ νὰ ἰδῆτε πῶς ἡ ἀρετὴ δὲν ἀποθνήσκει. Ἴδου οἱ συνεχισταὶ σας μετὰ τὰ διδάγματά σας, μετὰ τὸν ἅγιον βίον σας, ἐστήσατε βωμὸν ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως, τὸν ὁποῖον οὔτε οἱ ποταμοὶ, οὔτε οἱ ἄνεμοι, οὔτε αἱ βροχαὶ, οὐδ' αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ χρόνος θὰ καταρτίψῃ.

Μιμηθῶμεν πάντας αὐτούς. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΝ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ κ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἄριθ. Πρωτ. 362

Ἐντιμότητε κ. Δημήτριε Παπαδημητρίου, Διοικητὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν τῆς Ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἐντιμότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Παρὰ τῆς αὐτόσε, πρὸς ἐπικοινωνίαν καὶ ἐπὶ κόπου μελέτην καὶ ἐξέτασιν τῶν προβλημάτων καὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς καθόλου, μετὰ τὴν μεσολαβήσασαν τοῦ πολέμου περίοδον, ζωῆς τοῦ Ἱεροῦ Τόπου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εὐαγῶν Σκηνωμάτων

ἀφικομένης καὶ ἄρει ἐνταῦθα ἐπανακαμψάσης ἡμετέρας Πατριαρχικῆς ἐξαρχίας ἢ Μήτηρ Ἐκκλησία μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης ἐπληροφορήθη ὅσα τε ἡ Ὑμετέρα Ἐντιμότης, πρῶτος μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου καὶ τὰς ἐπακολουθησάσας αὐτὸν ἐσωτερικὰς ταραχὰς Πολιτικὸς Διοικητῆς τοῦ Ἀγιωνόμου Ὁρους, μετὰ ζήλου καὶ φιλοτιμίας πολλῆς καθόλου ἐργάζεται πρὸς τὴν καλὴν τῶν ἐκάστοτε προκυπτόντων ἐν αὐτῷ ζητημάτων ἐπιλύσιν καὶ διευθέτησιν καὶ ὅσα ἰδιαιτέρως, πρὸς ἐπιτυχὴ τοῦ ἀνατεθέντος τῇ Ἐξαρχίᾳ ἔργου διεξαγωγὴν, ἐπράξατε, προφρόνως τὴν ἑαυτῆς ἐν παντὶ παρασχοῦσα συναντί-

ληψιν καὶ πᾶσαν ἅμα διευκόλυνσιν.

Τὴν εὐαρέσκειαν ταύτην τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν, ἄσμενοι ἐκφράζοντες πρὸς τὴν ὑμετέραν Ἐντιμότητα διὰ τοῦ παρόντος Πατριαρχικοῦ ἡμῶν Γράμματος, ἐπιδαιφιλεύομεν αὐτῇ τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν καὶ αἰτούμεθα τὰ κράτιστα παρὰ Θεοῦ, παρ' οὗ καὶ τὰ ἔτη αὐτῆς εἴησαν ὡς πλείιστα, ὑγιεινὰ καὶ εὐφρόσυνα.

α.μ.ζ' Ἰουλίου ιε'

Ἀντὶ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, ἀπουσιαζούσης, ὁ Πατριαρχικὸς Αὐτῆς Ἐπίτροπος

† Ὁ Πριγκηποννήσου Δωρόθεος

Α Π Ο Κ Ρ Ι Σ Ι Σ

Τοῦ Πατριάρχου Γενναδίου πρὸς τὸν Ἀμηρᾶν Σουλτάνον
Μεχμέτ. ἐρωτῶντα περὶ τῆς πίστεως ἡμῶν

Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 113 χειρογράφου Κώδικος τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱεράς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, ἀντιγραφὴν καὶ σταλὴν ὑπὸ τοῦ Γέροντος Βασιλείου Κακαλλινού.

(Συνέχεια ἐκ τῆς Σελίδος 18)

Κεφάλ. ιδ'.

Ὅτι ἐπροφήτευσαν οἱ προφῆται τῶν Ἰουδαίων (οὓς στέργομεν καὶ ἡμεῖς) τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ὅσα ἐποίησε καὶ ὅσα ἐγένετο ἐπ' αὐτῷ καὶ ὅσα ἐποίησαν ὕστερον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ τῇ δυνάμει αὐτοῦ, ὁμοίως ἐπροφήτευσαν καὶ τὰ μαντεῖα τῶν Ἑλλήνων, συγχωρήσει Θεοῦ καὶ οἱ ἀστρονόμοι τῶν Περσῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ ταῦτα πάντα μετ' εὐφημίας μεγάλης τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὅτι πᾶσαι αὐταὶ αἱ προφητεῖαί εἰσιν ἀπαράγραπτοι, ἔχομεν δεῖξαι.

Κεφάλ. ιε'.

Ὅτι αἱ γραφαὶ πᾶσαι τῆς πίστεως ἡμῶν συμφωνοῦσιν ἐν πᾶσι, διότι εἶχον οἱ γράψαντες αὐτὰς ἓνα διδάσκαλον, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἄλλως γὰρ ἔμελλον ἐν τισὶ διαφωνεῖν.

Κεφάλ. ις'.

Ὅτι ἐδέξαντο ταύτην τὴν πίστιν (νέαν οὖσαν καὶ παράδοξον) οἱ ἄνθρωποι πανταχοῦ μετὰ σπουδῆς καὶ κινδύνων πολλῶν καὶ οὐ μόνον ἰδιῶται καὶ ἄμαθεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ φηόνιμοι καὶ σοφοὶ καὶ διὰ τοῦτο κατελύθη τελείως ἡ πλάνη τῶν δαιμόνων.

Κεφάλ. ιζ'.

Ὅτι ἡ πίστις αὕτη οὐδὲν περιέχει

ἀδύνατον, οὐδὲν ἀσύμφωνον, οὐδὲν σωματικόν, ἀλλὰ πάντα πνευματικά καὶ ἔστιν ὁδὸς φέρουσα τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς αἰωνίου.

Κεφάλ. ιη΄.

Ὅτι ὅσα λέγουσι τινὲς κατὰ τῆς πίστεως ταύτης, δυνάμεθα λύειν αὐτὰ ἅπαντα εὐκόλως τε καὶ εὐλόγως.

Κεφάλ. ιθ΄.

Ὅτι τῇ πίστει ταύτῃ ἐπολέμησαν διὰ πολλῶν τιμωριῶν καὶ φόνων οἱ τότε Βασιλεῖς καὶ οἱ ἑπαρχοὶ αὐτῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ χρόνους, πολύθθου ὄντες καὶ εἰδωλολάτραι καὶ οὐδὲν ἴσχυσαν ἀλλ’ ἐνίκησεν ἡ πίστις καὶ διαμένει μέχρι τοῦ νῦν, κἂν ἐλθὼν ὁ Κύριος εὐρήσει αὐτήν· καὶ εἰ μὴ ἦν ἡ πίστις ἐκ θελήματος Θεοῦ, διελύθη ἂν τότε εὐκόλως, αὐτῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν δόξα. Ἀμήν.

Κεφάλ. κ΄.

Καὶ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἀναμεταξὺ ὁμιλήσαντες, ἐπαγγελίας πολλὰς ἐπηγγείλατο δοῦναι αὐτῷ, ὡς δὲ ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἐξελθεῖν τὸν Πατριάρχην ἐκ τοῦ παλατίου, ἐκβαλὼν ὁ ἀμηνῶς δέδωκεν αὐτῷ δῶρον, τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο δεκανίκιον. παρακαλῶν δέξασθαι αὐτῷ καὶ συγκατήλθεν αὐτῷ ὁ ἀμηνῶς ἕως τῆς αὐλῆς κάτω, θέλοντος καὶ μὴ θέλοντος τοῦ Πατριάρχου καὶ τὸν ἵππον εὐτρεπισμένον ἰδὼν, ὃν διὰ προσταγῆς τοῦ Βασιλέως ἠτοιμάσαν, ἀνέβη ἐπ’ αὐτοῦ καὶ προσέταξε πᾶσι τοῖς ἄρχουσι τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, ἵνα ἐξέλθωσιν εἰς συνοδείαν αὐτοῦ καὶ ἄχρι τοῦ σεπτοῦ ἀποστολίου, συνῆλθον τινὲς προπορευόμενοι καὶ τινες ἐπόμενοι αὐτῷ.

αὐτὸ γὰρ τὸ τῶν ἀποστόλων τέμενος δέδωκεν ὁ ἀμηνῶς εἰς Πατριαρχεῖον, τὸν δὲ περικαλλῆ καὶ θεῖον ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, τὸ περιβόητον κειμήλιον, τὸν οὐρανὸν τὸν ἐπίγειον καὶ τὸ ξένον ἄκουσμα, ἐποίησεν ὁ ἀλιτήριος ἴδιον αὐτοῦ προσκύημα· ὁ δὲ ἐν Βλαχέρναις θαυματουργὸς ναὸς ἐμπερησμένος ὑπῆρχεν ὡς προεγράφη. Ποιήσει δὲ ὁ Πατριάρχης ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ βραχύν τινα καιρόν, ἔπειτα θεωρῶν, ὅτι ἐν ἐκείνοις τοῖς μέρεσι τῆς πόλεως οὐδεὶς τῶν ἀθλίων Χριστιανῶν ἐγκατελείφθη ὡς φοβηθεὶς μή τι ἐναντίον συμβῆ διὰ τὴν ἐρημίαν (ἐν μιᾷ γὰρ τῶν ἡμερῶν ἀγαρηνός τις εὐρέθη πεφονευμένος ἐν τῷ τοῦ ναοῦ προαυλίῳ) καὶ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας ὁ Πατριάρχης τὴν Μονὴν τοῦ παμμακαρίστου ἤτησεν καὶ ἐδωρίσθη αὐτῷ τοῦ εἶναι εἰς κατοικίαν ἑαυτοῦ. Ἐν ἐκείνοις γὰρ τοῖς μέρεσιν ἐναπέμειναν τινὲς ὀλίγοι Χριστιανοί, τὰς δὲ ἐνυπαρχούσας ἐν τῇ παμμακαρίστῳ μοναχάς, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου Προδρομοῦ, τοῦ ἐν τῷ τρούλλῳ προσέταξεν ἀπελθεῖν, ὅπου ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ ρινότιμῆτου ἡ πενθέκτη ἀγία Σύνοδος συνήθροιστο, παλάτιον γὰρ περιφανὲς τῷ τότε καιρῷ ὑπῆρχεν ἐγγύς που τῆς παμμακαρίστου κατὰ τὸ βόρειον μέρος· αὐτὸς δὲ ὁ ἀλιτήριος καὶ φθορεὺς τῶν χριστιανῶν, ὁ ἀμηνῶς λέγω, πονηρὸς ὢν καὶ πολύτροπος καὶ τὴν ἀλώπεκα ὑποκρινόμενος, ταῦτα πεποίηκεν, οὐχ ὑπὲρ εὐλαβείας, ἢ καλοκάγαθειας αὐτοῦ, ἀλλ’ ἵνα ἀκούοντες οἱ χριστιανοὶ συναγῶσιν ἐν τῇ πόλει καὶ κατοικήσωσιν αὐτήν, ἵτις ἐκ τοῦ συνε-

χοῦς πολέμου καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἀλώσει ἡρήμωται καὶ οὕτως ἐγένετο· συνήχθησαν γάρ τινες χριστιανοὶ καὶ μετ' ὀλίγον καὶ τινες ἀποίκους εἰσήνεγκαν, τοὺς κατὰ τὴν ἐκείνων διάλεκτον, σουργονλίδες λεγομένους, ἔκ τε τοῦ καφᾶ καὶ τραπεζοῦντος καὶ σινωπίου καὶ ἀπὸ κάστρου καὶ οὕτω τὴν πόλιν κατόκησε καὶ προστάγματα δὲ τῷ Πατριάρχῃ δέδωκε, μετ' ἐξουσίας Βασιλικῆς ὑπογεγραμμένα κάτωθεν, ἵνα μηδεὶς αὐτῶν ἐνοχλή-

σῃ ἢ ἀντιτείνῃ αὐτῷ, ἀλλ' εἶναι αὐτὸν ἀκαταξήτητον καὶ ἀφορολόγητον καὶ ἀδιάσειστον ἀπὸ παντὸς ἐναντίου καὶ τέλους καὶ δόσεως ἐλεύθερος ἔσεται, αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Πατριάρχαι εἰς τὸν αἰῶνα, ὁμοίως καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι αὐτῷ ἀρχιερεῖς.

(Τέλος)

Ἐν Ἁγίῳ Ὁρει
Γέρον Βασίλειος Καρκαλλίνδος.

ΕΓΚΩΜΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 16)

ΣΤΑΣΙΣ Γ.

Ἦχος γ'.

Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με.

Αἱ γενεαὶ πάσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ σου, προσφέρουσι Παρθένε.

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ...

Δεῦρο πάσα κτίσις, ὕμνος ἐξοδίου, προσοίσωμεν τῇ Κόρῃ.

Αὐτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων.

Οἱ μαθηταὶ Χριστοῦ μου, κηδεύουσι τὸ σῶμα, Μητρὸς τῆς τοῦ Θεοῦ μου

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν...

Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων, αἱ τάξεις παρεστῶσαι, συνύμνου ἀοράτως.

Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοίμου.

Αἱ τίμαι γυναῖκες, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, ἐβῶν θρηνηδοῦσαι.

Δίκαιος εἰ Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου.

Ἀπεῖρανδρε Παρθένε, Θεοῦ Μητὴρ ὑψίστου, πῶς φέρωμεν τὸ πάθος;

Ἐνετείλω δικαιοσύνην τὰ μαρτύριά σου.

Ἡ σὴ νῦν ἐκδημία, χαρὰ παντὶ τῷ κόσμῳ, ἡμῖν δὲ πένθος λύπης.

Ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλός σου ὅτι ἐπελάθοντο.

Τῆς σῆς φιλοστοργίας, καὶ τῆς κηδεμονίας, μὴ ἀπορφανισθῶμεν.

Πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα.

Πῶς τὸ γλυκὺ τὸ ὄμμα, τὸ φῶς ἡμῶν Παρθένε, ὑποίσωμεν μὴ βλέπειν;

Νεώτερος ἐγὼ εἰμι καὶ ἐξουδενωμένος.

Πῶς τὸ φιλόθεν σου, καὶ θεολόγον στόμα, σιγῇ φεῦ συνεδέθη;

Ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν...

Μητρὸς τοῦ Διδασκάλου, ἡμῶν οὐκ ἀποστῶμεν, Ἀπόστολοι ἐβῶν.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκα, εὐροσάν με.

Ἐν νεφέλαις πάλιν, προπέμφομέν σε Κόρῃ, ἕως τῶν οὐρανίων.

Δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἡ βράβδος ἡ ἀγία, τάφῳ κατατεθεισα, ζῶν ἀναβλαστάνει.

Ἐκέκραξα ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου, ἐπάκουσον.

Τῷ τάφῳ κατατεθῆ, ἢ τοὺς νεκροὺς ἐκ τάφων, ἐγείρασα τῷ τόκῳ.

Ἐκέκραξά σοι σῶσόν με, καὶ φυλάξω...

Ποῦ ἀπαίρεις Μητὴρ; ὁ φίλος καὶ Παρθένος, υἱοπρεπῶς ἐβῶα.

Προέφθασα ἐν ἀωρία καὶ ἐκέκραξα.

Εἰς τὴν χαρὰν Υἱοῦ σου, ἀπαίρεις
Θεομήτωρ, καὶ γέγηθας καὶ χαίρεις.

Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς δεῦρον.

Ἡ ἐν Κανᾶ τῷ γάμῳ, νῦν πάλιν
προσεκλήθης, μετὰ τῶν Ἀποστόλων.

Τῆς φωνῆς μου ἀκουσον Κύριε, κατὰ τὸ...

Παράλαβε Παρθένε, πρὸς τὸ Θεῖόν
σου Τέκνον, καμὲ νῦν τὸν υἱόν σου.

Προσῆγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομία.

Μετάστησόν με Μήτηρ, τῇ σῇ νῦν
Μεταστάσει, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα.

Ἐγγὺς εἰ σὺ Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ σου ..

Ἴνα συμπαραστῶμεν, ἐν οὐρανῷ
τῇ δόξῃ, ὡς ἐν Σταυρῷ τῷ πάθει.

Κατ' ἀρχὰς ἔγγων ἐκ τῶν μαρτυριῶν σου.

Σὺν νόων μυριάσι, κατήλθεν ὁ Δε-
σπότης, Γεσθημανὴ ἀγάλλου.

Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου καὶ ἐξελοῦ με.

Τῶν μαθητῶν χορεία, εὐφράνθητε
ἰδόντες, τὸν Κύριον ἐν δόξῃ.

Κρίνον τὴν κρίσιν μου καὶ λύτρωσαί με.

Πᾶσα ἡ γῆ σκιρτάτω, Θεὸν αὐ
κατιόντα, σήμερον κατιδοῦσα.

Μακρὰν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία.

Ἐξέλθωμεν ταχέως, εἰς ὑπαντήν
Κυρίου, αὐθις συγκαταβάντος.

Οἱ οἰκτιρμοὶ σου πολλοὶ Κύριε κατὰ τὸ...

Ἀκουτισθῶμεν πάντες, Θεοῦ νῦν
συλλαλοῦντος, Μητρὶ τῇ παναχράντῳ.

Πολλοὶ οἱ ἐκδιώκοντές με καὶ θλιβόντές με.

Ὡ γλυκυτάτῃ Μητρὶ, πρὸς τὸ
γλυκυτάτόν σου, ἐλθέ χαίρουσα Τέ-
κνον.

Εἶδον ἀσυνετοῦντας καὶ ἐξετηκόμην.

Ἴδε νῦν ὁ Υἱός σου, ἰδοὺ παραλα-
βεῖν σε, εἰς τὰ ἴδια ἦλθε.

Ἴδε ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα, Κύριε.

Ἐνώπιον τῆς δόξης, Πατρός ἐμ-
φανιοθῆναι, τὴν δόξαν τῆς Μητρός
μου.

Ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καὶ εἰς...

Δοξάζω σου Θεέ μου, πρὸς τὸν Υἱ-
ὸν ἢ μήτηρ, τὴν ἀκραν εὐοπλαγχίαν.

Ἄρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν.

Δοξάζω σε Υἱέ μου, καὶ προσκυνῶ
τὴν δόξαν, τῆς σῆς μεγαλωσύνης.

Ἀγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγια σου.

Πλησίον τοῦ Πατρός μου, ἐλθέ μου
ἢ πλησίον, τῆς γῆς ἐξαναστάσα.

Ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην.

Κῆπος ὁ κεκλεισμένος, ἔνθα ζωῆς
τὸ ξύλον, καὶ τῆς ἀθανασίας.

Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε, ἐπὶ τὰ...

Πηγὴ ἐσφραγισμένη, ὅπου τρυφῆς
χειμάρρους, τῆς πανυπεραρρήτου.

Εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου.

Ἵμνολογῶ Υἱέ μου, τὸ τῆς Θεότη-
τός σου, τῆς ὑπερθέου κράτος.

Προσεδόκων τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Ἵμνολογῶ Θεέ μου, τὴν συγκα-
τάβασίν σου, καὶ τὴν φιλανθρωπίαν.

Ἐφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτύριά σου

Δεῦρο ἡ καλὴ μου, ἀπόλαυσε τοῦ
κάλους, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Πλάστου.

Ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου καὶ τὰ μαρτύρια..

Δεῦρο δὴ μου Μήτηρ, εἰς τὴν χα-
ρὰν τὴν θείαν, καὶ εἰς τὴν βασιλείαν.

Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου...

Δεῦρο δὴ Μαρία, ἔνθα συμπρο-
σκυνεῖται, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα.

Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμα μου ἐνώπιόν σου...

Τί σοι ἀνταποδώσω, θεάνθρωπε
Υἱέ μου, ἢ δούλη τῷ Δεσπότη;

Ἐξερεῦξαινο τὰ χεῖλη μου ὕμνον...

Τί νῦν σοι προσενέγκω, ἐν οὐρανῷ
Θεέ μου, εἰμὴ ψυχὴν καὶ σῶμα;

Φθέγγαιτο ἡ γλῶσσά μου τὰ λόγια σου.

Δοξάζω τὸν Πατέρα, Ἵμνω σε τὸν
Υἱόν μου, καὶ προσκυνῶ τὸ Πνεῦμα.

Ὅτι πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου δικαιοσύνη.

Δόξα σοι Θεοτόκε, δόξα τῇ σῇ
γεννήσει, δόξα καὶ τῇ Κοιμήσει.

Γενέσθω ἡ χεὶρ σου τοῦ σώσαί με.

Ἄδάμ τε καὶ ἡ Εὐὰ, ἐξέστησαν ἰδόντες, τὴν δόξαν τῆς Παρθένου.

Ἐλεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε.

Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, μακάριοι τέκοντες, τῷ κόσμῳ θυγατέρα.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε·

ὑπερδεδοξαμένην, ὑπερανωμισμένην, οἶα Θεοῦ Μητέρα.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός.

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῶ σου σωτήριαν, δώρησαι σὴ Κοιμήσει.

Δόξα Πατρὶ.

Ὡ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν

Ἰδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Παρθένε βασιλείαν, ἀξίωσον σοὺς δούλους.

Εἶτα οἱ δύο χοροὶ τὸ πρῶτον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ σου, προσφέρουσι Παρθένε.

Καὶ εὐθὺς τὰ εὐλογητάρια εἰς ἦχον πλ. α' μὲ στίχον:

Εὐλογημένη Δέσποινα, φώτισόν με φωτὶ τὸ τοῦ υἱοῦ σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὄρων σε, ἐν νεκροῖς λογισθεῖσαν, τὴν ψυχὴν δὲ εἰς χεῖρας, τοῦ Θεοῦ παραθεῖσαν, καὶ σὺν τῷ Θεῷ, ἀνελθοῦσαν Ἄχραντε, μετὰ δόξης θείας εἰς τὰ οὐράνια.

Εὐλογημένη Δέσποινα, φώτισόν με...

Τίνος χάριν, τὴν χαρὰν τοῖς δάκρυσι, θεοκήρυκες κερνάτε; ὁ ἐξ ὕψους

προσφοιτήσας Ἰδύμος, προσεφθέγγετο τοῖς Ἀποστόλοις· Ἴδετε ὑμεῖς τὴν ζώνην καὶ ἤσθητε· ἡ Παρθένος ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογημένη Δέσποινα, φώτισόν με...

Ὁ Μαθητὴς ἀπιστήσας Δέσποινα, τὴν Ἀνάστασιν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, νῦν πιστοῦται τοὺς λοιποὺς τὴν ἔγερσίν σου, λέγων· θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται μὴ κλαίετε· τὴν Ἀνάστασιν δὲ τῆς Παρθένου εἶπατε.

Εὐλογημένη Δέσποινα, φώτισόν με...

Θεοφόροις Παρθένε, Μαθηταῖς ἠθροισμένοις, πρὸς τὸ μνήμά σου καὶ θρηνολογουσίην, ἐπιφανεῖς ὁ Θωμᾶς ἔφη, λέγων· τί μετὰ νεκρῶν τὴν ζωὴν λογίσεσθε; ὡς Θεοῦ γὰρ ἐξανέστη Γεννήτρια.

Δόξα Πατρὶ

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τοῦτου Υἱόν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφεῖμ κράζοντες τό, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἰ Κύριε.

Καὶ νῦν.

Ζωωδότην τεκοῦσα, πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω, μεταβέθηκας ἤδη· χαρμονὴν δὲ Παρθένε ἀντὶ λύπης παρέσχες, πρὸς τοὺς Μαθητάς, ἐκ τάφου τριήμερος, ἀναστάσα Κόρη, καθὼς ὁ Κύριος.

Ἄλληλοῦια, Ἄλληλοῦια, Ἄλληλοῦια. Δόξα σοι ὁ Θεὸς (Τρις) (Τέλος)

ἈΝΑΛΕΚΤΑ

— Ὅστις γνωρίζει νὰ ὑποφέρει πειρασμοὺς ἐκεῖνος ἔχει τὴν μεγαλυτέραν εὐχὴν εἰς τὸ σῆθος του· ὅστις δὲ γνωρίζει νὰ κατεξουσιάζῃ τὰ πάθη καὶ τοῦ κόσμου τὰς ἡδονάς, ἐκεῖνος εἶναι φίλος Χριστοῦ

καὶ κληρονόμος τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

— Ἐὰν δὲν τείνης πρὸς ἄλλο τι παρὰ νὰ ἀρεῖς εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ὠφελῆς τὸν πλησίον σου, μεγάλην πνευματικὴν ἐλευθερίαν θὰ ἀποκτήσης.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩ ΤΕΥΧΕΙ ΓΡΑΦΟΜΕΝΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΙΘΩΝ ΕΦΟΥΔ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν **ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ** Κύπρου, λεπτομε-
 ρεῖς περιγραφὴ περὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ προέλευσιν
 τῶν ἰβ'. λίθων τοῦ Ἐφούδ.

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 88. ιε'. αἰῶνος Κώδικος τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Καρακάλλου).

1. Σάρδιον, ὅπου τὸ λέγουσιν Βα-
 βυλῶνιον, εἶναι ἓνας λίθος καὶ εἶναι
 τὸ χροῖμα του ὡσάν φωτίαν καὶ ὡσάν
 αἷμα, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὴν γῆν
 τῆς Βαβυλῶνος, καὶ εἶναι λαμπρὸν
 καὶ ἔχει δύναμιν ἰατρικὴν νὰ θερα-
 πεύῃ ταῖς πληγαῖς ἀπὸ σιδήρον καὶ
 τὰ πρῖσματα, ὅταν ἀλείφονται μετὰ αὐ-
 τόν.

2. Τοπάξιον, εἶναι πλέον κόκκι-
 νον περὶ τὸν ἀνθρακα, καὶ γίνεται
 εἰς μίαν χώραν ὀνομαζομένην Το-
 πάξι, εἰς τὴν Ἰνδίαν, τὸ ὁποῖον τρι-
 βουν οἱ ἰατροὶ εἰς ἓνα ἀκόνι καὶ δὲν
 εὐγαίνει κόκκινον ὡσάν τὸ τρίψουν
 ἀμὴ ἀπομένει ὡσάν γαλατῶδες γα-
 λάξιον, καὶ γεμίζουσιν ἀγγελία ὅσα θέ-
 λουσιν ἐκεῖνοι ὅπου τρίβουν, καὶ οὐδὲ
 εἰς τὸ ζύγι οὐδὲ εἰς τὴν στρογγυλά-
 दा ὀλιγοστεύει, καὶ ὅσον τὸ τρίψῃς
 καὶ ὅσα ἀγγελία γεμίσης ἀπ' αὐτὸ
 δὲν ὀλιγοστεύει, μόνον εἶναι εἰς μί-
 αν ποσότητα καὶ δὲν χαλάται ποσῶς,
 καὶ ἐκεῖνο τὸ νερὸν ὅπου εὐγάλουν
 ἀπ' ἐκεῖ ὅπου τὸ τρίψουν, εἶναι χρί-
 σιμον ὀφθαλμῶν, ἀκόμη καὶ εἰς
 τοὺς μαινομένους, ἤγουν ὅπου σα-
 λεύουσιν ἀπὸ τὸν νοῦν τους, ὅταν πί-
 νουσιν ὑγιαίνουν.

3. Σμάραγδος, ὁ ὁποῖος εἶναι
 γλωρὸς καὶ εὐγαίνει ὡσάν ρίζαι εἰς

τὰ ὄρη τῆς Ἰνδίας, καὶ οἱ βάρβαροι
 σκάπτουν καὶ τὸν εὐρίσκουν καὶ κό-
 πτουν καὶ ἡ δύναμις του δὲν εἶναι
 ἄλλο, μόνον νὰ βλέπουν τὸν ἴσκιον
 των οἱ ἄνθρωποι.

4. Ὁ ἀνθραξ, κατὰ τὴν θεωρίαν
 εἶναι ὄξυκόκκινος καὶ γίνεται εἰς
 τὴν Καρχηδόνα τῆς Λιβύης. Λέγουσιν
 δὲ ὅτι δὲν εὐρίσκεται τὴν ἡμέραν,
 μόνον τὴν νύκτα, διότι φέγγει ἀπὸ
 μακρὰν ὡσάν μία λαμπάδα, ἢ ὡσάν
 κάρβουνον βγάζοντος σπίθας, καὶ
 πάλιν μετὰ ὥραν ἀναπαύεται. Καὶ αὐ-
 τοὶ ὅπου τὸν εὐρίσκουν, ὅταν τὸν βα-
 στοῦν καὶ πηγαίνουν, μετὰ ὅποια ρου-
 χα καὶ ἂν τὸν σκεπάσουν, ἡ λαμ-
 πρότης του φέγγει ἀπ' ἔξω.

5. Τὸ Ζαφίρη, γίνεται εἰς τὴν Σα-
 ρακηγίαν καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ ὅ-
 ταν τὸ τρίψῃς, τὰ εὐγάλατα ὅπου
 εὐγαίνει ὀάνθρωπος εἰς τὸ κορμί του
 τὰ ὑγιαίνει, ἀληθῶς νὰ τὸ ἀνακα-
 τώσῃς μετὰ τὸ γάλα, νὰ ἀλείψῃς τὰ
 πονέματα ἐκεῖνα ὑγιαίνουν Ἄκόμη
 καὶ αἱ πλάκες ἐκεῖνες ὅπου ἔ-
 δωκεν ὁ Θεὸς τοῦ Μωϋσέως
 ἤγουν τὸν θεόγραφον Νόμον, ἦσαν
 Ζαφίρη.

6. Ἴασπις, ἔχει χροῖαν τοῦ Σμα-
 ράγδου καὶ εὐρίσκεται σιμὰ εἰς τὸ
 στόμα τοῦ ποταμοῦ Θερμαΐδοντος.

καὶ σιμὰ εἰς τὸν ἄλλον ποταμὸν ὅπου λέγεται Ἀμαθούντιος τῆς Κύπρου, ὃ ὁποῖος χρησιμεύει εἰς ἐκείνους ὅπου ἔχουν τὴν ἐπιληψίαν, δηλαδὴ τὸν σεληνιασμόν.

7. Ὑάκινθος, παρακοκκινίζει καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν μέσην μεριὰν τῆς Σκυθίας, ἦγουν τὰ μέρη ὅπου κατοικοῦν οἱ Τάταροι, Βλάχοι, Ροῦσοι, Οὐγγροὶ, Γότθοι καὶ ὅσοι κατοικοῦν τὰ βόρεια μέρη. Τὸ λοιπὸν ἔκει εἰς τὴν ἐρημὸν τῆς Μεγάλης Σκυθίας εἶνα φαράγκι τουτέστι χάσμα πολλὰ βαθὺ, ὅπου δὲν ἤμπορεῖ νὰ περάσῃ ἄνθρωπος ἐκεῖ, οὐδὲ νὰ περιπατῇ, καὶ εἶναι ἀπὸ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ ἄλλη περιτοιχισμένον ἀπὸ τὰ φαράγγια μὲ ὄρη ὑψηλὰ. ὅπου ἐπάνω ἀπὸ τὴν κορυφὴν νὰ σκύψῃ τις δὲν δύναται νὰ ἴδῃ κάτω εἰς τὴν γῆν τοῦ φαραγγίου, διότι ἀπὸ τὸ βάθος σκοτίζεται, εἰς τὸ ὁποῖον φαράγκι ὅπου εἶναι κατάδικοι τοὺς πέμπουν οἱ βασιλεῖς ἐκεῖ καὶ στέκονται καὶ σφάζουν ἄρνια καὶ ὡσὰν τὰ γδύρουν τὰ ρίπτουν τὰ ἄρνια, ἦτοι τὸ κρέας κάτω εἰς τὸ χάος τοῦ φαραγκίου, καὶ οἱ λίθοι κολλοῦν εἰς τὸ κρέας τῶν ἁρνίων καὶ οἱ ἄετοι ὅπου κατοικοῦν ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας τῶν βουνῶν πρὸς τὴν μυρωδιὰν τῶν κρεάτων κατεβαίνουν κάτω καὶ ἀρπάζουν τὰ ἄρνια καὶ τὰ φέρουν ἐπάνω, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι κολλημένοι οἱ λίθοι, καὶ τρώγουν οἱ ἄετοι τὸ κρέας καὶ οἱ λίθοι μένουν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς ταῖς ἄκραις τῶν ὀρέων, καὶ οἱ κατάδικοι ἐκεῖνοι ὅπου κατασκοποῦν ποῦ οἱ ἄετοι ἐπάνω ἔφεραν τὸ κρέας, πηγαίνουν καὶ μαζεύουν τοὺς λίθους ἐκείνους τοὺς τιμίους, καὶ οὕτω στέλλουν οἱ βασιλεῖς καὶ

τοὺς παίρνουν. Ἔχουν δὲ τοιαύτην ἐνέργειαν, ὅτι ἂν τοὺς βάλῃ τινὰς ἐπάνω εἰς κάρβουνα ἀναμμένα αὐτοὶ δὲν βλάπτονται καὶ τὰ κάρβουνα σβύνουν, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἂν πιάσῃ τινὰς αὐτοὺς τοὺς λίθους καὶ νὰ τοὺς τυλίξῃ εἰς ἕνα πανὶ καὶ νὰ τοὺς βάλῃ εἰς τὴν φωτιάν καὶ νὰ τοὺς κρατῇ ἐπάνω, αὐτὸς ὅπου τοὺς κρατεῖ καίεται, καὶ τὸ πανὶ δὲν καίεται. Λέγουν δὲ ὅτι εἰς τὰς γυναῖκας ὅπου μέλλει νὰ γεννήσουν, διὰ νὰ γεννήσουν εὐκολὰ εἶναι χρήσιμοι αὐτοὶ οἱ λίθοι.

8. Ἀγάτης λίθος, παρακοκκινίζει καὶ εὐρίσκεται καὶ τοῦτος εἰς τῆς Σκυθίας τὰ μέρη καὶ νὰ τὸν τρίψῃς εἰς τὰ βλέφαρα τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ εἶναι δαγκαμένοι ἀπὸ σκορπίους ἢ ἀπὸ ὄχια (ἔχιδνα) ἢ ἀπὸ ἄλλο φίδι ἐν τῷ ἅμα ὑγιαίνουνται.

9. Ἀμέθυστος, παρακοκκινίζει καὶ αὐτὸς καὶ βγάλει φλόγα βαθειά, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ ὄρη τῆς Μπαμπαρίας, εἰς τὰ περιγιάλια τῆς θαλάσσης, καὶ ὁποῖος τὸν βαστᾷ ἐπάνω του, ὅπου νὰ τοῦ ἐγγίξῃ εἰς τὴν σάρκα, ὅσον κρασί καὶ ἂν πίνῃ ποτὲ δὲν μεθᾷ.

10. Ὁ Χρυσόλιθος, παραχρυσίζει καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν πέτραν ὅπου λέγεται ἀφραΐτης, σιμὰ εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης τῆς Ἀχιμενίδος τῆς Βαβυλῶνος, καὶ νὰ τὸν τρίψῃς ἰατρεῦει τὸν πονόντερον, τουτέστι τὸ φιάγγον ὅπου κρατιέται τὸ οὔρος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ κοιλικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι δίπλωμα τοῦ ἐντέρου μὲ τὸν πόνον, καὶ ὅλα τὰ κοιλιακὰ πράγματα ὑγιαίνει.

11. Βισθῆλιον, τὸ ὁποῖον γλυκίζει καὶ γίνεται σιμὰ εἰς τὰ σπέρμα-

τα τοῦ ὄρους ὅπου τὸ λέγουν Ταῦρος εἰς τὴν Ἀνατολήν.

12. Ὀνούχιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ξανθὸν καὶ εὐρίσκειται καὶ αὐτὸς εἰς τὸ αὐτὸ ὄρος τοῦ Ταύρου.

Ἅγιον Ὅρος

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Κοινοβ. Μονῇ τοῦ Καρακάλλου τῇ 6ῃ Σ)βρίου 1947

Γ. Βασίλειος Καρακαλλινός

ΔΙΔΑΧΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

— Ἡρωτήθη Γέρων παρά τινος ἀδελφοῦ· διατί ἀκηδιῶ καθεζόμενος ἐν τῷ κελίῳ μου; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Γέρων, ὅτι ἀκμήν(ἀκόμη) οὐχ ἐώρακας οὔτε τὴν ἐλπιζομένην ἀνάπαυσιν, οὔτε τὴν κόλασιν τὴν προσδοκωμένην. Εἰ γὰρ ταύτας ἀκριβῶς ἐώρακας καὶ τὸν θάνατον ἔφερες διὰ παντός ἐν τῇ ψυχῇ σου, εἰ σκολήκων ἔγεμε (ἦτο γεμάτο) τὸ κελλίον σου ὥστε σε ἕως τραχήλου ἐν τούτῳ καλύπτεσθαι, ὑπέμεινας ἂν μὴ ἀκηδιῶν.

— Μέλλων τελευτᾶν ὁ ἀββᾶς Στέφανος ὁ Κύπριος, ἀνὴρ εἰρηνικώτατος καὶ Πνεύματος. Ἅγίου μέτοχος καὶ πάση ἀρετῇ κεκοσμημένος, ἐξέβρασεν ἐκδρασμόν, (ἐβγαλεν ἐξανθήματα— σπυρία ἐπὶ τοῦ σώματος) οἷον οὐδεὶς τάχα τῶν ἀνθρώπων ἐθεάσατο, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διατρίψας ἐτελεύτησε. Τίς οὖν τῶν γινωσκόντων τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν βίον αὐτοῦ, ἐδυσχέρασεν εἰς αὐτὸν λογιζόμενος; ὅτι ἄρα τίνος χάριν ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος τοιαύτη ἀνάγκη περιέπεσε; φαίνεται οὖν αὐτῷ κατ' ὄναρ ὁ μακάριος Στέφανος καὶ λέγει· κύρ ἀδελφέ, εἰ καὶ εἰσιάνθημεν * μικρόν, ἀλλ' ὁμως

περισσότεραν παρρησιάν ἔχομεν πρὸς τὸν Χριστόν.

Σημείωσις: Ἐπικρατεῖ γενικῶς, καὶ ἤ κατὰ θάθος, μυχιαίτατα ἐρριζωμένη ἢ ἀντίληψις παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων (Ἰῶβ 1590—1350 π.χ.) ὅτι οἱ πάσχοντες, ἐξ ἁμαρτιῶν των πάσχουσι καὶ εἶναι κακοὶ ἄνθρωποι, οἱ δὲ υγιαίνοντες καὶ μηδέποτε ἀσθενοῦντες εἶναι καλοὶ, ἐνῶ συμβαίνει ὅλως τὸ ἐναντίον.

Οἱ. τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰῶβ ἐπισκεψάμενοι αὐτὸν χαλεπῶς πάσχοντα ἔλεγον αὐτῷ ὅτι ἐξ ἁμαρτιῶν του πάσχει, διότι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ἐὰν ὁ πάσχων φίλος των Ἰῶβ δὲν ἦτο ἁμαρτωλὸς δὲν θὰ τοῦ ἤρχετο τοιαύτη τιμωρία, καὶ ἀντὶ παρηγορίας ἐπηύξανον τὴν θλίψιν του καὶ προσέθεντο τραύματα ἐπὶ τραυμάτων, ὅστις ὁμως διεμαρτύρετο σφόδρα πρὸς τοὺς ἐπιπολαίους φίλους του, ἐκφράζων πικρὰ παράποννα καὶ ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν πάσχει ἐξ ἁμαρτιῶν ὡς αὐτοὶ φρονοῦσι.

Παραθέτων δὲ καὶ ἕτερον παράδειγμα εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Κεφ. κη'.) ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς: «Καὶ διασωθέντες (ἐκ τοῦ ναυαγίου) τότε ἐπέγνωσαν ὅτι Μελίτη (Μάλτα) ἡ νῆσος καλεῖται. Οἱ δὲ θάρβαροι (κάτοικοι, καθὸ μὴ Χριστιανοὶ) παρείχον οὐ τὴν τυχεύσαν φιλοφροσύνην ἡμῖν· ἀνάφαντες γὰρ πυρὰν προσελάθοντο πάντας ἡμᾶς διὰ τὸν ὑετὸν τὸν ἐφεστῶτα καὶ διὰ τὸ ψῦχος. Συστρέφαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἔχιδνα ἀπὸ τῆς θερμῆς διεξεληθούσα καθήψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Ὡς δὲ εἶδον οἱ θάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· πάντως φονεὺς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν διασωθέντα ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ δίκη ζῆν οὐκ εἶασεν.» Ὡς φονεὴ ἐξέλαβον τὸν Παῦλον ἰδόντες τὸ πάθημά του. Ἐκ

* ἐβδελύθημεν, εἰσιάνθημεν, προκαλέσαντες τὴν ἀηδίαν καὶ ἀποστρέφην, λόγῳ τῆς παθῆσεως.

τούτου γίνεται δήλον ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἀτυχήματα καὶ δυστυχήματα εἶναι ἀναπόφευκτα οὐ μόνον εἰς πάντα ἕν γένει ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀγιωτάτους ἀνθρώπους, οἷος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

— Εἶπε Γέρων: εἰ ἐνεδέχετο ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ φόβου τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, πᾶς ὁ κόσμος ἀπέθνησεν ἂν ἀπὸ φρίκης. Καὶ γὰρ ἐστὶν ἰδεῖν οὐρανοὺς σχιζομένους καὶ τὸν Θεὸν ἀποκαλυπτόμενον μετ' ὄρηγης καὶ ἀγανακτήσεως καὶ στρατιάς Ἀγγέλων ἀναριθμήτους καὶ ὁμοῦ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα θεάσασθαι. Διὸ οὕτως ὀφείλομεν ζῆν, ὡς καθ' ἑκάστην λόγον ἀπαιτούμενοι ἀπὸ Θεοῦ τῆς διαγωγῆς ἐαυτῶν. Οὐκοῦν μνημονευτέον τοῦ θανάτου.

— Γέρων τις ἀπῆλθεν εἰς πόλιν πιπράσκων σκεύη καὶ κατὰ συγκυρίαν ἐκάθησεν εἰς πυλῶνα πλουσίου τινὸς μέλλοντος τελευτᾶν. Καθήμενος δὲ αὐτοῦ, προσέσχε καὶ ὄρα ἵππους μελανοὺς καὶ οἱ ἐπιβάται αὐτῶν μελανοὶ καὶ φέδρου μεστοί, ἔχοντες πύρινα δάκλα (ράβδους τύμπανα) ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν. Φθᾶσαντες δὲ εἰς τὸν πυλῶνα, ἔστησαν τοὺς ἵππους ἕξωθεν καὶ εἰσηλθεν ἕκαστος αὐτῶν καὶ ἰδὼν αὐτοὺς ὁ ἄρρωστος, ἐκραύγαζε μεγάλως. Κύριε ἐλέησόν με καὶ βοήθησόν με. Τότε λέγουσιν αὐτῷ οἱ ἀποσταλέντες ἐπιβάται. Ἄρτι (τώρα) ὅτε ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἐμνήθησε τοῦ Θεοῦ; Διατί αὐγαζούσης τῆς ἡμέρας, αὐτὸν οὐκ ἐζήτησας; νῦν οὐκ ἔστι σοι παράκλησις, οὐδὲ μετὰ Θεοῦ μερίς. Καὶ οὕτω παραλαβόντες τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἀπῆλθον.

— Εἶπε τις τῶν ἁγίων Γερόντων ἀγωνισόμεθα ἀδελφοὶ ἐξ ὕλης καρδίας, τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες καὶ τὴν φοβερὰν κόλασιν κατὰ πᾶσαν ὥραν φανταζόμενοι, δι' ὧν εἰς αἰσθησὶν ὁ νοῦς ἔρχε-

ται καὶ φρίττει μὲν δακρύουσα ἡ ψυχὴ, θεωρητικὴν ἀπεργάζεται καὶ ἀπὸ τῶν γηϊνῶν μετέωρον παρασκευάζει, πρὸς τὸν Θεόν. Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ταπεινόφρονα ἐκ τούτων ἐργαζομένων, οἰκτρὰν τε καὶ ἀκενόδοξον καὶ εὐτελῆ καὶ παντὸς ἀπηλλοτριωμένην κοσμικοῦ φρονήματος, ἀναπέθειν αὐτὴν ποιῆται. Φιλοσοφείτω σὺν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡ ψυχὴ πρὸς τὸ παχύτατον σῶμα ἐρχόμενον ἐπὶ τὴν κοίτην τὸ ἐσπέρας ὑπομιμνήσκουσα αὐτῷ τὸν χωρισμὸν αὐτῆς καὶ τὴν μετὰ τοῦτον διάλυσιν αὐτοῦ καὶ δυσωδίαν καὶ ἡ συχνὴ αὕτη ὑπόμνησις ἀποδίδεται αὐτῷ ὡς χαλινὸς εἰς τὰς ἀτάκτους ὁρμὰς αὐτοῦ καὶ τὰ ἐμπαθῆ σκιρτήματα καὶ τὰς παραλόγους αὐτοῦ ὀρέξεις.

Ἐφραῖμ τοῦ Σύρου

Τί ποιήσωμεν ἀδελφοὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τοῦ χωρισμοῦ; φοβεροὺς καὶ φρικτώδεις τόπους οὐ μετὰ πολὺ μέλλομεν διέρχεσθαι. Οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ἐπὶ βοηθείᾳ συνοδεύει ἡμῖν, οὐ γονεῖς, οὐκ ἀδελφοί, οὐ φίλοι, οὐ γένος, οὐ πλοῦτος, οὐδὲ τι τῶν ὁμοίων.

Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν ἀδελφοὶ τῶν ἀγαθῶν πράξεων, ἃς εὐρήσομεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς χρείας ἐκείνης· νήψομεν ἀγαπητοὶ ἐν τῷ νῦν καιρῷ καὶ αἰῶνι, ἵνα μετὰ τὸν χωρισμὸν μὴ δυνηθῶσι κατασχεῖν ἡμᾶς οἱ ἄρχοντες τοῦ σκότους. Ἐκεῖνοι γὰρ οὐ βασίλεια τιμῶσιν, οὐ τύραννον φοβούνται, οὐ μικρὸν, οὐ μέγαν, εἰμὴ μόνον τὸν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ ἀρετῇ ζήσαντα, τὸν ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καταληφθέντα. Ἐκ προσώπου τούτου φοβηθήσονται καὶ ὑποχωροῦσι, διόδον παρέχοντες μετὰ πολλῆς σπουδῆς, καθὼς γέγραπται: δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν δάσανος, προπορεύεται πρὸ προσώπου αὐτῶν ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν.

Μακάριος ὁ εὐρεθεὶς ἐλεύθερος ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ χωρισμοῦ· μὴ οὖν ἀμελήσωμεν ἀδελφοὶ μου ἀγαπητοὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν,

μὴ ἔλκωμεν πρὸς ἑαυτοὺς τὰ ἀλλότρια, τὰ πάντως φθειρόμενα. Ἐκείνη ἡ ὁδὸς πάντα λύει· φθασάσης γὰρ τῆς ὥρας ἐκείνης, αἱ ἡδοναὶ μαρανθήσονται, ἡ τρυφή καὶ ἡ κενοδοξία παύσεται, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ φιλαργυρία οὐ διαμενεῖ.

Κύριε, τὴν ὥραν ἐκείνην λαβὼν κατὰ νοῦν, προσπίπτω τῇ σῇ ἀγαθότητι, βρωῶ σοι· μὴ παραδοθεῖν τοῖς ἀδικουσί με Δέσποτα· μὴ καυχῆσιντο οἱ ἐχθροί μου κατὰ τοῦ δούλου σου, ἀγαθὲ Κύριε, τρίζοντες τοὺς ὀδόντας αὐτῶν καὶ ἐκφροῦντες τὴν ἀμαρτωλὴν ψυχὴν μου. Μὴ εἴποιεν, εἰς χεῖρας ἡμῶν ἐλήλυθας, ἡμῖν παρεδόθης, αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν προσεδοκῶμεν, μὴ Κύριε, μὴ ἐπιλάθῃ τῶν σῶν οἰκτιρῶν, μὴ Κύριε, μὴ ἀποδῶς μοι κατὰ τὰς ἀμαρτίας μου καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, μὴ εἴπῃς μοι ἀμὴν λέγω σοι οὐκ οἶδα σε.

Σὺ Κύριε παιδευσόν με, πλὴν ἐν οἰκτιρμοῖς, καὶ οἱ ἐχθροί μου μὴ ἐπιχαρήσων ἀλλὰ σβέσον αὐτῶν τὴν ἀπειλὴν καὶ πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν κατάργησον καὶ δός μοι τὴν πρὸς σὲ ὁδὸν ἀνύδριστον καὶ ἀνεπηρέαστον ἀνύσαι.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΑΓΓΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Τὴν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Σκήτην τῆς Προβάτας, ἐπισκέφθησαν 13 Ἀγγλοὶ ἱερεῖς καὶ ἀξιωματικοὶ μετὰ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως ἐν Θεσσαλονίκῃ Παπαευαγγέλου τῇ 17 Ἰουνίου 1945. Ἐπισκεφθέντες δὲ τὸ Κελλίον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Παναγία Κρανιάς) τοῦ Ἱερομ. Ἰγνατίου καὶ ὑποδεχθεὶς αὐτοὺς ὁ πατὴρ Ἰγνατίος, τοὺς προσεφώνησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἡ πάλαι Γεραρὰ Μεγάλῃ Σκήτη

Προβάτας ἀποτελουμένη ἐξ εἴκοσι πέντε Ἱερῶν Ἱδρυμάτων μετὰ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς περικλειοῦς ποτὲ Μονῆς τῶν Ἀμαλφινῶν, ἰδοῦσα τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀφιξὴν ὑμῶν, ἔνθακρυς ἀπὸ χαρᾶς καὶ ἐν ἐξάλλῃ ἀλαλαγμῷ χαιρετίζει ὑμᾶς μὲ τὸ

καλῶς ἦλθατε.

Μεγίστην ψυχικὴν συγκίνησιν καὶ ἐγκάρδιον χαρὰν αἰσθανόμεθα σήμερον ἀξιούμενοι τῆς ἐπισκέψεως ὑμῶν. Ἡ ἀφιξὴς ὑμῶν, ἥτις εὐαγγελίζεται ἡμῖν τὴν παγκόσμιον εἰρήνην καὶ ἐλευθερίαν, ἀνεπτέρωσε τὰς διανοίας ἡμῶν εἰς ὑψηλοὺς ὀρίζοντας καὶ εἰς ὑψηλὰς μεγάλας ἀναμνήσεις, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐν Βασιλευσίν Ἁγίου Μεγάλου Κωνσταντίνου, Βασιλέως τῆς περιφήμου Μεγάλης Βρετανίας, ὅστις ὑπὲρ φύσιν μέσον μεσημβρίας εἶδεν ἐν οὐρανῷ τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ τῇ δυνάμει αὐτοῦ νικᾷ Μαξιμιανόν, Λυκίσιον καὶ Μαξέντιον, πορθεῖ τὴν Ρώμην, ἀνεγείρει τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ἐπιτρέπει ἐλευθέραν τὴν λατρείαν τοῦ ἐσταυρωμένου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συγκροτεῖ τὴν Ἀ' Οἰκουμένην Σύνοδον. Ἀναγνωρίζει τὸ ἱερὸν Σύμβολον αὐτῆς, καὶ ἀναβιβάζει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ περιβεβλημένην καὶ πεποικιλμένην ἐπὶ θρόνων Βασιλέων καὶ Καισάρων.

Εὐχόμεθα καὶ πάλιν, ὅπως ἀνατείλωσιν αἱ ἡμέραι ἐκείναι καὶ τὰ τέκνα τῆς Μεγάλης Ἀγγλίας, ἐν τῇ μεγάλῃ δικαιοσύνῃ αὐτῶν ἀνοιξῶσι τὰς πύλας τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ τῶν ἐπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως, Ἐφέσου καὶ Σμύρνης, Παργάμου καὶ Θυατείρων, Σάρδεων, Φιλαδελφείας καὶ Λαοδικείας, τὰς ἀποτελοῦσας τοὺς ἐπτὰ ἀστέρας καὶ τὰς ἐπτὰ χρυσαῖς λυχνίας,

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΕΙ

Ἡ Γλυπτική ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 30)

Ἐλέχθη ἐν τοῖς πρόσθεν ὅτι ἐλάχιστα εἶναι τὰ σωζόμενα δείγματα τῆς γλυπτικῆς ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει, διότι ἡ κρατοῦσα

τάς ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἱσταμένας καὶ παραδώσωσιν αὐτάς εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους αὐτῶν. Τοῦτο ἀπαιτεῖ πᾶσα Χριστιανικὴ συνείδησις, τὸ αὐτὸ ἀναμένει καὶ ἡ Παναγιωρευτικὴ Ἀδελφότης. σὺν παντὶ τῷ Ἔθνει ἡμῶν.

Ὁ Γέρον τοῦ Ἱεροῦ Μοναχίου Παναγίας Κρανιαῆς ἢ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Τῆ 17ῃ Ἰουνίου (Π. Η.) 1945

Ἐκ τοῦ ἐπισήμου βιβλίου τῶν ἐπισκεπτῶν γραφέντος ἀγγλιστὶ καὶ μεταφρασθέντος.

Εἶμεθα υπερῆφανοι, ὅτι εἶμεθα οἱ πρῶτοι Ἄγγλοι οἱ ἐπισκεφθέντες αὐτὴν τὴν Σκήτην. Ἀφίνομένως ἐνθύμιον τῆς εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τὴν ὑπερέχουσαν φιλοξενίαν, παρασχεθεῖσαν ἡμῖν παρὰ τοῦ Γέροντος ἡγέτου καὶ ἐκ τῶν μοναχῶν, πρωτοφανοῦς κατὰ τὴν περιόδόν μας ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω.

Γ.Σ. Ἄνταμς ἱερεὺς

Τσαμπέρλεν »

Μπῶμόν »

Ἔπονται καὶ αἱ δέκα ἄλλαι ὑπογραφαὶ δυσανάγνωστοι καθὼς καὶ τοῦ Ἐφημερίου Ἀναλήψεως Θεσσαλονίκης Παπαευαγγέλου.

ἀρχὴ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ παραδόσει εἶναι «ἡ τέχνη διὰ τὴν ψυχὴν» καὶ οὐχὶ ὡς εἰς τὴν εἰδωλολατρικὴν ἐποχὴν, ἣτις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν τέρψιν τῶν αἰσθήσεων.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε κατέφυγεν εἰς καλαισθητικὰ ἀπεικονίσεις τῶν εἰδωλολατρῶν, ἰδίᾳ δὲ ἀπεστρέφετο τὴν γλυπτικὴν ἐκ τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν καὶ εὐλόγως διότι κατὰ τὸν Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα αὕτη κατήντησε «προαγωγὸς ἀνθρώποις ἐρωτικοῖς εἰς βάρβαρον».

Τοῦτο ὅμως δὲν ἐτηρήθη καὶ εἰς τὴν δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις ὑπερηκόντισε τὰ ἐσκαμμένα τῆς Χριστιανικῆς κοσμιότητος, φθάσασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ παραστήσῃ τὸν Ἐσταυρωμένον εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Ἰσπανικῆς πόλεως Πύργου (Burgos) με δέρμα ἀνθρώπου πραγματικοῦ, τεταρχειυμένου καὶ φέροντος φενάκη.

Ἀνάγλυφοι εἰκόνες ἢ σκευὴ

Εἰς τ' ἀνάγλυφα κατατάσσονται καὶ ἄλλα ἔργα τέχνης φυλασσόμενα εἰς τὰ σκευοφυλάκια τῶν Μονῶν καὶ τὰ ὁποῖα μᾶς παρέχουσιν, εἰ καὶ ὀλίγα τὰ σωζόμενα, ἀδρᾶν ἰδέαν περὶ τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς τορευτικῆς τῶν Βυζαντινῶν οἰκτινες εἰς τὰ ἱερὰ σκευὴ καὶ τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας ἐξέχον τὸ ἄρωμα τῆς εὐλαβοῦς πρὸς τὸ θεῖον προσηλώσεώς των. Μικρὰ εἰκῶν ἐκ στεατίτου λίθου παριστάνουσα ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν τὴν Θεοτόκον καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην Ἅγιους Στρατιωτικούς, ἐν οἷς καὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον ἱστάμενον κάτωθεν ἀψίδος καὶ περιβεβλημένον πλήρη στρατιωτικὴν πανοπλίαν, τοῦ μανδύου αὐτοῦ σχηματίζοντος πτυχώσεις ἐπιμελῶς μελετημένας ἐν σχέσει μετὰ τὴν στάσιν τοῦ Ἄγιου, μᾶς δίδει μίαν ἀμυδρὰν ἐντύπωσιν τῆς τεχνικῆς τελειότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήχθη ἡ μικροτεχνικὴ αὕτη δεξιότης, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ οὐδὲ αὐταὶ αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι παρημελήθησαν, οὐ-

τως ὥστε ἡ παραγομένη αἰσθητικὴ ἐντύπωσις νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἐποικοδομητικὴ ἢ ὅλη δῆλα δὴ παραστάσις περιβάλλεται ἀπὸ περιθώριον, φιλοτεχνημένον μὲ κοσμήματα δικτυωτά, ρόδακας ἢ φύλλα ἐσχηματοποιημένα καὶ συμπελεγμένα εἰς τρόπον ὥστε τὸ πλαίσιον ν' ἀποτελῇ ἐν πεποικιλμένον τρίχαπτον (δαντέλλαν). Ἡ ἀνάγλυφος αὕτη εἰκὼν ἀποκειμένη εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου ἀνάγεται εἰς τὸν 10ον αἰῶνα.

Τὸ πολυτιμότερον ὅμως ἐκ τῶν ἔργων τούτων τῆς μικροτεχνικῆς γλυπτικῆς, ἀποτελοῦν καὶ ἀριστουργημα αὐτῆς, φυλάσσεται εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ξηροποτάμου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ δίσκου τῆς Πουλχερίας, ἐξ ὀφίτου λίθου. Ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἀπεικόνισις παριστάνει τὴν Θεοτόκον ἰσταμένην ὀρθίαν καὶ κατ' ἐνώπιον, ἔχουσαν ἐν ἐγκολπίῳ τὸν Χριστὸν καὶ θυμιωμένην ὑπὸ 2 ἀγγέλων· περὶ δὲ τοῦ κεντρικοῦ τούτου θέματος εἰς ζώνην κυκλικὴν ἐξελίσσεται λιτανεῖα ἀγγέλων ἐνδεδυμένων ἀμφίεσιν ἱερέων καὶ διακόνων φερόντων σκευὴ τῆς θείας εὐχαριστίας. Εἰς δευτέραν ζώνην οἱ Ἀπόστολοι γονυπετοῦν ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου τῆς Ἐτοιμασίας τ. ἔ. ἐν προκειμένῳ πρὸ τοῦ Κιβωρίου, εἰς τὸ ὁποῖον διαφαίνεται τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, φέρον δὲ ἄνωθεν Εὐαγγέλιον· ὑπεράνω δὲ τοῦ θυσιαστηρίου παρίσταται ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην ἀναγνωρίζει κανεὶς εὐκόλως τὴν παραστάσιν τοῦ ἀγιογραφικοῦ θέματος τῆς θείας λειτουργίας, ὡς ἡ ἄνωθεν τῆς Ἁγίας Τραπέζης τῶν Ναῶν εἰκονιζομένη διὰ νοπογραφίων. Ἐκ τῆς τέχνης τοῦ μικροῦ τούτου ἀριστουργήματος ὀδηγούμεθα εἰς τὴν χρονολόγησιν τοῦ ἀναγομένην εἰς τὸν

12ον αἰῶνα, ἂν καὶ ἐν τῇ Μονῇ ἐπιχωριάζει παράδοσις, ὅτι ὁ δίσκος οὗτος προέρχεται, ἐξ οὗ ἄλλωστε καὶ ἡ ὀνομασία του, ἀπὸ δωρεᾶν τῆς Αὐτοκρατορίας Πουλχερίας, εἶναι οὐχ ἥτιον πιθανὸν νὰ ὀφείλεται εἰς πολὺ μεταγενεστέρους χρόνους.

Ἄλλὰ πλὴν τῶν ἀνωτέρω μικροτεχνημάτων, τὰ ὁποῖα ἠτυχήσαμεν καὶ νὰ ἐξετάσωμεν, προκαλοῦν ἀληθῶς τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ ἐπισκέπτου ἢ ἀπειρος σωρεία καὶ ποικιλία ἐπεξεργασίας ἄλλων ἔργων ξυλογύπτων, οὕτως ὥστε νὰ νομίζης ὅπως καὶ ἀκριβῶς συμβαίνει ἐν τῇ πραγματικότητι, ὅτι ἡ πληθὺς τῶν κομφοτεχνημάτων αὐτῶν δὲν προέρχεται ἀπὸ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ ἐργαστήριον οὔτε ἀπὸ τὸν ἴδιον τεχνίτην, ἀλλὰ διάφοροι μοναχοὶ ἀφιέρωνον τὴν δεξιτεχνικὴν ἱκανότητα, ἐκτελοῦντες ἅμα καὶ ἔργον πίστεως, διότι δὲν ἔδιδον ἀφορμὴν καὶ ὕλην εἰς τὰς πονηράς ἐνθυμήσεις διὰ τῆς ἀασχολήσεως τῶν ταύτης, συγχρόνως δὲ καὶ διὰ τῆς ὑπομονῆς τῶν καὶ ἐγκαρτερήσεως ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνέβαλλον εἰς τὴν ἀνθισιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς τέχνης, τῆς ὁποίας δείγματα κατὰ χιλιάδας φυλάσσονται εἰς τὰ κειμηλιοφυλάκια τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τὰ ἔργα δὲ ταῦτα τῆς ξυλογύπτου χειροτεχνίας, εἰς τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς σήμερον ἐπιδίδονται οἱ Ἁγιορεῖται μοναχοὶ, δημιουργήσαντες ἐπιτόπιον παράδοσιν καὶ ἀναγαγόντες αὐτὴν εἰς περιωπὴν ἀριστουργημάτων περιλαμβάνουν ἰδίᾳ ξυλογύπτους ἐπενδύσεις Εὐαγγελίων ἢ φιλοτέχνησιν συμβόλων ποικίλων σημάτων καὶ τεχνοτροπιῶν ἢ λειτουργικῶν σκευῶν ἐπιδεικνυομένων προθύμως εἰς τοὺς ἐπισκέπτας, οἵτινες πολλὰκις ὡς ἄδα εἰς ἀντιπαρέχονται αὐτὰ χωρὶς ν' ἀποδίδουν τὴν σημασίαν ἐκείνην, ἣν ἀντιπροσωπεύουν διὰ τὴν Ἁγιορειτικὴν πολι-

τείαν, ἥτις φιλοστόργως τὰ περιποιεῖται καὶ τὰ συντηρεῖ, ἵνα ὡς πρότυπα φιλεργίας καὶ ὑπομονῆς μεταδώσῃ ταῦτα πρὸς ἀπομίμησιν εἰς τὰς ἐπερχομένας τῶν μοναχῶν γενεάς διὰ τὸς ὁποίας ἡ χειροτεχνία αὕτη ἀποτελεῖ εἶδος ἀσκήσεως φιλοπόνου ἐναλλασσομένης πρὸς τὴν ἀνάτασιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῆς προσευχῆς.

Κατὰ τὴν περιοδείαν μου εἰς τὸν Ἄθωνα συνέπεσε καὶ ἐγὼ νὰ λάβω μετὰ χειρὸς μικρὸν ἐξολόγληκτον σταυρὸν ἀριστοτεχνικῶς ἐλεξεργασμένον· τόση δὲ ἦτο ἡ ἔκπληξις μου ἀναλογιζομένου ὅτι ἀδύνατον ὑπομονὴ καὶ ἀνθρωπίνῃ φιλοπονίᾳ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ σημείου νὰ μεταβάλλῃ εἰς νήματα συνεχόμενα τὸ σκληρὸν ἐκείνο ξύλον πρὸς σχηματισμὸν διαφόρων κοσμημάτων γεωμετρικῶν διατηρήτων ἢ καὶ ἀναγλύφων ἱερῶν μορφῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀναγνώρισις ἦτο εὐκόλος ὡς ἐκ τῆς ἐπιτυχοῦς ἀγιογραφικῆς παραστάσεώς των, τόση, λέγω, ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις μου, ὥστε ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐπεξεργαζόμενη τὴν ἐπιμεληθεμένην ἐκείνην ἐργασίαν καὶ ἐδέησεν ὁ πρὸς Κύριον ἐκδημήσας ἡγούμενος τῆς Μονῆς Κυρακάλλου πατῆρ Κοδράτος νὰ μοι δώσῃ ἐξηγήσεις περὶ τῆς τέχνης ταύτης ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἥτις ἔφθασε τὰ ὅρια τῆς τελειότητος. Ἡ δαντελωτὴ ἐπεξεργασία τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος σταυροῦ ἀναπτυσσομένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λεπτεπιλέπτου πλαισίου τῶν τεσσάρων κεραιῶν του καὶ κατὰ τρόπον ἀρμονικὸν ἐξελίσσεται εἰς λεπτοτάτας ἵνας διὰ τῆς μαγικῆς κοπίδος τοῦ τεχνίτου, αἱ ὁποῖαι συμπλεκόμεναι εἰς ἔλικας, ρόδακας καὶ φύλλα συμβολικά, πάντα ταῦτα διαφανῆ καὶ διάρρωτα, ἐν συνδυασμῷ μὲ ἄλλα γλυπτικὰ διάτορτα κοσμήματα, περιβάλλουν εἰκονίδια ἀνάγλυφα, ὡς κύρια θέματα τῶν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ παραστάσεων.

Ἡ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἘΝ Τῇ ΣΟΒΙΕΤΙΚῇ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ·

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, εἰδικῶς διασκευασθὲν διὰ τὴν Ἁγιορεϊτικὴν Βιβλιοθήκην ὑπὸ I. Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33)

Θέσις τῆς θρησκείας ἐν τῷ σοβιετικῷ καθεστῶτι.

Συνεχίζοντας τὰς ἀπόψεις τοῦ σοβιετικοῦ κράτους ἐναντι τῆς θρησκείας, τὰς ἐκτιθεμένας εἰς τὴν ῥωσικὴν ἐφημερίδα «Νεκρὸν Μπολσεβίκον», εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῆς ἀποστρέψεως εἰς αὐτὴν ἐκ μέρους τοῦ συνδέσμου τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας (τῶν Κομοσόλ), ἐκτελοῦμεν καθήκον ἐπιτακτικόν, ἵνα μὴ ἐξαικολουθήσῃ νὰ νέμῃται τὴν ψυχὴν τῶν τυχόν παραπλανηθέντων χριστιανῶν, ἢ σκοπίμως ὑπὸ τῆς προπαγάνδας διαδιδδομένη πληροφορία, ἢ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐξαικολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ σοβιετικὸν κράτος δρᾶσιν καὶ τὰ αὐτὰ δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ὅτε ἐδοξάσθη ἡ Ρωσία χάρις εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν ζήλον τοῦ φιλέργου μοναχοῦ εἰς τοιαῦτα χειροτεχνήματα εἶναι ὅτι θέλει νὰ διδάξῃ τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς του ὅτι ὁ τὰ ἄνω φρονῶν τὰ πάντα ἐπιτυγχάνει θείῳ φωτισμῷ καὶ βοηθείᾳ, ταῦτοχρόνως δὲ καὶ ν' ἀναβαπτίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν διὰ τῶν συμβόλων τῆς Ἐκκλησίας ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν πνευματικὴν τῶν τροφόν, χάριν τῆς ὁποίας οὐδεὶς κόπος καὶ θυσία θεωρεῖται ἐπαρκής, ἐὰν δὲν ἐξιχθῇ μέχρις αἵματος εἰς τὴν πάλιν τοῦ χριστιανοῦ ἐναντίον τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἀνωτέρω λοιπὸν ἐφημερίς ἐν συνεχεῖα τοῦ ἀρθροῦ τῆς ἀναφέρουσα καὶ πάλιν τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν ἐκφέρει τὴν γνώμην τῆς ἐν προκειμένῳ: «Οἱ συντάκται τῆς ἐπιστολῆς ἔχουν δίκαιον δηλοῦντες ὅτι οἱ Κομοσόλ δὲν πρέπει νὰ μένουν ἀδιάφοροι εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα, ἀλλὰ τοῦναντίον ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συνασπίζωνται ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὴν διαγωγὴν των ἐπικαλούμενοι τὸ ἀρθρον 124 τοῦ συντάγματος ἔχουν ἀδικον, διότι τὸ ἀρθρον τοῦτο καθορίζει τὴν στάσιν τοῦ κράτους ἀπέναντι τῆς θρησκείας καὶ οὐχὶ τὴν τοῦ κόμματος ἢ τῶν Κομοσῶλ. Ἡ ἔνωσις τῶν Κομοσῶλ συγκεντρώνει τὰ στοιχεῖα τὰ προοδευτικώτερα καὶ εὐφρέστερα τῆς σοβιετικῆς νεότητος καὶ διὰ τὸν σύνδεσμον τῶν Κομοσῶλ ἢ θρησκεία δὲν εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις. Ἐὰν ὁ κομοσὸλ πιστεύῃ εἰς Θεὸν καὶ μεταδαίνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, παραβαίνει ἔλα του τὰ καθήκοντα, διότι ἡ στάσις αὐτῆ καταδεικνύει ὅτι δὲν ἀπέρριψε τὰς θρησκευτικὰς προλήψεις καὶ ὅτι δὲν εἶναι ὄν τελείως συνειδητόν».

«Ἡ ὁμάς τῶν Κομοσῶλ τοῦ ἐν λόγῳ σχολείου εἶχε πλήρες δίκαιον νὰ μὴ παραμελήσῃ τὰ γεγονότα ταῦτα. Εἶναι ἀδύνατον νὰ παραμείνῃ ἀδιάφορος εἰς τὴν διάδοσιν προλήψεων θρησκευτικῶν ἢ ἄλλων μεταξύ τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου. Ἀλλὰ τὰ παρόντα μέλη εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς ὁμάδος τῶν Κομοσῶλ εἶχον ἀδικον ψηφίζοντα διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ἐὰν εἰς τὴν ὁμάδα ὑπάρχουν τινὲς πιστεύοντες εἰς τὸν Θεόν, προεῖχε νὰ ἐξηγήσουν εἰς αὐτοὺς τὸ ἐπιζήμιον τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων καὶ νὰ τοὺς βοηθήσουν ν' ἀποκτήσουν ἀκριβῆ ἔννοιαν τῶν φαινομένων τῆς φύσεως. Πράγματι τὸ καθήκον τῶν Κομοσῶλ εἶναι νὰ πείσουν

τὴν νεότητα περὶ τῆς τελείας ἀναξιοτήτος τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ψηφίσεως ἀποφάσεων. Ἐν γένει δὲ μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἶναι ἀνίκανοι ν' ἀποδείξουν τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐπιστήμης καταφεύγουν εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀποφάσεις».

«Ἡ ὁμάς τῶν Κομοσῶλ ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλει εἰς ἑαυτὴν τὸ καθήκον ν' ἀνυψώσῃ τὸ ἐπίπεδον τῆς ἀγωγῆς μεταξύ τῶν κομοσῶλ τοῦ σχολείου πρὸς τοῦτο δὲ ὤφειλον νὰ παρακινήσουν τοὺς νέους εἰς τὴν συστηματικὴν μελέτην τῶν ἔργων τῆς ἐκλαϊκείσεως τῆς ἐπιστήμης. Οἱ νέοι ἄλλωστε ὑποχρεοῦνται νὰ παρευρίσκωνται εἰς διαλέξεις περιστρεφομένους περὶ τὰς ἐπιστημονικὰς θεωρίας τοῦ σύμπαντος. Ἡ διδασκαλία δὲ τῶν ἐπιστημῶν τῆς φύσεως εἶναι σπουδαιότατη διὰ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν. Προέχει νὰ ἐρμηνευθῇ εἰς τοὺς νέους ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, τὰ οὐστατικά τοῦ κόσμου στοιχεῖα, αἱ ἀρχαὶ τοῦ σύμπαντος, τῆς γῆς καὶ τῆς ἱστορίας αἱ ἀρχαὶ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς ὑδρογείου σφαίρας αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐγκεφάλου του καὶ τῆς διανοίας του. Τὰ ζητήματα ταῦτα πρέπει νὰ ἐκτεθοῦν κατὰ μέθοδον τοιαύτην, ἣτις νὰ ἐπιτρέπη εἰς τοὺς νέους νὰ σχηματίσουν ἀκόπως ἐπιστημονικὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ σύμπαντος».

«Πάντως ὁμῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιορισθῶμεν εἰς ἀπλὴν ἐκθεσιν τῶν προβλημάτων τῶν φυσιογνωστικῶν ἐπιστημῶν. Αἱ θρησκευτικαὶ προλήψεις δὲν ἐκρίζυνται ἀπὸ τὴν ψυχὴν, εἰμὴ διὰ τῆς ὀρθῆς ἐκθέσεως καὶ ἐμβαθύνσεως τῶν φυσικῶν καὶ κοινωνικῶν φαινομένων. Νέοι τινὲς μάλιστα πιστεύουν εἰς τὴν εἰμαρμένην, εἰς τοὺς κακοὺς καὶ καλοὺς οἰωνοὺς κ.λ.π....»

«Ὅθεν προέχει ἡ ἐξήγησις τῆς ἀναξιοτήτος τοιοῦτων προλήψεων καὶ ἡ διδασκα-

λια εἰς τοὺς νέους τοῦ κρίνειν ὅλα τὰ γεγονότα τοῦ καθημερινοῦ βίου ἀπὸ ἀπόψεως ὀλιστικῆς.

Αἱ ἀπόψεις αὐταὶ τοῦ ἐπισήμου σοβιετικοῦ κράτους ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν κρατοῦσαν ὀρθόδοξον πίστιν, δὲν ἀφήνουν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν διαθέσεών του ἔναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς ὑπαγόμενος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μοῖραν τῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν, ἐνῶ μέτρω καὶ ἡ μαντεία καὶ οἱ οἰωνισμοί, εὗρίσκεται οὕτως ἐν διωγμῶ, ἀφοῦ οὐδὲ καὶ ἐνδιαφέρεται τὸ σοβιετικὸν καθεστῶς διὰ τὸν ἠθικὸν παράγοντα τῆς ἀναπλάσεως καὶ τῆς ψυχικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ὡς πρωταρχικὸν ἔρον θέτει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ καὶ ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. Ἄντ' αὐτοῦ ἐξαιρεται ὑπὸ τῶν ἡγετῶν τοῦ κομμουνισμοῦ ὁ ὀλικὸς παράγων τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης, τῆς ὁποίας πολλάκις τὰ πορίσματα ἀλληλοσυγκρουόμενα, ὄχι μόνον δὲν ἔχουν τὴν δυναμικότητα νὰ διαπλάσουν τὸν ἀνθρώπον εἰς προσωπικότητα συνειδητῆν ὑπεράνω τῆς

τυφλῆς καὶ ἀφύχου ὕλης, ἀλλὰ τούναντίον τρέπουν αὐτὸν πρὸς τὰ χαμαίζηλα καὶ γεγηρὰ ἐξομοιώνοντα αὐτὸν πρὸς τὸ κτήνος τὸ ἄλογον καὶ πρὸς τὰ πάθη, ὑπὸ τῶν ὁποίων τοῦτο κατέχεται ὡς ἐστερημένον νοῦ.

Περὶ τῶν ὁπαδῶν τῶν τσιούτων πολιτικῶν ὀλιστικῶν συστημάτων, ὧν ἰδεῶδες καὶ θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, λέγει, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι ὡς προσκεκολλημένοι εἰς τὰ ἐπίγεια, εἶναι ἐχθροὶ κεκηρυγμένοι τοῦ Σταυροῦ καὶ εἶναι προωρισμένοι εἰς τὴν καταστροφὴν, διότι ἐνῶ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ἐπλάσθησαν ὡς ὄντα ὑπερέχοντα τοῦ φθαρτοῦ κόσμου καὶ ὡς Βασιλεῖς τῆς Κτίσεως, παρενεβλήθησαν τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνόητοις καὶ ὁμοιωθήσαν αὐτοῖς. Ἀλλὰ τὸ τέλος τῶν χριστιανομάχων συστημάτων καὶ θεωριῶν διαγράφει αὐτὸς ὁ Κύριος ὅταν διαβεβαίωσι λέγων ὅτι, ὅστις ἤθελε πέσει ἐπὶ τὸν λίθον τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, θέλει συνθλασθῆ ἔφ' ὃν δὲ ἤθελε πέσει αὐτὸς θὰ τὸν λικμήσῃ ὡς τὸ ἄχυρον.

(Τέλος)

Ο ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ΔΙΟΙΚΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐν ᾧ βαδίζει τὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς του τὸν ὁποῖον ἡ Θεία πρόνοια ἐχώραξε διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καὶ ἐνῶ πλησάζει νὰ συμπληρώσῃ τὴν πρώτην χιλιετηρίδα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως καὶ συστηματισμοῦ τοῦ Μοναχισμοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἐν τούτοις μόλις τώρα συνεπλήρωσαν τὴν πρώτην εἰκοσαετηρίδα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου καταστατι-

κοῦ χάριτος καὶ τριάκοντα πέντε ἔτη ἀφ' ἧς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπέκτησε τὸν ἱστορικὸν καὶ νόμιμον αὐτοῦ κυρίαρχον.

Ὁ καταστατικὸς χάριτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς τέλειον Νομικὸν κατασκευάσμα, ἀλλ' εἶναι ἕνα ἔργον τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται εἰς Μοναχοὺς οἵτινες λόγῳ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν καὶ τοῦ προσορισμοῦ τῶν παραβλέπουν τὰς ἀτελείας αὐτοῦ καὶ

ἀποβλέπουν μετ' ἐμπιστοσύνης πρὸς αὐτὸν ὁ ὁποῖος προσεπάθησε νὰ ἐνσαρκώσῃ τὸ ὄλον πνεῦμα δέκα ὀλοκλήρων αἰῶνων, ἔχων ὡς πηγὴν τὸ τυπικὸν ἤτοι κανονικὸν τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ (ἀπὸ τοῦ 969 ἔτους) τοῦ ὀνομαζομένου σήμερον «τράγου».

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ καταστ. χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους μέχρι σήμερον διετέλεσαν Διοικηταὶ αὐτοῦ οἱ ἑξῆς.

- 1) Μπατσεκάτος Δημ. Ἀπὸ 19. 10 1926 μέχρι 10. 6. 1927.
- 2) Δέλης Νικόλαος ἀπὸ 15. 6. 1927 μέχρι 26. 2. 1929.
- 3) Χατζηβασιλείου Ζήσης ἀπὸ 8. 1 1930 μέχρι 2. 11. 1930.
- 4) Κοκοτάκης Ἰωάννης ἀπὸ 14. 9

1930 μέχρι 14. 11. 1930.

- 5) Πετριδης Ἰωάννης ἀπὸ 1.12.1931 μέχρι 2. 4. 1932.
- 6) Δάμτσας Νικόλαος ἀπὸ 24. 4. 1932 μέχρι 20. 4. 1933.
- 7) Τσορμπατζῆς Ἀλέξανδρος ἀπὸ 9. 5. 1933 μέχρι 24. 8. 1933.
- 8) Νούλης Περικλῆς ἀπὸ 25. 8. 1933 μέχρι 15. 5. 1937.
- 9) Βαλτῆς Κωνσταντῖνος ἀπὸ 20. 5. 1937 μέχρι 26. 6 1937.
- 10) Πανουργιάς Ἀνδρέας ἀπὸ 11. 7. 1937 μέχρι 8. 12. 1938.
- 11) Φωκᾶς Ἀριστείδης ἀπὸ 8. 12. 1938 μέχρι 6. 3. 1941.
- 12) Κορφιωτάκης Βασίλειος ἀπὸ 9. 7. 1941 μέχρι 26. 1. 1944.
- 13) Παπαδημητρίου Δημήτριος ἀπὸ 17.2. 1945 ἐξακολουθεῖ.

Δ. Ροδούλης

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΛΟΓΟΣ

Περὶ ἐξόδου ψυχῆς καὶ περὶ τῆς δευτέρας τοῦ Χ. παρουσίας.

(Ἐξ ἀρχαίου ἀχρονολογήτου βιβλίου, σταλέντος παρὰ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Γαβριὴλ Σταματελάτου.)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 27)

Βαρεῖται αἱ κασίδες αἱ τιμωρητικαὶ ἐκείναι, στεῖροὶ οἱ ὄνυχες καὶ ἄθραυστοι, σκληρὰ τὰ βούνευρα, θολῶδεις καὶ καχλάξουσαι αἱ πίσσαι, δυσῶδες τὸ θέατρον, ἀνθρακώδεις αἱ κλίβαι ἐκεῖναι, ἄσβεστος ἡ πυρὰ, κνισσώδης καὶ βρωμώδης ὁ σκόληξ, ἀσυγχώρητον τὸ κριτήριον, ἀπρο-

σπόληπτος ὁ Δικαστής, ἀπροφάσιτος ἡ ἀπολογία, κατεστιγμένα τὰ πρόσωπα τὰ τῶν Δυναστῶν, πενιχροὶ οἱ δυνάσται, πτωχοὶ οἱ Βασιλεῖς, ἰδιῶται οἱ σοφοί, μωροὶ καὶ ἄδεκτοι οἱ ῥήτορες, ἄφρονες οἱ πλούσιοι, ἀνήκοα τὰ κολακεύματα τῶν πλαστογράφων, φανεραὶ αἱ καμπύλαι τῶν ῥαδιούργων, τηλαυγεῖς αἱ τροχίαι τῶν πλεονεκτῶν, βρωμώδης τῶν φιλαργύρων

ἡ ὁσμὴ φανερὰ τῶν ὑποκριτῶν ἢ ὑπουλότης, οἰνόπληγοι οἱ ἐπιθέται, πάντα γυμνὰ καὶ τετραχλησμένα ἐνώπιον αὐτῶν. Οὐαὶ τοῖς ἁμαρτωλοῖς· βέβηλοι καὶ ἐναγεῖς καὶ ἀκάθαρτοί εἰσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Πῶς μεμΐανται αὐτῶν αἱ ψυχαί; πῶς βρωμῶσιν αὐτῶν τὰ σώματα ἐκ τῆς λαγνείας καὶ ἀκολασίας; πῶς ἐμόλυναν τὰ σώματα καὶ ἐμίαναν τὴν ψυχὴν, μὴ φυλάξαντες τὴν στολήν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος; πῶς ἀναισχύντως καὶ ἀνερευθριάτως τῇ κραιπάλῃ καὶ τῇ μέθῃ τῆς ἀσωτείας, τὴν ὀζοθήκην τῆς κοιλίας, τὸν ἀσκὸν τῆς γαστροῦ, τῇ ἀνταρκεῖα καὶ ἐγκρατεῖα μὴ στοιχήσαντες; ἀλλὰ τὸν πλοῦτον αὐτῶν αὐτῇ ἐμπιστεύσαντες, τρυφηλῶς εἰς τὰς ἡδονὰς ὡς χοῖροι τῷ βορβόρῳ ἐγκυλινδούμενοι, τὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν ἐδαπάνησαν, μετεωριζόμενοι ἐν λογισμοῖς ὑπαροῖς καὶ φαύλαις ἐννοίαις, ἀργολογίαις καὶ θυμελικοῖς ἄσμασι; Πῶς ἠλλοιώθησαν τὴν καρδίαν αὐτῶν τῇ πωρώσει, εἰς νοῦν μὴ λαβόντες τὴν σύνταξιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀπόταξιν τοῦ Διαβόλου; πῶς ἐξετράπησαν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας βαδίσαντες, καὶ τῷ ὑπνῷ τῆς ῥαθυμίας ἐκδόντες, εἰς πέταυρον τῆς Γεέννης ἑαυτοὺς ποτίσαντες; πῶς ἀπηλλοτριώθησαν τοῦ φωτὸς τῶν ἀρετῶν, ἀγαπήσαντες τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας, διὰ τὸ βαδίσαι αὐτοὺς τῆς πλατείας καὶ εὐρυχώρου ὁδοῦ, τῆς τρίβου τῆς κακίας; Πῶς ἐπελάθοντο τῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιδημίας, καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀνεξιχνιάστων αὐτοῦ εὐεργεσιῶν καθαρισθέντες μὲν δι' ὕδατος τοῦ θείου Βαπτίσματος καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ στολισθέντες τῷ μύρῳ τῆς ἀγαλλιᾶσεως διὰ δὲ μικρὰν ἡδονὴν μισητὴν καὶ συγχαντὴν, ἀθετήσαντες τὰς τοιαύτας καὶ τηλικαύτας δωρεάς, ἐδουλώθησαν πνεύματι

πορνείας καὶ μοιχείας; Οὐαὶ τοῖς καταλείψασι τὴν νίθεσιαν, καὶ ἀκολουθήσασι ταῖς τοῦ Κόσμου ἡδοναῖς. Οὐαὶ τοῖς ἐπομένοις ταῖς τοῦ κόσμου συντυχίαις. Οὐαὶ τοῖς ἀγαπῶσι τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας. Οὐαὶ τοῖς καταλείπουσι τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, οὐαὶ τοῖς περιπατοῦσιν ἐν νυκτὶ τῆς ἁμαρτίας. Οὐαὶ τοῖς καταλιμπάνουσι τὴν ἡμέραν τῆς θεογνωσίας. Οὐαὶ τοῖς ἐμπλησμένοις τῇ κακῇ συνηθείᾳ τοῦ γέλωτος. Οὐαὶ τοῖς καλλωπιζόμενοις πρὸς τὸ τρωῶσαι ψυχὰς εἰς συνουσίαν καὶ λαγνείαν ἀκολασίας ἀκαθάρτου, ἀληθῶς γὰρ ἀγιστρον ἐστὶ τοῦ Διαβόλου ὁ καλλωπισμός. Τοῖς οὖν ποθοῦσι καὶ ζητοῦσι καὶ θέλουσι σφθῆναι, μισητός ἐστιν.

Οὐαὶ τοῖς διαβάλλουσιν ἐν τῷ ἐνί, οὐαὶ τοῖς παρακροαταῖς, καὶ συμβαλλομάχοις, καὶ ταραχοποιοῖς. Οὐαὶ τοῖς ἡμνύουσι διὰ φιληδονίαν. Οὐαὶ τοῖς ἐπίδοκσις. Οὐαὶ τοῖς γαστριμάργοις, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία. Οὐαὶ τοῖς μεθύουσι. Μακάριος δὲ ὁ ἐνταῦθα ἑαυτὸν εὐτελίζων καὶ ταπεινῶν διὰ τὸν Θεὸν καὶ ἐξουθενῶν καὶ κατακρίνων; ὁ τοιοῦτος ὑπὸ Θεοῦ ὑψίστου ὑψοῦται καὶ ὑπὸ Ἀγγέλων ἐπαινεῖται καὶ ἐν τῇ Κρίσει ἐξ' εὐωνύμων οὐχ ἴσταται. Μακάριος ἄνθρωπος ὁ καρτερῶν ἐν προσευχαῖς καὶ ὑπομένων ἐν νηστείαις καὶ χαίρων ἐν ἀγρυπνίαις καὶ ἀντιπαιλαίων καὶ ἀποσοβῶν τὸν ὕπνον, κάμπτων τε τὰ γόνατα εἰς δοξολογίαν Θεοῦ, κρούων τὸ στήθος, τύπτων τὸ πρόσωπον, ὑψῶν τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἄερα, αἶρων τὸ ὄμμα εἰς Οὐρανὸν πρὸς Κύριον, ἐννοῶν τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθήμενον, καὶ καρδίας ἐτάζοντα καὶ νεφροὺς ἐμβατεύοντα. Ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀπολαύσει τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν καὶ υἱὸς καὶ ἀδελφός καὶ φίλος καὶ κληρονόμος Θεοῦ γενήσεται. Τοῦτου λάμπει τὸ πρόσωπον ὡς ὁ Ἥλιος ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἐν ᾗ ἡ τῶν οὐ-

ρανῶν Βασιλεία. Ὁ μὲν ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν φίλος Θεοῦ εὐρίσκειται, ὁ δὲ ψεύδη ἐνδελεχίζων, φίλος δαιμόνων γίνεται. Ὁ μισῶν τὸν δόλον λυτροῦται τῆς ἀρεῆς. Ὁ ὑπομένων τοὺς πειρασμοὺς, ὡς ὁμολογητῆς στεφανοῦται ἐνώπιον τοῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ γογγύζων καὶ δυσπετῶν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς καὶ ταῖς συμβαινούσαις θλίψεσιν ἀκηδιῶν τε καὶ βλασφημιῶν, οὗτος πεπλάνηται καὶ φρένας κωφᾶς ἔχει. Ὁ πρῶος καὶ ἐπεικῆς καὶ ταπεινόφρων, ὑπὸ Θεοῦ ἐπαινεῖται, μακαρίζεται ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, ἐγκωμιάζεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ πικρὸς καὶ δεξιόθυμος καὶ δεξιόλογος, κεκατήραται ἀπὸ Θεοῦ· τούτου ἡ βρωσις βότρυς πικρίας δαιμόνων, ὁ δὲ οἶνος, θιμὸς δρακόντων, καὶ ἡ πόσις ἰδὸς ἀσπίδος ἀνιάτος. Οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὀρθῶσι τὴν τοῦ Θεοῦ δόξαν· οἱ δὲ ῥεθυπώμενοι τὸν νοῦν, ἐνοπτρίζονται τὸν διάβολον. Οἱ τὰ φαῦλα πράξαντες καὶ τὰ ἄτοπα ἐννοοῦντες, καὶ τὰ κακὰ λογιζόμενοι εἰς τὸν πλησίον, καλοῦσιν αὐτοὺς τῆς θείας κοινωνίας. Οἱ τὸ πρόσωπον φυκίοις ὑγραίνοντες καὶ ψιμμυθίῳ τὰς παρειὰς τρίβοντες καὶ λευκαίνοντες, καὶ δι' ἐσόπτρων καὶ κατόπτρων στολιζόμενοι πρὸς τὸ ζωοῦσαι καὶ σαγηνεῦσαι ψυχὰς εἰς ἀκολασίαν καὶ ἐπιθυμίας ἀτόπους καὶ ἔρωτας σατανικούς, ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως θεοσεβεῖς οὐχ εὐρίσκονται, ἀλλ' ὡς καταφρονῆται τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ κολάζονται. Οἱ περιοραζόμενοι κάλλος ἀλλότριον, τῆς καλλονῆς τοῦ Παραδείσου στερηθῆσονται. Οἱ ἐπιχαίροντες ἐπὶ πτώσει ἐτέρων, ἑαυτοὺς πτωματίζουσιν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἀλλότρια τὰ ἴδια προοιδόασιν καὶ ἀπόλλυνται. Οἱ κενόδοξοι καὶ ὑπερήφανοι καὶ ἀνθρωπάρεσκοι, μετὰ τοῦ διαβόλου καταδικάζονται. Οἱ ὑποκριταὶ μετὰ τοῦ σατανᾶ τιμωροῦνται, οἱ τὸ σῶμα παρὰ τὸ δέον

τρέφοντες, λιμοκτονοῦσι τὴν ψυχὴν. Οἱ ἐν γνώσει καὶ ἀνευ ἀνάγκης ἁμαρτάνοντες, καὶ μὴ μετανοοῦντες, μετὰ ἀπίστων κολάζονται. Οἱ λέγοντες, ἐν νεότητι ἁμαρτήσωμεν, καὶ ἐν γῆρα μετανοήσωμεν, ὑπὸ δαιμόνων ἐμπαίζονται, καὶ χλευάζονται καὶ ὡς ἑκοσιῶς ἁμαρτάνοντες, τῆς μετανοίας οὐκ ἀξιοῦνται, ἀλλ' ἐν νεότητι ὑπὸ τῆς τοῦ θανάτου δραπάνης θερίζονται ὡς Ἀμμῶν ὁ τοῦ Ἰσραὴλ Βασιλεὺς ὁ καὶ τὸν Θεὸν παροργίσας διὰ τοὺς πονηροὺς αὐτοῦ λογισμοὺς, καὶ τὰς βεβήλους αὐτοῦ ἐννοίας. Οἱ γὰρ λέγοντες, σήμερον ἁμαρτήσωμεν, καὶ αὔριον μετανοήσωμεν, οἱ τοιοῦτοι ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς λογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνητος αὐτῶν καρδία καὶ τὴν σήμερον ἀπώλεσαν, τὸ σῶμα φθείραντες καὶ μίαναντες καὶ τὴν ψυχὴν μολύναντες, καὶ τὸν νοῦν ζοφώσαντες καὶ τὴν διάνοιαν θολώσαντες καὶ τὴν συνείδησιν βορβορώσαντες, τὴν δὲ αὔριον ἐκλάπησαν. Οἱ γὰρ μὴ κλαίοντες διὰ τὸ πτῶμα τῆς προνοίας καὶ μὴ πενθοῦντες διὰ τὸν βόρβορον τῆς μοιχείας καὶ μὴ θρηνοῦντες διὰ τὸ πέταρον τῆς ἀδελφονοκίτιας καὶ μὴ δολοφύγοντες διὰ τὴν μαλακίαν, οὐ δύνανται δλοψύχως μετανοῆσαι περὶ τὰ ἀπελθόντα ἁμαρτήματα, οὔτε διορθώσασθαι τὰ μέλλοντα. Οἱ γὰρ μὴ ζητοῦντες ἄπερ ἀπώλεσαν καὶ τὰ σωζόμενα οὐκ ἐκτίσαντο. Οἱ μὴ ψηφίζοντες τὴν φουρσίαν τῆς ἐνθῆκῆς, καὶ τὰ κεφάλαια ζημιοῦνται. Οἱ μὴ κοπιῶντες νουεγχῶς καὶ νήφοντες ἐν εὐχαῖς, αἰχμαλωτίζονται ὑπὸ αἰσχροῶν λογισμῶν· οἱ αἰχμαλωτισθέντες, δουλεύουσι τῇ κακῇ συνηθείᾳ ἀκοντες καὶ μὴ βουλόμενοι. Οἱ μὴ ἀγρυπνοῦντες νηφόντως ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ, κλέπτονται. Οἱ μὴ γρηγοροῦντες ἐν τῇ ἀκροάσει τῶν θείων Γραφῶν, ἀλλ' ὑπνώ τῆς ῥαθυμίας ἑαυτοὺς ἐκδόντες, μετὰ τῶν

πέντε μωρῶν παρθένων ἀποκλεισθήσονται. Οἱ τὰ ὄπλα τῆς νηστείας ὄπιτοντες, ὑπὸ τῆς γαστριμαργίας σκελίζονται καὶ ὑπὸ τῆς πορνομοιοῦ ἀναιροῦνται ἀμαρτίας. Οἱ τὰς τοῦ Θεοῦ ἐντολὰς μὴ φυλάξαντες, ὑπὸ δαιμόνων τιτρώσκονται καὶ γεέννη πυρὸς καταδικάζονται. Οἱ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωρίας ἐαυτοὺς μακρύνοντες, ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ γίνονται καὶ δαιμόνων φίλοι. Αἰσχνένεσθωσαν αἱ αἰρέσεις τῶν ἀθέων αἰρετικῶν, καλυπτέσθω τὸ γένος τῶν ἀπίστων, ἀπολέσθω ἡ συναγωγή τῶν Ἰουδαίων, ἐμφρατέσθω τὰ ἀκάθαρτα στόματα τῶν ἀρνησιθέων Ἑβραίων. Ὅταν ὁ δοκιμάζων τὰς καρδίας καὶ τοὺς νεφροὺς ἐτάζων καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, διῦκνούμενος μέχρι μερισμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἀρμῶν τε καὶ μυελῶν καὶ κριτικὸς ἐνθυμύσεων καὶ ἐννοιῶν, κἀθηται δικάζων τότε δῆ, τότε οὐκ ὀλίγους τινὰς ἐκ πολλῶν, ἀλλὰ πάντα ἐκκαλυπτομένους ὄψει καὶ οὔτε δορὰ τοῦ προβάτου τὸν λύκον δύναται καλύψαι, οὔτε κόνιασις τῶν ἔργων, τὸν ἐνδοθεν ἀποκρύψαι, λογισμὸν. Οὐκ ἔστι γὰρ κρίσις ἀφανῆς τῷ κρίνοντι, ἀλλὰ πάντα γυμνά καὶ τετραηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ. Οὐκοῦν πρὸς τὰς τοῦ Θεοῦ ἐντολὰς σαρκικοῖς ἀντιταξώμεθα πάθει, ταπεινώσωμεν λογισμοὺς κενοδόξους, ἐπαναστῶμεν τῷ διαβόλῳ πρὸς μάχην, ὁμματώσωμεν εἰς νῆψιν τὴν διάνοιαν, κοιμίσωμεν λογισμοὺς ἀμαρτίας, κτησώμεθα προσευχὴν ἀρῶδέμβαστον, νοὺν νήφοντα, διάνοιαν διεγερθεμένην, συνείδησιν ἀθόλωτον, ἐγκράτειαν ἀτελεύτητον, νηστείαν ἀνυπόκριτον, ἀγάπην ἀπροσπόλητον, ἀγνείαν ἀνόθευτον, σωφροσύνην ἀμίαντον, ταπεινώσιν ἀνύπουλον, ψαλμοφδίαν ἀπαύστον, ἀνάγνωσιν ἀκινόδοξον, γονυκλισίαν ἀνυπερήφανον, δέησιν διηνεκῆ. βίον καθαρὸν, λόγον ἀληθῆ,

ξενοδοχείαν ἀγόγγυστον, ὑπομονὴν εὐάρεστον, ἐλεημοσύνην ἀνεξέταστον. Τὴν ὀξυχολίαν ἐξοστρακίσωμεν, τὴν ὀργὴν διώξωμεν, τὴν ἀκηδίαν ἐξετάσωμεν, τὸν θυμὸν ἀποκτείνωμεν, τὴν λύπην μαρᾶνωμεν, τὴν φιλαργυρίαν ξηρᾶνωμεν. Μὴ φοβηθῶμεν τὸν κοινὸν θάνατον τὸν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων θεριστὴν, ἀλλὰ τὸν ὀλοθρευτὴν τῶν ἀνθρώπων θάνατος γὰρ κυρίως, οὐχὶ ὁ χωρίζων τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀλλὰ ὁ χωρίζων τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ζωὴ ἔστιν, ὁ δὲ τῆς ζωῆς χωριζόμενος τέθνηκε, τὴν πρὸς Θεὸν παρῶρησίαν, ὡς τὴν ζωὴν ἀποβαλὼν. Καὶ ἐπειδὴ θάνατος ὁ διάβολος, ὁ τοῦ θανάτου Πατῆρ, ἴσταται ὡς ἀντίπαλος ἰσχυρὸς καθοπλιζόμενος, ἵνα ἡμᾶς ἐν ταῖς ἀγίαις ἡμέραις παλαίῃ καὶ ὀίψῃ καὶ εἴπῃ. Ἐνίκησα τοὺς Χριστοῦ στρατιώτας, κάλλος δαίξας γυναικῶν καὶ ἀπὸ τῆς ἀκοῆς ἐκρέμασα αὐτοὺς, κενοδοξία καὶ γαστριμαργία βοθρίας. Ἐδραξάμην αὐτῶν τῆς κόμης τῶν ἀρετῶν καὶ σκελίσας ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ γαργαλίσας τῇ οἰνοποσίᾳ, ὠθήσας ἐξῶψα εἰς βόθρον πορνείας. Μὴ οὖν χαροποιήσωμεν τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας, διότι ὁ ἡμέτερος Θεὸς πάντων ἐστὶ Σωτὴρ καὶ δαιμόνων ὀλετῆρ. Ἐπεὶ τοίνυν καὶ ἡμεῖς σώματι συμπεπλεγμέθα καὶ θανάτῳ ὑπεύθυνοί ἐσμεν, ἀγωνισώμεθα γενναίως, ἵνα τοὺς ἀκαθάρτους νικήσωμεν δαίμονας. Ἐὰν γὰρ τὸν φόβον ἔχωμεν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τὴν μνήμην τοῦ θανάτου ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρωμεν, εἰ καὶ πάντες οἱ δαίμονες καθ' ἡμῶν ὀπλίζονται. ἀλλ' ὥσπερ κριοκρούοντες, ὡς τείχος ἡμᾶς εὐρήσουσι, διὰ τὸ εἶναι τὸν Κύριον ἡμῶν μεθ' ἡμῶν.

Ἵτι αὐτῷ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ κληρὸς μας ἐργάζεται

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ζῆ χωρὶς Χριστιανικὰ ἰδανικὰ καὶ δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς νὰ κερδίῃ χρήματα καὶ νὰ γεμίῃ ἐπαρκῶς τὸ στομάχι του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προετοιμάσῃ πλούσιον γεῦμα διὰ τοὺς σκώληκας καὶ διχονοίας διὰ τοὺς κληρονόμους του.

Ὁ Μοναχικὸς βίος εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ τῶν φιλοσοφούντων Χριστιανῶν, ποὺ δὲν ἀφίνη ποτὲ τὴ σκουριὰ τῆς ζωῆς ν' ἀμαυρώσῃ τὴν λάμπην τῆς ψυχῆς.

Ἡ Μοναχικὴ ζωὴ δὲν εἶναι ἔργον τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. ἀλλὰ τῶν προνομιούχων ψυχῶν.

Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ἀληθινὸς Χριστιανὸς καὶ μάλιστα Μοναχός, πρέπει νὰ εἶναι φιλόσοφος καὶ ποιητής.

Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μοναχικοῦ βίου γνωρίζομεν ὅτι, μόνον αἱ προνομιούχαι ψυχαὶ καὶ τὰ ἔξοχα πνεύματα ὑπῆρξαν ἀληθεῖς μῦσαι τῆς Μοναχικῆς πολιτείας.

Ἄλλὰ τί ἐστὶ Μοναχός;

Ἐνας ἄνθρωπος μὲ μυστικοπαθεῖ καρδίαν καὶ φωτεινὴν διάνοιαν ὅστις ἀπὸ θρησκευτικὴν φιλοσοφίαν ἀρνεῖται τὴν γῆν μὲ τὰ ἀγαθὰ τῆς διὰ νὰ κλείσῃ μέσα του ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν μὲ τὸν δημιουργόν του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς Μοναχός· ζῆ ἐν τῇ γῇ καὶ μερμνᾷ διὰ τὸν Οὐρανόν.

Ὁ Μοναχὸς δὲν ἐργάζεται διὰ τὸν ἐπίγειον ἄρτον, μοχθεῖ διὰ τὸν οὐράνιον.

Δὲν ἔχει ἐπιθυμίας· ἓνας εἶναι ὁ

πόθος του· θέλει νὰ μὴ θέλῃ ὅ,τι θέλουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ «κόσμου» καὶ ὑποφέρει ὅταν ἡ ψυχὴ καὶ ἡ σκέψις του δὲν δραματίζονται τὸν Οὐρανόν.

Ὅλα γύρω του ὀμιλοῦν περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ ἡ σιωπὴ τῆς νυκτὸς τὸν πείθει νὰ συνεχίσῃ τὸν θεάρεστον δρόμον του. Καὶ βιάζεται ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ πόθον ν' ἀρχίσῃ νὰ ζῆ.

Μισεῖ χωρὶς οἶκτον ὅ,τι θέλει τὸ σῶμα καὶ λατρεύει ὅ,τι ἀγαπάει ἡ ψυχὴ του.

Φανταστικῶς ὁ ἀληθὴς Μοναχὸς κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας του τὴν σφαῖραν τῆς γῆς καὶ ζυγίζοντάς τὴν μὲ τὸ βάρος καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ψυχῆς του, τὴν εὐρίσκει ἐλαφροτέραν καὶ ἀπὸ μίαν πομπόλυγα καὶ αὐτὸ ἐνδυναμώνει τὴν πίστιν πρὸς τὴν ψυχὴν του. Αὐτὴ ἡ πίστις λυγίζει τοὺς πόθους τῆς σαρκὸς του καὶ νεκρώνει τὸν «πειρασμόν» ποὺ θηρογεύει ἀπὸ τὴν νηστείαν του.

Ὁ Μοναχὸς ἀποφεύγει νὰ ὀμιλῇ διότι δὲν ἔχει διάθεσιν νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν του μὲ τὸν οὐράνιον του Πατέρα.

Δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του παρὰ τὴν στιγμὴν ὅπου θὰ ὑμνήσῃ τὸν Θεόν.

Ἐν τέλει ὁ Μοναχὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος· εἶναι θρησκευτικὸς κόσμος μὲ τὸ στερέωμά του.

Πλάθει τὸ ὄνειρον καὶ τὸ γαλουχεῖ γονατίζοντας μὲ κατάνυξιν ἐμπρὸς εἰς τὰς Βυζαντινὰς Ἀγιογραφίας ὅπου τοῦ ἐξάπτουν τὸν μυστι-

κισμὸν καὶ τὴν ἕξαρσιν.

Ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς σκέψεις τῶν σοφῶν καὶ φιλοσόφων περὶ τῆς ζωῆς καὶ κοινωνίας. Βλέπει τὰ πάντα μέσα ἀπὸ τὸν προβολέα τῆς ψυχῆς του καὶ οἱ θρησκευτικοὶ του στοχασμοὶ τὸν κρατοῦν μακρὰν τῆς «σοφίας τοῦ κόσμου». Ἡ ἔρημος εἶναι ἡ πολιτεία του καὶ ἡ πολιτεία ἡ μοναξιά του.

Ὅταν προσεύχεται μεθ' ἀπὸ πνεῦμα πίστεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἡ ψυχὴ του φθάνει εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐκεῖ ἀκούει τὰς θείας ὑμνωδίας τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Παρεκάθησα εἰς ψυχικὰ συμπόσια τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας καὶ μὲ ὅλον τὸν χρυσὸν τοῦ κόσμου δὲν ἀλλάζω τὰς ψυχικὰς συγκινήσεις καὶ πνευματικὰς ἀγαλλιᾶσεις τὰς ὁποίας ἐδοκίμαζα ὁσάκις παρευρισκόμην εἰς τὰς κατανυκτικὰς ἀκολουθίας τῶν Ἱερῶν Μονῶν, Σκητῶν καὶ Κελλίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τῆς Μονῆς Ὑψηλοῦ καὶ Λειμῶνος ἐν Μοτιλίηνῃ.

Αἰ στιγμαὶ αὐταὶ παραμένουσιν ὡς αἱ εὐτυχέστεραι στιγμαὶ τῆς ζωῆς μου.

Δὲν εἶναι νοσηρότης αὐτό· ὄχι! εἶναι ὑγεία τῆς ψυχῆς. Μάλιστα!

Οἱ Μοναχοὶ οἱ ὅποιοι ἐκλείσθησαν μέσα εἰς τὰς Μονὰς καὶ Σκήτας ἐπόθησαν νὰ τραφῇ ἡ ψυχὴ των μὲ τὸν οὐράνιον ἄρτον. Δὲν τοὺς ἔσπρωξαν ταπειναὶ ἀνάγκαι, τοὺς ἐκάλεσαν οἱ ὑψηλοὶ των προορισμοί. Ὅταν ἀνακαλύψωμεν τοὺς θησαυροὺς τῆς ψυχῆς μας, τότε θὰ κατανοήσωμεν πλήρως πόσον δίκαιον εἶχον οἱ ἐγκαταλείποντες βασιλικὰς

πορφύρας, πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ ἐνεδύοντο τὸ χάσον τοῦ ἀπλοῦ Μοναχοῦ, ἔχοντες ὡς μόνον πλοῦτον τῆς ψυχῆς των καὶ θησαυρίζοντες τοὺς θησαυροὺς ἐν Οὐρανοῖς.

Τὸ τοιοῦτον δὲν ἐγένετο μόνον κατὰ τὸν μεσαῖωνα, ὅπου ἐμεσουράνει ὁ Μοναχισμὸς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἡ ὁποία διακρίνεται διὰ τὴν διαταραχὴν τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων, παρουσιάζονται καὶ θὰ παρουσιάζονται οἱ Μύσται τοῦ Μοναχικοῦ βίου. Τὸ ἀνδρόγυνον Πατέρον, ἔφερεν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικὰ ὀνόματα τῆς Ἰταλίας καὶ ὅμως τὰ ἐγκατέλειψαν ὅλα χάριν τῆς Μοναχικῆς ζωῆς καὶ ἐνεδύθησαν τὸ χάσον τοῦ ἀπλοῦ Μοναχοῦ εἰς τὸ Τάγμα τῶν «Καρμηλιτῶν», τῶν ἀνυποδότητων καλογραιῶν. Τὸν ἴδιον δρόμον τῆς ψυχικῆς σωτηρίας, ἠκολούθησαν ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Ρακὲλ Μίλλερ καὶ ἡ Ὑβόνη Ὠτέν.

Καὶ ἀπ' ἐδῶ ὅπου ζῶμεν εἰς τὴν χώραν τοῦ θετικισμοῦ, τὴν Ἀμερικὴν, ἡ Δεσ. Σβάμπ, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τοῦ γάλυβος περιεφρόνησε τὰ μυθώδη πλοῦτη καὶ ἐκλείσθη εἰς μίαν τῶν αὐστηροτέρων Μονῶν.

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐγνώρισα πολλοὺς Μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῆς Χριστιανικῆς φιλοσοφίας. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Μοναχικὸς βίος δὲν θὰ σβύσῃ διότι δὲν θὰ λείψουν ποτὲ αἱ μυστικοπαθεῖς καρδίαι καὶ τὰ φωτεινὰ πνεύματα, ὅσον καὶ ἂν αὐξάνουν τὰ ρεύματα τοῦ ὕλισμοῦ.

Ὁ Μοναχικὸς βίος ὁμοιάζει καὶ μὲ τὰ εὖσυμα ἄνθη, τὰ ὅποια καὶ

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΜΕΤΟΧΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Είναι γνωστόν ὅτι ἐν Μακεδονίᾳ ἰδίως καὶ εἰς τινὰς νήσους καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι, τὸ Ἅγιον Ὄρος κατέχει ἀγροτικά κτήματα, τὰ λεγόμενα Μετόχια, τὰ ὁποῖα αὐτοκαλλιεργεῖ δι' ἀποστελλομένων Μοναχῶν τῶν λεγομένων Μετοχιαρίων. Ἀποτελοῦσι δὲ ταῦτα ἰκανὴν πρόσδοτον πρὸς συντήρησιν τῶν ἱστορικῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἐκ τῶν Μετοχίων τούτων μέγα μέρος ἐξεχωρήθη χάρις τῶν προσφύγων πρὸ ἐτῶν ὅτε καὶ ἰδιωτικά κτήματα ἀπηλλοτριώθησαν. Αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους προθύμως συνήνεσαν εἰς τὴν ἐκχώρησιν ταύτην καίτοι ἐπῆροχοτο εἰς αὐτὰς μεγάλη ζημία. Ἐπειδὴ δὲ ἐπρόκειτο καὶ περὶ Μετοχίων ἀνηκόντων καὶ εἰς ξένας Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἰς δύο Ρωσικὰς (Μίαν Μονὴν καὶ μίαν Σκήτην) εἰς τὴν Σερβικὴν καὶ εἰς Βουλγαρικὴν ἢ δὲ ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσεις ἀντίκειται εἰς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, εὐρέθη τρόπος ἐκχωρήσεως αὐτῶν, ἢ μίσθωσις αὐτῶν «εἰς τὸ διηνεκὲς» ἀντὶ δραχ. 15.000.000 ἑτησίως προπολεμικῶν. Ἐπὶ σειράν δὲ ἐτῶν ἐξηκολούθει τὸ Δημόσιον νὰ καταβάλλῃ εἰς τὰς Μονὰς τὸ ἄνω ποσὸν καὶ ἐπὶ Κατοχῆς, μάλιστα ἡ Κυβέρνησις Τσολάκογλου τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ καὶ ἄλλαι δύο Κυβερνήσεις Λογοθετοπούλου καὶ

κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺν ἴσκιον τοῦ τρίτου ἀνθοῦν καὶ σκορπίζουσαν γύρω τὴν εὐωδίαν τους.

3 ὁκτωβ. 1947

ΑΙΔ. ΤΖΑΝΟΣ ΡΟΥΓΟΥΤΑΣ

138. N. MAIN

MANSFIELD. OHIO

U. S. AMERICA

Ῥάλλῃ ἀποβλέπουσαι εἰς τὸν Ἐθνικὸν σκοπὸν, ὃν ἐξυπῆρετεῖ τὸ Ἅγιον Ὄρος, πλὴν τοῦ ἄνω ποσοῦ τῶν μισθωμάτων, ἔδιδον καὶ ἄλλα ποσὰ ἀνερχόμενα εἰς ἑκατοντάδα ἑκατομμυρίων καὶ εἰς τρόφιμα ἐνίσχυσαν τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐξ ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης, ἵνα οἱ Ἕλληνες Καλόγηροι μὴ διαρρεῦσουν εἰς τὸν κόσμον στερούμενοι τῶν πρὸς ζωάρκειαν καὶ οὕτως ἀποκτήσουν τὴν πλειονοψηφίαν οἱ Σλαῦοι καὶ Ῥουμῖνοι μοναχοί, οὓς πλουσίως ἐτροφοδοτοῦν ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ῥουμανία ὡς κατεδηλοῦτο ἀπὸ ἐπισήμων καταστάσεις τοῦ Τελωνείου Δάφνης. Αἱ Ἑλληνικαὶ Κυβερνήσεις λοιπὸν τῆς Κατοχῆς ἀνεγνώρισαν ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐκτὸς τῆς θρησκευτικότητος αὐτοῦ, εἶναι καὶ μία Ἐθνικὴ Σκοπιὰ εἰς προκεχωρημένον φυλάκιον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ διὰ παντὸς μέσου προσεπάθησαν νὰ συγκροτήσωσι καὶ ἐνισχύσωσιν αὐτό, ἀναγνωρίσασαι ὅτι οἱ Καλόγηροι τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἶναι καὶ Ἐθνοφύλακες καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχωσι δι' ἑθνικοὺς λόγους αὐξανόμενοι. Πολὺ ὀρθὴ ἢ ἀντίληψις αὕτη τῶν Κυβερνήσεων Κατοχῆς, ἥτις ὀλίγου δεῖν νὰ διαταράσσοτο διὰ τοῦ Νόμου τοῦ κ. Σβώλου, ὅστις ἐθεώρησεν ὡς ἐξοφληθείσας ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τρίτους τοῦ Κράτους. Εὐτυχῶς συνεκράτησε τὴν κατάστασιν ἡ ὀρθὴ καὶ ἑθνικὴ ἀντίληψις τῆς ἀρμοδίας Διευθύνσεως εἰς ἣν ὑπάγονται τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου. Ἐνῶ δηλαδὴ ὑποστηρίζεται ἡ γνώμη ὅτι ἡ παροχὴ τοῦ Κράτους διὰ τὰ Μετόχια ἀπεσβέσθη ὅπως καὶ αἱ μετοχαὶ ἀπᾶλλοτριώσεως ἠκρωθήσαν, ἠκούσθη ἐκεῖ ἡ ὀρθὴ γνώμη ὅτι τὰ Ἀγιορείτικα Μετόχια δὲν ἀπηλλοτριώ-

θησαν ἀλλ' ἐνοικιάσθησαν εἰς τὸ διηγε-
 κές, δι' αὐτὸ εἰς τὸ "Ἅγιον" Ὄρος δὲν ἐδό-
 θησαν Μετοχαὶ ἀπαλλοτριώσεως, αἵτινες
 εἶναι ἀνώνυμοι μὲ τοκομερίδια, ἀλλ' εἰς
 ἑκάστην Μονὴν ἐδόθησαν ὀνομαστικαὶ
 χρηματαποδείξεις ἄνευ τοκομεριδίων.
 ὑπεστηρίχθη δὲ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Λογι-
 στηρίου ὅτι τὸ χρέος τοῦτο τοῦ Δημοσίου
 εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ χρέος τοῦ Δημοσίου
 πρὸς τοὺς συνταξιούχους ὑπαλλήλους ὅ-
 περ δὲν ἀπεσβέσθη διὰ τῶν νόμων τοῦ κ.
 Σβώλου. Ἐπεκράτησε λοιπὸν ἡ ὀρθὴ αἴ-
 τη ἔποψις καὶ τὸ "Ἅγιον" Ὄρος παρέμεινεν
 Ἑλληνικὸν καὶ συζητεῖται ἤδη ἡ ἀνα-
 προσαρμογὴ τῶν 15. 000. 000 δρχ. τῶν
 προπολεμικῶν μισθωμάτων. Οὕτως εἶχον
 τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τοῦ Ἁγίου Ὄ-
 ρους. Ἦδη ὁμῶς ἐθορυβήθη πάλιν τὸ
 "Ἅγιον" Ὄρος ἐκ τοῦ ἑξῆς. Τὸ Ὑπουρ-
 γεῖον τῆς Γεωργίας ἐδημοσίευσεν τὸ ὑπ'
 ἀριθ. 327)47 Ν. Δ. περὶ ἀναγκαστικῆς
 μισθώσεως γαιῶν ὑπὲρ ἀκτημόνων γεωρ-
 γῶν καὶ κ τ η ν ο τ ρ ό φ ω ν. Κατὰ
 τοῦτο γεωργικὰ κτήματα τοῦ Δημοσίου,
 Δήμων, Μονῶν ἢ ἄλλων ὀργανισμῶν ἐκ-
 μισθοῦνται ἀναγκαστικῶς. Ἐξαιροῦνται
 τὰ κτήματα τῶν ἱστορικῶν Μονῶν τῶν
 καθοριζομένων διὰ Διαταγμάτων προτά-
 σει τῶν Ὑπουργῶν Γεωργίας καὶ Θρη-
 σκευμάτων, ὡς καὶ τὰ παρσχωρηθέντα
 δι' εἰδικῶν Τουρκικῶν Φιρμανίων πρὸ
 τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐκπλη-
 ροῦντα κατὰ πρᾶξιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος φιλανθρω-
 πικούς ἢ κοινωνικούς σκοπούς, ἐξυπηρε-
 τοῦντα δὲ τὴν συντήρησιν ἱστορικῶν να-
 ῶν. Εἶναι προφανές ὅτι ὁ Νόμος οὗτος
 δὲν ἀφορᾷ τὸ "Ἅγιον" Ὄρος παρὰ τὰς
 Μονὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους τὰς ὑπα-
 γομένας εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκ-

κλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸ Ὑπουρ-
 γεῖον τῶν Θρησκευμάτων. Κατὰ τὸ Κα-
 ταστατικὸν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπερ ἔχει
 ἐνσωματωθῆ εἰς τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλ-
 λάδος, τὸ "Ἅγιον" Ὄρος εἶναι αὐτοδιοί-
 κητον τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους
 καὶ κέκτηται πλεονεκτήματα τὰ Τελωνεια-
 κά καὶ Φορολογικά. Τὸ "Ἅγιον" Ὄρος
 δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν
 Θρησκευμάτων, ὑπάγεται εἰς τὸ Ὑπουρ-
 γεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, συνεπῶς ὁ Ὑ-
 πουργὸς τῶν Θρησκευμάτων δὲν δύναται
 νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς ἱστορικότητος
 τῶν Μονῶν ὡς ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος, οὔτε ἡ
 Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
 δος δύναται νὰ ἀναμυχθῆ εἰς ζητήματα
 τοῦ Ἁγίου Ὄρους (ἄρθρον 2ον) διότι
 τοῦτο ὑπάγεται ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὸ
 Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅλα δὲ τὰ
 Μετόχια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀνήκουν
 εἰς αὐτὸ δυνάμει Τουρκικῶν Φιρμανίων
 πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, συν-
 τηροῦνται δὲ δι' αὐτῶν ἱστορικοὶ ναοί,
 συνεπῶς ταῦτα ἐξαιροῦνται τῆς ἀναγκα-
 στικῆς μισθώσεως. Τὰς τοιαύτας ἐξαι-
 ρέσεις ἐγνώριζεν ὁ Νομοθέτης, ὅστις ἀπὸ
 σκοποῦ συνέταξε τὸν Νόμον τοιοῦτοτρό-
 πως ὥστε νὰ συμπεριλάβῃ τὰς Μονὰς
 τὰς διεπομένας ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Νό-
 μων ὑπαγομένας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν
 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς
 Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρη-
 σκευμάτων καὶ οὐχὶ τὰς Μονὰς τοῦ Ἁ-
 γίου Ὄρους τὰς ὑπαγομένας εἰς τὸ Ὑ-
 πουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ εἰς τὴν
 δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρι-
 αρχείου.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος ΙΕΖΕΚΙΗΛ.

Παρακαλούμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ
 πρωτοτύπου καὶ λίαν ψυχωφελούς
 περιοδικοῦ τούτου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΟΥ ΤΗ ΙΕ' ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

(Εκδίδεται πρὸς τιμὴν τῆς Κοινοβιακῆς Ι. Μονῆς Ἁγίου Παύλου τοῦ Βασιλογόνου, ἐν Ἁγίῳ Ὁρει).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους η'· καὶ ψάλλομεν Προσόμοια τοῦ Ἁγίου τὰς δύο στάσεις δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν στενὴν τρίβον ὠδευσας, ἀκυμάντῳ τῷ πνεύματι πρὸς ζωὴν ἀνάγουσκι περαιούμενος· τῶν Ἀσκητῶν γὰρ σὺ γέγονας, Εὐθύμιε καύχημα, καρτερῶς καταβαλὼν τῶν δαιμόνων τὰ ἐνεδρα, ὅθεν ἔτυχες, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμος, γεγονώς καὶ τῆς ἀλήκειου, κατατρυφᾶς ὠραιότητος.

δὶς

Ο ὑπέρλαμπρος βίος σου, τοὺς Ἁγ- γέλους ἐξέστησε, καὶ δαιμόνων θράση σαφῶς κατέπληξε· τῶν δὲ πιστῶν τὰ συστήματα, φαιδρῶς κατελάμπρυνε, πρὸς οὐράνιον Χριστοῦ, κητοικίαν προτρέπων αἰεὶ, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσιδέβα- στον μνήμη σου.

Υμνωδῖαν καὶ αἰνεσιν, τῷ Χριστῷ προσενήνοχας, καθ' ἐκάστην Ὁ-

σιε ἐν τῇ ἐρήμῳ χωρῶν· μόνῳ Θεῷ ἀναθέμενος, ψυχὴν καὶ διάνοιαν, ὡς ὁ μέγας Μωϋσῆς, εἰς τὰ ἄδυτα ἔδυ- σας ὅθεν ἔτρεφας, τὸν ἀόρατον ὄφιν καὶ ἐγένου, καθαρῶτατον δοχεῖον, καὶ θεοῦ Πνεύματος ὄργανον.

Ἔτερα Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ως φωτοφόρος Εὐθύμιε θεόφρον· ὅτε σε ὁ ἄνωθεν ἔρις ἀνέφλεξε, ταῖς θεϊκαῖς αὐτοῦ λάμψεσι, σταυρὸν ἐπ' ὤμων, ἄρας πρὸς ὄρος Ἄθω ὠδήγησε, τότε ἐνδυσάμενος ὄπλον τὸ ἄμαχον, κατὰ δαιμόνων ἐνίσχυσας, τρέπαια στήσαι, τύπος γενόμενος τοῖς μονάζουσι, καὶ νῦν ἀγάλλη δμηγύρε- σι, τῶν Ὁσίων μεθ' ὧν αἰτῆσαι, φω- τισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ τοῦ θεοῦ ἐπ- ἀνόρθωσιν.

δὶς.

Θεοφεγγεσί στιλπνότησι τρισμά- καρ, Πάτερ θεοείκελε τῶν θείων ἔργων σου, φωτοβολῶν τὸν περιχώρον, Μακεδονίας, διασκοπεδάεις ἀχλὺν τῶν θλίψεων, καὶ χάος βαθύτατον τῶν καρ- διῶν ἡμῶν· ὅθεν βραστάμου καλλώ- πισμα, καὶ τῶν ἐν Ἄθῳ, ἀσκούντων φῶς σαφῶς ἐχρημάτισας· οἱ καὶ τὴν

μνήμην σου τὴν ἔνθεον, καὶ φωταυγῆ καὶ σωτήριον Ὅσιε, ἐκτελοῦντες πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν αἰτούμενοι.

Τὰς ἀκαθέκτους παθῶν ἐπαναστάσεις, Εὐθύμιε πάνσοφε σὺ ἐχαλίνωσας, καὶ ἀπαθείας ταῖς χάρισιν, ἠγλαϊσμένος, εἰληφας χάριν νοσοῦντων ἅπαντα, ἰᾶσθαι ἀνήκεστα πάντων νοσήματα, καὶ φυγαδεύεις τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας, καὶ τούτων σώζειν τοὺς σοὶ πρόστρέχοντας· ἔθεν ὁ Ἄθως ἐναμβρύνεται, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοὶ πολιούχόν σε, κεκτημένος καὶ χαίρει, καὶ τελεῖ τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Δόξα· ἦχος γ'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτὸν κατακοσμήσας, σύσκηνος γέγονας τοῦ παλαιοῦ Εὐθυμίου, ὡς ὁμότροπος καὶ συνώνυμος τούτου, Εὐθύμιε Ὅσιε· τὴν ἐκείνου γὰρ ζηλώσας ἄμεμπτον πολιτείαν, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι διαιτώμενος, ἀπειληφας τὸ βραβεῖον τῆς καρτερίας σου· ἔθεν τὸ τοῦ Ἄθωνος ὄρος, χαρμοσύνως σήμερον, ἐπιτελεῖ τῆς κοιμησεώς σου τὴν πάνσεπτον ἑορτήν, διόπερ Ὅσιε ὀμβρισον καὶ ἡμῖν, ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Κύριον, τὸν σὲ δοξάσασθαι μύροις καὶ θαύμασιν Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὸν Θεανδρικόν σου τόκον Πανσεβάσμιε; Πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη, Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπήν, ἢ φερμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὴν ἰδιότητα σφάν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα,

αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως Θεοτόκον ἐμολογούντων σε.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, γ' 1. **Δ**καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάνος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπίερασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς δλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ θασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιοῦτες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. **Δ**ικαίοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, ε' 15. **Δ**καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βασίλειον τῆς εὐπρεπειας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ δοπλοποίησιν τὴν κτίσιν εἰς ἄμυνον ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίνου

ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, δοσιότητα ὄξυναί δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν συνεχπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἑθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτήδ'. 7 **Δ**ίκαιος ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς

ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λίθην

Ἦχος β'. Τῆς Ὑπαπαντῆς

(Ἐπειδὴ ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπαπαντῆς)

Τὸν ἱερὸν ἢ ἱερά, Παρθένος προσεκόμισεν· ἐν ἱερῷ τῷ ἱερεῖ, ἀπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεών, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐδόησε, νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου· Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου. Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Εὐφραΐου ὁ ἁγιώνυμος Ἄθως, εὐφροσύνην τὴν ἐν Θεῷ, τὸ τῶν Ὁσίων ἐνδιατήμα· ἰδοὺ γὰρ ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις σου ἐξήνησε κρῖνον ἀειθαλλές καὶ εὐφροσύνον, ὁ τῆς εὐθυμίας φερώνυμος, Εὐθύμιος ὁ τρισόσιος Πατήρ ἡμῶν· καὶ ἐπλήρωσεν εὐωδίας πνευματικῆς, καὶ εὐθυμίας ἐνέπλησε πᾶσάν σου τὴν περιόικον, ἐξανατείλας τὴν τοῦ πνεύματος ζωηρὰν παγκαρπίαν, διόπερ καὶ ἡμεῖς, πνευματικοὶς ἄσμασιν εὐφημοῦντες βοήσωμεν· ταῖς πρεσβείαις τούτου Κυρίου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τὸν τοῦ Χριστοῦ μαθητὴν, καὶ Προδρόμου τὸν ζηλωτὴν, τὸν ἀνέσπερον λαμπρὸν φωστῆρα, τὸν τῶν μοναστῶν ποδηγέτην, καὶ τοῦ Ἄθω οἰκῆτορα, μοναστῶν τὰ στίφη κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ἄληκτον ἔχων τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῷ, βίον ἐν τῇ γῇ ἔσχεν ἄβυσσον, ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκος πολιτευσάμενος, ἔνθεν καὶ θαυμάτων χάριν πλουσίως ἀπειλήφε, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτῶν, τὴν ἐν αὐτῷ Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑφ' ἧς λαμπρῶς μετὰ πότμον δοξασθεὶς, καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον προσπελάσας σὺν τοῖς

Ἄγγελοις οἰκεῖν καὶ συναγάλλεσθαι κατηξίωται· ὦ ! θαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος ἐκπληκτικοῦ· ὅτι ὑλικὸς ὢν τῇ φύσει, ἴσος γέγονε ταῖς ἀυλοῖς οὐσίαις· ἀλλ' ὦ Πατέρων κράτιστε, ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ κατηγλαίσμενος, πρέσβευε τυχεῖν ἡμᾶς, τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος γ'.

Τὸν τῆς εὐθυμίας φερώνυμον, δεῦτε μοναζόντων τὸ κλίτος ἀξίως εὐφημήσωμεν, οὗτος γὰρ ἐν ἐρήμοις σπηλαίοις καὶ ὄρεσιν ἀυλιζόμενος, ἀξίως τῷ Θεῷ εὐηρέστησε, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς χορεύων, τῷ τρισηλίῳ φωτὶ παριστάμενος, ἐν παρρησίᾳ δυσωπεῖ, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν σεβάσιμον αὐτοῦ κοίμησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐφράνθητι ἡ Καινὴ Σιών, τὸ τῶν Ὀσίων ἐνδιαίτημα, τῆς Πανυμνήτου ὁ κλῆρος, τὸ τοῦ Ἁθωνος ὄρος· Περιστερῶν Μονὴ τε ἡ σεβάσιμος· καὶ ἀγάλλεσθε πάντες οἱ μονασταὶ καὶ μιγάδες· καὶ δεῦτε πανηγυρίσωμεν πνεύματι Εὐθυμίου τοῦ νέου, καὶ ἀρχηγέτου ἡμῶν, τὴν μνήμην τὴν σεβάσιμον· οὗτος γὰρ ὁ πανθαύμαστος, ἀρετῶν χάρισι καταγλαϊζόμενος, ὡς ὑψηλὸς στόλος τῆς Ἐκκλησίας δείκνυται· καὶ Ἄγγελοις καθομοιωθεὶς, καὶ τῆς αὐτῶν δόξης συμμετέχων, πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν τὸν μόνον φιλόνητον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Οὕτως ὑψοποῖδὸν ἀρετῆν, φωτοειδὲς καὶ καθαρὸν περιβόλαιον, χι-

τῶνα τῆς εὐφροσύνης, περιβληθεὶς νουνεχῶς, ἐν γῇ τῶν πράεων, νῦν γηθόμενος· ἐκλάμπεις Εὐθύμιε, θεϊκαῖς ταῖς λαμπρότησι, τὰς παρατάξεις, τῶν Ἄγγέλων θεώμενος, τὸ τρισηλίον, σέλας περιπολεύοντας· ὅθεν σὲ μακαρίζομεν, ἐν πίστει σοὶ κράζοντες, μὴ ἐπιλάθου σῶν δούλων, διὰ παντὸς προστρέχόντων σοι, σὸρῶ σου λειψάνων, τοῦ εὑρεῖν κακῶν τὴν λύσιν, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου...

Χαίροις ὁ χάριν θείαν λαβών, μῦρον ἐκβλύζειν, θεομάκαρ Εὐθύμιε, καὶ πάντας εὐωδιάζων, ταῖς ἡδυνόσις ὀδμαῖς, τῶν θαυμάτων Πάτερ τῶν ἐνθέων σου, καὶ νῦν θεοδόξαστε, τοὺς πιστῶς σε γεραίροντας, ὃν Ἰωσήφ τε, τῷ συνάθλῳ σου Ὅσιε, εὐωδίασον, εὐωδίασις τοῦ Πνεύματος, χάριτος ἐμπιπλῶν ἀεὶ, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου ἅμα παμμακάκαρ ὑψῶθεν, τῆς σωτηρίας ἀξίωσον, τυχεῖν καὶ ἐλέους, ἐν ἡμέρᾳ τῇ τῆς δίκης, δυὰς πανόλβιε.

Στίχ. Μακάριος ἀνήρ ὁ φοβούμενος.

Βίον ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀγγελικὸν ἐπολιτεύσω Εὐθύμιε· φυγῶν γὰρ πᾶσαν τοῦ κόσμου, τρυφήν καὶ δόξαν σοφέ, τὴν στενὴν καὶ πλήρη πάσης θλίψεως, ὀδὸν διεβάδισας, τὴν ἐπάξασαν ἄνω σε, πρὸς βασιλείαν, τοῦ Θεοῦ τὴν οὐράνιον· διὸ τέλειος ἀνεδείχθης μακάριε, ὡσπερ ἔφη ὁ Κύριος, πρὸς ὃν σε κεκτήμεθα, οἱ σὴ προστρέχοντες σκέπη, ἐνθερμον πρέσβυν αἰτούμενοι, τυχεῖν θείας δόξης, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὸ ὅν μνημόσυνον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Στερηθεὶς ἐν τῇ πέτρᾳ τῶν ἐντολῶν Χριστοῦ, ἐκ φωτοφανοῦς θεωρίας, ὡς ὁ πάλαι Εὐθύμιος, συνωνύμως ἔλαμψας, ἐν τῷ Ἁθῷ Εὐθύμιε, μοναζόντων εὐωδία ἐχρημάτισας, ὡς

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διαφανὲς ἀλά-
 βαστρον· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχων
 πλήρης φωτὸς ἀφάτου, πλήρης εὐω-
 δίας καὶ χάρας, αἰτησαὶ ἀξιόγαστε,
 πᾶσι τοῖς εὐλαβῶς τιμῶσί σου τὸ μνη-
 μῶνον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος
 τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε,
 καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ
 χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖ-
 χος τὸ ἀβρήκτον, τὴν ἀβραγῆ προστα-
 σίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις· Τρισάγιον· Παναγία
 Τριάς· Πάτερ ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω σε, ἔχει προστά-
 την θερμόν, τρισμάκαρ Εὐθύμιε,
 δεινῶν βυόμενον, (δυνάμει τοῦ πνεύ-
 ματος) * ὅθεν καὶ συνελθόντες, ἐκ-
 δοῶμεν σοι Πάτερ, πρέσβευε τῷ Σω-
 τῆρι ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει, τελούν-
 των τὸ σεπτὸν σου, μάκαρ μνημόσουν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀγ-
 γέλαις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ
 σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρω-
 ται, Θεὸς ἐν ἀουγχύτῳ ἐνώσει σαρ-
 κούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ
 ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστή-
 σας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θα-
 νάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, Καθίσματα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Εγκρατείας ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς,
 κατασβέσας τὴν κάμινον τῶν πα-
 θῶν, πᾶσιν ἀνέβλυσας, τῶν θαυμάτων

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει παράλειψιν τριῶν
 λέξεων. Ἡ προσθήκη αὕτη προσετέθη παρὰ
 τοῦ ἐκδότου πρὸς πληρωσὴν τοῦ ἔνυμμου.

τὸ πέλαγος, καὶ ἐν αὐτῷ ὡς ἄλλος
 Μωσῆς κατεπόντισας, τὰ τῆς πλάνης
 ἄρματα, δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ὁ-
 θεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν,
 τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, θεοφόρε
 Εὐθύμιε, καὶ δοῶμεν ἐκ πόθου σοι,
 πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πται-
 σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορ-
 τάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κισυτόν,
 τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ,
 νεφέλην ὑμνήσωμέν τὴν οὐράνιον κλι-
 μακα, τὸν λογικὸν παράδεισον τῆς
 Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς εἰκουμένης
 πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτη-
 ρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ
 ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων·
 διὰ τοῦτο δοῶμεν αὐτῇ. Πρέσβευε τῷ
 σῷ Ἰησῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄ-
 φεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσ-
 κυνοῦσί, τὸν Πανάγιον τόκον σου.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Κατεπλάγησαν σοφέ, αἱ τῶν Ἀγ-
 γέλων στρατιαί, πῶς ἐν σώματι
 τελῶν, τὴν ἀσωμάτων βιωτὴν· ζηλῶν
 ἐζήλωσας μάκαρ γενναιοφρόνως, ὅθεν
 καὶ στεφάνους τοι πλέξασαι, Εὐθύμιε
 τρισμάκαρ θεοπέσειε, ἀμαραντίνους ἄ-
 νωθεν, ἐνδόξως τῇ κορυφῇ σου ἐπέθη-
 καν, Χριστῷ οὖν Πάτερ, ἀεὶ δυσώπει,
 ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν
 θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν
 τὸν ἐπὶ πόκον νετόν, ἐν τῇ ἀσπόρφ
 συλλήψει σου Θεοτόκε, θάτον ἐν πυρὶ
 ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν
 βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνή-
 στωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐ-
 κραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ

τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον κάθισμα
Τὸν Τάφον σου Σωτήρ

Τριάδος τῆς σεπτῆς, οἰκητήριον ὠφθῆς, ἐν πέτρα ἐδρασθεῖς, τῶν Χριστοῦ ἐνταλμάτων· διό σε ἡ οὐράνιος, μετὰ πότμον ἐδέξατο, πανευφρόσυνος, τῶν ἐκλεκτῶν κατοικία, καὶ παρέστηκας, σὺν Εὐθυμίῳ τῷ πάνυ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κτίστου σου.

Δέξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως· καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων. Σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σφῆζεις τοὺς δούλους σου.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ' ἡίου καὶ τὸ προκείμενον ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τεύ 'Οσίου αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον

τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.

'Ο Ν'. Δέξα, ταῖς τοῦ Ὁσίου, καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἰδιόμελον ἤχος πλ. β'.

Οσὶε πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου· τῶν δαιμόνων ὄλθσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα· ὦν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας· παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν· εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

'Ο κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰκόνων εἰς ἕξ καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο κανόνες εἰς ὀκτώ. (Τὸν κανόνα τῆς Θεοτόκου ὄρα εἰς τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου μηνός).

'Ο α' κανὼν τοῦ ἁγίου οὐ ἡ ἀκροστοιχίς. Χαίροις τὸ θεῖον τῶν μοναζόντων κλέος Ποίημα Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Θεολογικῆς πρώην μαθητοῦ αὐτοῦ χρηματίσαντος.

'Ωδὴ α'. ἤχος β'. Δεῦτε λαοὶ

Χαίροις πηγῇ, θρύουσα ρεῖθρον σωτήριον, ἐξ οὗ ἀντλοῦμεν ἅπαντες ἀλεξιτήριον, χάριν ἀμπλακημάτων, οἱ προσιόντες πέθῃ σοι πανασίδιμε.

Αγίασμόν, εἰληφας παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ νηδύος ἐνδοξε καὶ ἐναπέφηνας, ἐκλογῆς σκευὸς Πάτερ, τοῦ πνεύματος τὴν χάριν ἔλην δεχόμενος.

Ινα ζῶῃς, μέτοχος τῆς ἀκηράτου διχθῆς, τῆς ἐπικήρου πάνσοφε Πάτερ ἡλόγησας, καὶ Θεῷ προσχωρήσας, ἀπαύστως ἰλεοῦσαι, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Ρήσει σοφῆ, τῶν σὼν χειλέων ἐπόμενοι, περιχαρῶς Πανάμωμε σὲ μακαριζομεν, τὴν ἡμῶν γενομένην, αἰτίαν τῆς ἀφράστου μακαριότητος.

'Ο β' κανὼν τοῦ Ἁγίου

ἤχος δ'. Ἀνοιξὲν τὸ στόμα μου

Ζωὴν τὴν αἰώνιον, ποθήσας μάκαρ Εὐθύμιε, τὸν κόσμον κατέλιπες, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ τερπνά, καὶ τὸν Ἄθωνα, κατέλαβες προθύμως, Θεῷ συνεσόμενος, μόνος ἐν πνεύματι.

Εν Ἄθῳ γενόμενος, ἐνδον σπηλαίου κατήκησας, ἐν ᾧ ἐνασκούμενος ψυχὴν ἐκάθηρας, καὶ τὸ σῶμά σου, ἀγνεῖα καὶ δεήσει, καὶ πάντας ἐφώτισας μάκαρ Εὐθύμιε.

Κυμάτων κυκλοῦμενος, ἐκ τῶν τοῦ βίου Εὐθύμιε, προστρέχω τῇ σκέπῃ σου σώσον με δέομαι, καὶ κυβέρνησον, πρὸς ὄρμον μετανόιας, ὅπως σου τὴν κοίμησιν μέλω ἐν ἄσμασιν.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας, σάρκα φορέσαντα, σὺ γὰρ πέφνησας, πασῶν ἀγιωτέρα, δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ Παντοκράτορος.

Καταβασία : Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ με

Ολόφωτος ἐδείχθης στύλος θεόφρον, καθοδηγῶν τὰς τάξεις τῶν μοναζόντων, νεφέλη τε σκιάζουσα κληρουχίαν, Θεοῦ καὶ πρόσωπα, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ἀμαυροῦσα χάριτι τοῦ Παντάνακτος.

Ιστασο πρὸ προσώπου τοῦ σοῦ Δεσπότη, ἀνευδότη σου νεύσει καθικετεύων, λυτρώσασθαι τὴν ποιμνὴν σου τῆς δουλείας, τοῦ σκότους Ὅσιε, καὶ τυρχνίδος παθῶν, καὶ σοῦ τῆς δεήσεως ὑπακούει Θεός.

Σαρκός σου τὰς κινήσεις ἀπονεκρώσας, δι' ἐμμελοῦς ἀσκήσεως θεοφάντορ, ἐγένου ἐνδιαίτημα τοῦ Δεσπότη, ὃν ἐκδυσώπησον, ρυσθῆναι θλίψεων, καὶ παθῶν συγχύσεως τοὺς σοὺς πρόσφυγας.

Θεοτοκίον

Τόμον σε προεώρα ὁ Ἡσαΐας, ἐν ᾧ σαρκὶ ὁ Λόγος ἐνεσημάνθη, ῥηγνύς τὸ γραμματεῖον τῶν Πρωτοπλάστων, ὃ ἢ παράβασις ὑπεσημείνατο, καὶ διδοὺς τὴν ἄφεσιν τῆς δουλείας ἡμῖν.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ισάγγελον βίον ἐπεδείξω, Ἀγγέλων ἰποθῆσας τὴν ζωὴν, Εὐθύμιε πανόσιε, καθάρως τὰς αἰσθήσεις σου, τῆς ἐμπαθοῦς ἀλώσεως, πνεῦμα τελοῦμενος πνεύματι.

Τὸν ἔνθεον βίον σου θεόφρον, καλῶς διανύσας ἐπὶ γῆς, ἀγγέλοις ἐξωμοίωσας, καὶ μοναστῶν συστήματα, ἡ-

θροισὰς καὶ ὠδήγησας, πρὸς οὐρανοῦ τὰ σκηνώματα.

Νεκρώσας τὰ μέλη ἐγκρατεῖα, ἐζήσως Πάτερ τὴν ψυχὴν ταῖς θείαις ἐπιδόσεις, τῶν ἀρετῶν νευρούμενος, παντουργικαῖς δυνάμεσι, Πάτερ Πατέρων Εὐθύμιε.

Θεοτοκίον

Ελέους σοῦ κόρη ταῖς βάνισι, τοὺς ἄνθρακας σβέσον τῶν ἐμῶν, παθῶν θεοχαρίτωτε, καὶ ἐσβεσμένον ἀναψὸν τὸν λύχον τῆς καρδίας μου, χρυστὴν λυχνία ὑπάρχουσα.

Καταβασία : Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Απηνρήσω τὴν σάρκα διὰ Χριστόν, καὶ τοῦ πνεύματος ὠφθης δημαγωγός, καὶ ἤκουσας ῥήματα, ἀποκρύφων μυσῆων, μοναστῶν γὰρ ὠφθης κανῶν σὺ εὐθύτατος, καὶ τὰ πάθη πάντα στεβρῶς κατεπάτησας, ὅθεν καὶ δαιμόνων, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, εἰς τέλος ἐτέφρωσας πρὸς αὐτὸν ἀτεινίζων ἀεὶ, θεοφόρε Εὐθύμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινήν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον ποντουμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα τὸν λιμένα τὸν εὐδιον, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου Δέσποινα.

Ωδὴ δ'. Ὑμῶ σε ἀκοῆ γὰρ Κύριε πῶτος τοῦ Θεοῦ σε ἔβελξεν, ἐκπυρῶσας τὴν σὴν καρδίαν, καὶ ἐφετῶν ἐφθασας τὸ ἔσχατον θεόφρον Πάτερ, λιπῶν τῶν γηϊνῶν τὴν προσπάθειαν, ὁμόσκηνος τῶν ἄνω πεφηνῶς λειτουργῶν.

Θωπείας τῆς συνεύνου Ὅσιε, κατεπάτησας ὀλοτρόπως ἐνέσκηψεν ἔρως γάρ, τοῦ κτίσαντος ἐν σοὶ θεόφρον θερμῶς, καὶ κτισμάτων ἀπημαύρωσε, τοὺς ἔρωτας εἰς τέλος ἀπωσάμενος.

Εἰς πῶαν καθαρὰν εἰσήλασας, ἐγκρατείας τὴν ποιμένην Πάτερ, καὶ πρὸς πηγῆν ἤγαγες, ἀθόλωτον τῆς ἀπαθείας αὐτήν, νοητοὺς θήρας τροπούμενος, ἦν καὶ νῦν ταῖς πρεσβείαις σου διάσωσον.

Θεοτοκίον

Ιδοὺ σε γενεαὶ δοξάζουσι, γενεῶν ὡς προέφης Κόρη, τοῦ Κτίστου γὰρ γέγονας παλάτιον καὶ θεῖος οἶκος, ἐν ᾧ κατεσκήνωσεν ὁ Ὑψιστος, προσομιλήσας εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Ἄλλος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Αγαλλιάσωμεθα πνευματικῶς, μνήμην ἐκτελοῦντες πανέορτον, τοῦ Εὐθυμίου, καὶ σεπτοῦ ἡμῶν Πατρός, οὐτινος ταῖς δεήσεσι, πάντων δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα.

Ιασιν ἀνάσων ἡ σὴ σορός, πᾶσιν ἀναβλύζει Εὐθύμιε, τοῖς προσιοδοι, καὶ καθαίρει μολυσμοὺς, σαρκῆς ὁμοῦ καὶ πνεύματος, ὅθεν σου τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Χαῖρε Γαλατῶν κώμη τερπνὴ Ὀψός, ἐπὶ τῷ ἀγίῳ βλαστήματι, σοῦ γὰρ ἐξέφυ, ὁ Εὐθύμιος Πατήρ, νεοφανῆς δεικνύμενος, καὶ τὴν οἰκουμένην κατηύφρανε.

Θεοτοκίον

Ρῦσαι ἡμᾶς Ἄγιε ταῖς λιταῖς, πάντων τῶν σκανδάλων τοῦ ὄψεως,

καὶ τῶν παγίδων, καὶ ἰάτρευσον ἡμῶν, τὰ χαλεπὰ νοσήματα, ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Ὡδὴ ε'.

Ὁ φωτισμὸς

Ολος Θεῷ, ἀνακαίμενος Πάτερ ἐν ταῖς ἐρήμοις, πάγον τῆς νυκτὸς ὑπέστης γενναίως, καὶ τῆς ἡμέρας ἐκαρτέρεις τὴν καθύσιν, καὶ ἐγένου οἶκος σοφίας Θεοῦ, ἀρετῶν τῇ λάμψει ποικίλως κοσμοῦμενος.

Νεανικῶς, ἐπιβὰς τῇ ἀσκήσει, γαστριμαργίας, ὄφιν οὐ προείλου σύμβουλον Πάτερ, ἀλλ' ἐν νηστεταῖς καὶ εὐχαῖς ἀνευδότοις, καὶ ἀγγελῶν προσομιλῶν τῷ Θεῷ, μέτοχος ἐγένου τρυφῆς τῆς ἀμείνονος.

Τῶν ἀρετῶν, ὑποδὺς τὴν νεφέλην, πλάκας ἐδέξω, γεγραμμένας μάκαρ χειρὶ τῇ θεῷ, καὶ μοναζόντων τὴν πληθὺν ἐκδιδάσκων, τῶν ἐνύλων πάντων ἀπέχεσθαι, ἤγαγες εἰς ὄρος Θεοῦ ἐπιγνώσεως.

Θεοτοκίον

Ωφθης Ἀγνή, τῷ Προπάτορι κλίμαξ οὐρανομήκης, ἐχούσα τὸν Κτίστην καθιδρυμένον ἐκ σοῦ Θεός γὰρ σαρκωθείς ἐπεφάνη, καὶ συνῆψε τὰ διεσιτώτα τὸ πρὶν ὅθεν Θεοτόκον σε πιστεῖ δοξάζομεν.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ρεόντων τὸ ἄστατον, ἐμφρόνως ἀπωσάμενος, σὺν τῇ ἀποθέσει τούτων πάντων, συναπεβάλου καὶ τὸν φθειρόμενον, ἀνθρωπον σοφῆ τὸν παλαιόν, τὸν δ' ἀνακαινούμενον, νέον ὄντως ἐνδέδουσαι.

Ισχὺς σοι δεδώρηται, παρὰ Χριστοῦ Εὐθύμιε, δι' ἧς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, πάσας τοῦ σκότους καὶ κοσμοκράτορας, Πάτερ κατηδάφισας εἰς γῆν, καὶ τῆς νίκης ἔλαβες, τὸν ἀμάραντον στέφανον.

Παθῶν κατεφρόνησας, σαρκὸς μάκαρ Εὐθύμει, τῇ υπερβαλλούσῃ ἐγκρατεία, ὅθεν σοι χάρις θεία δωδύρηται, πάθη θεραπεύειν τῶν πιστῶς Πάτερ προσιόντων σοι, καὶ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Σοφίαν ἐκύησας, Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν Παρθένε, τὸν ἐνωθέντα Λόγον προάναρχον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, σαρκωθέντα Θεόνυμφε.

ᾠδὴ στ'. Πρὸς Κύριον

Νυττόμενος τοῦ Δεσπότου τῷ φίλτρῳ κατέλιπες, πᾶσαν σου τὴν αἴσθησιν, καὶ αὐτῷ ἠκολούθησας, ἐπ' ὤμων τὸν ζυγὸν τὸν χρηστὸν ἀράμενος, ἀνδρικῶς εὐθυμίας φερώνυμε.

Μούμιμος ἀπορρήτων τὴν γνῶσιν Εὐθύμει, ἐμυσταγωγῆσας τὴν σὴν ποιμνὴν τὰ οὐράνια, καθαιρῶν λογισμοὺς καὶ παθῶν, τὴν ἐφοδὸν ἀπελαύνων ταῖς σαῖς εἰσηγήσειςιν.

Οβλος σου ἐφάμιλλος τῶν ἄνω δυνάμεων, Πάτερ γενόμενος, παρρησίαν σοι δωδύρηται, ἢ χρώμενος αἰεὶ, τῶν παθῶν λυτρώσασθαι, τὴν σὴν ποιμνὴν Χριστὸν ἐκδυσώπησον.

Θεοτοκίον

Νοήσας σου τὸ ἀπορρήτον Ἄγνη μυστήριον, ὄρος κατὰ σκιον, Ἄββακούμ σε προηγόρευσεν. Ἐκ σοῦ δὲ Πλαστοργός, δι' οἴκτον σεσάρκωται, τὴν ἀρχαίαν ἐξαιρῶν ἀπόφασιν.

Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην

Τὴν ἐνδοξὸν σου πανήγυριν, τελούντες θεομάκαρ Εὐθύμει, πιστῶς αἰτουμέν σε, ῥῦσαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως, καὶ ἀναγκῶν τοῦ βίου ταῖς ἰκεταίαισ σου.

Στενὴν ὁδὸν μάκαρ ἤνυσας, ἀσκήσει κεχηρημένος Εὐθύμει, ἀγιάζόμενος, ὅπως τὴν σάρκα ἐνεκρωσας, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγαλλιώμενος.

Υμῆσαι ἐπὶ γῆς τὸν Δεσπότην σου, ὡς δούλος ἱερὲ γνησιώτατος, καὶ πρὸς οὐράνια, ἀνήλθες θεία σκηνώματα, ὑμνεῖν ἀκαταπαύστως τούτου τὸ ὄνομα.

Θεοτοκίον

Αρχάγγελον προστάτην καὶ ἔξαρχον, κτησάμενος χαρᾶς τῆς σῆς Ἄχραντε, σὺν τούτῳ κράζομεν, χαῖρε σεμνὴ θεοδόξαστε, χαῖρε χαρᾶς αἰτία θεοχαρίτωτε.

Καταβασία : Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Κομάτων πληθύν, ἀβρόχως περαιούμενος, ἀσάρκους ἐχθροὺς τοῖς βέλτοισι τῶν δακρύων σου, κραταιῶς ἐδύθισας θεοφόρε Εὐθύμει Ὅσιε, καὶ θαυμάτων χάριν λαβῶν, πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Ανοιξόν μου τὰ χεῖλη τρισμάκαρ, εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου παρεστῶς τῷ Θεῷ πανένδοξε Εὐθύμει, ἵνα ὑμνήσω τὸν θεῖον βίον σου, καὶ λαλήσω ἀξίως τὰς ἀρετὰς σου, ἅσπερ ἐν γῇ διὰ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκτετέλεκας Ὅσιων γὰρ στύλος ὤφθης, καὶ κανῶν μοναζόντων λαμπρότατος, ἰσάγγελον βίον κτησάμενος, εἰς τὰ ἄδύτα ὄντως κατόκησας πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ὀκτωβρίου ἰε' μνημὴ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ νέου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τοῖς ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀσκήσαντος κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βυζαντινοῦ Αυτοκράτορος Λέοντος ΣΤ' τοῦ σοφοῦ, υἱοῦ Βασιλείου τοῦ Ἀ' Μακεδόνων δυναστείας ἀρχηγέτου. (Σημειωτέον δ' ὅτι οὗτος

ὁ δόσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν νέος Εὐθύμιος ἀφίκετο ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ, κατὰ τοὺς ἱστοριογράφους, ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ Βιθυνικοῦ Ὀλύμπου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου πρότερον ἐν ὑποταγῇ γέροντος τοὺς μοναχικοὺς διαύλους μετήρχετο, τῷ σωτηρίῳ ἔτει 860. Ὁρμητο δὲ ἐξ Ἀγκυρανῶν περιλάμπρου πόλεως, Γαλατῶν χώρας).

ΣΤΙΧΟΙ

Εὐθύμει φάνηθι ἡμῶν προστάτα
Τιμῶσι πιστῶς, σὸν μετ' εἰρήνης
[τέλος
Πέμπτη καὶ δεκάτη Εὐθύμει πότμον
[ἀνέτλης.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ γ'. Βάτος ἐν ὄρει πυριφλεκτός

Αβραμιαῖαν κτησάμενος, γνώμην ἀπροφρόνως, γῆς ἐνεγκαμένης σε, μετανάστης γεγένησαι, καὶ Θεὸν ἐώρακας καθυπιπχνούμενον, ἀμοιβὴν σοι πλουσίαν· διὸ γεγηθῶς προθύμως ἐψαλλες· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ζέων τῷ πνεύματι Ὅσισι, τὰς μεθοδείας τοῦ ἐχθροῦ διέλυσας, καὶ νίκης τρόπαιον ἀπειλήσας, τῷ ὅπλῳ φραξάμενος, τοῦ δι' ἡμᾶς Σταυροῦ προσπαγέντος Χριστοῦ Δεσπότου· διὸ γεγηθῶς προθύμως ἐψαλλες· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ορεὶ εὐχῶν προσπελάσας, καὶ ὑπεισδύνας τὸν γνόφον τοῦ Πνεύματος Θεοῦ ὀπίσθια θεάσασθαι, καὶ δόξαν ἀπειλήσας, τῆς διακρίσεως, πεφηνῶς Πάτερ στύλος, διὸ ἐκτενῶς δυσώπει βύσασθαι, πειρασμῶν τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Νόμου τὸ πλήρωμα τέτοκας, τὸν προαιώνιον Κύριον, τὸν τοῦ Πα-

τρὸς Υἱόν, σοφίαν τε καὶ δύναμιν ἐπ' ἐσχάτων Πάναγνε, υπερφωῶς σαρκί, εἰς ἀνάπλασιν βροτῶν· διὸ εὐσεβῶς Παρθένε Ἀχραντε· εὐλογητὸς εἶ τῷ ἐκ σοῦ Παρθένε τεχθέντι κράζομεν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Επεπόθησας, Θεὸν ὡς θέμις πάνσοφε καὶ ἐμελέτησας τὸν θεῖον νόμον αὐτοῦ· καὶ τοῦτον ἐπλήρωσας διὰ τοῦ αἵματος, τῆς σῆς ἀσκήσεως, ἀγάπην ἐνδεικνύμενος, καὶ πληρῶν αὐτὴν γενναίως.

Ταπεινότητι, τοὺς πάντας ὑπερέβη-λεν ὁ θεοδόξαστος, ἐν τῇ ἀσκήσει τελῶν, ὡς ἔγνω ὁ Πάνσοφος Ἰωαννίκιος, δεικνύς ἅπασιν, οἷα φονεὺς ὁ δίκαιος, δεσμευθεὶς ἐν χειροπέδαις.

Ην ἐξέφυγεν, ἐν κόσμῳ ὁ Εὐθύμιος δόξαν εὐμάραντον, λανθάνειν πάντας ποθῶν, Θεὸς ταύτην δέδωκεν ὑπερδοξάσας αὐτόν, ἐν γῇ πόλῳ τε, σημείοις τε καὶ θαύμασι, καὶ ἐκβλύσει τῶν μύρων.

Θεοτοκίον

Σὺν Ἀγγέλοις καὶ βροτῶν τὸ γένος Ἀχραντε, ἀναβοῶμέν σοι, ἀκαταπαύστῳ φωνῇ, χαῖρε στάμνε πάγχυρσε, πόκε θεόδροσε, τόμει ἄμωμει, χαῖρε νεφέλη ἔμφυχε, χαῖρε στάμνε ἡ τοῦ μάννα.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς

Ταῖς τῶν δακρῶν σου βροαῖς, πυριφλέκτους ἠδονὰς ἀποτεφρώσας, τῆς γέεννης τὸν φόβον ἀπώσω Πάτερ σοφέ, τελείας ἀγάπης τοῦ Κτίστου σου, συγκραθεὶς τῷ φόβῳ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ Ἐνώχ πρὸς τὸν Θεόν, μετετέθης παρ' αὐτοῦ εἰσοδεχθεὶς Πάτερ, καὶ ταῖς ἄνω χορελαῖς συναγελάζεις βοῶν· ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ἀκηράτων δωρεῶν, ἐντροφῶν
καὶ τρισηλίου λαμπηδόνας, ἐμ-
φορούμενος μάκαρ τοὺς ὑμνητάς σου
παθῶν, καὶ σκότους πρεσβείαις σου
λύτρωσαι, ὅπως ἐπαξίως Χριστὸν δο-
ξολογοῦμεν.

Θεοτοκίον

Κατάραν ἔλυσας Ἀγνή, τὴν ἀρ-
χαίαν τῶν βροτῶν ἀρρήτῳ λόγῳ,
τὴν Θεὸν συλλαβοῦσα σσαρκωμένον
ἐκ σοῦ δι' οἶκτον Πανάμωμε Δέσποι-
να, ὃν ὑπερψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

"Αλλος. Παῖδας εὐαγεῖς

Μετάρσιος μάκαρ ἀνεδείχθης, ἐκ
Γῆς πρὸς οὐρανὸν μετατιθέμε-
νος, ὡσπερ θείῳ ἄρματι, πράξει θεω-
ρία τε, περιφανῶς χρυσάμενος, ὅθεν
κατέπαυσας, ἐν τόποις φωτεινοῖς ἔνθα
ἦχος, τῶν ἑορταζόντων, Εὐθύμῃ χο-
ρεῦων.

Οπλάσας καρδίας καταμόνας, καὶ
πάντα πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπιστά-
μενος, σὲ ὡς λίθον τίμιον, ὄντως ἐκλε-
ξάμενος, τῇ Ἐκκλησίᾳ πάνσοφε ἐπι-
κοδόμησε, στηρίζοντα στίφη μοναζόν-
των, οὓς συνῆξας μάκαρ, εἰς αἴνεσιν
Κυρίου.

Ολον ἐκκαθάρας σου τὸ σῶμα, ἐ-
γένου καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὁμο-
δαίτιος, ὕλην ὑπερέβης γάρ, οἷα Πά-
τερ ἄσαρκος, ὢν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅσπερ
ὡς ὑπερκόσμιος, ἀὐλως διήνυσας τὸν
βίον· ὅθεν σου τὸ σῶμα ἀφθαρτον
διαμένει.

Θεοτοκίον

Αγίων εἰς ἅγια τραφεῖσα, ἁγίων
τὸν ὑπεράγιον γεγέννηκας, ἁγία
Θεόνυμφε, ὅθεν ἐν ἁγίαις σε, φωναῖς
πάντες κραυγάζομεν· χαῖρε Μητρόθεε,
ἁγία Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε τῶν ἁ-
γίων Ἀγγέλων χαρμοσύνη.

ᾠδὴ 8'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

Λελαμπρυσμένος τῷ κάλλει, τῆς ἀ-
σκήσεως Πάτερ, καὶ περιβεβλη-
μένος τὴν στολήν, τῆς ἀφθαρσίας Εὐ-
θύμῃ, καὶ περιηγησμένος στεφάνῳ
δωρεῶν τῶν ὑπὲρ νοῦν, τῷ Δεσπότη
τῶν ὄλων, παρέστηκας γηθόμενος.

Εἰς μὲν Μονὰς ἀειζώους, κατσοκή-
νωσας μάκαρ, ἔνθα τῶν Ἀποστό-
λων ξυνορίε, στίφη μαρτύρων, ὁσίων
πληθῆς, προφητῶν αἰ χορεῖται, τῶν πό-
νων ἀμοιβὰς παρὰ Θεοῦ, εἰληφῶς ἐπα-
ξίως Εὐθύμῃ πανόλβιε.

Ολολαμπῆς θεορρήμον, γεγονὸς
ταῖς ἀκτίσι φωτὸς τοῦ τρισηλίου
τηλαυγῶς, καταστραπτόμενος αἰτη-
σαι, τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν, κα-
κῶν ἀπαλλαγὴν καὶ τῶν δεινῶν, ἀλ-
λοτρίωσιν πᾶσι, τοῖς πόθῳ σοι προσ-
τρέχουσι.

Θεοτοκίον

Σωματωθεὶς ἀποβρήτως, ὁ Δεσπό-
της τῶν ὄλων, ἐκ σοῦ Θεοκυήτορ
Μαριάμ, τέλειος γέγονεν ἄνθρωπος·
καὶ τεχθεὶς ὡς πρὸ τόκου, Παρθένον
διετήρησεν Ἀγνήν, ὃν ἐκέτευε σῶσαι,
κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

"Αλλος. Ἄπας γηγενῆς

Ξένος τῶν τῆς γῆς, σὺ καὶ παρεπί-
δημος ἐκὼν γεγέννησαι, καὶ γὰρ
τὸ πολίτευμα, τὸ σὸν ὑπῆρχε μάκαρ
Εὐθύμῃ, ἐν οὐρανοῖς ὡς γέγραπται
καὶ περιόντος σου, ἐν τῷ κόσμῳ, ὅθεν
χαίρων ἦνυσας, τῆς ἀσκήσεως δρόμον
πανόλβιε.

Λῆξιν προορῶν τὴν μέλλουσαν πάν-
σοφε, ὄρει τοῦ Ἄθωνος, ἤλθες καὶ
ἐνήσκησας, ἔνδον Σπηλαίου ἐνδαιτιώ-
μενος καὶ πειρασμοὺς ὑπήνεγκας τοὺς
ἐκ τοῦ δαίμονος, καὶ γενναίως, ἦνυσας
τὸ στάδιον, μοναστῶν ποδηγέτης γε-
νόμενος.

Δόξαν κοσμικήν, τὴν πᾶσαν ἀπέφυ-
γες μάκαρ Εὐθύμιε τὴν ἐν οὐρα-
νοῖς ἔρων, μόνῃ γὰρ πέλει αὐτῇ αἰώ-
νιος, πρὸς ἣν ἀποσκοπούμενος πάντα
ὡς σκύβαλα, ἐλλογίσω, καὶ τὰ διαμέ-
νοντα, ἐκκληρώσω σοφῆ δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον

Σῶσόν με Ἀγνή, Θεοῦ ἡ λοχεύτρια,
πίστει σοι μέλποντά, χαῖρε οἰκη-
τήριον, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ Πανά-
μωμ· χαῖρε ἡ θεία τράπεζα Ἄρτον
βασιτάσασα, ζωῆς Κόρη, χαῖρε ἔατε
ἄφλεκτε, χαῖρε πύλη Θεοῦ ἀδιόδευτε.

Καταβασία: Ἄπας γηγενῆς.

Ἑξαποστειλάρια

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τοῦ κόσμου τὴν εὐπάθειαν, ὡς μο-
χθηρὰν ἐξέκλινας, καὶ ἀτροφία
τὴν σάρκα, μαράνας ἀνεκαίνισας, ψυ-
χῆς τὸν τόνον Ὅσιε, καὶ δόξαν κατε-
πλούτησας, οὐράνιον ἀόδιμε· διδὲ
πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ
Κυρίῳ.

Ἔτερον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Μόνα ποθήσας ὦ Πάτερ, τὰ ὀδη-
γοῦντα πρὸς ζωὴν, στενὴν τε καὶ
τεθλιμμένην, ἀνεπιστρόφως ὀδηγόν,
διώδευσας κεκτημένους Παρθένον τὴν
Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς

Ἰστώμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ
ἑξῆς προσόμοια:

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων

Τὰς τῶν γηίνων φροντίδας ἀποσει-
σάμενος, ζωῆς τῆς οὐρανόου, ἐπε-
θύμησας Πάτερ, ὅθεν τῇ Τριάδι νῦν
συνοικῶν, τοὺς τιμῶντάς σε φύλαττε,
πάσης ἀνάγκης Εὐθύμιε ἱερέ, ὄρους
Ἄθωνος ἀγλάισμα.

Τοὺς συγγενεῖς σου τρισμάκαρ, λα-
θῶν ἐξέφυγες, καὶ βίον τὰς φρον-
τίδας νουεχῶς ἀπεσεῖσας, ὡς ἔλαφος

διψῶσα δὲ πρὸς πηγὴν, ἐν τῷ Ἄθῳ
προσέδραμες, ἧς καὶ τυχῶν εὐφροσύ-
νης πᾶνυ τερπνῆς, κατετρόφησας Εὐ-
θύμιε.

Αγγελικῶς διανύσας τὸν βίον Ὅ-
σιε, παρὰ Θεοῦ ἐδέξω, τὰ τῶν
πόνων σου γέρα, καὶ μῦρα εὐωδίας
σοῦ τὰ ὄστα, τοῖς πιστοῖς τὰ ἴαματα,
πᾶσι παρέχουσι μάκαρ διδὲ τὴν σὴν,
ἱερὰν μνήμην γεραίρομεν.

Τὸν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθῳ λαμπρῶς
ἀσκήσαντα καὶ καθελόντα πάσας,
τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας, νηστεῖαις ἀ-
γρυπνίαις εὐχαῖς καὶ ῥοαῖς, τῶν δα-
κρύων Εὐθύμιον, σὺν Ἰωσήφ μυροβλύ-
τῇ συνασκητῇ, τοὺτους πάντας εὐφη-
μήσωμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πάντες οἱ τοῦ Ἄθῳ μονα-
σταί, τὴν τῶν σοφῶν Πατέρων
τριάδα, ἀσμάτων ὕμνοις ἐπαξίως τιμή-
σωμεν· Εὐθύμιον τὸν τῆς θείας εὐθυ-
μίας φερώνυμον· καὶ Ἰωσήφ μυροβλύ-
την, τοὺς τοῦ Ἄθῳ πολιούχους καὶ
οἰκιστάς· καὶ σὺν αὐτοῖς Βασιλεῖον τὸν
πᾶνυ, Θεσσαλονίκης τὸν Πρόεδρον·
τοὺς οὐρανόφρονας ὄντως, καὶ ποθη-
γέτας τῶν μοναστῶν· τὰ γὰρ φθαρτὰ
παριδόντες ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τοῦ
ὄρους πτηνῶν τὸν βίον ἀγγελικῶς διή-
νυσαν, καὶ ζωὴν τὴν ἀμείνω ἐκκληρώ-
σαντο· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ τῷ ἀστέ-
κτῳ θρόνῳ τῆς τρισηλίου θεότητος πα-
ριστάμενοι ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσι δω-
ρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος...

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ συνήθη.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΓΚΥΡΑΣ

Εὐλόγησον Πάτερ,

Οὗτος ὁ ὅσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Εὐθύμιος ὁ νέος ἐγεννήθη κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ (περὶ οὗ θὰ διαπραγματευθῶμεν εἰς τὸ γ' μέρος τῆς παρουσίας ἡμῶν μονογραφίας) ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς βασιλείας τοῦ Αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἐν κώμῃ τινὶ τῆς Γαλατίας πολυανθρώπων καὶ πλουσίᾳ ὀνομαζομένη Ὀψώ. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν περιφανεῖς καὶ οἱ τὰ πρῶτὰ φέροντες τῆς κώμης ταύτης, ἥτις ἦτο συνοικισμένη πλησίον τῆς Ἀγκύρας, τῆς πρωτεύουσας τῆς νεαρᾶς Τουρκικῆς Δημοκρατίας. Ὀνομάζοντο Ἐπιφάνιος καὶ Ἄννα· εἶχον δὲ καὶ δύο θυγατέρας, τῶν μὲν ἡ πρεσβυτέρα Μαρία, καὶ ἡ νεωτέρα Ἐπιφάνια ἔκαλοῦντο. Οὗτος δὲ ἐν τῷ ἱερῷ βαπτίσματι ἔλαβε τὸ ὄνομα Νικήτας. Ἀπορφανισθεὶς δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔθθος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος, ἐκτρέφεται ὁ μικρὸς Νικήτας ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς καὶ φιλοστόργου αὐτοῦ μητρὸς ἐν ἀκρᾷ παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου καὶ ἐν τοῖς ὀρθοῖς τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας δόγμασιν ἐκδιδάσκειται, καθότι τότε ἐπεκράτει εἰσεῖτι καὶ διετάραττε πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην ἡ βδελυρὰ καὶ μισόχριστος (κατὰ τὸν βιογράφον) τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσις. Ὅταν δὲ ἦλθεν εἰς νόμιμον στρατεύσιμον ἡλικίαν συμφώνως τῷ τότε ἐπικρατοῦντι συστήματι τῆς Βυζαντινῆς Στρατολογίας ἐπιστρατεύεται καὶ οὗτος, καθότι ὡς φαίνεται καθ' ἃ ἐκθέτει ὁ βιογράφος ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ἡ γενεὰ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐκ τῶν

τότε στρατιωτο-τόπια κατεχόντων στρατιωτικῶν οἰκῶν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ ὑπερετούντων ταῦτο διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν κατὰ τὰς γενομένας ἐκστρατείας. Ὁλίγιστον χρονικὸν διάστημα ὑπηρέτησεν ἐν τῷ στρατῷ καθότι ἐπελήουσας ἀμέσως τῆς γενικῆς ἀποστρατεύσεως ὁ μικρὸς Νικήτας ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον, ὁπότε τῇ προτροπῇ καὶ παραινέσει τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς αὐτοῦ πρὸς γάμου καινῶν ἔρχεται καὶ συζύγῳ νομίμῳ προσομιλεῖ τῇ ὀνομα Εὐφροσύνη, θυγατρὶ εὐγενῶν καὶ πλουσίων εὐπατριδῶν καὶ θεοφιλῶν γονέων, μεθ' ἧς ἀποκτᾷ, εὐπορήσας ὁ τῆς ὠφροσύνης πυρός, μητρικῆς βουλῆς καὶ οὐχ' ἡδονῆς ἀποκύημα, θυγάτριον ἕνα εἰς τὸ ὁποῖον ἐν τῷ θείῳ βαπτίσματι Ἀναστασῶ ὄνομα ἐπιτίθεισιν. Ἀνέφλεγεν ὁμοῦ τοῦτον τὸν ἡμέτερον Νικήταν ἐκ παιδῶν ἔρος θεῖος, καὶ ἐπεθύμει πάντοτε νὰ δδεύῃ, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην δόδον, τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, τὸν μονήρην βίον μετερχόμενος καὶ ἀφιερῶν ἑαυτὸν τῷ Νομφίῳ Χριστῷ καὶ νὰ προσομιλῇ μόνος κατὰ μόνος τῷ μόνῳ Θεῷ καὶ πλάστῃ ἡμῶν. Καὶ ἐπὶ τούτῳ νυχθημερὸν ἐν ταῖς πρὸς Κύριον ἐντεύξεσιν αὐτοῦ παρεκάλει τὸν Σωτῆρα ἡμῶν ὅπως κατευδῶσθαι αὐτὸν κατὰ τὸν ἱερὸν αὐτοῦ τοῦτον πόθον καὶ ἐζῆτει εὐκαιρον αἰτίαν καὶ εὐθετον χρόνον, ὅπως τύχῃ τοῦ παθουμένου, ἦτοί ν' ἀρνηθῆι τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου τερπνά. Παρουσιάσθη οὖν τοιαύτη εὐκαιρία. Ἀπωλέσθη ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν

ὁ ἔππος τοῦ οἴκου αὐτῶν καὶ οὐχ εὐρέθη. Ἦν τότε ἡμέρα ἑβδομάδος Παρασκευῆ, καὶ παραμονὴ τῆς μεγάλης τῶν Χριστιανῶν ἐθνικοθρησκευτικῆς Ἑορτῆς τῆς παγκοσμίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἧτοι ἡ 13ῃ Σεπτεμβρίου μηνὸς τοῦ Σωτηρίου ἔτους 840 (κατὰ τὸν διογράφον). Τὴν ἐπαύριον ἡμέραν Σάββατον ὁ τρισμακάριος ἡμέτερος Νικήτας παρθέτει ἐν τῷ πατρικῷ αὐτοῦ οἴκῳ γεῦμα, τοῖς συγγενέσι, φίλοις καὶ γείτοσιν αὐτοῦ, πλουσιοπάροχον, ὡς μόνον μέσον ἀποχαιρετηρίου ὑστάτου ἀσπασμοῦ του αὐτοῖς. συνευφραίνεται μετ' αὐτῶν καθ' ἕλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος συναγαλλιώμενος αὐτοῖς. Ἐπιπροσθέτως δὲ ἐπεδείξατο ὁ τρισόλβιος ὡς τι ἄλλο τεκμήριον πᾶσι τούτοις τὸ ἄλλως τε κεχαριτωμένον πρόσωπον αὐτοῦ ἐν πάσῃ τῇ φαιδρότητι καὶ ἠλαρότητι ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε. Καὶ τὴν ἐπομένην τοῦ Σαββάτου ἡμέραν καθωρισμένην τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ Κυριακῆν, ἀρχὴν αἰσίαν ἐκλαθὼν ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ ὡς ἄλλον τινὰ καλὸν οἰωνὸν θεωρῆσαι τὴν τοῦ συνωνύμου αὐτῷ Μεγαλομάρτυρος ἀγίου Νικήτα ἱεράν καὶ παντέρωνον ἑορτὴν καὶ μνήμην καὶ ἐπικαλεσθεὶς ἑαυτῷ τὴν θείαν δύναμιν τοῦ ἐκ νεκρῶν ἐνδόξως ἀναστάντος Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προφασίζεται καὶ προσπριεῖται τοῖς οικείοις αὐτοῦ ὅτι θέλει ἀπουσιάσει ὀλίγον τι τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἀπερχόμενος πρὸς ἔρευναν καὶ εὔρεσιν τοῦ πρὸ ἡμερῶν ἀπολεσθέντος ἵππου αὐτῶν. Οὕτω πως διεπραγματεύθη ὁ τρισένδοξος καὶ διεκανόνισε τὰ τῆς λάθρα ἐκ τοῦ οἴκου ἀναχωρήσεώς του, ἵνα, ὡς ἄλλος τις ἀριστος πραγματευτῆς διαπραγματευθῆ τὴν εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ.

Πρὶν οὕτως ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ πατρικοῦ αὐτοῦ οἴκου ὡς ἄλλος τις καλὸς οἰ-

κογενεάρχης διευθέτησε καὶ διεκανόνισεν, ὡς ἔπρεπεν, ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι, τὰ τοῦ οἴκου αὐτῶν. ἵνα μὴ ἡ ἀπαξ διὰ παντὸς ἀπουσία ἐξ αὐτοῦ λύπην τῇ μητρὶ αὐτοῦ ὀδυνηρὰν καὶ ὀλοτελῶς ἀπαρηγόρητον προξενήσῃ. Διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἐν πρώτοις, ἀποκατέστησε τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφὴν αὐτοῦ Μαρίαν, προσελθοῦσαν εἰς κοινωνίαν γάμου καὶ προσομιλήσασαν ἀνδρὶ εὐσεβεὶ καὶ κατὰ πάντα ἱκανῷ οἰκονομησῆσαι τὰ τοῦ οἴκου αὐτῶν, ὡς παρεῖσα χθέντι μονίμως ἐν αὐτῷ, ἀφ' ἑτέρου δέ, τὸ περισσότερον καὶ σπουδαιότερον, ἐθεώρησεν εὐλογον, ὅτι, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἡ μικροῦλα Ἀναστασῶ, θὰ ἦτον ἐπαρκῆς καὶ ἱκανή, ὥστε νὰ μετριάσῃ καὶ διασκεδάσῃ τὴν μεγάλην λύπην, ἣτις θὰ προξενηθῆ εἰς τε τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ σύζυγον ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ, οὕτω πως ξενητευόμενον.

Μετασχηματίζεται οὖν ὁ νεαρὸς Νικήτας, καὶ ἀναχωρεῖ καὶ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ τῆς γενετείας πεφιλημένης αὐτῷ πατρίδος. Καὶ πεζοπορεῖ ἀγνώριστος πᾶσι διαπερῶν χώρας, κώμας ὡς τι ὑπόπτερον πτηνὸν καὶ διαβαίων ἀπὸ πόλις εἰς πόλιν καὶ τέλος κατατᾶ εἰς τὴν τῶν Βιθυνῶν χώραν καὶ καταλαμβάνει τὰς ὑπωρείας τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑψουμένου ὄρους Ὀλύμπου (τουρκιστὶ Κεσίς-δαγῆ). Καὶ οὕτω πως ἀποδημῆί ἀπαξ διὰ πνυτὸς καὶ ξενητεύεται ὁ ἐσῦστερον μέλλων ν' ἀποβῆ εἰς ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων καὶ δι' ἔργων καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ θαυμάτων ὑπερφυσικῶν, ἀντιπροσώπων τοῦ μοναστικῆς βίου ἐν τε τῷ Ἄθῳ καὶ Θεσσαλονίκῃ, ὡς παρακατιῶν θὰ ἴδωμεν.

Ἐν τῷ ὄρει τούτῳ τοῦ Ὀλύμπου τότε, πλείστοι ὄσοι θεοφόροι Πατέρες τὸν ἀσκητικὸν διαυλον διήγουν, μεθ' ὧν καὶ ὁ τοῖς θείοις δόγμασι καὶ ρήμασι καὶ θαύμασιν, ὡς τισὶ ὑπερλάμπροις ἀκτίσι καταपुर-

σεύων ἄπασαν τὴν οἰκουμένην, ὁ πνευματέμφορος φημί Ἰωαννίκιος ὁ Μέγας. Κατὰ πρῶτον λοιπὸν ὁ ἡμέτερος Νικήτας, ὁ ξένος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, προσέρχεται καὶ προσφοιτᾷ ὡς ἄλλη τις καλὴ μέλισσα καὶ συντυχαίνεται μὲ πολλοὺς σημειοφόρους Πατέρας, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἀφοῦ ἀπολαμβάνει πᾶν λόγιον ψυχωφελὲς καὶ ὡς ἄλλη τις διψῶσα ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὕδατων, κατασβύνει τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δίψαν ἐκ τῶν ναμάτων τῶν θεῶν ῥημάτων τῶν θεοφόρων τούτων Πατέρων, τελευταῖον ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ, ἵνα συναντήσῃ, καὶ τὸν μέγαν Ἰωαννίκιον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν προσήλθεν ὁ ἡμέτερος νεαρὸς Νικήτας εἰς τὸν Ὀσιον Ἰωαννίκιον, εἶχον συναχθῆ ἕξ ὄλου τοῦ ὄρους παρ' αὐτῷ χάριν εὐχῆς καὶ εὐλογίας καὶ ψυχικῆς ὠφελείας ὡς πρὸς τινα ἄλλον ἀρχιεπάτορα πολλοὶ Πατέρες. Ὁ Ὀσιος ἐκ πνεύματος ἁγίου προῖδὼν τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς καὶ προγνωρίσας ὁποῖαν νίκην θ' ἄρῃ ὁ Νικήτας κατὰ τοῦ πολεμητοροῦ ἐχθροῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ἵνα τὸν δοκιμάσῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ δι' ἑνὸς προσχήματος ὠφελήσῃ πνευματικῶς τοὺς πρὸς αὐτὸν προσελθάντας, λέγει πρὸς αὐτοὺς ἐνατενίσας τὸν Νικήταν. «Τίς οὗτος ὁ νέηλος, μὲ λαϊκὴν ἀμπίεσιν τόσον τολμηρῶς καὶ αὐθαδῶς ἀποπειρᾶται νὰ συναυλίζεται καὶ συντυχαίνεται μεθ' ἡμῶν; Οὗτος ἐν τοιοῦτῳ σχήματι καὶ περιβολῇ ἱστάμενος ἀνὰ μέσον ἡμῶν εἶνε ἀνδροφόνος καὶ κακοῦργος. Ἀλλὰ ἐντέλλομαι ὑμῖν, ὅπως κρατήσητε αὐτὸν καὶ μὲ σίδηρα βαρέα δέσητε αὐτὸν καὶ οὕτω πως ἀναγκάσητε αὐτὸν νὰ μαρτυρήσῃ τὴν βέβηλον πράξιν αὐτοῦ». Οἱ δὲ πατέρες ἠρώτων αὐτόν, ἵνα πληροφορηθῶσιν ἐὰν πράγματι ὡς λέγει ὁ Μέγας Ἰωαννίκιος εἶνε φονεύς. Καὶ ὁ Νικήτας ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως πρὸς τοῦτο, κλίνας τὰ ὄμματα του πρὸς τὴν γῆν

ἑσιώπα.

Καθότι, ὡς γνωστὸν ἡμῖν, ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς Πολιτείας ἐξεδίδοντο αὐστηροὶ Νόμοι, δι' ὧν προσεῖλκυε τὴν ἐπισταμένην προσοχὴν τῶν ἀνὰ τὸ Κράτος Μοναστηρ. Ἀρχῶν ὅπως μὴ ἐπιτρέπωσιν αὐταὶ οὐδενὶ θέλοντι ν' ἀσπασθῆ τὸν μονήρην βίον τὴν εἰς τι ἱερὸν σκῆνωμα εἰσοδόν· ἀλλὰ πρότερον ὁ τοιοῦτος νὰ ἐξητάζετο αὐστηρῶς καὶ ἠρωτάτο λίαν ἐπιμελετημένως, μὴν ἐπραξεν ἐγκλημά τι καὶ ὑπὸ φόβου τῶν πολιτικῶν εὐθυνῶν παρεκινεῖτο εἰς τοῦτον τὸν βίον· εἰς δὲ τοὺς παραβάτας μονάζοντας ἐπεσεῖοντο αὐστηροὶ ποιναί. Ὁ μὲν ξηνητεύμενος λοιπὸν οὕτως ἀταράχως ἴστατο· οἱ δὲ παρακείμενοι πατέρες τὸν λόγον καὶ τὴν ἐντολήν τοῦ Μεγάλου Πατρὸς ἔργου ποιησάμενοι καὶ δέσαντες αὐτὸν χεῖρας καὶ πόδας ἀπήγαγον αὐτὸν πρὸς τὸ κακῶσαι, ὡς εἶθιστο τότε κατὰ τοιαύτας περιπτώσεις. Καὶ ὁ Μέγας Θεοφόρος Ἰωαννίκιος «ἄφετε τοῦτον, λέγει», ἄφετε τοῦτον τὸν ἀνεύθυνον κατάδικον, καθότι αὐτὸς οὗτος μέλλει τῶν μοναχῶν τὸ πολίτευμα νὰ λαμπρόνη καὶ νὰ δοξάσῃ καθότι, καίτοι ἐγὼ τὸν ἐμέμφθην καὶ τὸν κατέκρινα καὶ ὡς κακοῦργον καὶ φονέα ἐδυσφήμησα καὶ ὡς τις ἄλλος παγκάκιστος ἀνὴρ ἐδεσμεύθη ὑφ' ὕμνων, ἐν τούτοις ὁμοῦ, οὔτε κἂν ἐν ῥῆμα ἠκούσαμεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Ἐὰν λοιπὸν οὗτος ὁ νέος, κοσμικὸς ὢν καὶ ἀπειρος παντάπασι τῆς μοναχικῆς ἡμῶν πολιτείας, ἀπεδέξετο εὐχαρίστως τὴν κατάκρισιν τοιοῦτου ἐγκλήματος, λόγῳ ὑπακοῆς καὶ ἑαυτὸν ὑπεύθυνον ἐπὶ τούτῳ διεκήρυξεν ἄραγε τίνας ἀρετὰς θέλει κατορθώσει εἰς δόξαν Θεοῦ, ὅταν οὗτος μονάσῃ;

Ὡς ἐπόμενον ἦν, πάντες οἱ περιεσιτώτες Πατέρες ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες πάντα ταῦτα ἐθαύμαζον λίαν ἐπ' αὐτὸν καὶ μετ' ἐπαίνων πολλῶν διελάλουν αὐτόν. Ἀφιλδ-

δοξος ὧν φύσει ὁ ξενητευμένος παρ' αὐτοῖς Νικήτας, ὁ ὁποῖος, ὡς εἶδομεν, πρὶν ἢ εἰσέτι ἀποκαρῆ εἰς μοναχὸν ἐγένετο διαβόητος ἐπ' ἀρετῇ, κρυφίως ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν καὶ προσέρχεται, ἵνα ἐγκαταβιῶσῃ μετὰ τινος ἄλλου σημειοφόρου πατρὸς, οὗ ὄνομα Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος τὴν αἵκῃσιν εἶχε πολὺ μακρὰν τῶν σκηνωμάτων τοῦ Μεγάλου Ἰωαννικίου. Κατηχηθεὶς οὖν, ὡς εἴθισται, ὑπὸ τοῦ κεχαριτωμένου τούτου γέροντος, κείρεται τὴν κόμην καὶ εὐλογία καὶ ἐπιθέσει χερῶν αὐτοῦ ἐνδύεται τὸ τῶν μοναχῶν ἱερὸν πρόσχημα (δηλαδὴ γίνεται σταυροφόρος ὡς λέγομεν νῦν ἡμεῖς οἱ Ἁγιορεῖται) καὶ μετονομάζεται ἀπὸ Νικήτας Εὐθύμιος.

Νομίζω, λέγει ὁ βιογράφος, οὕτω πως τὸν προσηγόρευσεν, ἵνα διὰ τοιαύτης μεταποιήσεως τοῦ ὀνόματος τούτου δηλώσῃ τὴν ἐκ τῆς τῶν εἰκοσιμῶν προσγινομένης πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀθυμίας καὶ τότε ἐκ τοιαύτης ἀθυμίας εἰς εὐθυμίαν, μεγάλην μεταδίθασιν αὐτῆς διὰ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Διότι κατὰ τὸν βιογράφον, τότε ἦν «Πρῶτον ἔτος—παραθέτομεν ὧδε ἐπὶ λέξεσιν ἐκ τοῦ χειρογράφου— Θεοδώρας καὶ Μιχαὴλ αὐτοκρατορικῶς ἀγόντων, ὅτε διὰ γυναικὸς ἀσθενοῦς καὶ παιδὸς ἀνηλικου ἀτελῆ κεκτημένου τὴν ἡλικίαν, εἰς αἰσχύνῃ τῶν ἀφρονευσαμένων πρεσβύτων Θεὸς τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐν εἰκόσιν ἀγίαις ἀνατυπώσσει καὶ σχετικὴν διαμόρφωσιν ἀνανεοῦσθαι ἐχαρίσατο». (Παρέθεσα τὴν περικοπὴν ταύτην ὡς χαρακτηριστικὴν καὶ μᾶλλον ἱστορικὴν. Περὶ τῶν ὧδε παρατιθεμένων χρονολογιῶν θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς 6^ο μέρος τῆς παρουσίας ἡμῶν μονογραφίας). Ἀκριβῶς τότε δηλαδὴ ἦν τὸ ἔτος 842.

2) — Ἀφοῦ λοιπὸν ἔμεινε πλησίον τοῦ γέροντός του τούτου χρένον πολὺν καὶ ἐ-

διδάχθη ἄριστα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δοκιμωτάτου καθηγητοῦ ὁ νουνεχῆς καὶ εὐφύεστατος μαθητὴς ἡμέτερος Εὐθύμιος τὰ τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσκήσεως παλαιίσματα, ἐξαποστέλλεται ὑπ' αὐτοῦ εὐχῆ τε καὶ εὐλογίᾳ πρὸς τελειοτέραν ἀσκητικὴν διαπαιδαγώγησιν εἰς τι πλησίον ἐκεῖ ἱερὸν Κοινόδιον (ἐν πρωτοδευτέρῳ τινὶ κατὰ τὴν τάξιν, ὡς γράφει ὁ βιογράφος) τὰ τῶν Πισσαδηνῶν ἐπικαλούμενον. Τοῦ Κοινοδίου τούτου τότε Κοινοδιάρχης ἦν ὁ περιώνυμος Νικόλαος. Ὅστις εἰς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς, ὡσπερ τινὰς Ἀγγέλους, τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας τῆς Μονῆς ἐνεχειρίζετο, εἰς ἕνα ἑκαστον κατὰ τε τὴν δύναμιν καὶ ἱκανότητα αὐτῶν. Σκόπιμον θεωροῦμεν ὧδε νὰ παραθέσωμεν ἐν ὀλίγοις τὴν ἐν τῷ Κοινοδίῳ τούτῳ βιοτῆν τοῦ ἡμέτερου νεαροῦ Εὐθύμιου.

Ἄμα οὗτος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου τούτου Κοινοδιάρχου καὶ κατεριθιμήθη εἰς τὴν ὁσίαν αὐτοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφότητα, παραδίδεται εἰς τὸν προστατοῦντα τὰ τῆς Μονῆς ἀχθοφόρα ζῶα. Δηλαδὴ διορίζεται κατὰ πρῶτον ὡς θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς οἱ Ἁγιορεῖται παραβορδουναρῆς (ἡμιονηγός). Τοῦτο τὸ διακόνημα ὅλος πρόθυμος ὑποδεξάμενος καὶ μεγαλοκάρδως καὶ ψυχραίμως λίαν προσκατερήσας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ, ἀποστέλλεται, εἶτα ἐκεῖθεν ἵνα ὑπηρετῇ καὶ βοηθῇ τοὺς ἐν τῷ Κοινῷ τῆς Μονῆς μαγειρεῖν, ὁπότε δὲ ἐκρίθη παρὰ τοῦ μαγειροῦ δόκιμος, ἐμπιστεύεται ὕστερον ὡς ἤδη προγεγυμνασμένος εἰς τὸν Κελλαρίτην (ἦτοι τὸν παρ' ἡμῖν Δοχειάρην), κάκειθεν ἀριστεύσαντα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ζευγηλατῶν (γεωργῶν) συγκαταριθμεῖται, ὅπου ὡς μᾶς ἐξεφράζετο μετέπειτα, (κατὰ τὸν βιογράφον) παρ' αὐτῶν τῶν ζευγηλατῶν προθυμοποιεῖται, ἵνα ἐκδιδάχῃ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ἀλφαθήτου, καθότι μέχρι τότε ἡ ἄμεσος ἀνάληψις ὑπ' αὐτοῦ οἰκογενειακῶν ὁ-

ποχρεώσεων και κοσμικῶν φροντίδων ἐμπόδιον ἐγένετο εἰς αὐτὸν νὰ φοιτήσῃ εἰς σχολεῖα. Ἐνταῦθα ὁ πολέμιος διήγειρε σφοδρὸν καὶ ἄγριον πόλεμον κατ' αὐτοῦ. Σαρκικὸς λογισμὸς ἐν τριαύτῃ ἀκμῇ ζέοντος αἵματος τοῦ σώματός του. Λογισμὸς νοσταλγίας, πόθον τῆς μητρὸς, τὴν ἀγάπην τῆς συζύγου, τὸ φίλτρον καὶ τὴν στοργὴν τοῦ τέκνου, συμβίωσιν συγγενῶν καὶ συντροφίαν φίλων. Ἀλλὰ παρ' οὐδενὸς τοιούτων λογισμῶν ὁ ἀδάμαστος καὶ στερρὸς ταῖς φρεσὶν ἱερὸς ἀνὴρ καίτοι πάντοτε πολιορκούμενος, ποσῶς ἐκυριεύθη, ἀλλ' ὅμως ὡς ἐν πέτρᾳ τινὶ στερρᾷ ἀκλόνητος καὶ ἀσάλευτος ἔμενεν. Οἷους ἀγῶνας κατέβαλε, ἵνα νικήσῃ τοὺς λογισμοὺς τούτους, οὔτε ὁ ἀδύνατος καὶ πεζὸς κάλαμος ἡμῶν δύναται νὰ ἐξιστορήσῃ, οὔτε καὶ ὁ χῶρος μιᾶς τοιαύτης πενιχρᾶς μονογραφίας ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ περιγράψωμεν— ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ σαφηνείᾳ ἐκτίθησι ταῦτα ὁ ἱερὸς βιογράφος αὐτοῦ.—Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὑπὸ τὴν σιταρὰν δι-εὐθύνοσιν τοῦ Καθηγουμένου καὶ Κοινοβιάρχου ἱεροῦ Νικολάου υποβληθεὶς ὁ νέος Εὐθύμιος ἐν τῷ εὐχαεὶ τούτῳ Κοινοβίῳ εἰς αὐστηροτάτην δοκιμὴν καὶ μετελθὼν ἀπάσας τῆς Μονῆς διακονίας καὶ ἐπιδείξας ἐν αὐταῖς ὑπακοήν, ὑπομονήν, ἐπιμονήν, ἀπέκτησε ὡς τι τιμαφέστατον εἰς ἑαυτὸν κτῆμα τὴν ὑφοποῖδν καὶ θείαν ταπεινώσιν. Παρέμεινε δὲ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ σκηνώματι ἀτυχῶς ὀλίγον τινὰ χρόνον, ἀναχωρήσας ἔξ αὐτοῦ λόγῳ τῶν εἰς αὐτὸ προσγινομένων σκανδάλων. Καθότι εἶχεν ἐκβληθῆ καὶ ἀποδιωχθῆ ὁ προστάτης καὶ Κοινοβιάρχης αὐτοῦ ἱερὸς Νικόλαος, ὡς μὴ κοινωνήσας τῷ τότε ἄρτι θεοπροβληθέντι ἀγιωτάτῳ καὶ ὀρθοδοξοτάτῳ Οἰκου-μενικῷ Πατριάρχῃ Φωτίῳ τῷ Α'. τῷ μεγάλῳ. Ἐπομένως τότε ἔτος σωτήριον ἦν τὸ 858. Ἐφυγε καὶ ἀπ' ἐδῶ ὁ ἡμέτερος

Εὐθύμιος διότι φύσει φιλήσυχος, ἡρεμὸς κατὰ τε τὸ πνεῦμα καὶ τὸν νοῦν καὶ φιλέρημος ὢν δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἐκείνην τὴν ἀκαταστασίαν ἐν τοιοῦτῳ περιδλέπτῳ καὶ περιφῆμῳ διὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἐκκλησι. διχτυπώσεω' ἱερῷ καὶ εὐχαεὶ Κοινοβίῳ καὶ ἀνωμαλίαν τῆς διακυβερνήσεως, αἵτινες ἐπακολουθοῦσιν ἐν ταῖς τοιαύταις περιπτώσεσιν ἀλλαξοσηγουμενεῖων.

Φεῦγει ἀπὸ τοῦ κοινοβίου, δι' ἣν αἰτίαν ὡς ἄνω ἐξιστορήσαμεν καὶ ἀποφασίζει χάριν περισσοτέρας ἡσυχίας καὶ πληρεστέρας ἀσκήσεως ν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸν Ἄθω(τὸ νῦν ἅγιον Ὄρος) Περὶ τῆς ἐρημίας, καὶ ὡς τόπου ἡσυχίας εἶχε λάθει πρὸ πολλοῦ θετικὰς πληροφορίας, καθότι πάλαι ποτὲ ὁ Ἄθως εἶχε παντοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπὶ τούτῳ διαφημισθῆ. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐλυπεῖτο σφόδρα ὁ ὄσιος, διότι εἰσέτι ἦν ἀτελής ὡς πρὸς τὸ ἱερὸν σχῆμα τῶν μοναχῶν. Σταυροφόρος γὰρ ἦν. Καθότι ὁ μὲν ἀνάδοχος καὶ γέροντάς του Ἰωάννης ὁ χωριτῶνυμος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐκδημήσει ἀπὸ τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς καὶ ὁ ἄγιος καθηγούμενος καὶ κοινοβιάρχης ἱερὸς Νικόλαος, εἶχεν ἀποδράσει τῆς Μονῆς αὐτοῦ. Ἐγὼ δὲ περὶ τούτου ἠπόρει, θεῖος τις λογισμὸς ἐνδυναμεὶ καὶ φωτιεῖ αὐτὸν καὶ τὸν πείθει ἵνα προσέλθῃ πρὸς τινὰ ἐν τῷ αὐτόθι ὄρει Ὀλύμπῳ ἐνασκούμενον καὶ πολλὰς ἀρεταῖς περικοσμούμενον. Οὗτος δὲ ἦν καὶ ἐπευφημεῖτο Θεόδωρος ὁ Ἀσκητής. Πρὸς τούτον οὖν ἐλθὼν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς πρὸς τὸν Ἄθωνα μετοικησεῶς του ἐξαγορευθεὶς καὶ παρ' αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τούτο ἐπαινεθεὶς καὶ συμβουλάς ἐπικαίρους ἐπὶ τούτῳ δεχθεὶς λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὸ ἅγιον καὶ μέγα ἀγγελικὸν τῶν μοναχῶν σχῆμα καὶ διὰ τῆς ἀμφίσεως τῶν ἱερῶν τοῦ μοναχοῦ ἀμφίῳν τελειοῦται ὁ ἐν ἀρεταῖς τέλειος ὑπάρχων. Καὶ τῇ ὀγδότη ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοῦ

ἱεροῦ σχήματος εὐχή καὶ εὐλογία ἀπολύεται ἀπὸ τοῦ γέροντός του καὶ μετὰ τινος ἀσκητοῦ Θεοστηρίκτου ὀνομαζομένου ἀρχίζει τὴν πορείαν του πρὸς τὴν ὁδόν, τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸν Ἄθωνα.

3. — Ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἔτη δλόκληρα ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ἔμεινεν ἀπὸ τῆς τοῦ πατρικοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀναχωρήσεως ἐνασκούμενος καὶ γνωρίζομενος μόνον μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ κατοικούντων καὶ ἐνασκουμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν καὶ μετὰ τῶν οἰκείων ἐπὶ τόσα συναπτά καὶ δλόκληρα ἔτη οὔτε κατ' ὄναρ οὔτε κατὰ φήμην ἐγνωρίζετο αὐτοῖς καὶ ἡ τύχη αὐτοῦ παντάπασιν ὑπ' αὐτῶν ἠγνοεῖτο. Μετὰ ἡμερῶν πολλῶν πεζῇ πορείαν εἰσέρχεται εἰς τὴν περιλαμπρὸν πόλιν τῶν Νικομηδέων. Ἐκεῖ εὐρῶν καὶ συναντήσας κατὰ τύχην μερικὸς ἐκ τῆς γενετείρας αὐτοῦ παρεπιδημοῦντας ἠρώτα αὐτοὺς καὶ ἐπληροφορεῖτο περὶ τῶν οἰκείων αὐτοῦ ὡς περὶ τινῶν ἄλλοτριῶν, ἔμαθε δὲ παρ' αὐτῶν, ὅτι καὶ μὲν, εἶνε ἐν τῇ ζωῇ ἢ τε μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, αἱ ἀδελφαὶ καὶ τὸ θυγάτριον αὐτοῦ, ἀλλ' ἢ ζωῇ αὐτῶν εἶναι χαλεπωτέρα καὶ πλέον βασανισμένη ἀπ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου καθότι οὗτοι δὲν γνωρίζουσι περὶ αὐτοῦ ἐὰν ζῇ ἢ ἀπέθιωσε καὶ ἐὰν ζῇ, καλόγηρος εἶναι ἢ κοσμικός, θρηνοῦσι δι' αὐτό. κόπτονται καὶ ὀδύρονται· καὶ μάλιστα οὔτε λαϊκοὶ νὰ μέγωσι πλέον προσκαρτεροῦσιν, οὔτε κἂν νὰ μονάσωσιν ἐὰν θέλωσι δύνανται. Ἀκούσας λοιπὸν ὁ τῆς συμπαθείας θυθός, ὁ μέγας ἐκεῖνος καρτερικώτατός τε ἄμα καὶ φιλόστοργος ἀνὴρ ἐδάκρυσεν ὀλίγον, ὡς ἐμπρέπει ἀνθρώποις θνητοῖς, μικρὸν τε τῶν δλεφάρων αὐτοῦ στενάξας καὶ δάκρυ θερμὸν ἀποστάξας. Μικρὸν δὲ τινα ξύλινον σταυρὸν ἐγχειρίσας ἐνὶ ἐκείνων μεθ' ὧν ταῦτα συνδιελέγετο λέγει πρὸς αὐτόν.

«Λάβε ἀδελφέ, τοῦτον τὸν σταυρὸν καὶ ἄμα μὲ τὸ καλὸ μεταβῆς εἰς τὴν γενετείραν σου, δὸς αὐτὸν εἰς τοὺς οἰκείους μου καὶ εἶπε αὐτοῖς: ὁ ἀδελφός ὑμῶν Νικήτας, νῦν δὲ χάριτι Θεοῦ Εὐθύμιος μοναχός διαδιδάσκει τὴν ἱεράν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν καὶ τὸν πόθον ὅπως ἢ τε μήτηρ του ἢ σύζυγος καὶ αἱ ἀδελφαὶ του καὶ τὸ θυγάτριον αὐτοῦ, ἅπασαι ἀκολουθήσωσιν αὐτόν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ μονήρους βίου καὶ μονάσωσιν». Ὁ μὲν τὸν σταυρὸν καὶ τὴν τοιαύτην ἐντολὴν τοῦ ὁσίου λαθὼν καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτὸν ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν τῶν Γαλατῶν χώραν, ὁ δὲ ὄσιος ἐσυνέχισε μετὰ τοῦ θεομάκαρος Θεοστηρίκτου τὴν ἀξιέραστον πρὸς τὸν Ἄθωνα ὁδοιπορίαν αὐτῶν. Παραγενόμενος δὲ ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος εἰς τὴν κώμην αὐτῶν Ὀφῶ, τὴν πεφιλημένην γενετείραν τοῦ ὁσίου καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκον τὸν πατρικὸν αὐτοῦ, ἐνεχειρίσατο κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου τὸν σταυρὸν τὸν τίμιον τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Οὐκ ὀλίγη εὐθὺς ἀμέσως κατέλαβε ἐκπληξίς καὶ θάμβος ἅπασαν τὴν ἱεράν καὶ ζηλευτὴν οἰκογένειαν τοῦ ὁσίου ἄμα τῇ γενομένῃ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐπισκέπτου αὐτῶν καλῆ ἀναγγελίᾳ, ὅτι, ὁ Νικήτας ζῇ καὶ εἶνε μοναχός κεκαρμένος καὶ ἐντολὴ πρὸς αὐτὰς καὶ ἐπιθυμία του ἱερά εἶνε, ἵνα ἅπασαι μονάσωσι καὶ τῷ Χριστῷ ἀφιερωθῶσιν. Ἀνανήψασαι δὲ οὖν ἐκ τοιαύτης ἱεράς τῷ ὄντι ἐκπλήξεως καὶ ἐκτάσεως αὐθῶρρι ἀπόφασιν ἔλαβον ἅπασαι, ὅπως ἐκπληρώσωσι τὴν ἣν ἱεράν ἐντολὴν πρὸς αὐτὰς διεδίδασεν ὁ μέγας Εὐθύμιος. Ἡ μὲν οὖν μήτηρ τοῦ ὁσίου, μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ διὰ τῆς ἀμφίσεως τοῦ μοναχικοῦ σχήματος ἀφιέρωσαν πᾶσαι ἑαυτὰς τῷ Νυμφίῳ Χριστῷ, εἰς δὲ τὸ θυγάτριον τοῦ ἁγίου, τὴν Ἀναστασῶ, ἐπέτρεψαν μόνον εἰς αὐτὴν τὸν γάμον καὶ τὴν παιδοποιεῖαν πρὸς

διαμονήν τοῦ γένους αὐτῶν ἦτις καὶ προσομιλήσασα πρὸς γάμου κοινωνίαν μετ' ἀνδρὸς εὐσεβοῦς καὶ περικλεοῦς, ἐξ οὗ ἀποκτᾶ καὶ ἀναδείκνυται ἐγκαίρως μήτηρ τριῶν θυγατέρων καὶ ἐνὸς υἱοῦ.

Ἄς ἐγκαταλείψωμεν πάλιν τὴν Ἀγκυραν καὶ προσπλεύσωμεν πλέον καὶ προσομισησώμεν πρὸς τὸν οὐρανογεῖτονα Ἄθωνα. Ἐλθὼν οὖν ὁ ὁσιος ἐνταῦθα καὶ εὐρῶν ἀσκητὴν τινα ὅστις πρὸ πολλοῦ χρόνου προὔπηρχεν ἐν τῇ τότε ἐρήμῳ καὶ ἀκατοκίτῳ χερσονήσῳ συνεαίρισθη μετ' αὐτοῦ καὶ ἀπεδύθη εἰς τὴν ἀσκητικὴν παλαίστραν, ὄνομα δὲ ἦν αὐτῷ Ἰωσήφ καὶ οὗτος Μικρασιατῆς καὶ ἐξ Ἀρμενίων κατήγετο ὁ τρισμακάριος καὶ τρισόλβιος ἀνήρ, οὐτινος καὶ μετὰ θάνατον τὸ ἀσκητικώτατον καὶ ἀθλητικώτατον σῶμα ἔμυρδβλησε ἐξ οὗ καὶ Μυροβλύτης ὀνομάζεται. (Περὶ αὐτοῦ οὕτω πως χαρακτηριστικώτατα ὑπαινίττεται ὁ ἱερός ἡμέτερος διογράφος) «Ἦν γὰρ οὗ κρυπτός τις καὶ ὑφαντός κἀν ἀπ' Ἀρμενίων τὸ γένος κατήγετο, ἀλλ' ἀπόνηρος ἄμα τε καὶ ἀπλοῦς τὸν τρόπον καὶ ἄδολος...». Ἐρευνήσαντες δὲ ἀμφότεροι τὸν τόπον ἐκείνον εὗρον σπηλαίον θεθῆεν αὐτοῖς προδεδειγμένον, εἰς ὃ καὶ ἐνεκλείσθησαν καὶ ἀπεδύθησαν εἰς τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας. Τροφή δὲ αὐτοῖς ἦν δάλανοι, κάστανα καὶ κούμαρα, ἄτινα καὶ μετὰ δίαις ἐλάμβανον πρὸς μόνην τὴν διατροφήν των, ἕνα μόνον ἀποζῶσι.

Τὴν ἐν αὐτῷ τῷ σπηλαίῳ ὑπεράνθρωπον ἀσκησιν αὐτῶν μετὰ περισσῆς χαρακτηριζούσης τὸν ἱερὸν συγγραφέα χάριτος σαφηνείας καὶ λεπτότητος ἐκτίθησιν, ὅποιαν περ' ἱερὰν καὶ χαριτόδριτον ἐκθεσιν πατραρέχομεν χάριν συντομίας. Ἐν μόνον ὀλίκληρον ἔτος ἀμφότεροι ἐν τούτῳ τῷ σπηλαίῳ διήγυσαν τὸν ἀσκητικὸν δόλιχον, μεθ' ὃ ἐξέρχεται τοῦ σπηλαίου ἐκείνου ὁ

ἱερός μὲν καὶ συναγωνιστῆς τοῦ Εὐθυμίου Ἰωσήφ· ὁ δὲ ἡμέτερος Εὐθύμιος μένει εἰσέτι ἐν αὐτῷ ἐπὶ δύο ἔτερα ἔτη ἀγωνιζόμενος ὑπερανθρώπως κατὰ διαφόρων μεθοδιῶν τοῦ διαδόλου τοῦ ἀρχεκάκου πολεμήτορος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἡμῶν καὶ μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ προσευχόμενος. Χάριτι οὖν τοῦ Θεοῦ μετὰ συμπλήρωσιν τῶν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐγκλείσεώς του εἰς τὸ σπηλαίον τοῦτο, ἐξέρχεται καὶ οὗτος ἀπ' αὐτοῦ, ὡς περ ἐξ ἀδύτων ἱερῶν ἢ οὐρανίων ἀψίδων, ὅπερ ἐξῶ τοῦ σπηλαίου ἀνέμενον νὰ ἴδωσι πολυάριθμοι ἀσκηταὶ ὅτινες εἶχον ἐν τῷ μεταξύ συνθηροισθῆ ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ χώρῳ τῷ περὶ τοῦ σπηλαίου καὶ λάβωσι παρ' αὐτοῦ εὐχὴν καὶ εὐλογίαν, καὶ νοουθεσίας πατρικῆς δεχθῶσι πρὸς ψυχικὴν των ὠφέλειαν καὶ εἰ δυνατόν καὶ ὅσον κατορθωτὸν νὰ τὸν μιμηθῶσι. Διότι ἡ φήμη τοῦ τρισμακάρος Εὐθυμίου εἶχε διαδοθῆ πανταχοῦ τοῦ Ὄρους ὑπὸ τοῦ τῶς συναγωνιστοῦ αὐτῷ Ἰωσήφ τοῦ Μυροβλύτου. Ἐμεινε δὲ παρ' αὐτοῖς ἕκαστος τινα χρόνον ἐποικοδομήσας ψυχωφελῶς αὐτοὺς καὶ τῇ ἀρετῇ καθοδηγήσας. Ἐντεῦθεν μεταβαίνει εἰς τὸ ὄρος τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μετανοίας, εἰς τὸν Βιθυνικὸν Ὀλυμπον δηλονότι· καθότι ἐντολὴ παρὰ τοῦ τῷ ἀγγελικῶν σχήμα δωρησαμένου γέροντος αὐτοῦ τοῦ Θεοδώρου τοῦ ἀσκητοῦ, διετιθάσθη πρὸς αὐτὸν δι' ἐκείνου τοῦ θεομάκαρος τοῦ ποτὲ συνοδοῦ του Θεοστηρίκιου Μοναχοῦ, ὅπως παραλάβῃ αὐτὸν εἰς τὴν Ἄθωνα. Τὴν ἐντολήν ταύτην τοῦ γέροντος ὁ ἱερός Εὐθύμιος ὡς καλὸς ὑπήκοος καὶ εὐγνώμων μαθητῆς ἐκπληροῖ προθύμως καὶ πάλιν μετ' αὐτοῦ ἐγκαθίσταται ἐν τῷ Ἄθωνι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σῶμα τοῦ γέροντος του Θεοδώρου τοῦ ἀσκητοῦ λόγῳ πολυχρόνων ταλαιπωρειῶν καὶ γήρατος ὁσημέραι κατεθλίβετο καὶ ἡ υἰεία αὐτοῦ ἐπεδεινοῦτο καὶ ἐπειδὴ ὁ γέ-

ρων ἤθελε πρὸς παρηγορίαν τοῦ γεγηρακότος πλέον καὶ ἰσχνοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ περιθαλψιν τῆς οὕτω πασχούσης αὐτοῦ υγείας κατοικίαν ἑτέραν πλέον ἀναπαυτικωτέραν καὶ τόπον δυνάμενον νὰ παρέχῃ τὰ ἀναγκαιούδντα, διὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ ἀριστος καὶ ἀξιεπαινος ὁ τῆς εὐγνωμοσύνης ἔμπλεως μαθητῆς αὐτοῦ ἱερὸς Εὐθύμιος παραλαμβάνει αὐτὸν ἐκ τῆς τοῦ ὄρους ἐρημίας καὶ κατοικίζεται μετ' αὐτοῦ εἰς τόπον τινὰ καλούμενον Μακρέσινα, ὅπου καὶ κελλίον ἀνεγειρεῖ ἑαυτοῖς καὶ ὑπηρετεῖ αὐτὸν ὁ τρισμακάριος ἀόκνως καὶ προθύμως ἐπιμελούμενος καὶ προνοῶν περὶ πάντων τῶν χρηζόντων πρὸς νοσηλείαν τοῦ γέροντος ἀναδόχου καὶ διδασκάλου αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰ τελευταῖα ὁ γέρον ἔπαθε καὶ ἑτέραν νόσον ἀνυπόφορον τὴν στραγγουρίαν (εἰδὸς τι νόσου τῆς δυσουρίας) καὶ νεφρίτιδα καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ θεραπείαν, διὰ ταῦτα μετοικίζονται ὅτε ὁ γέρον διδάσκαλος καὶ ὁ ὑπῆκοος εἰς πάντα μαθητῆς εἰς τὴν τῶν Θεσσαλονικέων λαμπρὰν πόλιν, τὴν φιλόχριστον καὶ φιλομόναχον τὴν δευτερεύουσαν νῦν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Κράτους, ὅπου φροντίσας τὰ τῆς τοιαύτης νοσηλείας ὁ ἱερὸς Εὐθύμιος ἐπανέρχεται, ὡς ἄλλο τι φιλέρημον στρουθίον εἰς τὸ ἐν τῷ Ἀθωνί σκήνωμα αὐτοῦ, ὅπου ἐπιδίδεται πάλιν εἰς συντόνους προσευχὰς καὶ ἀγῶνας ἀσκητικούς.

Ἐν Θεσσαλονίκη μετὰ βραχύβιον διαμογῆν ὁ ἀσκητικώτατος γέρον Θεόδωρος μεθίσταται ἐκ τῶν προσκαίρων βασάνων καὶ ταλαιπωρειῶν τοῦ σώματός του εἰς τὰς αἰωνίους καὶ ἀκηράτους Μονάς, καὶ οὕτω τελειοῦται ἀποστολικῶς καὶ δόσιως ἐν Κυρίῳ, ἀναπαυθεὶς καὶ κηδευθεὶς λαμπρῶς, ἐναποτίθεται τὸ ἱερὸν σκήνος αὐτοῦ ἐν τῷ πανσέπτῳ ἱερῷ ναῷ τοῦ μάρτυρος Σώζοντος. Ἀμα δὲ ἐπληροφορήθη ὁ ἱερὸς

Εὐθύμιος τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ γέροντός του Θεοδώρου, εὐθὺς ἀμέσως ἀφήνει τὸν Ἀθῶνα καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Θεσσαλονίκη, ἵνα ἀποκομίσῃ εὐχὴν καὶ εὐλογίαν ἐν ταῦτῳ καὶ δόξαμιν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ γέροντός του διὰ τὴν περαιτέρω σταδιοδρομίαν τοῦ ἐπὶ γῆς βίου αὐτοῦ ἀφ' ἑνὸς μὲν, καὶ ἵνα ἀπονείμῃ τὸ ὑστατον ἀφειλόμενον σέβας τῷ γέροντί του ἀφ' ἑτέρου. Εἰ καὶ ὄλως ἀγνώριστος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἐν τούτοις ὅμως ἐκ φήμης γνωρίζων αὐτὸν ὁ εὐσεθῆς λαὸς αὐτῆς, ἀθρόως μετὰ προσηκούσης εὐλαβείας συνωστίζετο περὶ αὐτὸν καὶ συνέθλιβεν αὐτὸν τίς πρῶτος ἀπολαύσῃ καὶ ἴδῃ αὐτὸν καὶ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν πατρικὴν του εὐλογίαν.

Πρὸς ἐλθὼν οὖν ὁ δοῖος εἰς τὸν τάφον τοῦ τρισμακάρου Θεοδώρου, καὶ εὐλαβῶς ἀσπασάμενος αὐτὸν καὶ παρ' αὐτοῦ ὡσπερ ἔτι ζῶντος εὐλογίαν καὶ ἄδειαν αἰτησάμενος ἐξέρχεται τῆς πόλεως οὐ μακρὰν, ἔνθα καὶ εἰς τινὰ στύλον κείμενον ἀναβιβάζεται ὡς ἄλλος τις μέγας πάλαι ποτὲ Συμῶν ὁ Στυλίτης. Ἐν τῷ στύλῳ τούτῳ πολλοὺς εἰς ἀρετὴν καθοδηγήσας καὶ τῆ πίστει στηρίξας ἀπὸ τῶν λυμαινόντων αὐτὴν πλείστων ὄσων αἰρετικῶν, καὶ πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ θεραπεύσας καὶ παραμείνας ὀλίγον χρόνον διὰ τὴν ἐνόχλησιν τῶν προσφοιτόντων αὐτῷ κατέρχεται αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἑαυτὸν εἰς τὸν Ἀθῶνα χαρίζεται.

4.—Τρίτην φοράν ἔρχεται τώρα ὁ δοῖος εἰς τὸν Ἀθῶνα· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φοράν τὸν τῆς Ἱερωσύνης πρῶτον τὸν τοῦ Ἱεροδιακόνου βαθμὸν ἔχων. Διακόνου δὲ ὁ Δίκαιος κατεδέξατο τὴν χειροτονίαν, οὐχὶ ἀπὸ φιλοδοξίας κινούμενος ἢ παρακρατούμενος, καθότι τύφος καὶ ἔπαρσις οὐδέποτε ἐν αὐτῷ ἐνεφώλευσαν, ἀλλὰ μένον καὶ

μόνον διὰ τὴν ἄνευ τινὸς κατακρίσεως συνεχθῆ ἐν ἐρημίαις μετέληψιν τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν τοῦ Χριστοῦ μας Μυστηρίων. Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς ἱερωσύνης μυστήριον, ἦτοι τὴν εἰς Διάκονον χειροτονίαν ἔλαβε παρ' ἐκείνου κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἀρχιερατεύοντος τῆς τῶν Θεσσαλονικέων Ἐκκλησίας τοῦ περιωνύμου καὶ ἀσκητικωτάτου Μητροπολίτου Θεοδώρου. Αὐτὴν τὴν φορὰν πολὺ ὀλίγον χρόνον ἐν Ἄθῃ παρέμεινε διὰ τὴν ὑπὸ πολλῶν αὐτέθι προσδραμόντων ἀσκητῶν γενομένην παρενόχλησιν, Εὐρῶν δὲ ἐνταῦθα Ἰωάννην τὸν Κολοβὸν καὶ Συμεὼν τινά, ἄνδρας ἀσκητικωτάτους καὶ θεοφόρους, πρεσβυτέρου βαθμὸν ἀμφοτέρους φέροντας, καὶ μετ' αὐτῶν προσεταιρισθεὶς εἰς τὴν Νῆσον τῶν Νέων τότε, νῦν δὲ Ἅγιος Εὐστράτιος καλουμένην ἐπιβιβάζεται διὰ τὸ λίαν ἔρημον καὶ ἀκατοίκητον τοῦ τόπου ἐκείνου. Καὶ ἐδῶ ὁ παμμόχθηρος καὶ παγκάκιστος πολεμήτωρ δὲν τοὺς ἄφισεν ἀνεμποδίστως γὰρ διανύσει τὸν τῆς ἀσκήσεως δρόμον αὐτῶν.

Θεοῦ συγχωρήσαντος ἰδοὺ Ἄραβες πειραταὶ οἱ λυμινόμενοι τότε, μέχρι τῆς ἀνακαταλήψεως τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν, ὅλον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος προσορμιζονται εἰς τὴν ξερὴν ταύτην, ἐπιβιβάζονται εἰς αὐτήν, καὶ ἀντι παντὸς ἄλλου πλουσίου τῷ ὄντι λαφύρου ἐκ τῆς νήσου ἀπάγουσιν εἰς τὰς λέμβους αὐτῶν καὶ τοὺς τρεῖς ὁσίους πατέρας δορυαλώτους. Ἀκούσατε δὲ τί τὸ παράδοξον καὶ θαυμάσιον ἐπηκολούθησε τῆς τοιαύτης αἰχμαλωσίας. Αὐτοὺς μὲν τοὺς ὁσίους οἱ κατέχοντες ἐν μιᾷ λέμβῳ ἐνέκλεισαν, τὰ δὲ ὅσα παλαιόρουχα, καὶ αὐτὰ τρίχινα, ἢ καὶ ἐργαλεῖα ἀσήμαντα καὶ παραμικρὰ βιβλιάρια, ἅπερ εὗρηκαν καὶ ἐσύλησαν τὰ παρέδωκαν εἰς ἄλλην λέμβον. Καὶ ἐπιτυχόντες οὖριον ἄνεμον ἀπεμακρύνθησαν τῆς νήσου ἐπὶ ἐν μόνον μίλιον. Ἡ μὲν

μία τῶν λέμβων τούτων ἐφαίνετο ὅτι ἐξηκολούθει τὴν θαλασσίαν ὁδὸν ἀκωλύτως ἢ δὲ ἑτέρα ἀοράτως ἐκρατεῖτο τοῦ πλοῦ αὐτῆς, καίτοι ὁ ἄηρ ἐπνεεν αἰσίως. Τοῦτο τὸ παράδοξον ἰδόντες οἱ πειραταὶ καὶ ἐνοήσαντες καλῶς τί τὸ θαυμαστὸν ἐγένετο αὐτοῖς, ἐπειδὴ ἠθέλησαν γὰρ βλάψωσιν ἀνδρας δούλους τοῦ Θεοῦ, οἵτινες εἰς οὐδὲν τι διενοήθησαν γὰρ ἀδικήσωσιν αὐτοὺς καὶ πεισόντες εἰς τοὺς πόδας τῶν ἁγίων ἐξήτουν σύγγνωμην, ἥς τινας παρασχεθείσης αὐτοῖς πάραυτα, εὐθὺς ἀμέσως ἢ ἀκίνητος μένουσα λέμβος ἐφαίνετο εἰσπλέουσα. Ἐπιστρέφοντες δὲ οἱ ἄραβες εἰς τὴν νῆσον, ἀποκατέστησαν πάλιν εἰς τὰ ἐνδιαίτηματα καὶ τοὺς τρεῖς ὁσίους σώους καὶ ἀβλαβεῖς. Τῷ θαύματι δὲ τούτῳ ἕτερον θαῦμα ἐπηκολούθει. Οὕτως ἐπειδὴ εἰς ἐκ τῶν ἀράβων τῶν ἐπιστρεφόντων μὲ τοὺς ἁγίους ἐκμανεῖς, καθ' ἃ χολωθεὶς διὰ τὴν ἐπιστροφήν τῆς λέμβου τῶν, καθ' ὁδὸν ἤρξατο τύπτειν τὸν ὄσιον Ἰωάννην Κολοβὸν ὑπολαβῶν δὲ ὁ πατὴρ ἡμῶν Εὐθύμιος ἐν προρρήσει προφητικῇ εἶπεν αὐτοῖς, ὦ ἄραβες ἐὰν ἐν εἰρήνῃ μᾶς ἀπεδίδοτε εἰς τὰ ἡμῶν κελλία καὶ ὑμεῖς ἐν εἰρήνῃ ἠθέλατε ἐπιστρέφει εἰς τοὺς οἴκους, ἀλλ' ἔμωσ ἐπειδὴ ὑμεῖς τὸν Θεὸν παρωργίσατε διὰ τοῦ ἀδελφοῦ ὑμῶν, τί κακὸν θὰ σᾶς γίνῃ ὅσον οὕτω θὰ μάθητε. Ἄρα δὲ ἀπέπλευσαν οἱ ἄραβες ἐκ τῆς νήσου ταύτης, καὶ πάραυτὰ ἢ πρόρρησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἔργον ἐγένετο, καθότι ἀπαντήσασαι τῆς λέμβους ταύτας τὰ περιπλέοντα ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον διὰ τοὺς πειρατὰς ἄραβας Βυζαντινὰ πλοῖα (διήρεις Γραικῶν κατὰ τὸν βιογράφων) συνέλαβον τὴν λέμβον, ἣτις ἔφερεν, ἐκείνον τὸν ὕβριστὴν τῶν ὁσίων, ἢ δὲ ἑτέρα ἢ ἀποκαταστήσασα τοὺς πατέρας ἐν τοῖς κελλίοις αὐτῶν διεσώθη παρ' ἐπιπίδα.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ νῆσον Ἅγιος Εὐστράτιος, οἱ τρισμακάριοι οὗτοι τρεῖς ὄσιοι

πατέρες ἵνα μὴ πάλιν ριφοκινδυνεύσωσιν ἐπὶ ματρίῳ καὶ ἀσκόπως περιπίπτοντες εἰς χεῖρας ληστοπειρατῶν, αἵτινες ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω ἐλυμαίνοντο καθ' ὄλον τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, δὲν ἠθέλησαν νὰ παραμείνωσι πλέον ἄλλ' ἐγκαταλιπόντες τὴν ἐρημόνησον ἐκείνην, ἐνταῦθα πάλιν εἰς τὸν Ἄθωνα ἐπανέρχονται καὶ ἐγκαθίστανται.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐδῶ ἐφοδος πάλιν βαρβάρων ληστοπειρατῶν ἐπλησίαζε καὶ ἤδη τινὲς τῶν ἐν τῷ Ὄρει τούτῳ ἐνασκουμένων πατέρων εἶχον προσυλληφθῆ καὶ αἰχμαλωτισθῆ ὑπ' αὐτῶν, διὰ ταῦτα οἱ τρισιακάριοι ἐφοδῆθησαν, ἵνα μὴ πάθωσι τὰ αὐτὰ παθήματα, καὶ ἐπειδὴ οἱ διασωθέντες ἐνταῦθα πατέρες ἐφρόντιζον, ἵνα ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εὖρη καὶ ἀποκατασταθῆ εἰς πλέον ἀσυλότερα καὶ προστατευτικώτερα μέρη, διὰ ταῦτα ὁ μὲν δοῖος Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰσοικίζεται ἐν τοῖς τῶν Σιδηροκαυσίων μέρεσιν, ὁ δὲ Συμεὼν ὁ θαυμασίος κατέρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, Εὐθύμιος δὲ ὁ ἱερός, ὁ ἡμέτερος Ἅγιος Πατὴρ, μετατοπίζεται εἰς τὸ νῦν χωρίον τῆς Χαλκιδικῆς τὸ καλούμενον Βραστὰ μετὰ τῶν ἰδίων του μαθητῶν καὶ συνασκητῶν, ἐν οἷς συγκατηριθιμμένον εἶχε καὶ Ἰωσήφ τὸν πρῶτον αὐτοῦ συνασκητὴν καὶ συναγωνιστὴν ἐν Ἄθῳ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, ὡς ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω, ἔστις καὶ πρεσβύτης ὢν καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος τελειοῦται ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ καὶ ἐκδημοῖ πρὸς Κύριον δοῖως καὶ θεαρέστως τὸν καλὸν τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνα γενναιοφρόνως τελήσας καὶ οὕτω τὸ στέφος τὸ ἀμωράντινον παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ ἡμῶν κομισάμενος. Εἶδομεν λέγει ὁ βιογράφος ἱερός Βασίλειος τὸ πολυάθλον καὶ τίμιον σῶμα αὐτοῦ ἀποκείμενον ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἐν ᾧ κεκόσμηται καὶ μὲ τὰς ἰδίαις ἡμῶν χεῖρας ἐψηλαφήσαμεν αὐτὸ

καὶ ἐθαυμάσαμεν καὶ ἐμείναμεν ἑκστατικοὶ πολὺ οὐ διὰ τὸ τῆς ἀφθαρσίας τοῦ σώματος αὐτοῦ μέγα μυστήριον ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μῦρον τὸ εὐωδέστατον, ὃ ἐν ἀγίοις θαυμαστὸς ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν ἐκ τῶν κροτάφων τῆς δοσίας καὶ τιμίας κεφαλῆς αὐτοῦ ἔτι παρόντων ἡμῶν ἐκείσε μυροβλύσαι καὶ ἐκκενωθῆναι παρεσκεύασεν ὥστε ἀπὸ τῆς δοσιακῆς αὐτοῦ κορυφῆς ἄχρι τῶν ἀγιωτάτων αὐτοῦ ποδῶν τῶν καὶ ἀγνωστάτων καὶ παρθενικῶν κατήρχετο μῦρον εὐωδέστατον κρουνηδόν. Μὲ τοῦτο τὸ μῦρον ἐπιχρίσαντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν τρισὶν ὀλοκλήροις νυχθημέροις, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν μέχρις ἄρτι ἀποπνέοντος διεσώζαμεν τὴν ὑπὲρ τι ἄλλο ἀσυγκρίτως ἄρητον ἐκείνην εὐωδίαν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους κατεῖς τοὺς προσερχομένους καὶ ἐγγίζοντας ἡμᾶς. Καὶ τῶν ἐνταῦθα εἰρημένων τηλικούτων ὑπερθαυμασιῶν γεγονότων οὐδὲν τι τῇ ἀπιστίᾳ χωρεῖ. Διότι δυνατὸν παρὰ τῷ Θεῷ καὶ ἐξουσίαν ἔχει ὁ Παντοδύναμος ὅπως τοὺς ἰδρωτὰς τῶν δι' αὐτὸν ἐναγωνιζομένων καὶ ἐναθλούντων, ὅποτε τελευτήσωσιν εἰς μῦρον ἀκένωτον παρασκευάσῃ ὡς πολλακις πολλαχόθεν τοῦτο ἐβεβαιώθημεν, τὰ μὲν ἐκ τῆς γραφῆς, τὰ δὲ ἰδίους ὁμῆμασιν ἐπιστώθημεν.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ὀλίγα περὶ τοῦ δοῖου Ἰωσήφ τοῦ Μυροβλύτου, περὶ δὲ τῶν ἄλλων μαθητῶν καὶ συναπαδῶν του καλῶς προνοούμενος ὁ Διδάσκαλος καὶ Καθηγητῆς δοῖος ἡμέτερος ἱερός Εὐθύμιος ἐνὶ ἐκάστῳ αὐτῶν κελλία ἰδιαίτερα ἀνεγείρας αὐτὸς ὁ ἴδιος πολὺ μακρὰν αὐτῶν ἐν τινὶ βαθυτάτῳ χειμάρρῳ τὴν ἡσυχίαν μετήρχετο. Ὑπεδέχετο δὲ μετὰ πατρικῆς τῆ ὄντι στοργῆς πάντας τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενους, ἐν οἷς καὶ μετὰ ἄλλων πολλῶν καὶ Ὀνούφριον τὸν περιώνυμον καὶ περιβόητον ἀσκητὴν ὑποδεξάμενος ἐν ἰδιαίτερω ἀναχωρητικῷ κελλίῳ μονώτατον διέταξε νὰ

κατοικήση, ὡς ἀγγελικῶς διοῦντα ὡς ἀσώματων μετὰ τοῦ σκῆνους πολιτευόμενον. Θὰ ἔβλεπες δὲ καὶ θὰ ἔλεγες ἐκείνον τὸν χώρον ὅτι κατέλαβον ἄγγελοι σαρκιωθέντες ἢ ἄνθρωποι εἰς ἀγγέλους ὁμοιωθέντες τῇ ὕλῃ, τοιοῦτον ἦν αὐτοῖς τὸ πολίτευμα πασιν οὐράνιον καὶ ὑπερκόσμιον.

Οἱ μὲν αὐτοὶ οὕτω πως ἐπολιτεύοντο, ὁ δὲ Πατὴρ ἡμῶν Εὐθύμιος ποτὲ μὲν ἐπισκεπτόμενος αὐτοὺς συναναστρέφετο αὐτοῖς καὶ ἐχειραγῶγει αὐτούς, ποτὲ δὲ καθυσύχαζεν ἐν ἐκείνῳ τῷ βαθυτάτῳ λάκκῳ. Πολλάκις δὲ φιλησυχίας ἔρωτι ἐκνικώμενος κρύφα ἀπέδρα καὶ εἰσήρχετο ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἄθω καὶ ἐπ' ἐλπίδι κατὰ μόνος κατηκίετο καὶ μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ προσωμίλει.

Ἐνταῦθα ἐν τῷ ὄρει τούτῳ ἤξιώθη καὶ θείας ἀποκαλύψεως, φωνῆς λεγούσης ἀοράτως αὐτῷ.

Ἄπελθε, λέγουσα, Εὐθύμιε, εἰς τὴν τῶν Θεσσαλονικέων Μητρόπολιν καὶ ἐπιζητήσας εἰς τὰ ἀνατολικώτερα τῆς πόλεως ταύτης κείμενα ὄρη κορυφὴν τινα, πηγὴν ὕδατος ἔχουσαν, ἐπικαλουμένην δὲ τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην Περιστεραί, ἐκεῖ εὐρήσεις τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέου, πάλαι μὲν ποτε φιλοκάλως ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν οἰκοδομηθέντα, νῦν δὲ ἐρείπωθέντα καὶ ὑπὸ τῶν κατεχόντων αὐτὸν ὡς μάνδραν προβάτων χρησιμοποιοῦμενον καὶ τοῦτον ἐκκαθάρισον καὶ ψυχῶν πάλιν διὰ φροντιστήριον ἀνάγειρον. Ἐγὼ δὲ θὰ σὲ καθοδηγήσω καὶ θὰ σοὶ προπορεύωμαι καὶ συναντιλήπτωρ καὶ συμβοηθὸς σου θὰ εἶμαι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου, καθότι δὲν εἶνε καλὸν νὰ εἶσαι εἰσέτι καὶ ἀλλίξεσαι ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ νὰ πολεμᾷς τοὺς δαίμονας, οἵτινες πρὸ πολλοῦ ἠτιγηθέντες διὰ τῆς ἀρετῆς σου ἐδραπέτευσαν. Καταλιπὼν οὖν ὁ θεοπειθής καὶ θεάρε-

στος Εὐθύμιος ἅμα τῇ θείᾳ κελεύσει ταύτῃ τὰ ἀκρωτήρια τοῦ Ἄθωνος καὶ συμπαραλαβὼν μετ' αὐτοῦ δύο τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰγνατίου καὶ Ἐφραίμ ὀνόματι κταλαμβάνει πάλιν τὴν τῶν Θεσσαλονικέων μεγαλόπολιν. Ὑπεδέχθησαν δὲ τοῦτον οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλομόναχοι Θεσσαλονικεῖς ὡσπερ ἐξ οὐρανίων ἀδύτων ἐπιδημήσαντα Ἄγγελον. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως πληροφορεῖται παρὰ τῶν γίγνωσκόντων τὸν ἐκ Θεοῦ ὀρισθέντα ἱερὸν τόπον «ὅτι Περιστεραί» καὶ ὑπὸ τίνων κατέχεται ὁ τόπος οὗτος καὶ πάραυτα ἄνευ τινὸς ἀργοπορίας ἐπιλαμβάνεται τῇ συνδρομῇ τῶν ἐκείσε προσδραμέντων πιστῶν τῆς φιλοκάλως καὶ ὅσον ἔνεστι ταχίστης καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀνεγέρσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου ἱδρύματος καὶ θείου σκηνώματος. Φέρει εἰς πέρας τὴν δὴλῃ οἰκοδομὴν δι' ἀτρύτων κόπων, πόνων καὶ μόχθων καὶ ἀναλωμάτων ὡς εἴρηται τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλομονάχων καὶ εἰς ἱερὰν καὶ εὐαγγῆ Μονὴν καταρτίζει καὶ ἀναδεικνύει αὐτήν. Παραλείπομεν χάριν συντομίας ἐνταῦθα τὴν ἐξιστόρησιν τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ οὕς περ κατέβαλε κατὰ τὴν ἀνοικοδομῆσιν τοῦ εὐαγοῦς καὶ σεδασμίου καθιδρύματος πολεμουμένος ἀείποτε ὑπὸ δρατῶν τε καὶ ἀοράτων πολεμίων τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ὡς συμβαίνει πάντοτε ἐν τοιαύταις περιστάσεσι καθ' ἃς ἐπιτελεῖται ὑπὸ τινῶν οἰαδήποτε ἀγαθοεργία. Οὔτε δυνάμεθα νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὴν ἐκδιήγησιν τῆς φιλευσεβοῦς προθυμίας μεθ' ἧς ἤρχοντο συναρωγοὶ ἠθικῶς τε καὶ ὑλικῶς οἱ φιλομόναχοι Θεσσαλονικεῖς καὶ οἱ περίοικοι εἰς τὴν ἀνέγειρσιν τῆς περικαλλοῦς νέας αὐτῆς Μονῆς. Ταῦτα πάντα διαλαμβάνει καὶ ἀνγράφει ὁ ἱερώτατος βιογράφος μετὰ περισσῆς λεπτολογίας σαφηνεῖς καὶ χάριτος λόγου. Καὶ ἃς παραδράμωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν λόγον ποιούμενοι τὰ μετὰ τὴν ἀνίδρυσιν τῆς

νεοπαγούς ταύτης Μονῆς τῶν Περιστερῶν ἦν ὁ Θεὸς Πατὴρ καὶ ὁ Πρεσβύτερος μέγας Κοινοβιάρχης Εὐθύμιος ἡγίασεν ἐπ' ὄνυματι καὶ τιμῇ τοῦ τῶν Ἀποστόλων Πρωτοκλήτου Ἀνδρέου. Πῶς δὲ συνφίσηται ἡ Μονὴ αὕτη; Ἐχει τὸν λόγον ἐνταῦθα αὐτὸς οὗτος ὁ ἀντάξιος μαθητὴς καὶ βιογράφος τοῦ Ποιμενάρχου Εὐθυμίου. «Συνηθροίζοντο, λέγει, ἄνδρες μὲν γυναῖκας, τέκνα δὲ γονεῖς, ἀδελφοὶ δὲ ὁμοίους καὶ φίλοι φίλους ὡς ἄλλοτρίους ἀποδιδράσκοντες· οἷς τὰ ἀντίθετα φρονεῖν ἢ πρὸς τὸν βίον ἄλλως προσπάθεια προεθέσπισεν. Ἐντεῦθεν ἀρετῆς πυρός ἀναφλεγόμενος καὶ κακίας τὸ σκότος ἀπομειούμενος. Ἐντεῦθεν σωφροσύνη τιμωμένη καὶ ἀκολασία ἐδελυτομένη· ταπεινώσις δὲ ἐμπορευομένη καὶ ὑπερηφάνεια ἐπικοπτομένη· ὑπακοὴ δαφνιλευμένη καὶ παρακοὴ μακρὰν ἐξακοντιζομένη· ἐντεῦθεν πολυσπῶρον μερόπων· εἰς μιᾶς γνώμης ταυτότητα συμβιβαζομένη καὶ τῆς πολυσχιδοῦς ἀπάτης τὸ ἄστατον ὡς ἄπιστον διαχλευαζόμενον. Ἐντεῦθεν τελευταῖον καὶ πρῶτον τῆς τῶν συντρεχόντων σπουδῆς ἐπιτήδευμα Θεὸς ὑμνούμενος καὶ δοξαζόμενος νυκτερινοῖς ὕμνοις καὶ μεθμερινοῖς μελωδήμασι...» Παρακατιῶν ὁ ἱερός βιογράφος διὰ λαμπρῶν καὶ ὑψηλῶν νοημάτων εἰλημμένης ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς ποιεῖται θαυμάσιον καὶ ἐξοχον συγκριτικὴν σκιαγραφίαν τῶν κατὰ τὴν Ἰδρουσιν τῆς Μονῆς ταύτης τῶν Περιστερῶν (871 ἔτ. μ. Χρ.) ἐπακολουθησάντων γεγονότων πρὸς τὰ ὅμοια τοιαῦτα τὰ λαθόντα χώραν κατὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ.

ὅν) Προσηύχето δέ, λέγει, ὁ τιμιώτατος γέρων ὑπὲρ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τῶν νεωστὶ τὸν κόσμον ἀποταξασμένων καὶ τῷ τοῦ Χριστοῦ ζυγῷ συναχθέντων, βῶν καὶ λέγων πρὸς Κύριον νυχθημερῶν οὕτως, «Μὴ παραδώῃς τοῖς θηρίοις, ὦ Δέ-

σποτα, ψυχὰς ἐξομολογουμένας σοι, ἀλλὰ φιλόψυχος ὢν ὡς διὰ σὲ τῷ κόσμῳ ἀποταξασμένους, φύλαξον αὐτοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἀητήτων πτερόγων σου· προσλαβὼ αὐτοὺς ὑπὸ τὴν περισχῆν τῆς Ἐπαύλεως· τήρησον αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ· ἀγίασον αὐτοὺς τῷ σῶ Ἀγίῳ Ὀνόματι, σόφρισον αὐτοὺς κατὰ τῶν μεθοδεῶν τοῦ πολυμηχάνου δυσμενοῦς, δὸς μοι ἐπὶ σοῦ μετὰ παρρησίας καυχᾶσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἔτι, οὖς δέδωκάς μοι οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα· καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο. Τεύξομαι θυμηδίας μετὰ πάντων τῶ σῶ παριστάμενος βήματι, ὥστε ἔχειν ἱκανῶς ἀνακράζειν, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός». Καὶ καθωδήγει αὐτοὺς εἰς νομάς σωτηρίους ὁ πρεσβύτερος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ἀκμαιότατος κατὰ πάντα κοινοβιάρχης καὶ ποιμενάρχης, ὁ τῶν τοῦ πνεύματος ἐπιθυμιῶν ἀνὴρ, ὁ τῆ εὐσεβεῖα φυτεύσας ταύτην τὴν νεοπαγῆ σεβασμίαν Μονήν, πίστεως δὲ ἀκραδάντη στερρότητι, διὰ γραφικωτάτων καὶ μελιρρῦτων διδασκαλιῶν καὶ νοουθεσιῶν ἐκτρέφων. Συνδιελέγετο δὲ αὐτοῖς ὡς τις φιλόστοργος Πατὴρ ἀναγράφων καὶ ἐξιστορῶν τὰ περὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἱ. Κοινοβίου, ἅπερ ἐστχυολόγει ἐκ τῆς ἱερᾶς βίβλου τῆς ἐπικαλουμένης Κλίμαξ τοῦ Ἰωάννου τῆς Συναίων Μονῆς καθηγουμένου. Νῦν δὲ ἄς ἀφηγηθῶμεν ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ (ζῶντος ἔτι ἐννοεῖται) γενομένων ὑπερφυσικῶν θαυμάτων.

1) Ὅτε ποτὲ σὺν τῷ Ἰωάννῃ, τῷ Ἰουδαίῳ ἐπιλεγόμενῳ, ἡμεῖς (δηλ. ὁ βιογράφος) εἰς μακρὰν τινα ἔδοιορίαν εἰμεθα καὶ ἐβαδίζομεν τὸν δρόμον, πείνη δὲ καὶ δίψη καὶ τῷ ἐκ τοῦ μακροῦ καὶ ἐντεταμένου δρόμου κόπῳ πολλῷ ἀποκαμόντες καὶ λιποθυμήσαντες ἐκινδυνεύομεν τοσοῦτον ὥστε τελευτᾶν ἡμᾶς καὶ εὐρόντες ἄφνω, ὦ τοῦ θαύματος, ἄρτον διὰ ἐπικλήσεως τοῦ ὄν-

ματος τοῦ ἁγίου γέροντος ἡμῶν ἐν ἀβάτω ἔλως διόλου τόπω καὶ οὐχὶ ἐν ἑδῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου διατραφέντες, νεαροὶ καὶ πρόθυμοι τὸ ὑπέλοιπον τῆς ὁδοῦ διηγύσαμεν. "Ἐτερον 2ον)— "Ἄλλοτε δὲ ποτὲ βαδίζοντες μετὰ τοῦ ἁγίου γέροντος ἡμῶν κατὰ τὴν λίμνην, Κορωνίαν ἐπικαλουμένην, μοι προεῖπεν ὅτι, τῶρα (εἶχον προσημεῖσαι τὴν ὥραν) δι' ἕριν τινὰ ἀναφυσῆσαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μονῇ θέλουσιν ἀποχωρήσῃ αὐτῆς ὁ, τε' Ἰωάννης (ὁ προρρηθεὶς) καὶ τὶς Ἀντώνιος καὶ δραπετεύσωσιν—ὡς δρᾶν αὐτὸς πόρρωθεν τὸ τοιοῦτον κατάντημα αὐτῶν,—ὅπερ τοῦτο ἐπληροφοροῦμεθα μετὰ ταῦτα, ὅποτε ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν Μονήν. 3ον) Προσθετέον τούτοις τοῖς δυσὶ καὶ τὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως δαιμονίωντος τινὸς ἀνδρός, διὰ προσευχῆς καὶ χρίσεως ἱεροῦ ἐλαίου ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πατρός, ὅτε τὸ πρῶτον παρεπεδήμησεν οὗτος εἰς τὴν φιλόχριστον καὶ φιλομόναχον τῶν Θεσσαλονικέων μεγαλοῦπολιν, ἐνθα ἀνέβη εἰς τὸν στύλον καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ κίονι ἑκείνῳ ὀλίγον χρόνον. 4ον) Καὶ τὴν τοῦ μοναχοῦ Ἰλαρίωνος ἐν Περιστεραῖς διὰ θείας τοῦ Καθηγητοῦ ἡμῶν καὶ Κοινοβιάρχου ἐντεύξεως πρὸς Κύριον, Ἰακωβὸν καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ δραπέτευσιν τοῦ δαιμονίου ὅπερ συνέφιγγε καὶ ἠνώχλει αὐτὸν καὶ τὸ ὅποιον πάλιν ἐπεπήδησεν εἰς αὐτὸν μετὰ πλείονος ὁσῆς δυνάμεως, καὶ ἐτοιμασίας κατὰ τὸ γραφικόν, ὅτε οὗτος κακῶς διετέθη τῷ ἁγίῳ γέροντι. Τοῦτο δ' ἐγένετο εἰς αὐτὸν διὰ σωφρονισμὸν καὶ διόρθωσιν τῶν κατεπαιρομένων ἀδίκως καὶ παραλόγως ἐξανισταμένων κατὰ τῶν προεστώτων αὐτῶν καὶ με' ὕβρεις κατατολμούντων κατ' αὐτῶν ἀμύνεσθαι θανατώσως τε φέρεσθαι καὶ κατὰ ἡγουμένων καὶ γερόντων αὐτῶν, οὓς ἀμφοτέρους ἡμεῖς (λέγει ὁ διογράφος) ἐθεασάμεθα καὶ ἐπὶ Θεῷ μάρτυρι τὸ θέδαιον ἐπιστώθημεν καὶ τύπη

παραδεδώκαμεν δι' ὠφέλειαν ψυχικὴν καὶ σωτηρίαν πολλῶν. 5ον) Χώραν δὲ ἔλαβεν ἐπὶ τούτοις τοῖς ἀμφοτέροις ὑπερφυσικωτάτοις θαύμασι καὶ τὸ πολυθρόλλητον θαῦμα ἐκεῖνο, ὅπερ δύναται καὶ ἀπίστευτον νὰ νομισθῇ ὑπὸ τῶν περὶ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ μας χωλαιόντων καὶ τλαντευομένων κακῶς μικροψυχίας ἐνεκεν. "Ὅτε πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐν τῷ Ἄθωνι διατριβῶν ὁ ὁσιος τῶν περὶ αὐτῶν ἀδελφῶν προαιρουμένων ἀνελεῖν πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἄθωνος, αὐτὸς διεκώλυεν αὐτούς, λέγων πρὸς αὐτούς ὡς εἶνε αὐτοῖς ἀσύμφορον τὴν ἀνοδὸν ταύτην, ἰδιορρυθμίᾳ καὶ θελήματι αὐτῶν ἰδίῳ ἐπιχειρούντων νὰ διανύσωσι καὶ προπορευθῶσι τὴν ὁδόν, χιόνος ἐπιπεσοῦσης πολλῆς καθ' ὁδὸν ἐμελλον νὰ κινδυνεύσωσιν ὥστε ἀπολεσθῆναι αὐτοὺς πάντας, εἰ μὴ προφθάσας ὁ φιλόστοργος πατήρ, ὡς προβλέψας τοῦτο ἐκ Πνεύματος ἁγίου, τοὺς παρηκόους μαθητάς, ἐκ τοῦ ψύχους καὶ παγώσεως ἀναποφεύκτου θανάτου διεσώσατο, καθὼς λέγουσι μέχρι τῆς σήμερον οἱ αὐτόπτως ταῦτα θεασάμενοι, τὰ ἐπόμενα ἤγουν πυρὸς σημεῖον ποσῶς μὴ ὑπάρχοντος καὶ μηδενὸς ἐξ αὐτῶν πυρέμβολα (ἦτοι πυρεῖα τὰ τότε παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς λεγόμενα πυροβάλα καὶ παρὰ Τούρκοις Ὀθωμανοῖς μεθερμηνευόμενα τσακμάκια) φέροντος μεθ' ἑαυτοῦ, ὃ τῇ θερμῇ τοῦ Πνεύματος πυρὸς ἤδη χρηματίζων πατήρ ἡμῶν, σωρείαν φρυγάνων συνάξας καὶ τούτοις ἐπιφυσήσας ὡ! τοῦ ὑπερφυσικάτου καὶ φρικτοῦ ἐγχειρήματος—πυρὰν ἀνῆψε παράδοξον λίαν!!!

6) Ποιμάντας οὖν ὡς καλὸς ποιμὴν τὸ λογικὸν τοῦτο ποίμνιον ἐν διαστήματι χρονικῷ δέκα καὶ τεσσαρῶν ἐνιαυτῶν, μετὰ δὲ παρέλευσιν ἐνιαυτῶν τεσσαράκοντα καὶ δύο ἀγνωρίστος ἔλως διαμεινας, ὡς ἄλλος τις νέος Ἰωσήφ, ὑπαναγνωρίζεται εἰς

τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ ὡς ἐκείνος καὶ αὐτὸς προσκαλεῖ αὐτοὺς πλησίον αὐτοῦ καὶ τοὺς φιλοφρονεῖ καὶ τόπον δι' αὐτοὺς ἀγοράσας, ταῖς μὲν γυναίξει μοναστήριον γυναικῶν συνιστᾷ καὶ ἰδρύει (τῷ 888) πάντοθεν εὐθυνοῦμενον καὶ οὐδενὸς ὑστερούμενον, τοῖς δ' ἀνδράσι τὴν οἰκείαν ἐγχειρίζει διοίκησιν. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἱερὸν Μεθόδιον τὸν τῆς Θεσσαλονικέων Πρέδρον εἰς ἀμφοτέρας τὰς εὐαγεῖς μονὰς καὶ ἐγκαινισάμενος δι' αὐτοῦ πηγνύει ἐν αὐταῖς ἱερὸν θυσιαστήριον καὶ ἐναποθέτει ἐν αὐταῖς καὶ λείψανα ἁγίων καὶ ἀφιεροῖ οὕτως ἀμφοτέρα τὰ ἱερὰ καταγωγήια Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ. Διαρρεύσαντος δὲ οὐ χρόνου πολλοῦ τὴν μὲν τῶν Περιστερῶν ἱερὰς Μονῆς διακλυδέρησιν παραθέμενος τῷ τῆς Θεσσαλονικῆς διαληφθέντι Ἀρχιεπισκόπῳ Μεθόδιῳ τῷ ἱερῷ καὶ τὴν δὲ τοῦ τῶν γυναικῶν καὶ παρθένων ἱεροῦ καταγωγίου ποιμανσιν ἐμπιστεύεται τῇ δμαίμονι αὐτοῦ Εὐθυμίᾳ (ἐπινομασθείση φαίνεται διὰ τοῦ ἁγίου καὶ Μ. ἀγγ. σχήματος τῶν Μοναζουσῶν) καὶ ἡγουμενεῦειν ἐν αὐταῖς παρασκευάσας, αὐτὸς δὲ οὗτος τέλος μερίμνης ἀμφοτέρων τούτων τῶν ἱερῶν σκηνωμάτων ἀπαλαχθεῖς εἰς τὸν στύλον πάλιν ἀνέρχεται, ἐνθα καὶ πρότερον ἐγνωρίζετο πᾶσιν ὡς προανελθὼν καὶ προαγωνισάμενος ἐνθα ὡς καὶ πρότερον μὴ εὐρίσκων τὴν ποθουμένην ἡσυχίαν, τὸ πέμπτον καὶ ὕστατον τὰ τοῦ Ἄθωνος ἀκρωτήρια καταλαμβάνει.

7) Ἄλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἐβλεπεν ὅτι ὑπὲρ τι ἄλλοτε διενοχλεῖ ὁ ὑπὸ τῶν μοναχῶν καὶ δὴ ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μαθητῶν, πρῶτον ὡς ἄλλο τι βαρὺ φορτίον ἀπαλασόμενος, τὴν ἐρημίαν πάλιν ἠσπάζετο καὶ προγνωρίσας τὴν ἡμέραν τῆς ἑαυτοῦ τελευτῆς καὶ θέλων, ἵνα ἐν ἀταραξίᾳ νοδὸς καὶ ἄνευ τινὸς τῶν ἀνθρώπων παρενοχλήσεως τὸ πνεῦμα αὐτοῦ παραδώσῃ εἰς τὸν

ἑαυτοῦ Πλάστην καὶ Δημιουργὸν καὶ προσποιηθεῖς, ὅτι θέλει ἐπιτελέσῃ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ τῆς τῶν Θεσσαλονικέων Προέδρου ἱεροῦ Μεθοδίου τῆ ἐβδόμῃ τοῦ μηνὸς Μαΐου καὶ προτρέψας πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἀδελφοὺς ἐν κοινῇ τραπεζῇ συνευφρανθῆναι, κρυφίως ἀποχωρίζεται ἀπ' αὐτοὺς καὶ τῇ ἐπαύριον πάντας διαλαθὼν, εἰς τὴν ἱερὰν ἐπιλεγομένην νήσον, λέμβῳ ἐπιβάς διαπερᾷ καὶ προσορμίζεται. Σὺν ἑαυτῷ δὲ παραλαβὼν μονώτατον, ἵνα ὑπηρετῇ Γεώργιον τινα μοναχὸν ἐνθα διαρκέσαι μέχρι τῆς τρισκαίδεκάτης Ὀκτωβρίου μηνὸς τῆς δ' ἐπιμεμήσεως (τῷ 894) καὶ μικρὸν τι νοσήσας ὡς ἄνθρωπος τέσων, ὅσον ὁ ἄνθρωπος ὑποπίπτει εἰς τὰ τῆς φύσεως ἰδιώματα, τῇ πεντεκαίδεκάτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀείμνηστος Εὐθύμιος, τῶν μακρῶν ἰδρώτων καὶ τῆς πολυχρονίου αὐτοῦ ἀσκήσεως τοῦτο λαβὼν ἀνταπόδομα, ἧγουν τὸ ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι. Ὡς τινι καὶ ζῶν καὶ πολιτευόμενος νεκρὸς ἐν εἴῳ ἐδείκνυτο, πᾶσαν θανατώσας ἐπιθυμίαν καὶ σαρκὸς εὐπάθειαν, ἀντιστρατευομένην τῷ πνεύματι κατὰ τὸν οὐρανοδόμονα. Προσετέθη δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ μεγάλη προσθήκη ἀξίεραστος καὶ ἀξιάγαπητος τοῖς Πατριάρχεις ὡς ζηλώσας αὐτῶν τὸ ἐμὸτροπον, τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς τῆς διδασκαλίας αὐτῶν ἀκριβέστατος φύλαξ καὶ τηρητὴς καὶ τῆς πράξεως αὐτῶν συμμετοχὸς τοῖς προφήταις ὡς διορατικώτατος ὑπάρχας καὶ προβλεπτικώτατος τοῖς Ἀρχιερεῦσιν ὡς ἱερεὺς, τοῖς διδασκάλοις ὡς πρακτικώτατος καὶ θεωρητικώτατος διδάσκαλος τοῖς ὁσίοις καὶ δικαίοις ὡς ὁσίως καὶ δικαίως πολιτευσάμενος καὶ πᾶσιν ἀπλῶς τοῖς ἁγίοις ὡς ἅγιος χορεύει τε περὶ Θεὸν καὶ ἀποκληροῦται τὴν κατάσχεσιν καὶ κληρονομίαν τῶν ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις Θεοῦ ἀγαθῶν. Ἀργό-

τερον οὖν διαγνωσθείσης τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας καὶ κοιμήσεως αὐτοῦ, οἱ τῆς αὐτοῦ Μονῆς οἰκήτορες πόθῳ φερόμενοι θείῳ, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον ἔχωσιν αὐτὸν φρουρὸν καὶ προστάτην καὶ ὑπερασπιστήν, διὰ Παύλου Μοναχοῦ καὶ Βλασίου Πρεσβυτέρου, ἐν ξυλίῳ λάρνακι ἀποθέντες τοῦτον σῶον καὶ ἀκέραιον καὶ ὅλων ἄρτιον εὐρεθέντα ἀποκομιζοῦσιν ἑαυτοῖς, ὡς νὰ ἔβλεπον αὐτὸν τελευτήσαντα τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ καὶ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ. Ἡ δὲ τοῦ ἱεροῦ σκήνηος μετακομιδὴ καὶ τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς ἐπιφοίτησις αὐτοῦ ἐγένετο ἐν τῇ τῶν Θεσσαλονικέων ἱερᾷ Μητροπόλει τὴν τρισκαιδεκάτην Ἰανουαρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ (ἦτοι τῷ 895) ἄχρι δὲ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπεκόμισαν ἐκ τῆς Νήσου ταύτης οἱ μαθηταί. Ἦν δὲ τότε Δεκεμ-

βρίου εἰκοστὴ δευτέρα 894 καὶ ἔμεινεν ἀνεπαφον ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἐν ᾧ ἐτέθη τὸ πρῶτον ὁπότε ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον.

Φέρεται οὖν ὁ τρισμάκαρ καὶ τρισόβλιος Εὐθύμιος χερσὶν ἀρχιερέων μυριζόμενος ὁ ἀγνότατος ἱερεὺς μετακομιζόμενος ἐκ τῆς ἱερᾶς Νήσου ὕμνοις ἐξ ὕμνων παραπεμπόμενος, ὡμοῖς μοναχῶν ἀνακλινόμενος καὶ ὑπὸ δῆμων ἀσκητῶν ἐπευφημούμενος. Κληρικῶν ἱερῶν προπομπῇ τιμώμενος. Λαοῦ εὐσεβοῦς καὶ θεοφιλῶν γυναικῶν κηρυφανείας κατχυρσευόμενος καὶ τῇ ἱερᾷ ταύτῃ (δηλ. τῇ περιδλέπτῳ καὶ λαμπρᾷ τῶν Θεσσαλονικέων Μητροπόλει) ἐν λάρνακι ἐναποτίθεται πρὸς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ ἐν Ἁγίοις ὀνομαζομένου Θεοῦ.

Βησσαρίων Ἁγιοπαυλίτης
Γραμματεὺς τῆς κατ' Ἄθω Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «ἁγιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

Κεφ. 1ον

Περὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας καὶ τῶν ἀποδείξεων αὐτῆς.

Προτιθέμενοι νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ἐσχάτης κρίσεως τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν Αὐτὸς ὥρισε καὶ νὰ τὴν στηρίξωμεν ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀπίστων ὀφείλομεν κατ' ἀρχὰς ὡς θεμέλιον λίθον νὰ καταθέσωμεν τὰς θείας μαρτυρίας. Ὅσοι δὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν εἰς ταύτας ἀντιτάσσουν συλλογισμοὺς ψευθεῖς καὶ ἐσφαλμένους, διαμφισθητοῦν τὴν ἀνεγνωρισμένην σημασίαν τῶν γραφικῶν μαρτυριῶν ἢ ἀρνοῦνται τὸ θεῖον των κύρος. Διότι δὲν

ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος, ἀποδεχόμενος τὰ κείμενα ταῦτα, μὲ τὴν ἀληθῆ των σημασίαν καὶ πεπεισμένος ὅτι ὁ ἀληθὴς Θεὸς ἐλάλησε διὰ τῶν ἀγίων ψυχῶν, δὲν ἠθέλεε συμφωνῆσαι πρὸς αὐτά, εἴτε δηλ. ὁμολογῶν διὰ τοῦ στόματος τοῦτο, εἴτε κατεχόμενος ὑπὸ τινῶν ἐλαττωμάτων ἐρυθρία καὶ φοβεῖται νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, εἴτε ἐκ πεισμοσύνης παρομοίας πρὸς τὴν μανίαν, ἐπιμένει νὰ ὑποστηρίξῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γνωρίζει καὶ πιστεύει ὡς ψευδὲς ἐναντίον ἐκείνου τὸ ὁποῖον γνωρίζει καὶ πιστεύει ὡς ἀληθές.

Τὴν μέλλουσαν λοιπὸν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις μέλλει νὰ

κατέλθη ἐξ οὐρανοῦ διὰ νὰ κρίνη ζῶν-
 τας καὶ νεκροὺς, ταύτην ὁμολογεῖ καὶ
 ἐπαγγέλλεται σύμπασα ἡ Ἐκκλησία
 καὶ ταύτην ἀποκαλοῦμεν ἐσχάτην ἡ-
 μέραν τῆς κρίσεως, ἥτοι τὸ τέλος τῶν
 καιρῶν. Διότι πόσας ἡμέρας θὰ διαρ-
 κέσῃ ἡ κρίσις αὕτη εἶναι ἀβέβαιον,
 ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἱερῶν
 γραφῶν χρησιμοποιεῖται ἡ «ἡμέρα»
 ἀντὶ τοῦ «καιροῦ» καὶ τοῦτο οὐδεὶς καὶ
 ὁ ἄκριος δακτύλιος ἀψάμενος τῶν ἱε-
 ρῶν κειμένων ἀγνοεῖ. Διὰ τοῦτο δοσάκις
 ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς ἡμέρας τῆς κρίσε-
 ως τοῦ Θεοῦ, προσθέτομεν ἡ ἐσχάτη ἢ
 ἡ τελευταία, διότι ἀπὸ τοῦδε κρίνει· ἀ-
 πὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους
 ἔκρινεν, ὅτε ἐδῶξεν ἐκ τοῦ παραδείσου
 καὶ ἀπεχώρισεν ἀπὸ τοῦ δένδρου τῆς
 ζωῆς τοὺς πρώτους ἀνθρώπους, τοὺς ἐ-
 νόχους τοῦ μεγάλου ἁμαρτήματος.
 Ἄλλὰ καὶ ὅταν δὲν ἐφείσθη τῶν ἁμαρ-
 τησάντων Ἀγγέλων, τῶν ὁποίων ὁ
 ἀρχηγός, καθαιρεθεὶς ἐ ἴδιος, ἐπαγί-
 δευσε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ φθόνου, μή-
 πως καὶ τότε δὲν ἔκρινεν ὁ Θεός; Καὶ
 οὐχὶ ἄνευ τῆς δικαίας καὶ ὑψηλῆς ἐ-
 κείνης κρίσεως, καὶ εἰς τὸν ἀέρα καὶ
 εἰς τὴν γῆν οἰκτρὰ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ
 τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀνθρώπων, με-
 στη πλανῶν καὶ συμφορῶν. Ἄλλὰ καὶ
 ἂν οὐδεὶς ἡμάρτανεν, οὐχὶ ἄνευ ἀγαθῆς
 καὶ ὀρθῆς κρίσεως σύμπασα ἡ λογικὴ
 κτίσις θὰ παρέμενεν ἠνωμένη μετὰ τοῦ
 Κυρίου ἐν αἰωνίᾳ μακαριότητι. Κρί-
 νει δὲ οὐ μόνον καθολικῶς τὸ γένος,
 τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν δαιμόνων, ἵνα
 ζῶσιν ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἀνταξίως τῶν
 προηγουμένων ἁμαρτημάτων, ἀλλὰ
 καὶ ἕκαστον κρίνει διὰ τὰ ἴδια του
 ἔργα, τὰ διαπραττόμενα κατὰ τὴν ἐ-
 λευθερίαν τῆς βουλήσεως· διότι καὶ οἱ
 δαίμονες τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴ τοὺς

βασανίσῃ· καὶ δικαίως φείδεται αὐτῶν
 ἢ προσμετρεῖ τὰς βασάνους πρὸς
 τὴν κακίαν αὐτῶν.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι πολλάκις εἰς τὸ
 φανερόν, πάντοτε δὲ εἰς τὸ κρυπτόν
 ἀποτίνουν θεόθεν ποινὰς διὰ τὰς πρά-
 ξεις των, εἴτε ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ εἴτε
 μετὰ θάνατον, ἂν καὶ οὐδεὶς τῶν ἀν-
 θρώπων πράττῃ τὸ καλόν, ἐὰν μὴ συ-
 νεργήσῃ θεῖα βοήθεια· οὐδεὶς δὲ τῶν
 δαιμόνων ἢ τῶν ἀνθρώπων πράττει τὸ
 κακόν, ἐὰν μὴ ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπολύτῃ
 δικαιοσύνῃ του ἐπιτρέψῃ τοῦτο. Ἐν
 Θεῷ οὐκ ἔστιν ἀδικία, λέγει ὁ Ἀπό-
 στολος καὶ ἀλλαχοῦ «τὰ κρίματα αὐ-
 τοῦ ἀνεξερευνήτου καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ
 ὁδοὶ αὐτοῦ». Δὲν θὰ συζητήσω λοι-
 πὸν εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο περὶ τῶν κρί-
 σεων τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς
 τὸ μέσον τῶν καιρῶν, ἀλλὰ, θεῖα χάρι-
 τι, περὶ τῆς ἐσχάτης ἐκείνης κρίσεως,
 ὅτε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ ἔλθῃ ἐξ οὐ-
 ρανοῦ, ἵνα κρίνη ζῶντας καὶ νεκροὺς,
 τ. ἔ. περὶ τῆς ἀληθοῦς ἡμέρας τῆς κρί-
 σεως· διότι τότε δὲν θὰ ὑπάρχῃ λόγος
 ἀτόπων αἰτιάσεων περὶ τῆς εὐδαιμονί-
 ας τῶν κακῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς δυ-
 στυχίας τῶν ἀγαθῶν· τότε δὲ θὰ κατα-
 φανῇ διὰ μόνους τοὺς ἀγαθοὺς ἀληθῆς
 καὶ αἰωνία μακαριότης διὰ μόνους δὲ
 τοὺς κακοὺς ἢ ἄπειρος δυστυχία, ἥς
 εἶναι ἄξιοι.

Κεφ. 2ον

Ἀνεξερευνήτα τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ

Τώρα διδασκόμεθα νὰ ὑποφέρωμεν
 μεθ' ὑπομονῆς τὰ δεινὰ, τῶν ὁποίων
 καὶ αὐτοὶ οἱ καλοὶ δὲν εἶναι ἀπηλλαγ-
 μένοι καὶ νὰ μὴ ἐκτιμῶμεν ὑπὲρ τὸ
 δέον τὰ καλὰ, τῶν ὁποίων καὶ αὐτοὶ
 οἱ κακοὶ μετέχουν. Οὕτω καὶ εἰς αὐτὰ τὰ
 μυστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι κα-

ταφανής ἢ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, υποκρύπτεται σωτηριώδης θεία διδασκαλία. Διότι ἀγνοοῦμεν διὰ τίνα βουλὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος εἶναι πτωχὸς καὶ ὁ κακὸς πλούσιος· οὗτος χαίρει, ὁ ὁποῖος νομίζομεν ὅτι διὰ τὴν ἐξαχρεῖωσιν τῶν ἡθῶν του ἔπρεπε νὰ βασανίζηται κατὰ τρόπον ὀδυνηρὸν· λυπεῖται ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον βίος ἀξίος ἐπαίνου ὤφειλε νὰ τοῦ προσπορίσῃ τὴν χαρὰν· ἐξέρχεται ἐκ τοῦ δικαστηρίου ὄχι μόνον ἀνεκδίκητος, ἀλλὰ καὶ καταδεδικασμένος ὁ ἀθῶος, εἴτε ἐξ ἀδικίας τοῦ δικαστοῦ εἴτε ὑποκύψας εἰς ψευδεῖς μαρτυρικὰς καταθέσεις· ἐξ ἄλλου ὁ ἀνόσιος ἀντίδικος αὐτοῦ, ὄχι μόνον ἀτιμώρητος μένει ἀλλὰ καὶ ἐκδικηθεὶς ὑβρίζει· ὁ ἀσεβὴς χαίρει υἰείας, ὁ δὲ εὐσεβὴς φθίνει ἐκ μαρασμῶδους νόσου· υἰγιέστατοι νέοι κλέπτουσι, καὶ ἐκεῖνοι, οἷτινες οὐδὲ διὰ λόγου ποτὲ ἐβλαψάν τινα καταθλίβονται ὑπὸ διαφόρων ἀσθενειῶν. Παιδιὰ χρήσιμα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, ἐξαρπάζονται ὑπὸ προώρου θανάτου καὶ ὅσα, οὔτε νὰ γεννηθοῦν κἂν ἔπρεπε, ἐπὶ μακρότατον χρόνον ζῶσι. Ὁ θυθισμένος εἰς τὰ ἐγκλήματα ἀνέρχεται εἰς ἀξιώματα, ἐνῶ ἀνθρώποι ἀμεμπτοὶ κατακρύπτονται εἰς τὰ σκότη τῆς ἀσημότητος. Καὶ ἄλλα πολλὰ. Τίς ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ συλλέξῃ καὶ ἀπαριθμήσῃ ταῦτα; Ἀλλὰ καὶ ἐὰν εἰς αὐτὴν τὴν φαινομενικὴν παραδοξότητά των εἶχον κάποιαν εὐστάθειαν τὰ παραδείγματα ταῦτα, ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡς ὁ ἱερὸς ψαλμῶδης ἀποφαίνεται «ὁ ἀνθρώπος ματαιότητι ὠμοιώθη καὶ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σικιὰ παράγουσι» (ψαλμ. ρμγ' 4), ἐὰν μόνον λέγω οἱ κακοὶ ἀπέλαυον τῶν προσκαιρῶν καὶ γῆινων τούτων ἀγα-

θῶν καὶ μόνοι οἱ ἀγαθοὶ τοιαῦτα κακὰ ὑπέφερον, θὰ ἠδύνατο ἡ διάταξις αὐτῆ ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν δικαίαν ἢ ἐπεικῆ κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὅσοι δὲν θὰ ἐτύγχανον τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ἀπεργάζονται μακάριον τὸν ἀνθρώπον, ἐσαγηνεύοντο ἕνεκα τῆς κακίας των ὑπὸ τῶν προσκαιρῶν ἀγαθῶν ἢ ἕνεκα τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ ἵνα παρηγοροῦντο ἐξ αὐτῶν. Καὶ ὅσοι δὲν θὰ ἐδοκίμαζον τὰς αἰωνίους βασάνους ὑπὸ τῶν προσκαιρῶν θὰ κατεθλίβοντο εἴτε ἕνεκα τῶν οἰωνοῦντων καὶ ὁμωνόητων ἐλαχίστων ἀμαρτημάτων των εἴτε πρὸς ἀσκησίν των διὰ τῶν δοκιμασιῶν εἰς τὴν ἀρετὴν.

Ἔτι ὅμως ἐπειδὴ, οὐ μόνον ἡ δυστυχία εἶναι ὁ κλῆρος τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν κακῶν, ὅπερ ἄδικον, πολλάκις δὲ εἰς τοὺς κακοὺς κακὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τοὺς ἀγαθοὺς κακὰ, ἔτι μᾶλλον εἶναι ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ. Ὅθεν ἂν καὶ ἀγνοοῦμεν τρεῖς κρίμασιν, ὁ Θεὸς θέλει ἢ ἀνέχεται νὰ ἔχωσι τὰ πράγματα οὕτως, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀρετὴ καὶ ἀπόλυτος σοφία, ἀπόλυτος δικαιοσύνη οὐδεμία ἀσθένεια, οὐδεμία αὐθαιρεσία οὐδεμία ἀδικία, εἶναι οὐχ' ἡττον σωτηριώδης ἢ διδασκαλία του νὰ μὴ ὑπεριτωῦμεν τὰ ἀγαθὰ ἢ τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα βλέπομεν νὰ εἶναι κοινὰ καὶ εἰς τοὺς καλοὺς καὶ εἰς τοὺς κακοὺς καὶ νὰ ζητῶμεν τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι ἴδια τῶν καλῶν, ν' ἀποφεύγωμεν δὲ τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἴδια τῶν πονηρῶν. Ὅταν δὲ φθάσωμεν εἰς τὴν κρίσιν ἐκείνην τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ὁ χρόνος ἴδια ἡμέρα κρίσεως καὶ ἐνίοτε ἡμέρα τοῦ Κυρίου καλεῖται, ὄχι μόνον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα

τότε θὰ κριθῶσιν ἀλλὰ καὶ ὅσα ἀρχῆ-
θεν ἐκρίθησαν καὶ ὅσα μέχρι τοῦ και-
ροῦ ἐκείνου πρέπει νὰ κριθῶσι, ἅπαν-
τα θὰ ἀποδειχθῶσι δικαιοῦτατα. Ὁ-
που καὶ τοῦτο θὰ ἀποκαλυφθῆ, πόσον
δηλ. κατὰ τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Θε-
οῦ συμβαίνει ὥστε τὰ δίκαια κρίματα
τοῦ Θεοῦ τὰ τόσον πολλὰ καὶ σχεδὸν
πάντα νὰ λανθάνουν τὰς αἰσθήσεις
καὶ τὸν νοῦν τῶν θνητῶν. Ἄλλ' ὅμως
ἐν προκειμένῳ δὲν διαφεύγει τὴν πί-
στιν τῶν εὐσεβῶν τοῦτο, ὅτι δίκαιοι
εἶναι πᾶν ὅ,τι λανθάνει αὐτήν. (εἶναι
μυστήριον δι' αὐτήν). (Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

I.M Τοπλοῦ Σητείας
Κρήτης

Ἐν Τοπλοῦ τῆ 8)8)47

Πρὸς τὸν Ἀξιότιμον κ. Σωτήριον Σχοινᾶν
Εἰς Βόλω

Ἀξιότιμε Κύριε,

Δαμβάνομεν τὸ μηνιαῖον ψυχοφελές
περιοδικόν σας καὶ μὲ χαρὰν ἐκφρά-
ζομεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας
εὐχόμενοι πᾶσαν προκοπὴν διὰ τὴν
συνέχισιν τοῦ ὑψηλοῦ τούτου ἔργου.
Διὰ τοῦ περιοδικοῦ τούτου μεταδίδετε
εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀγαπητῶν χριστιαν-
ῶν μας τὴν Χριστιανικὴν Ἀλήθειαν.
Εἰς τὸ περιοδικόν τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἄ-
σχημον ἂν θὰ ἀσχολῆσθε εἰς διάφορα
ἄρθρα του μὲ τὴν κακὸδοξον αἵρεσιν
τοῦ χιλιασμοῦ πρὸς διαφώτισιν διαφο-
ρων ἀφελῶν χριστιανῶν μας. Τοὺς κυ-
ριοτέρους ἰσχυρισμοὺς τῶν κακοδόξων
Ἰεχωβάδων ποὺ μὲ τὴν ἑδελυράν δι-
δασκαλίαν των παρασύρουν διαφοροὺς
ἀμαθεῖς χριστιανοὺς νὰ τοὺς ἀνασκευ-
άσητε. Καὶ τοῦτο θὰ σᾶς ἦτο ὑψίστη
ἠθικὴ ἱκανοποίησις.

Διατελῶ μετ' εὐχῶν καὶ ἀγάπης
Ἰερομ. Γεννάδιος Χρυσουλάκης

Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» βλέ-
πουσα ὅτι ἡ θρασύτης τῶν «χιλιαστῶν
ἢ σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς» ἔφθασεν
εἰς τὸ κατακόρυφον καὶ ἵνα προφυ-
λάξῃ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἀπὸ τὴν
πλάνην τῆς ἀντιχριστιανικῆς ταύτης
αἵρέσεως, θὰ παραθέσῃ ἐν συνεχείᾳ
ἄρθρα διάφορα ἀποδεικνύοντα καὶ
ἀποκαλύπτοντα τὴν φοβερὰν ταύτην
αἵρεσιν, ἐνδυναμώνουσα αὐτοὺς πρὸς
ἀπόκρουσιν αὐτῶν.

Ὡς πρῶτον ἄρθρον ἐξέλεξε μίαν
πραγματογνωμοσύνην γενομένην ἐν
Βόλῳ παρὰ τῶν Θεολόγων Καθηγητῶν
κ. κ. Σπ. Διαμαντοπούλου καὶ Ἰω.
Καψιμάλλη ἱεροκήρυκος τῆς «Ζωῆς»,
ἐξαχθεῖσαν ἐκ τῆς μελέτης τῶν διαφο-
ρων βιβλίων τῶν χιλιαστῶν καὶ ὑπο-
βληθεῖσαν εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν
ἐν Βόλῳ Πλημμελειοδικῶν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Ἐπὶ κατασχεθέντων βιβλίων τῆς
προπαγάνδας τῶν Χιλιαστῶν ἢ
Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς.

Οἱ ὑπογεγραμμένοι Σ. Διαμαντόπουλος
καὶ Ἰ Καψιμάλλης, διδάκτορες τῆς Θεο-
λογίας, διορισθέντες πραγματογνώμονες
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5601) 11-3-29 Διαταγῆς
τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Βόλῳ Πλημ-
μελειοδικῶν, μὲ τὴν ἐντολὴν ὅπως ἐξετά-
σωμεν τὸ περιεχόμενον καὶ κρίνωμεν περὶ
τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκτιθεμένης εἰς τὰ ἐν
τῷ συνημμένῳ πίνακι ἀνυπογραφήμενα δι-
βλία τῆς προπαγάνδας τῶν καλουμένων
Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς (κοινῶς Χιλια-
στῶν), μελετήσαντες ἐπισταμένως τὰ δι-
βλία ταῦτα ἐκθέτομεν κατωτέρω τὰ συμ-
περάσματά ἡμῶν.

Συστηματικὸς πόλεμος ἐναντίον τοῦ
Χριστιανισμοῦ.

Ἐνθ' ἐκ τῶν τίτλων τῶν διβλίων τού-
των (Κιθάρρα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ
Κυρίου. Ὁ Ἄδης. Τὸ Φωτῶδραμα τῆς
Δημιουργίας. Γραφικαὶ μελέται κ.λ.π.)

φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι πρόκειται περὶ βιβλίων θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου εἰς τὰς σελίδας τῶν βιβλίων τούτων ἀναγινώσκει τις κατ' ἐπανάληψιν τὰς λέξεις Θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, Ἐκκλησία, ψυχὴ καὶ ἄλλας παρομοίας Θεολογικὰς λέξεις, ἐν τούτοις μὲ περιεχόμενον τῶν βιβλίων τούτων δὲν γίνεται τίποτε ἄλλο παρὰ διενεργεῖται συστηματικὸς πόλεμος ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ γενικῶς. Καὶ οἱ θέσαντες τὰ βιβλία ταῦτα εἰς κυκλοφορίαν ὡς δῆθεν Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν δὲν ἐπιδιώκουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προσβάλουν καὶ νὰ ἀνατρέψουν πᾶσαν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, νὰ χλευάσουν καὶ νὰ διακωμωδῆσουν πᾶν ὅ,τι ἀνέκαθεν ἐθέσπισε καὶ κηρύττει ὁ χριστιανικὸς κῆσμος καὶ νὰ παρκατήσουν ὅτι δῆθεν ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία εὐρίσκεται ἐν πλάνῃ καὶ ὅτι ἔχει διαστρέψει τὴν ἀληθῆ τῆς Γραφῆς διδασκαλίαν.

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐν γένει.

Εἶναι ἀξιὸν μεγίστης προσοχῆς ὅτι οἱ συγγραφεῖς τῶν βιβλίων τούτων δὲν καταφέρονται ἐναντίον παρεκτροπῶν ἢ ὑπερβασιῶν ὠρισμένων προσώπων ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κατηγοροῦν ὀλόκληρον γενικῶς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν (ὀρθοδόξους, δυτικούς, διαμαρτυρομένους). Ἡ διήκουσα ἔννοια τῶν βιβλίων τούτων εἶναι ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ὡς σύστημα καὶ ὡς καθέδρουμα ἐπλανήθη καὶ διεστράφη καὶ ὅτι ὁ ἰδρυτὴς τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, Κάρολος Τάτσα Ρώσσελ ἀπεστάλη ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ διαφωτίσῃ τὸν λαὸν περὶ τῆς πλάνης καὶ διαστροφῆς τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν Ζ' τόμον τοῦ βιβλίου των «Γραφικαὶ μελέται» ἀναγινώσκομεν:

Οἱ ἀπιερωμένοι ἐκεῖνοι χριστιανοί, οἵτι-

νες ἀνέγνωσαν καὶ ἐξετίμησαν τὴν ἀλήθειαν, ὡς αὕτη ἐμπεριέχεται εἰς τοὺς προηγούμενους ἐξ τμῶν τῶν Γραφικῶν μελετῶν, (Σύγγραμμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σπουδαστῶν κ. κ. Καρόλου Ρώσσελ) εὐκόλως κατανοοῦσι καὶ συμφωνοῦσιν ὅτι ὁ Κάρολος Τάτσα Ρώσσελ ἦτο ὁ ἀγγελιοφόρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαοδικείας.... Αἱ ἀκόλουθοι γραμμαὶ ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ Πάστορος Ρώσσελ εἶναι μία παραιτέρω ἀποδείξις ὅτι οὗτος ἐξαπεστάλη παρὰ Θεοῦ εἰς τὴν γενεάν ταύτην. (Γραφ. Μελέται τόμος Ζ' σελ. 3) Καὶ ἐν συνεχείᾳ. Ἡ ἐξέτασις τοῦ βιβλίου τούτου (δηλ Ζ' τόμου) θέλει ἀποδείξει ὅτι ὁ Κύριος, σκοπὸν εἶχε πράξεις τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, τῆς τε Καθολικῆς καὶ Διαμαρτυρομένης ὅτι εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας (ὅταν δηλ. ἀνεφάνη ὁ Ρώσσελ)θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν ἀνόσιον συμμαχίαν καὶ ξηρωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων μετὰ τῶν διεφθαρμένων πολιτικῶν στοιχείων.... ὅτι ὁ Κύριος ἐκφέρει ἤδη τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ κατὰ πάντων τῶν τοιούτων βαβυλωνιακῶν συστημάτων... καὶ ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ὑπερέχει πάντων τῶν ἄλλων εἶναι ὁ ἄγγελος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαοδικείας, ὁ πιστὸς καὶ φρόνιμος δούλος τοῦ Κυρίου. ὁ Κάρολος Τάτσα Ρώσσελ (αὐτόθι σελ. 6).

Δὲν ἀρκοῦνται ὁμοίως εἰς τὰ γενικὰ ταῦτα. Πολεμοῦντες μετὰ μανίας τὸν Χριστιανισμὸν χαρακτηρίζουν τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ὡς ψ ε υ ὅ η, ὡς εὐρισκομένην ὑ π ὀ τ ῆ ν ἐ π ἡ ρ ε ι α ν τ ο ὺ ἀ ν τ ι χ ρ ῖ σ τ ο υ, ὡς π ὀ ρ ν η ν. Ἀναγινώσκομεν εἰς τὰ βιβλία αὐτῶν: «Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου (δηλ. τῶν Σπουδαστῶν) παρουσίασεν εἰς συνέλευσιν ἀπόφασίν τινα, ἣτις πράγματι εἶνε ἄγγελμα πρὸς τοὺς λαοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ... ἐτόν:σε τὰ ἐπόμενα σημεῖα ὅτι ὁ Ἰεχωβά εἶνε ὁ μόνος

ἀληθῆς Θεός... ὅτι ὑπάρχει ἀληθῆς χριστιανωσύνη ἀποτελουμένη ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἵτινες πιστῶς ἀντιπροσωπεύουσι τὸν Θεὸν καὶ τὸν Χριστὸν (ἐννοεῖ τοὺς σπουδαστάς) καὶ ὡσαύτως ὑπάρχει ἐπίπλαστος, ἀπατηλὴ καὶ δολία ὄργανωσις καλουμένη ὄργανωμένη χριστιανωσύνη, ἢ Χριστιανισμός, ἣτις κακῶς ἀντιπροσωπεύει τὸν Θεὸν καὶ ἐν πραγματικότητι ἀντιπροσωπεύει τὸν διάβολον... (Ἐλευθερία διὰ τοὺς λαοὺς σελ.17). Ὅμοίως γράφουσι: Ἔχομεν ἤδη καταδείξει τὸν ἀντίχριστον τὸν μέγαν ἀπατεῶνα, τὸν Παπισμόν... Ὅμοίως ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας δὲν εἶνε ἀπλῶς ἢ Ἐκκλησία ἢ σῶμα ἀλλ' ἔχει γνήνην κεφαλὴν ἐν τῷ πολιτικῷ ἄρχοντι, τῷ βασιλεῖ. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὁμοίως ἔχει ἐν μὲν Ἑλλάδι ὡς κεφαλὴν τὸν Πατριάρχην καὶ ἐν Ῥωσσίᾳ τὸν Τσάρον, οἵτινες ἐξασκοῦσι μεγάλην δύναμιν. Ἐὰν ὁ Παπισμὸς εἶνε ἀντίχριστος, ψευδῶς χριστος, δὲν εἶνε ἐπίσης τὰ ἄλλα ψευδῆ σώματα μετὰ ψευδῶν κεφαλῶν, ἐπίσης ψευδῶς χριστοὶ ἢ ἀντίχριστοὶ, καίτοι δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ἐν αὐτοῖς πολλοὶ ἢ ὀλίγοι ἅγιοι τοῦ Θεοῦ: (Γραφ. Μελ. Δ', σ. 525). Καὶ ἀλλαχοῦ, «Ὅποσον ἀξιοκαταφρόνητος εἶναι ἢ κατὰστασις τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας! κατωτέρω καὶ κοινῆς πόρνης ἀκόμη. Διότι ἡ πόρνη ἔχει αὐτοσεβασμὸν τινα καὶ παραδίδεται μόνον, ἵνα λάβῃ δῶρα ὡς ἀντάλλαγμα· ἀλλ' ἢ χριστιαν. Ἐκκλησία προσέφερε δελεάσματα εἰς πᾶν εἶδος καὶ βαθμὸν κυβερνητικῆς ἰσχύος, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν θεόθεν καταδικασμένην ἔνωσιν Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας» (Γραφ. Μελ. Ζ', σ. 554 Ὅμοίως καὶ ἐν σελ. 29 τοῦ Δ' τόμου τῶν Γραφ. Μελετῶν ἢ Ἐκκλησία ἀποκαλεῖται Βαβυλῶν καὶ πόρνη· καὶ προστίθεται. ὥστε τὸ ὄνομα Βαβυλῶν δὲν ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς μεγάλας ἐκκλησιαστικὰς ὀργανώσεις τῶν καθολικῶν καὶ διαμαρτυ-

ρομένων, ἀλλ' ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ καὶ εἰς πᾶν ἄλλο σύστημα, τὸ ὅποσον φέρει τὸ ὄνομα «Χριστιανικὸν» σελ. 30.)

Ἴδου καὶ ἄλλαι περικοπαί, δι' ὧν χλευάζεται ὁ χριστιανισμός: «ὁ σατανᾶς διεΐδεν ὅτι ἤθελεν εἶσθαι μᾶλλον πρόσφορον εἰς τὸ σκεδιδόν του ἔπος οἱ χριστιανοὶ καταστῶσι μᾶλλον δημοτικοί· διὰ τοῦτο ἢ χριστ. ἠρησκεία κατέστη φαινομενικῶς ἢ ἠρησκεία τοῦ πονηροῦ τούτου κόσμου. Ὁ διάβολος ἀκολούθως ἐτοποθέτησε μετὰ τῶν χριστιανῶν ἀνθρώπους φιλοδόξους, οἵτινες διακατεῖχοντο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἔπος προεξέχωσι μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ οἵτινες ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ χρόνου ἀνέδειξαν ἑαυτοὺς ἢ ἐξέλεξαν ἑαυτοὺς εἰς τὰς θέσεις τῶν ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων· καὶ διὰ τῆς πορείας ταύτης ἐγκαθιδρύθη ἡ τάξις τοῦ Κλήρου, ὡς οὕσα διακεκριμένη ἀπὸ τῶν λαϊκῶν ἢ τοῦ κοινοῦ λαοῦ. Ὁ κληρὸς οὗτος διοργανωθεὶς εἰσῆγγαγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ψευδεῖς διδασκαλίας διδασχθείσας ὑπὸ ἐθνικῶν φιλοσόφων, αἵτινες θεδαίως ἦσαν διδασκαλῆαι αὐτοῦ τούτου τοῦ διαβόλου. Οὗτοι ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ νὰ διαφθέρωσι τὸ ἄγγελμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κληρὸς καὶ οἱ πρόκριτοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαθιδρύσαν Θεολογικὰς σχολὰς ἔνθα οἱ ἄνθρωποι ἐξεπαιδεύοντο πρὸς τὸν σκοπὸν ἔπος διεξάγωσι τὸ ἔργον τοῦ συστήματός των ἤδη ὄντος ὄργανωμένου καὶ ἐν ἐνεργείᾳ. Ἐν τῷ δέοντι καιρῷ Σύμβολα πίστεως διευτυπώθησαν καὶ ἐπαρουσιάσθησαν πρὸ τῶν καθ' ὁμολογία, χριστιανῶν καὶ πᾶς ἔστις ἐδίδασκον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς διδασκαλίας ταύτας ἐθεωρεῖτο ὡς αἰρετικὸς καὶ ἐπολιτεῦοντο μετ' αὐτοῦ συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις των. Ψευδεῖς διδασκαλῆαι ἀκολούθως εἰσῆχθησαν καὶ ἀντικατέστησαν τὴν ἀλήθειαν. Μετὰ τούτων ἦσαν καὶ εἶναι εἰσέτι αἱ διδασκαλῆαι περὶ Τριάδος, ἀθανασίας τῆς

φυχῆς, αἰώνιων βασάνων τῶν ἀμαρτωλῶν, τοῦ θεοῦ δικαιοῦματος τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ θεοῦ δικαιοῦματος τῶν Βασιλέων ὅπως ἀρχωσι. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου Ἰησοῦ ἐθεοποιήθη· ὁ δὲ λαὸς ἐκλήθη, ἵνα ἀπονεύμη αὐτῇ λατρείαν ὡς τῇ μητρὶ τοῦ Θεοῦ... Κομβολόγια προσευχῆς, ἡγιασμένον ὕδωρ καὶ παρόμοια ἄλλα ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν καὶ χρησιμοποιοῦνται εἰσέτι πρὸς ἀποτύφλωσιν τῶν ἀνθρώπων, θαυμασίως, πανούργως καὶ ὑπούλως, ὁ διάβολος μέσῳ προθύμων ὀργάνων διέφθειρε τοὺς ὁμολογοῦντας ἑαυτοὺς εἶναι χριστιανούς». (Ἀπελευθέρωσις σελ. 202, 203).

Ὁμοίως γράφουν: «Ἰπάρχει ὀργανωμένον τι σύστημα καλούμενον χριστιανωσύνη ἢ Χριστιανισμός, ὅστις εἶναι ψευδῆς καὶ ἔργانون καταδυναστείας, χειριζόμενον ὑπὸ τοῦ διαβόλου. Ὁ Ἰεχωῶθ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἱδρυσεν ἀληθῆ χριστιανωσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἣτις κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀποστόλων προώδευσεν. Ὀλίγοι τινὲς φιλόδοξοι ἄνδρες, ἐπήρεασθέντες καὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ σατανᾶ, ἐμόλυναν τὴν ἀληθῆ ταύτην χριστιανωσύνην, ἡ δὲ δοξία αὐτῶν πορεία κατέστησε ταύτην (τὴν χριστιανωσύνην), ὡς γενικῶς ἐννοεῖται, δυσωδῖαν εἰς τοὺς μυκτῆρας τῶν εἰλικρινῶν ἀνθρώπων». (Ἐλευθερία διὰ τοὺς λαοὺς σ. 24).

Δὲν εἶναι θεαίως δυνατόν νὰ ἀντιγράψωμεν ἐνταῦθα ὅλας τὰς σελίδας τῶν διβλίων, εἰς αἷς ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐν γένει περιῶδριζέται καὶ χλευάζεται. Σημειοῦμεν μόνον ἑτι τοιαῦτα γράφονται καὶ ἐν Ἐλευθερίᾳ διὰ τοὺς λαοὺς σελ. 10, 13, 20, 45.—Δύνανται οἱ ζῶντες νὰ ἐμιλώσι μετὰ τῶν νεκρῶν; σελ. 77, 98.—Δυσφορία τοῦ κόσμου σ. 16.—Ἡ ἐπιθυμητὴ κυβέρνησις σελ. 47, 52, 53.—Σημεῖα διὰ τοὺς λαοὺς σ. 5.—Παρηγορία διὰ τὸν λαόν σ. 21, 27 κ.λ.π.

Διὰ νὰ μὴ μείνη δὲ καμμία ἀμφιβολία περὶ τῶν διαθέσεων τῶν συγγραφέων τῶν διβλίων τούτων, ἀντιγράφωμεν καὶ τὴν ἀκόλουθον περιεκσίην. «Τὰ ζητήματα ταῦτα παρεντίθενται ὧδε... πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως πληροφωρήσωμεν τοὺς ἀνθρώπους ὅτι τὰ ἐκκλησ. συτήματα, καθολικόν, διαμαρτυρόμενον καὶ ὀρθόδοξον, διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου καὶ ἀποτελοῦσι μέρος τῆς ὀρατῆς αὐτοῦ ὀργανώσεως καὶ συνεπῶς ἐκ τούτων σύγκειται ὁ ἀντίχριστος... Καλοῦσιν ἑαυτοὺς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου, πλὴν ἐν τῇ πραγματικότητι ἐκπροσωποῦσι τὸν διάβολον» (Ἀπελευθέρωσις σελ. 224).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατιθεμένων καθίσταται πρόδηλον ὅτι οἱ συγγράψαντες τὰ διβλία ταῦτα προσπαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς ἀναγινώσκοντας αὐτά, ὅτι ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἱδρυσεν τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, αὕτη ἕως εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων διεστράφη καὶ ἀπεπλανήθη καὶ διατελεῖ ἕκτοτε ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ διαβόλου.

Ἄλλ' ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι αὐθαίρετα καὶ ψευδῆ, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἱδρύσας τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ συνεχίξῃ αὕτη τὸ ἔργον σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀφήσῃ ταύτην νὰ διαστραφῇ καὶ πλανηθῇ ὡς σύνολον καὶ ὡς καθἰδρυμα, ἔστω καὶ ἂν κατὰ καιροὺς αὕτη ἢ ἐκεῖνη ἡ Ἐκκλησία ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ ἀναξίων λειτουργῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ συνόλῳ τῆς εἶναι, «στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Ἀ' Τιμ. γ' 15). αὐτὸς ὁ ἱδρυτῆς τῆς διεκήρυξεν ὅτι θὰ εἶναι μετὰ τῆς Ἐκκλησίας «πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων» (Ματθ. κη' 20) καὶ ὅτι τὸ «Ἁγ. Πνεῦμα θὰ ὀδηγῇ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ μένη μετὰ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν. ιστ' 12).

(Ἀκολουθεῖ)

Τ Α Ξ Ι Σ

ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

ΜΕ ΚΟΜΒΟΣΧΟΙΝΙ

Καθημερινος κανών έκάστου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, ὅπου πιστεύει εἰς Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

(Ἀπὸ τὸ χειρόγραφον βιβλίον τοῦ Ἀρχιμ. Γαβριήλ Σταματελάτου).

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 51)

Περίπτωσις ΙΒ΄.

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου, ἡ τάξις γίνεται οὕτως: Ὁ ἱερεὺς εὐλογητὸς ὁ Θεός, Χριστὸς ἀνέστη (ἐκ γ΄). Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι κλπ. (ἐκ γ΄) καὶ εὐθὺς ἄρχονται τοῦ κανόνος, ὑπὲρ ὧν ἡ παρακλήσις ψάλλεται. Εἰς τὴν γ΄ ᾠδὴν ἀντὶ τὸ σύνθηδες κάθισμα τῆς παρακλήσεως, λέγεται ἡ ὑπακοή: Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριὰμ κλπ. καὶ εἰς τὴν στ΄ ᾠδὴν ἀντὶ τὸ κοντάκιον τῆς παρακλήσεως, λέγεται τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα: Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε κλπ. Εἶτα τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου τῶν ἀναβαθμῶν καὶ εὐθὺς τὸ προκείμενον (περίπτωσις ε΄) καὶ ἀποπληροῦμεν καὶ τὰς λοιπὰς ᾠδὰς τοῦ κανόνος. Ἀντὶ τοῦ Ἄξιόν ἐστι, ψάλλεται ἡ θ΄ ᾠδὴ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν μεγαλυναρίων, ἡ καταβασία, ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένη... Φωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλὴμ κλπ. Χριστὸς Ἀνέστη (ἐκ γ΄), τὸ Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου κλπ. ἄπαξ. Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδήλωται εἰς τὴν περίπτωσιν θ΄. Ὁ ψάλτης ἀντὶ τὸ Δόξα καὶ νῦν λέγει τὸ Χριστὸς Ἀνέστη (ἐκ γ΄). Κύριε ἐλέησον (ἐκ γ΄). Δέσποτα Ἅγιε εὐλόγησον καὶ ποιεῖ τὴν ἀπόλυσιν, ἀσπαζομένων ἡμῶν τὴν ἁγίαν εἰκόνα,

ψάλλονται τὰ προσόμοια τῆς παρακλήσεως καὶ γίνονται αἱ μετάνοιαι ὡς εἴθισται, τὸ Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἀπόλυσις.

Περίπτωσις ΙΓ΄.

Τὴν Πέμπτην τῆς Διακαινησίμου ἐσπέρας καὶ τὴν Παρασκευὴν πρὸ τῆς θ΄ ᾠρας, ψάλλομεν παρακλήσιν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς οὕτω: Μετὰ τὸ εὐλογητὸς ὁ Θεός, τὸ Χριστὸς Ἀνέστη (ἐκ γ΄). Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι (ἐκ γ΄). καὶ εὐθὺς τὸν κανόνα τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὸ Πεντηκοστήριον. Εἰς τὴν γ΄ ᾠδὴν, τὸ Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε καὶ τὸ Ἐπίβλεψον ἐνευμενία πανύμνητε Θεοτόκε κ.τ.λ. Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδήλωται, καὶ μετὰ ἐκφώνησιν εὐθὺς τὸ κάθισμα ἤχος πλ. δ΄. Τὴν ἀέναον κρήνην καὶ ζωηράν κλπ. καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ κανών. Εἰς τὴν στ΄ ᾠδὴν, τὸ Διάσωσον καὶ τὸ Ἀχραντε ἡ διὰ λόγου τῶν Δόγων ἀνερμηνεύτως κτλ. Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδήλωται. Τὸ Κοντάκιον, Ἐξ ἀκνωτότου σου πηγῆς Θεοχαρίτωτε κτλ. Τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου τῶν ἀναβαθμῶν, τὸ προκείμενον Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου. Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ κλπ. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν κτλ. Τὸ πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον (ζητεῖ τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου). Δόξα ταῖς τῆς Ζωοδόχου πρεσβεταῖς κτλ. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου κτλ. Εἶτα στίχ. ἐλέησόν με ὁ Θεός

κτλ. καὶ ψάλλεται τὸ ἰδιόμελον τοῦ Δοξαστικοῦ τοῦ ἑσπερινοῦ, Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγῆ κτλ. Ὁ ἱερεὺς Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ. καὶ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ἀποπληροῦμεν τὰς λοι-

ἴδωρ τῆς πηγῆς...

Φρέαρ τὸ ζωηρόν...

Ῥώννυσι τὰς ψυχάς...

πὰς ᾠδὰς τοῦ κανόνος. Ἄντι τὸ Ἄξιόν ἐστὶ βλέπε τὴν διάταξιν ἐν τῇ περιπτώσει ιβ'. Ἀσπαζομένων ἡμῶν τὴν ἁγίαν εἰκόνα ψάλλονται τὰ στιχηρὰ τῶν Αἵνων ἤχος β'.

Στάμνος ἡ ἱερά...

Τὸ Χριστὸς Ἄνέστη
καὶ ἀπόλυσις.

Τιμὴ εἰς τοὺς συνεργάτας μας.

† ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΤΑΜΑΤΕΛΑΤΟΣ Ἄρχιμ.
Κουτλουμουσιανός

Περίπτωσης ΙΔ'.

Ἀπὸ τὴν 1ην Αὐγούστου ἕως τὴν 15ην ψάλλεται ὁ πορακλητικὸς κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὅπως περιλαμβάνη τὸ τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Τῇ 6ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ψάλλεται ὁ κανὼν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὴν 16ην ψάλλεται ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἕως τὴν 22αν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς. Τὴν 23ην ψάλλεται τῆς Θεοτόκου.

Περίπτωσης ΙΕ'.

Ἀπὸ τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἕως τὴν 11ην ψάλλεται ὁ κανὼν τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ ἀπὸ τὴν 14ην ἕως τὴν 20ην ψάλλεται τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Περίπτωσης ΙΣΤ'.

Ἀπὸ τὴν 25ην Δεκεμβρίου ἕως τὴν 30ην ψάλλεται ἡ παράκλησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Περίπτωσης ΙΖ'.

Ἀπὸ τὴν 3ην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ἕως τὴν Πέμπτην ἑσπέρας τῆς δ' ἑβδομάδος ψάλλεται παράκλησις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Περίπτωσης ΙΗ'.

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαῖων ἕως τὸ Μέγα Σάββατον ψάλλεται κανὼν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Περίπτωσης ΙΘ'.

Τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου ἕως τὸ Σάββατον ψάλλεται ἡ παράκλησις εἰς τὸν Ζωοδόχον καὶ Πανάγιον Τάφον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχη, ψάλλεται ἡ παράκλησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κατάλιμπάνεται τὴν Πέμπτην ἑσπέρας καὶ τὴν Παρασκευὴν πρῶτ' ἕως τὰς 4 μ. μ.

Περίπτωσης Κ'.

Ἀπὸ τὴν θ' ὥραν τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου ἕως τῆς ἀποδόσεως τοῦ

Πάσχα, μετὰ τὸ εὐλογητὸς ὁ Θεός, τὸ Χριστὸς Ἀνάστη (ἐκ γ'), τὸ Κύριε εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου κ.τ.λ. Τὸ Θεὸς Κύριος κτλ. Εἶτα τὰ τροπάρια καὶ τὰ λοιπὰ τῆς παρακλήσεως ὡς εἴθισται.

Περίπτωσης ΚΑ'.

Τὴν Τετάρτην τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα ψάλλεται ἡ παράκλησις οὕτω. Τὴν Τρίτην ἑσπέρας ἀπὸ τὴν θ' ὥραν ἕως τὴν Τετάρτην πρὸ τῆς θ' ὥρας ψάλλεται ὡς ἐν περιπτώσει ιβ'.

Περίπτωσης ΚΒ'.

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων ἕως τὸ Σάββατον, ψάλλεται παρακλητικὸς κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.

Περίπτωσης ΚΓ'.

Τὴν ἑβδομάδα, ὅπου ψάλλεται ὁ παρακλητικὸς κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων, καταλιμπάνεται ἡ παράκλησις τῶν Δεσποτικῶν, θεομητορικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν Ἁγίων. Ἄν τύχη ἑορτὴ, ψάλλεται ἡ παράκλησις τῆς ἑορτῆς καὶ καταλιμπάνεται ἡ παράκλησις τῶν Ἁγίων Πάντων.

Περίπτωσης ΚΔ'.

Ὅταν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκη παράκλησιν εἰς ἀσθενοῦντα, ἀφοῦ ψαλλοῦν τὰ κατασκευτικὰ τροπάρια καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, ἀμέσως ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὰς εὐχὰς εἰς ἀσθενοῦντα καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν εὐχῶν μνημονεύει ὡς δεδήλωται καὶ κάμνει τὴν ἀπόλυσιν.

Περίπτωσης ΚΕ'.

Ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ ποιῇ κάθε 1ην τοῦ μηνὸς ἁγιασμόν, ἐκτὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, ὅπου γίνεται ὁ Μέγας Ἁγιασμός τῶν Ἁγίων Θεοφανείων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς δόσιας Εὐπραξίας ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει καὶ εἰς τὸ ἀπολυτίκιον, ἀντὶ ἔτι νὰ γραφῇ ἐκ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΑΣΜΑΤΙΩΝ ΔΕΗΣΙΣ Η'.

Ὅπως τὴν πατρίδα ἀγαπῶμεν.

Σὺ, φιλόανθρωπε Θεέ, διὰ τῆς μεγάλης ἐντολῆς τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον καὶ τὴν μεγάλην ἡμῶν Μητέρα, τὴν Πατρίδα ἡμῶν, ἐδίδαξας ἡμᾶς ν' ἀγαπῶμεν, ὅπως πολῖται ἀγαθοὶ τῆς οὐρανίου Βασιλείας ἐπὶ τῆς γῆς παρασκευασθῶμεν.

Σὺ, τὴν ἀδελφότητα ἡμῶν ν' ἀγαπῶμεν καὶ τὸν Βασιλέα ἡμῶν νὰ τιμῶμεν, καὶ τοὺς φόρους νὰ τελῶμεν, καὶ τῇ ἐξουσίᾳ νὰ ὑποτασσώμεθα, ὅπως μηδέποτε τὴν ἐξουσίαν φοβώμεθα, διὰ τοῦ Ἀποστόλου σου παρήγγειλας ἡμῖν.

Σὺ, τοὺς διφώντας τὴν δικαιοσύνην ἐμακάριας, ὅπως μηδένα ἀδικούντες, μηδένα παροργίζοντες, μακαρίαν τὴν Πατρίδα ἡμῶν καταστήσωμεν καὶ ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ αὐτῆς, τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν ἀνεύρωμεν.

Σὺ, ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας, καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον τὴν καρδίαν ἡμῶν ἠθέλησας, ὅπως βδελυχθῶμεν τὸ ψεῦδος, τὸν δόλον καὶ τὴν ἀδικίαν, δι' ὧν αἱ κοινωνίαι καταρρέουσι, θέατρα ἐμφυλίων σπαραγμῶν καθιστάμεναι.

Σὺ, ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, τὴν ἀγάπην ὡς τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου ἐδίδαξας ἡμᾶς, καὶ τὴν φιλοπονίαν ἐπέβαλες ἡμῖν, ἵνα διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν καλῶν ἡμῶν ἔργων τὴν Πατρίδα προάγωμεν, μηδέποτε δὲ ἐκ τῆς ὀκνηρίας ἡμῶν ἄδικοι, ἄρπαγες, καὶ φορτικοὶ πρὸς αὐτὴν γινώμεθα.

Σὺ, Σῶτερ, μακρὰν τοῦ ναοῦ σου ἀπέβαλες τοὺς ἐν αὐτῷ ἀσεβοῦντας, καὶ τὸν οἶκόν σου σπήλαιον ληστών ποιοῦντας, ὅπως καὶ

ἡμεῖς μακρὰν τῆς κοινωνίας τοὺς ἀσεβεῖς καὶ κακούργους ἀποβάλωμεν, ἵνα μὴ μετ' αὐτῶν συμβιοῦντες, ἀσεβεῖς καὶ κακούργοι καὶ ἡμεῖς γινώμεθα, καὶ τὴν Πατρίδα ἡμῶν εἰς φωλεὰν ληστών μεταβάλωμεν.

«Ἐξελετὸν σκανδαλίζοντα ὀφθαλμόν. Ἐκκοψὸν τὴν σκανδαλίζουσαν δεξιάν, εἶπας ἡμῖν Κύριε, συμφέρει γὰρ ἵνα ἀπόλυται ἐν τῶν μελῶν, καὶ μὴ ὄλον τὸ σῶμα εἰς γέενναν βληθῆ». Ἐκκοψὸν λοιπόν, ὦ δίκαιε καὶ παντοδύναμε Θεέ, πάντα τὰ σεσηπῶτα καὶ σκανδαλίζοντα μέλη τῆς θελιμμένης ἡμῶν Πατρίδος, ἵνα μὴ εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ ἅπαντες ἐμπέσωμεν.

Ἐνίσχυσον ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τὸ σωτήριον τῆς φιλοπατρίας αἰσθημᾶ, κατὰ στείλον δὲ ἐν ἡμῖν πᾶν ἰδιοτελές καὶ αἰσχροὺν πάθος, ὅπως οὐδεὶς ἡμῶν λυπητῆ, ἀδικῆ, παρενοχλῆ καὶ ἀτιμάζῃ τὴν Πατρίδα, ἀλλ' ἵνα πάντες διὰ τῶν καλῶν ἡμῶν ἔργων περιθάλωμεν καὶ προάγωμεν αὐτήν, τὰ πάντα εἰς τὸν βωμὸν αὐτῆς προθύμως θυσιάζοντες.

Σῶσον δέ, πανάγαθε Κύριε, τὴν φιλιότην ἡμῶν Πατρίδα ἀπὸ παντὸς ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἀνάδειξον αὐτὴν διὰ τῆς ἀρετῆς τῶν τέκνων αὐτῆς ἐνδοξον καὶ εὐδαιμόνα, ἵνα μετ' αὐτῆς πάντες εὐδαιμονοῦντες, σὲ δοξάζωμεν καὶ σὲ εὐλογώμεν. Ἀμήν.

Πατρίς μου φιλιότη, Ἑλλάς ὡρία,
Ὡς ἄλλην μητέρα θὰ σ' ἀγαπῶ.

Πατρίς μὴ λυπεῖσαι, ἔσο γενναία,
Φιλόστοργον τέκνον σου θὰ φανῶ.

Τὸ πᾶν θὰ προσφέρω εἰς τὸν βωμὸν σου
Καὶ πάθη καὶ πλοῦτον καὶ τὴν ζωὴν.

Ἄνδρως δὲν γίνω τέκνον πιστόν σου
Κατάραν θείαν ἄς ἔχω. Ἀμήν.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Αἱ ἀγροζημίαι

Ἀπὸ ἔτους περίπου πολλαὶ χιλιάδες αἰγοπροβάτων, βοοειδῶν καὶ χοίρων ἐκ Χαλκιδικῆς, κατέκλυσαν τὸ Ἅγιον Ὄρος ὁλόκληρον διὰ τὸν φόβον τῆς διαρπαγῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν μας ληστῶν—κομμουνιστῶν, τῇ ἀδείᾳ βέβαια τοῦ Κράτους. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως αὐτῆς, ἡ ἀπόφασις ἦτο θαυμασία διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐθνικοῦ τούτου πλούτου τῶν ποιμνίων. Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁμως πλευράν, εὐθὺς ὡς εἰσηλθὼν τὸ ζῶα ὡς φιλοξενούμενα εἰς τὸν ἅγιον αὐτὸν τόπον, ἐθεώρησαν καλὸν οἱ ποιμένες τῶν ἢ οἱ ἰδιοκτῆται νὰ καταστρέψουν τόσον τὰ ὠραῖα δάση τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἕξ ὧν διατηροῦνται αἱ μοναί, ὅσον καὶ τοὺς κήπους τῶν διαφόρων κελιωτῶν, οἵτινες ἕξ αὐτῶν καὶ μόνον ἀποζοῦν. Μερικοὶ δὲ ἐκ τῶν ποιμένων εἶναι τόσον βάρβαροι καὶ ἀσυνείδητοι, ὥστε μὲ τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν τῶν μοναχῶν διατὶ δὲν προσέχουν τὰ ζῶα τῶν, ἅτινα καταστρέφουν τὰ πάντα, τοὺς ἀπειλοῦν μὲ ξυλοδαρμὸν ἢ μὲ σκότωμα. «Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσωμε τίποτε παληοκαλόγεροι· θὰ σᾶς σφάζουμε ὅλους» καὶ ἔτσι οἱ «παληοκαλόγεροι» καταπίνουσι τὴν γλῶσσαν τῶν καὶ θεῶνται ἀπαθῶς τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας τῶν.

Νομίζομεν ὅτι ἡ ἱερὰ Κοινότης, ἣτις καὶ ἡ ἴδια ζημιοῦται ἀπὸ τὴν κατάστασιν αὐτήν, πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῶν οἱ νόμοι τοῦ Κράτους αὐστηρῶς καὶ νὰ ἐπιβληθῶν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀσεβεῖς αἱ δέουσαι κυρώσεις.

Οἱ ζηλωταὶ

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος παρατηρεῖται τοῦτο τὸ ἀξιοθρήνητον. Ὑπάρχει ἡ τάξις τῶν ζηλωτῶν λεγομένων μοναχῶν. Ἔως τῶρα εἶχομεν τοὺς νεοημερολογίτας καὶ

παλαιοημερολογίτας. Δηλαδή ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐφημερόσθη τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀπὸ τὸ 1923, ὁ χριστιανικὸς κόσμος καὶ δὴ οἱ εὐσεβεῖς διηρέθησαν δυστυχῶς εἰς δύο κόμματα. Ἀλλὰ μερικοὶ ἐκ τῶν παλαιοημερολογιτῶν μοναχῶν, θέσαντες ὡς σκοπὸν τῶν τὸ μίσος πρὸς τοὺς πλανηθέντας νεοημερολογίτας, θεωροῦντες αὐτοὺς αἰρετικούς καὶ σχισματικούς, ἔχασαν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ οὕτως ἐξετράπησαν εἰς διαφόρους αἱρέσεις. Καὶ ἄλλοι μὲν ἕξ αὐτῶν δὲν μνημονεύουσι τὸν Οἶκον. Πατριάρχην, ὡς αἰρετικόν, ἄλλοι ὀνομάσθησαν τριγωνίται, ἄλλοι ἐξαγωνίται καὶ ἄλλοι ἄλλως καὶ αὐτὰ καθ' ἑξῆς. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ μὲ μίαν λέξιν ὀνομάσθησαν ζηλωταί.

Πολλοὶ ἕξ αὐτῶν εἶναι ταραξίαι, περιφερόμενοι ἀπὸ Μονῆς εἰς Μονὴν καὶ προπαγανδίζοντες εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας νὰ γίνουσι καὶ αὐτοὶ ζηλωταί. Κατὰ τὴν συζήτησιν τῶν εἶναι πολὺ ἐνοχλητικοὶ καὶ θρασεῖς, εὐτυχῶς ὀλίγοι, ὥστε ἡ ἱερὰ Κοινότης ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέτρα διὰ τὴν ἐκτόπισίν τῶν. Ὁ «Παρατηρητής» τοὺς ὑποδεικνύει νὰ συνέλθουν ὅλοι αὐταὶ αἱ ὑποδιαίρεσεις, νὰ κάμουν ἓν συνεδριον ἓν Ἅγιον Ὄρει ἢ ἄλλαχοῦ καὶ νὰ ἀνταλλάξουν τὰς γνώμας τῶν πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνωθῶν ὅλοι οἱ παλαιοημερολογίται εἰς ἓν, ἕφ' ὅσον ὁ σκοπὸς εἶναι ὁ αὐτός. Κατόπιν δὲ ὅλοι ἠγούμενοι νὰ ἐργασθῶν μὲ πνεῦμα ἀγάπης καὶ συμπαθείας πρὸς τοὺς νεοημερολογίτας, ὥστε νὰ ἐπαναφέρουν καὶ αὐτοὺς εἰς τὰ θεοπύσματα τῶν Ἁγίων Συνόδων. Διότι ἐὰν θελήσουν οἱ νεοημερολογίται νὰ προτείνουσι ὄρους πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν δύο μερίδων παλαιοημερολογιτῶν καὶ νεοημερολογιτῶν, πρὸς τοὺς θὰ ἀποτανθῶν; Μήπως εἰς τοὺς τριγωνίτας ἢ εἰς τοὺς ἐξαγωνίτας ἢ τοὺς Γεωμανόφροντας (ὁπαδοὺς τοῦ πρώην Δημη-

μητριάδος Γερμανού). Χρυσόστομόφρονας, Ματθαιόφρονας κ.λ.π. κ.λ.π. ; Διὰ τοῦτο ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ σύσκεψις αὐτῶν διὰ τὴν ἔνωσίν των καὶ ὅταν ἔχωμεν δύο μερίδας γενικά, εὐκολοσ τότε ἡ ἔνωσις.

Ἡ παρατήρησις αὕτη προέρχεται ἀπὸ μοναχὸν ζηλωτὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἡ λειψανδρία

Παρατηρεῖται γενικῶς εἰς τὰς ἰ. Μονὰς, Σκήτος, Κελλία καὶ Καλύβας μεγάλη λειψανδρία. Κατήντησαν αὐταὶ νὰ μὴ ἐπαρκοῦν εἰς τὰ διάφορα διακονήματα. Ἐπιμόνως ζητοῦν νέους ἢ καὶ κάπως ἡλικιωμένους, ἀλλ' οὗτοι δὲν παρουσιάζονται. Νομίζομεν ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν θρησκευτικῆς πίστεως καὶ φλόγας ἀπὸ μέρους τῶν νέων μας, διότι ἡ διδασκαλία ἐν τοῖς σχολείοις τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπῆρξε πολὺ χλιαρὰ ὡς πρὸς τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅτι οἱ πλεῖστοι διδάσκαλοι, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς τελευταίας ἐκκαθαρίσεως, ὑπῆρξαν κομμουνισταὶ καὶ ἐδηλητηρίαζον τὴν νεότητα μὲ τὰς κομμουνιστικὰς καὶ ἀντιθρησκευτικὰς θεωρίας· καὶ ἰδοὺ παρουσίασαν τοὺς καρπούς των, τὴν ἀσέβειαν.

Ἐξ ἄλλου, καθὼς παρατηρεῖ ὁ «Παρατηρητής», δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς εὐθύνης καὶ μερικὰ ἀγιορεϊτικὰ στελέχη διὰ τὴν κακὴν διοίκησίν των, ψυχραίνοντα καὶ ἀπομακρύνοντα τοὺς κλονιζόμενους μοναχούς, οἵτινες ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὰς μονὰς των καὶ ἐπανερχόμενοι εἰς τὸν κόσμον, παριστοῦν τὰ πράγματα πολὺ αὐστηρὰ καὶ ἐμποδίζουσι καὶ ἄλλους νέους ἔχοντας ζωηρὰν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, νὰ ἔλθουν εἰς Ἁγιον Ὄρος Κάμνον καλὰ μὲ τοῦτο οἱ φυγάδες; Πᾶν τοῦναντίον. Οἱ ἔχοντες ζωηρὰν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν νέοι πρέπει νὰ ἀποδοκιμάζουσι αὐτοὺς τοὺς φυγάδας

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ἡ ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 69)

Τὰ ῥοδάκινα ταῦτα εἰσὶν ἐξαιρετα, εἶπεν ὁ αἰχμάλωτος ἱππότης, εἶναι τοῦ αὐτοῦ γένους· μὲ ἐκεῖνα τὰ παραγόμενα ἐκ τῶν δένδρων τῶν ἐκτεινομένων καθ' ὅλον τὸν γύρον τοῦ πύργου τοῦ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ φρουρίου μας. Αὐτὸ ἦτο πάντοτε τὸ ἀγαπητόν μου ὀπωρικόν, οὐδὲν ἄλλο εὐάρεστον εἰς τὴ ὄψιν εἶναι ἢ τὸ ἐρυθροῦν τοῦτο χρῶμα, τὸ-φυσικῶς ὠραῖζον τὸν καρπὸν τοῦτον, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ εὐωδία εἶναι εὐχάριστος καὶ ἡ λεπτὴ γεῦσις εἶναι εὐχυλος.

— Ἄ! Θεέ μου, ἐπανελάβην ἡ Ῥόζα, ὅταν παρατηρῶ τὰ ῥοδάκινα ταῦτα ἔρχομαι εἰς δάκρυα. Εἶθε ν' ἀξιωθῶ, ἵνα ἀπαξ εἰσέτι συλλέξω ἐκ τῶν δένδρων τοῦ κήπου μας τὰς ὠραίας ταύτας ὀπώρας καί, ὡς πρότερον, νὰ σᾶς φέρω εἰς τὸ δωμάτιόν σας, ἀκριβέ μοι πάτερ, τοποθετημένας ἐπιμελῶς εἰς μικρὸν κάνιστρον, ἔστολισμένον μὲ φύλλα ἀμπέλου.

— Εὐχάριστήσον τὸν Θεόν, διότι ἠδυνήθης νὰ μοὶ φέρης τούτους τοὺς καρπούς, προσφιλές μοι κοράσιον, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδελβέρτης. Σὺ μοὶ εἶπες ὅτι ἐκ τῶν παραχθέντων μόλις δέκα καρπῶν τὸ ἔτος τοῦτο, ἡ γενναιοδωρος κυρία τοῦ Κιουνερικού σοὶ ἔδωκε τρεῖς ἐξ αὐτῶν· ἄρα σὲ ἀγαπᾷ αὕτη ἡ κυρία.

καὶ νὰ ἀφοσιώνονται τελείως εἰς τὴν ἀγίαν των θέλησιν, διότι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν».

Τὸ Ἁγιον Ὄρος σήμερον ἔχει ἁγίους, τοὺς ὁποίους εὐρίσκει μόνον ἐκεῖνος, ὅστις πηγαίνει ἐκεῖ μὲ πίστιν καὶ ἀπόφασιν νὰ ὠφελῆθῃ.

Ὁ Παρατηρητής.

— Διὰ τοῦτο, εἶπεν ἡ Ῥόζα, μοὶ φαίνεται ὅτι ὀφείλω νὰ τῆ φανερώσω ὅτι εἰμὶ θυγάτηρ σὰς. Τὸ μυστικόν μας θέλει φυλαχθῆ καλῶς ὑπ' αὐτῆς τῆς εὐγενοῦς Κυρίας· τοῦτο πιστεύω καὶ κάλλιον παντὸς ἄλλου αὕτη θέλει δυνηθῆ, ἵνα ἐπιτύχη, ὥστε ὁ ἱππότης Κιουνερίκος νὰ σὰς ἐλευθερώσῃ.

— Δὲν σκέπτομαι ὅπως σύ, Ῥόζα, ἀπῆντησεν ὁ Ἐδελβέρτης. Δὲν δύνασαι νὰ πιστεύσῃς πόσον μὲ μισεῖ ὁ Κιουνερίκος. Ἡ καρδιά τῆς ἀξιολόγου κυρίας του δύναται μὲν νὰ εἶναι γλυκεῖα καὶ εὐαίσθητος, ὡς τὸ τρυφερόν καὶ μαλακὸν κρέας τούτου τοῦ ὀπωρικοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ Κιουνερίκου εἶναι σκληρὰ ὡς ὁ πυρὴν οὗτος τοῦ ῥοδακίνου, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ, χωρὶς νὰ θραύσῃ συγχρόνως τοὺς ὀδόντας του.

— Ἐν τούτοις πιστεύω, ἐπανέλαβεν ἡ Ῥόζα, ὅτι, ὅταν ὁ Κιουνερίκος μάθῃ ὅτι ἡ θυγάτηρ σὰς, τῆ βοηθεῖα τοῦ Θεοῦ, ἔσωσέ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνον του, τότε δὲν θέλει σὰς ἀφήσει ἵνα ἀποθάνῃτε εἰς τὴν φυλακὴν ταύτην· ἐὰν δὲ μάλιστα προσπέσω εἰς τοὺς πόδας του, παρακαλοῦσα αὐτόν, ὦ! εἰμὶ βεβαία ὅτι θέλει καμθῆ εἰς οἶκτον καὶ μοῦ εἰσακούσει.

— Μὴ κατακυριεύσῃς τοσοῦτον ὑπὸ τῆς τοιαύτης ἐλπίδος, εἶπεν ὁ Ἐδελβέρτης· ἐγὼ γνωρίζω κάλλιστα τὸν Κιουνερίκον. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν μάλιστα ἤθελεν εὐρεῖ τὴν προᾶξίν σου ὥραϊαν, καθ' ὅσον καὶ οὗτος δι' αὐτῆς ὠφελήθη καὶ ἤθελεν αἰσθανθῆ εὐγνωμοσύνην πρὸς σέ, οὐδέποτε πάλιν ἤθελεν ἀποφασίσει, ἵνα θυσιάσῃ τὸ ὁποῖον κατ' ἐμοῦ τρέφει μῖσος· διότι τοῦτο εἶναι τοσοῦτον βαθῶς ἐγκραγαμμένον εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε δύναται τις πολὺ εὐκολώτερον νὰ ἐκριζώσῃ μίαν ὀδὺν, ἢ τὸ πρὸς με μῖσος τοῦ Κιουνερί-

κου ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ φίλτατέ μοι πάτερ, ἐπανέλαβεν ἡ Ῥόζα, ἐὰν ὁ ἱππότης Κιουνερίκος ἤθελε μάθει, ὅτι ὑμεῖς, ὁ ὁποῖος τοσαῦτα ὑπ' αὐτοῦ ὑπέστητε καὶ ὑποφέρετε δεινὰ καὶ ὑφ' οὗ ἀπεγυμνώθητε ἐξ ὅλων τῶν ἀγαθῶν ὑμῶν, τὸν ἀγαπάτε καὶ τὸν εὐλογεῖτε εἰσέτι, ὅτι εἰσθε ἕτοιμος νὰ τῷ φανῆτε ὠφέλιμος, ὅτι μὲ ἐδιδάξατε ὄχι μόνον νὰ ἀγαπᾷ αὐτόν τε καὶ πάντας τοὺς συγγενεῖς του, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς εὐλογῶ καὶ τοῖς ἀποδίδω χάριτας· πρὸς δὲ ὅτι, ἄνευ τῶν πατριῶν πρὸς ἐμὲ παραινεσέων σὰς, αἱ κραυγαὶ τῶν τέκνων του δὲν ἤθελον μὲ φέρει τόσο ταχέως πλησίον τοῦ φρέατος καὶ συνεπῶς νὰ μὴ ἐπισπεύσω πρὸς τὴν διάσωσιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ ὅτι τοιοῦτοτρόπως ὑμεῖς αὐτοὶ ἐπροφιλάξατε τὴν ζωὴν τοῦ παιδός. Πιστεύετε ὅτι μετὰ τὰς τοιαύτας πρὸς τὸν Κιουνερίκον ἀρετὰς σὰς ἢ πεποιθήσις του δὲν ἤθελε μαλακώσει τὴν καρδίαν του, ὡς γλυκὺς φθινοπωρινὸς ἀῆρ ἀναλύει τοὺς πάγους; καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν ἤθελεν εἶσθαι δυνατόν, ἵνα καταπραῦνω τὸν ἱππότην Κιουνερίκον;

— Ἰσως ἐπανέλαβεν ὁ Ἐδελβέρτης, διὰ τόνου βραδέως καὶ σοβαροῦ, ἴσως, Ῥόζα, αἱ τοιαῦτα πρὸς τὸν ἱππότην παρρηκλήσεις σου συγκινήσωσιν αὐτόν καὶ εἰσακουσθῶσιν· ἀλλὰ δὲν μοὶ φαίνεται πιθανόν. Ἄλλως τε τίποτε δὲν γίνεται τώρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ μένω εἰς τὴν φυλακὴν μου μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ ἱππότη Κιουνερίκου. Ἐὰν δὲ ἡ κυρία αὐτοῦ ἀπεφάσιζε καὶ νὰ μὲ ἀπελευθερώσῃ, δὲν ἤθελον δεχθῆ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Κιουνερίκου τὴν τοιαύτην ἀπόφασίν της· διότι αὕτη ἤθελε μετέπειτα πληρώσει ἀκριβὰ τὴν γενναϊότητά της. Ἐπίσης καὶ ἐὰν αὕτη ἤθελε μὲ ἀφήσει νὰ περιφέρωμαι μόνον ἐλεύθερος εἰς τὸ φρούρι-

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ κ. διευθυντής μας, μεταβάς καὶ πάλιν εἰς Ἅγιον Ὅρος διὰ νὰ λάβῃ νέαν ὕλην διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην,» καὶ συναντήσας ἐκεῖ λαμπρὰν καὶ ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν παρ' ὄλων τῶν σεβαστῶν καὶ ἁγίων πατέρων, αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα ἕκαστον αὐτῶν, μὴ κάμων χρῆσιν τῶν ὀνομάτων των, λόγῳ ἀπαγορεύσεως αὐτῶν, ταπεινοφροσύνης ἕνεκεν. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν αὐτῶν, τὴν κατάκτησιν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, εὐχομένων καὶ διὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ τὴν ἀπόκτησιν τῆς αὐτῆς βασιλείας.

ον, ὁ σύζυγός της μνησικακος καὶ δύσπιστος ἠδύνατο νὰ λάβῃ μωρίας λυπηρὰς ὑπονοίας. Δι' αὐτὸ τοῦτο, ῥόζα μου. ὁ φεῖλεις νὰ τηρήσῃς σιωπὴν τὸ κατ' ἐμὲ θέλω μένει ἐν τῇ φυλακῇ μου ταύτῃ ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ Ὑψιστος εὐδοκήσει. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω αἰτιος θλίψεων πρὸς τὴν γενναϊόδωρον ταύτην κυρίαν. Ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς θέλει ἐπιδαφιλεύσει ἡμῖν τὸ ἔλεός του, καταπέμπων αὐτὸ ἐξ οὐρανοῦ. Ἀληθῶς, ῥόζα, ἡ τοιαύτη συνομιλία συνεκίνησεν ἀμφοτέρους ἡμᾶς παρὰ πολὺ, ἀρκοῦσι ταῦτα διὰ σήμερον. Ὁ Ἐδελβέρτης καὶ ἡ ῥόζα ἤλλαξαν τότε τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας των.

Ἡ Ἥλδεγάρδη ἀκούσασα ἀρκετὰ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης τοῦ Ἐδελβέρτου καὶ τῆς ῥόζας, ἔσπευσε νὰ ἐπαγέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της Ἀναπολοῦσα δὲ κατὰ νοῦν τὰς συνδιαλέξεις των, δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ ὄμμα καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην Ἡ ἐκπληξίς, ὁ θαυμασμός, ἡ

λύπη ἀλληλοδιαδόχως κατεκυρίεον τὴν ψυχὴν της. «Οὕτω λοιπόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἡ νέα αὕτη, ἡἰς παρουσιάζεται ὡς θυγάτηρ ἀνθρακῆος, εἶναι εὐγενὴς νεᾶνις. Ἴνα δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸν ἐν τῇ φυλακῇ κρατούμενον πατέρα της, δὲν ἐδίστασεν, ἵνα περιβληθῇ τὰ χονδρὰ ἐνδύματα καὶ δὲν ἐδειλίασεν, ἵνα ἐπιφορτισθῇ τὸσον ἐπίπονον ὑπηρεσίαν. Τὰ ὀπωρικὰ καὶ ἄλλα δῶρα τοῦ εἶδους τούτου, τὰ παρ' ἐμοῦ προσφερόμενα ἔστερεῖτο αὕτη, ἵνα τὰ προσφέρῃ πρὸς τὸν πατέρα της. Διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν τοσαύτην ἀγάπην της ἀπέβαλε τὴν εὐτυχίαν, ἣν τῇ προσέφερον καὶ μάλιστα ἐπροτίμησε νὰ ὑποφέρῃ καρτερικῶς πᾶσαν τὴν δυστυχίαν τῆς παρουσίας αὐτῆς καταστάσεως. Τίς λοιπόν εἶναι ἡ καρδιά τῆς ἐναρέτου ταύτης κόρης; Ὡ! πόσον ἡ μήτηρ της ἠθέληεν εἶσθαι εὐτυχὴς ἐὰν ἔζη εἰσέτι....

(Ἀκολουθεῖ)

Διαδόσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΔΙΑΘΗΚΗ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ
ΡΩΣΙΑΣ

Σταλείσα παρὰ τοῦ μοναχοῦ Γρηγορίου Ἀτσάλη, τῆς ἐν Πάρῳ ἰ. Μονῆς Λογγοβάρδας.

Ἡ τελευταία πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ ὑποθήκη, γεγραμμένη ὑπ' αὐτοῦ τούτου, ἐξεικονίζει σαφέστατα καὶ κάλλιστα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Τὸ σπουδαῖον τοῦτο μνημεῖον τῆς ἀρχαιότητος ἐσώθη εὐτυχῶς καὶ ὑπάρχει ἄξιον τῆς ἱστορίας.

«Ἐγγίζων τοῦ τάφου, γράφει εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ, ὡς παρατείναντι τὰς ἡμέρας μου· ἡ δεξιὰ αὐτοῦ προήγαγέ με εἰς βαθὺ γῆρας. Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητά μοι τέκνα καὶ πάντες οἱ ἀναγνώσται τοῦ ἐγγράφου τούτου, τηρεῖτε καλῶς τὰς ἐνδιαλαμβανομένας ἐντολάς· ἐὰν δὲ ἡ καρδία ὑμῶν ἀποδοκιμάσῃ αὐτάς, ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι τὰς βουλὰς μου, εἶπατε ἀπλῶς, ὅτι οὐ λέγει ἀλήθειαν.

Πρώτη βᾶσις πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐστὶν ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ τοῦ πλησίον ἀγάπη. Μέγας ἐστὶν ὁ Κύριος καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα αὐτοῦ! Ἄφου ὁ Βλαδίμηρος παρέστησε διὰ γενικῶν χαρακτήρων, ληφθέντων τὸ πλεῖστον μέρος παρὰ τοῦ Δαβίδ, τὰ θαυμάσια τῆς δημιουργίας καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ, ἐξακολουθεῖ: «ὦ τέκνα μου! Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν καὶ ἀγαπάτε τὸν πλησίον. Οὔτε ἡ νηστεία, οὔτε ὁ μονασμὸς, οὔτε ὁ μοναχικὸς βίος σώσει ἡμᾶς, ἀλλ' ἡ ἀγαθοεργία. Μὴ ἐπιλανθάνησθε τῶν πτωχῶν, διατρέφετε αὐτοὺς καὶ ἐνθυμεῖσθε, ὅτι πᾶν κτῆμα ἡμῶν τοῦ Θεοῦ ἐστὶ· ἐδόθη δὲ ἡμῖν προσκαίρως.

Μὴ κατορῦσσητε τὸν πλοῦτον ἐν τοῖς ἐγκατοῖς τῆς γῆς, διότι ἀντίκειται πρὸς τὰ παραγγέλματα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἔστε πατέρες ὄρφανῶν. Κρίνετε ὑμεῖς αὐτοὶ τὰς χήρας καὶ μὴ συγχωρῆτε τοῖς δυνατοῖς, ἵνα καταπιέξωσι τοὺς ἀδυνάτους. Μὴ παραδίδοτε θανάτῳ, μήτε τὸν ἀθῶον, μήτε τὸν ἔνοχον, διότι οὐδὲν ἱερώτερον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ χριστιανοῦ. Μὴ ποτε ἐπικαλεσθε ἐπὶ ματαίῳ τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, μηδὲ ἀθετήτε τὸν ὄρκον, ὃν ὠμόσατε ἀσπαζόμενοι τὸν Σταυρόν.

Οἱ ἀδελφοὶ εἶπόν μοι. Ἀποδιώξωμεν τοὺς υἱοὺς τοῦ Ροστισλάβου καὶ κυριεύσωμεν τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν, ἄλλως οὐκ εἶ σύμμαχος ἡμῶν. Ἄλλ' ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Οὐκ ἐπιλανθάνομαι τοῦ ἀσπασμοῦ τοῦ Σταυροῦ. Ἀνοίξας δὲ τότε τὸ ψαλτήριον ἀνέγνων μετὰ κατανύξεως. Ἴνα τί περίλυπος εἶ ἡ ψυχὴ μου; καὶ ἵνα τί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ. Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις, μηδὲ ζήλου τοὺς ποιούντας τὴν ἀνομίαν. Μὴ ἐγκαταλείπητε τοὺς ἀσθενεῖς, μηδὲ φοβῆσθε, ἵνα βλέπητε νεκρούς· διότι ἅπαντες ἀποθανοῦμεν μετὰ χαρᾶς δέχεσθε τὴν τῶν ἱερέων εὐλογίαν· μὴ μακρύνησθε ἀπ' αὐτῶν· ἀγαθοποιεῖτε αὐτούς, ἵνα δέωνται ὑπὲρ ὑμῶν τῷ Θεῷ. Ἀποβάλλετε τοῦ νοός καὶ τῆς καρδίας ὑμῶν πᾶσαν ὑπερηφανίαν, διαλογιζόμενοι ὅτι πάντες ἐσμέν φθαρτοί, καὶ σήμερον μὲν ἐν τῇ ζωῇ, αὔριον δὲ ἐν τῷ τάφῳ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.000
 Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους καὶ
 λοιπὰς, καὶ διὰ τοὺς Ἱ. Ναοὺς δραχ. 7.500
 Ἐξωτερικοῦ σελίνια χαρτ. 15
 Ἀμερικῆς δολλ. 3

Ὁφειλόμενα συνδρομαὶ προη-
 γουμένων ἐτῶν δραχ. 3.000

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δω-
 ρεαί, ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ.
 Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιεύμενα ἢ μὴ, δὲν ἐ-
 πιστρέφονται.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομη-
 ταί, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ πε-
 ριοδικὸν διὰ καταλλήλου θρησκευτι-
 κῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ὕλης πρὸς ὠ-
 φέλειαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν, δύ-
 νανται νὰ τὴν ἀποστείλουν εἰς τὴν δι-
 εῦθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς Βόλον.

Ῥοσούτως παρακαλοῦνται νὰ ἀπο-
 στέλλουν ἐγκαίρως καὶ τακτικῶς τὰς
 συνδρομάς των διὰ νὰ μὴ παρακωλύουν
 τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως, δεδομένου ὅτι,
 ὅπως ἐδηλώσαμεν καὶ ἄλλοτε, δὲν δια-
 θέτομεν εἰσπράκτορα συνδρομῶν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μὲ τὸ ἀνά χεῖρας τεύχος λήγει σὺν
 Θεῷ τὸ 16' ἔτος καὶ ἀρχεται τὸ 17'.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ πυκνωθῇ ἐ-
 πί πλέον ἢ ἑκδοσίς, ἤτοι θὰ ἐκδοθοῦν
 ἐν ὄλῳ τρία τεύχη τετράμηνα ἀντὶ δύο
 τοῦ προηγουμένου ἔτους καὶ οὕτως ἐλ-
 πίζομεν νὰ φθάσωμεν γρήγορα τὴν
 προπολεμικὴν σειρὰν τῶν 6 τευχῶν
 τὸ ἔτος.

Ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 17' ἔτος ὠρί-
 σθη δραχμαὶ ἑτησίως 5000

Διὰ τὰς Μονὰς γενικῶς καὶ
 Ἱεροῦς Ναοῦς δραχμαὶ 7500

Ἐξωτερικοῦ σελίνια χάρτινα 15

ΣΤΗΛΗ ΔΩΡΕΩΝ

— Παῖσιος μοναχὸς ὀδοντοίατρος ἐν
 Καρναῖς Ἁγίου ὄρους 100 τετραευάγγελα
 ἄδετα, ἑκδοσίς ἁγίου ὄρους.

— Ἱερὸς Ζάνος Γουγούτας ἐν Ἀμερι-
 κῇ 4 δολλάρια.

— Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Σίμο-
 νος Πέτρος ἐν Ἁγίῳ ὄρει μᾶς ἐνέγραψε 10
 συνδρομητάς.

— Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Σταματελάτος ὠ-
 σαύτως 10 συνδρομητάς.

— Ἰωάννης Παπαστεφανιάκις, Πλάκα
 Μεραμβέλου Κρήτης, μίαν βιογραφίαν Εὐσ.
 Ματθοπούλου.

Ο ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

Ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις ὁ Μέγας
 Συναξαριστῆς ἢ βίβλιος ὄλων τῶν Ἁγίων
 τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς 14 τόμους.

Ἡ « Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη »
 ἀντιπροσωπεύουσα τὸ ἔργον τοῦτο εἰς
 ὄλην τὴν Θεσσαλίαν τὸ συνιστᾷ εἰς
 πάντας τοὺς συνδομητάς της.

Δέχεται ἐγγραφῶν συνδρομητῶν
 ἀντὶ 20.000 δραχμῶν κατὰ τόμον ἄδε-
 τον καὶ 30.000 δεδεμένον.

Σὺν τῷ πρώτῳ τόμῳ θὰ καταβάλη-
 ται καὶ ἡ συνδρομὴ διὰ τὸν ἀμέσως ἐ-
 πόμενον τόμον, διότι διὰ ἓνα τό-
 μον μόνον θὰ ἀποστέλωνται δραχμαὶ
 25.000 διὰ τὰ ἄδετα καὶ 35.000 διὰ
 τὰ δεμένα.

Ἀμερικῆς δολλάρια 3

Καὶ πάλιν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ.
 Συνδρομηταὶ ὅπως ἀποστέλλουν ἡμῖν
 ἐγκαίρως καὶ τακτικῶς τὴν συνδρο-
 μὴν των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

'Η Κλίμαξ τοῦ Ἰωάννου, ἄδεται 15 χιλ. πάν. 25 χιλ. δεσματ. Δραχ.	30.000
Τὸ Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκορδάτου.	» 15.000
'Εγκόλπιον Χριστιανοῦ ('Εσμ. 'Εσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας »	3.000
'Οδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν	» 3.000
'Η ζωὴ τῆς ψυχῆς	» 3.000
Σωτηρία Ὁρθοδοξοῦ χριστιανοῦ ἄδεται 2.000 δεμένον	» 4.000
'Ο Χριστὸς νικᾷ ἢ ὁ Στρατῆς (θρησκευτικὸν διήγημα)	» 2.100
Οἱ δύο παρακλητικοὶ Κανόνες τῆς Θεοτόκου	» 500
'Ακολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος,	
σχῆμα μικρὸν τσέπης	» 800
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχὰι διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ. 104' »	1250
Χριστιανικὰ ρήματα	» 2000
'Ο Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του	» 2000
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν »	5000
Χρυσόβουλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους»	6000
'Ακολουθία καὶ βίος τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Σουρβιάς.	» 3000
» » » τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου	» 1000
» » » τῶν Ἁγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου	» 3000
Προσκυνητάριον τοῦ Ἁγίου Ὁρους	» 8000
Τετραεὐάγγελον, ἔκδοσις Ἁγ. Ὁρους, ἄδεται 5000 χρυσόδετον »	15.000
Θησαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ κανόνες πλείστων ἁγίων	» 20.000
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὀγκῶδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750	» 100.000
Πραγματικὸς γενικὴ ἱστορία Ἁγ. Παπαγεωργοπούλου δεσματ.	» 50.000
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζ. Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ.	» 50.000
'Ερμηνεῖα κανόνων πτωχοῦ Προδρομοῦ εἰς ἀρχαῖον χειρόγραφον, δεδεμένον, εἰς ἀρίστην κατάστασιν	» 100.000
Συλλογὴ παρέργων, Δ. Πανταξῆ λινόδετον	» 8000
'Ερμηνεῖα ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δεσματόδετοι μέγα σχῆμα	» 150.000
Βιβλίον με διαφόρους ἀκολουθίας ἁγίων χαρτόδετον	» 10.000
'Ακολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων	» 500
Οἱ Ἀντάρται (ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ ἀνταρτῶν)	» 3.500
Οἱ πρῶτοι 5 τόμοι τῆς «Ἁγ. Βιβλιοθήκης» πανόδ. ἕκαστος	» 20.000
Κυριακοδρομίον μετὰ ἑορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδεται	50.000
'Ερμηνεῖα ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδεται	δραχ. 50.000
'Εγχειρίδιον συμβουλευτικὸν Νικοδήμου	» 15.000
'Η Ζωή, Τιμοθέου Ἀναστασίου, χαρτόδετον	» 7.000
'Υπεράσπισις ἢ ἀνασκευὴ τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ Νικηφ. Θεοτόκη, ἔκδ. Βιέννης ἀψ'ιδ'	» 50.000
Βίοι παράλληλοι Α. Ν. Γούδα, α' κλῆρος, δεσματόδετον	» 10.000
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως ἔκδ.	
Μόσχας, δεσματόδετον	» 25 000
'Αδολοσχία Φιλόθεος, Εὐγ. τοῦ Βουλγάρεως, τ. α' -β', πλήρες τὸ ἔργον »	60.000
Σύνοψις Κατηχητικῆ Ἱ. Ἱστορίας Π. καὶ Ν. Διαθήκης καὶ	

Ἐπιτομὴ Ἱστορίας Μισ. Ἀποστολίδου καὶ τὰ δύο ὁμοῦ παν. »	10.000
Διάγραμμα τῆς φιλοσ. τῆς Θρησκείας, Πύνγερ, λινόδετον »	6.000
Ὁ ἐν τῇ Μεγ. Ἐκκλησίᾳ δεσποτικὸς θρόνος Γ. Χρυσοβέργη, λιν. »	4.000
Ἀληθοφωνήσεις μητρικαί, Ν. Λογάδου, ἔκδ. Βενετίας χαρτόδ. »	4.000
Τὰ Ἰουδαϊκὰ ὑπὸ Σαμουὴλ Ραββὶ ἀπλόδετον »	10.000
Δοκίμιον Ἐκκλ. ἱστορίας Δ. Κυριακοῦ, ἀπλόδετον »	8.000
Ἐπιτομὴ Ἑλλην. Μυθολογίας, Κοντογόνη δερματοδόδετος »	15.000
Ἰερὸν Πηδάλιον δερματοδόδετον »	100.000
Συναξαριστὴς Νικοδήμου οἱ 6 πρῶτοι μῆνες χαρτόδ. »	40.000
Τὸ μέγα Εὐχολόγιον, ἔκδοσις Βενετίας 1891 »	75.000
Ἐγχειρίδιον τοῦ Νικοδήμου καὶ ἡ ἱστορία Βαρλαάμ καὶ Ἰωάσαφ, Δαμασκηνοῦ, τὰ δύο ὁμοῦ δερματοδέτα »	50.000
Καينὴ διδασχὴ, Μηναῖων περιόδ. Μελετίου Ἀθηνῶν α τόμος δερματοδόδετον »	30.000
Χριστιανικὴ ἠθικὴ, Νεοφ. Βάμβα, ἔκδοσις Ν. Κεφαλᾶ δερματ. »	20.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, ἔκδ. Βιέννης 1807 ὄλο δερμ. »	25.000
Πίναξ χρονολογικὸς, περιλαμβάνων τὰ πλέον ἄξια συμβάντα ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, πανόδετον »	30.000
Ἀπαύγασμα τῆς Κοινωνίας Μ. Π. Περίδου, ἔργον ἀξιοσυντάτον, λινόδετον »	20.000
Περὶ τῆς Ἀποστολικῆς Λειτουργίας Ἰακώβου, Χρ. Παπαδοπούλου »	5.000
Ἱστορία Ἱ. Μ. Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβάρδας, Σαγκριώτου »	5.000
Ἀλέξανδρος ὁ Στουρζας, βιογραφικὸν σχεδίασμα, Κωνστ. Οἰκονόμου, τοῦ ἑξ οἰκονόμων »	5.000
Ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ μάρτυρες τῆς ἀληθείας κληρικοί, Τιμοθέου Καλαβρυτινῶν »	3.000
Χριστιανικὸν ἡμερολόγιον, Εὐγ. Κωσταρίδου Ἀρχιμ., ἔτη 1—4 ἕκαστον »	5.000
Ἑβραϊκὴ ἀρχαιολογία, Κ. Κοντογόνου »	20.000
Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν, Π. Βράιλα Ἀρμένη »	20.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630 »	100.000
Ἐκκλῆσ. Ἱστορία, Μελετίου α' καὶ δ' τόμος, Βιέννη 1783 »	100.000
Ἐπιτομὴ φυσικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἴγινα 1843 δερ. »	25.000
Σπαρτίον ἔντριτον. Κατὰ τῶν ἐπηρεαστῶν εἰς Χριστὸν πίστεως κλπ. Βιέννη 1804 »	25.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοαυῖτου α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὄλο δερματινοί »	50.000
Εἰρημολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημοὺς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ. »	8.000
Συναξαριστὴς Νικοδήμου δερματοχαρτόδετον »	100.000
Ταμεῖον ὀρθοδοξίας χαρτόδετον »	25.000
Τετραεναγγέλον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον »	30.000
Ἡ Κωνσταντινουπόλις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματοδ. »	25.000
Τὸ Πνεῦμα τῆς θρησκείας, Λεβαδέως, δερματοδόδετον »	40.000
Οἱ σεισμοὶ τῆς Χίου κ.λ. π. Σπ. Παγανέλη λινόδετον »	15.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προσόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839 »	30.000
Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου, περὶ θεῶν βιβλία Γ' »	25.000
Περὶ Παλαιστίνης καὶ Συρίας, Ἰωνᾶ Κίνγ. »	5.000
Λόγοι Ἐκκλησιαστικοί, Βλαχοπούλου καὶ Μητροπούλου δερματ. »	40.000
Συμπλήρωμα δελτίου Σατηριάδου 1918 (πίνακες Μονῶν). »	10.000
Ἡ Ἁγία Σοφία Γ. Σωτηριάδου »	5.000

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀνθολογία Θ. Φωκαέως τρίτομος, δ' ἔκδοσις Κωνσταντινου- πόλεως 1851 δερματόδετος εἰς 3 τόμους	»	150.000
Μουσική Κυψέλη, δεδεμένη εἰς τρεῖς τόμους	»	100.000
Εἰρημολόγιον Τσιανοπούλου, δερματόδετον	»	20.000
Μουσικὸν δωδεκαήμερον, δερματόδετον	»	20.000
Μουσικὸς θησαυρὸς τοῦ Ἑσπερινοῦ, Νεκταρίου ἀγιορείτου δερματόδετος	»	35.000
Ἱερὰ ἕμνωθία, Σακελλαρίδου, ἔκδοσις 1914 πανόδετος	»	50.000
» » » λειτουργία »	»	20.000
Αἱ δύο Μέλισσαι, Κυριαζίδου, δερματόδετον	»	60.000
Εἰρημολόγιον καλλοφωνικὸν Θ. Φωκαέως, πανόδετον	»	30.000
Ἀνθολογία Χουρμουζίου α' καὶ β' τόμος.	»	50.000
Δοξαστάριον ἀργόν, Ἰακώβου, πλήρες δερματόδ.	»	80.000
Δοξαστάριον Χουρμουζίου, πλήρες, δερματόδετον	»	50.000
Δοξαστάριον Γ. Βιολιάκη » » μεταχειρισμένον	»	30.000

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Οἱ Ἀγιορεῖται ἵνα συμπληρώσουν πάντοτε τὴν «στήλην τοῦ παρατηρη-
τοῦ» μὲ διάφορα μικροζητήματα, αὐ-
τα πίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψίν των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τοὺς ἐν Κρήτῃ κ.κ. Συνδεδμητάς,
ἔχει ἐντολήν νὰ ἐνεργῇ ἐγγραφᾶς καὶ
εἰσπράξεις καθ' ἅπασαν τὴν Κρήτην
ὁ Ἱερομόναχος κ. Γεννάδιος Χρυσου-
λάκης ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τοπλοῦ ἐν
Σητεῖα Κρήτης.

Διὰ τὰς διαφημίσεις τῶν Ἀγιο-
γραφικῶν Οἴκων δηλοῦμεν, πρὸς ἄρην
πάσης παρεξηγήσεως, ὅτι θὰ καταχω-
ροῦνται ἐπὶ τῇ πληρωμῇ δραχ. 15.000
διὰ τὸ ἐξώφυλλον καὶ δραχ. 25.000
ἐντὸς τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ τοῦτο ἐπει-
δὴ συνέβησαν μερικαὶ παρεξηγήσεις
μεταξὺ τῶν Ἀγιογραφικῶν Οἴκων καὶ
διὰ νὰ μὴ γινάμεθα ἡμεῖς ἀφορμὴ τῶν
παρεξηγήσεων.

Ἡ Διεύθυνσις

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ "ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, ΤΟΥ ΙΒ' ΕΤΟΥΣ 1947

	Σελ.	
1) Εὔσεβεις στοχασμοί	5	
2) Ἐπὶ τῇ ἀναρροήσῃ τοῦ Βασιλέως Παύλου τοῦ Α΄.	7	»
3) Δύο ἐπιστολαὶ τῆς Α. Μεγαλειότητος	8	»
4) Ἐφοῦδ	9, 87	»
5) Περὶ τῶν δέκα πληγῶν τῆς Αἰγύπτου	10	»
6) Ὕμνος κατανακτικὸς, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθέτου	11	»
7) Χρωστικὸν ὁμολογόν	12	»
8) Ἐγκώμια εἰς τὴν μετástασιν τῆς Θεοτόκου	13, 84	»
9) Ἀπόκρισις τοῦ Πατριάρχου Γενναδίου πρὸς τὸν Σουλτάνον Ἀμρῶν	16, 82	»
10) Ἐπιστολὴ τοῦρκου ἡγεμόνος	19	»
11) Ἀποδείξεις περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ	20	»
12) Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας λόγος περὶ ἐξόδου ψυχῆς	24, 87	»
13) Διδαχαὶ διαφόρων Πατέρων, Γέρ. Παντελεήμονος Λαυριώτου	27, 89	»
14) Ἀναμνήσεις ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῆς τέχνης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὑπὸ Ἰωάννου Σπαθάρη (ἀκολουθεῖ)	29, 92	»
15) Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ῥωσίᾳ	30, 94	»
16) Ἀκολουθία τῆς ὁσίας Εὐπραξίας	33	»
17) Ὁ βίος αὐτῆς	40	»
18) Μακαρισμοί, Καισαρίου Δαπόντε	43	»
19) Ταλανισμοί	44	»
20) Διηγήσεις Πατέρων	46	»
21) Τοῦ ἁγίου Ἀμφιλοχίου, λόγος παραινετικὸς	47	»
22) Ὁ Μανασῆς (ἀντὶ διηγήματος)	52	»
23) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τοὺς Ταξίαρχας	58	»
24) Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, περιγραφὴ Ἱ. Μ. Χοζεβίτου	61	»
25) Στήλη ἐλευθέρως γνώμης	65	»
26) Στήλη δωρεῶν	67, 147	»
27) Κατάλογος βιβλίων	70, 148	»
28) Τάξις θείας καὶ ἱερᾶς προσευχῆς μετ' κομβοσχ. Γαβρ. Σταματελάτου(ἀκολ.)	49, 138	»
29) Χριστιανικαὶ δεήσεις μετὰ ἁσμάτων	51, 141	»
30) Ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος	73	»
31) Περὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος	74	»
32) Περὶ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου διὰ στίχων	75	»
33) Ὁ ἔρανιστής καὶ ἐκδότης τοῦ δεκατετρ. Συναξαριδοῦ	76	»
34) Κωνστάντιος Δουκάκης (εἰκόν)	77	»
35) Προσφωνήσις τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους κλπ.	79	»

36) Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐξαρχίας κλπ.	»	80
37) Πατριαρχικὸν γράμμα κλπ.	»	81
38) Ἀνάλεκτα	»	86
39) Ἐπίσκεψις Ἀγγλῶν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος	»	91
40) Ὁ καταστατικὸς χάριτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους κλπ.	»	96
41) Ἡ φιλοσοφία τοῦ μοναχικοῦ βίου	»	101
42) Τὰ ἐν Ἑλλάδι μετόχια τοῦ Ἁγίου Ὄρους	»	103
43) Ἀκολουθία τοῦ δσίου Εὐθυμίου τοῦ νέου	»	105
44) Ὁ βίος » » » » »	»	117
45) Ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ, ἱεροῦ Αὐγουστίνου (ἀκολουθεῖ)	»	131
46) Μία ἐπιστολή	»	134
47) Ὁ Χιλιασμός	»	134
48) Ἡ στήλη τοῦ παρατηρητοῦ	»	142
49) Ἡ Ῥόζα τοῦ Ταννανβούργου (ἀκολουθεῖ)	»	68, 143
50) Εὐχαριστήριον	»	145
51) Διαθήκη Βλαδιμήρου Ἡγεμόνος Ρωσίας (ἀκολουθεῖ)	»	146
52) Διάφοροι δηλώσεις	»	147

